RÂURI DE PURPURĂ

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

RÂURI DE PURPURĂ

Original: *Les Rivières pourpres*
[Crimson Rivers] (1998)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2019

I

1.

„*Ga-na-mos*! *Ga-na-mos*!”[1] Cu degetele crispate pe emițătorul VHF, Pierre Niémans privea mulțimea ce se revărsa spre stradă, coborând rampele de beton ale stadionului Parc des Princes. Mii de țeste în flăcări, pălării albe, eșarfe colorate țipător, alcătuind o uriașă panglică pestriță, halucinantă. Ca o explozie de confetti. Sau o legiune de diavoli dezlănțuiți. Și aceleași trei silabe, repetate obsesiv, lent, cântat: „Ga-na-mos!”

Stând în picioare pe acoperișul grădiniței aflate vizavi de stadion, polițistul urmărea manevrele brigăzilor a treia și a patra ale gărzii republicane de securitate. Bărbații în uniforme albastru-închis, cu căști de protecție negre, alergau de-a lungul mulțimii șerpuitoare, ținându-și în mâini scuturile din policarbonat. Metoda clasică: câte două sute de oameni, înșirați de-o parte și de cealaltă a fiecărei serii de porți de acces, și comandouri-tampon între acestea, având rolul de-a evita ca suporterii celor două echipe să se întâlnească, să se apropie unii de alții, ba chiar să se zărească…

În această seară, pentru întâlnirea dintre Zaragoza și Arsenal, finala Cupei Cupelor ediția 1996, singurul meci al anului în care două echipe străine se confruntau la Paris, fuseseră mobilizați mai bine de o mie patru sute de polițiști și jandarmi pentru a asigura ordinea. Controale de identitate, percheziții corporale și dirijarea celor patruzeci de mii de suporteri veniți din cele două țări. Comisarul Pierre Niémans era unul dintre responsabilii pentru buna funcționare a acestor manevre. Acest gen de operațiuni nu semăna cu însărcinările sale obișnuite, dar polițistului tuns periuță îi plăcea să participe la astfel de exerciții.

Supraveghere și confruntări în stare pură. Fără anchete, fără proceduri. Într-un fel, o asemenea simplitate îl relaxa. În plus, îi plăcea aspectul militar al acestei adevărate armate în marș.

Suporterii ajunseseră la primul nivel. Puteau fi văzuți, prin fuzelajul betonat al pasarelelor, deasupra porților H și G. Niémans se uită la ceas. În patru minute aveau să ajungă afară, revărsându-se pe carosabil. Atunci urma să apară riscul de contact, de derapaje și rupturi. Polițistul trase adânc în piept aerul încărcat de tensiune al nopții de octombrie.

Încă două minute. Din reflex, Niémans se întoarse și privi în depărtare, spre piața Porte de Saint-Cloud, pustie în acel moment. Cele trei arteziene se profilau pe cerul nopții, totemuri ale neliniștii. De-a lungul bulevardului erau înșirate dubele jandarmilor. În fața lor, umăr la umăr, cu căștile prinse la centură și bastoanele de cauciuc pocnind laterala piciorului, așteptau membrii brigăzilor de rezervă.

Zarva se înteți. Mulțimea umplu spațiul dintre grilajele ce aveau partea superioară plină de țepi. Niémans nu-și putu stăpâni un zâmbet. Pentru asta se afla acum, aici. Un val uriaș își făcu simțită prezența. Larma fu acoperită de sunetul trompetelor. Un vuiet surd făcea să vibreze cimentul trotuarelor. „*Ga-na-mos*! *Ga-na-mos*!" Niémans apăsă butonul radio-emițătorului și i se adresă lui Joachim, comandantul companiei estice.

— Aici Niémans. Au început să iasă. Conduceți-i spre autocare pe bulevardul Murat, spre parcări, spre gurile de metrou.

De la înălțime, polițistul cântări situația: riscurile erau minime de partea aceasta. Suporterii spanioli erau învingători și, prin urmare, mai puțin periculoși.

În același timp ieșeau și englezii, dar pe partea cealaltă, pe porțile de la A la K; tot acolo se afla și tribuna Boulogne, tribuna bestiilor feroce.

Niémans avea să arunce o privire și pe-acolo, de îndată ce operațiunea de evacuare și supraveghere a suporterilor spanioli avea să fie pusă pe roate.

Deodată, în lumina felinarelor, zări o sticlă zburând pe deasupra mulțimii. Văzu un baston ridicat pentru a lovi, rândurile înghesuite strângându-se laolaltă și, mai mult, oameni căzând. Urlă în emițător:

— La dracu', Joachim! Ține-ți oamenii în frâu!

Se repezi în întunericul scării de serviciu și coborî în fugă cele opt etaje. Atunci când ieși în stradă, două plutoane de jandarmi se apropiau în pas alergător, pregătiți să-i ia în primire pe huligani. Niémans se proțăpi în fața acestora, agitându-și mâinile în cercuri uriașe. Bastoanele jandarmilor ajunseseră la doar câțiva metri de fața lui atunci când Joachim se ivi din dreapta lui, cu casca pe cap. Își ridică viziera și îl săgetă cu privirea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Niémans, ai înnebunit? Ești în civil, vrei să te trezești că…

Polițistul ignoră întrebarea colegului său:

— Ce-i cu rahatul ăsta? Potolește-ți oamenii, Joachim! Dacă nu, în trei minute vom avea parte de ditamai răscoala.

Căpitanul cel durduliu gâfâia de zor. Mustața-i îngustă, la modă în urmă cu un veac, îi vibra în ritmul răsuflării sacadate. Din emițător răsună o voce: „Apel către toate unitățile… Apel către toate unitățile… La virajul dinspre Boulogne, pe strada Commandant-Guibaud… Eu… Avem o problemă!"

Niémans îi aruncă lui Joachim o privire care părea să spună că acesta era singurul vinovat de tot haosul din jur. Apăsă pe butonul emițătorului și rosti:

— Aici Niémans. Venim încolo.

I se adresă apoi căpitanului, pe un ton cumpănit:

— Am plecat într-acolo, trimite și tu cât de mulți oameni poți. Și rezolvă situația de aici.

Fără să mai aștepte răspunsul ofițerului, comisarul porni în fugă în căutarea stagiarului care-i slujea drept șofer. Traversă piața cu pași grăbiți, observând în treacăt cum chelnerii de la Brasserie des Princes coborau grilajele de protecție peste vitrinele localului. În aer plutea o neliniște aproape palpabilă.

Îl zări, în sfârșit, pe mărunțelul îmbrăcat cu o haină de piele care se plimba încoace și-ncolo în jurul unei berline negre. Niémans izbi cu pumnul în capota mașinii și urlă:

— La curba dinspre Boulogne, repede!

Cei doi urcară simultan în mașină și roțile acesteia scoaseră fum când demară violent. Stagiarul coti la stânga, pe după stadion, pentru a ajunge cât mai repede la poarta K pe o rută ce fusese eliberată anume pentru a permite accesul forțelor de ordine. Niémans avu însă o altă idee:

— Nu, ocolește stadionul, șuieră el. Bătăușii o să ne iasă în întâmpinare.

Stagiarul smuci de volan, apăsând concomitent pe frână, iar mașina făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, derapând controlat prin băltoacele din jurul camioanelor dotate cu tunuri cu apă, pregătite pentru eventualele represalii. Țâșni apoi înainte, pe bulevardul Parc-des-Princes, de-a lungul unui coridor strâmt format de mașinile cenușii ale gărzii mobile. Bărbații cu căști de protecție care alergau spre stadion se dădură la o parte din calea lor fără să le acorde măcar o privire. Niémans așezase girofarul magnetic pe capotă. Stagiarul coti brusc la stânga pe lângă liceul Claude Bernard și parcurse sensul giratoriu, pentru a urma cea de-a treia latură a stadionului. Trecură de tribuna Auteuil.

Atunci când Niémans văzu primele trâmbe de gaze plutind în aer, știu pe dată că avusese dreptate: confruntarea se extinsese deja până în piața Europe.

Mașina cu girofar traversă negura alburie și evită la limită primele victime ale gazului, care fugeau cât le țineau picioarele. Bătălia se dezlănțuise chiar în fața tribunei prezidențiale. Bărbați la costum și femei în rochii strălucitoare alergau și se împleticeau, cu fețele scăldate în lacrimi. Unii încercau să răzbată spre străzile laterale, alții, dimpotrivă, făcuseră cale întoarsă și urcau treptele spre porțile de intrare în incinta stadionului.

Niémans sări afară din mașină. În jurul său, bătălia era în toi, combatanții se luaseră la trântă și împărțeau cu generozitate pumni și picioare. Din pricina norilor de lacrimogene, cu greu puteau fi deosebite culorile țipătoare în care erau îmbrăcați suporterii englezi de uniformele cenușii ale jandarmilor. Unii dintre aceștia din urmă se târau cu greu, ca niște râme însângerate, spre rândul de colegi ai lor care, încă în picioare, ezitau să-și folosească armamentul anti-manifestanți, de teamă să nu-și lovească din greșeală colegii răniți.

Comisarul își scoase ochelarii și-și legă un fular peste față. Smulse un baston din mâinile unui jandarm, arătându-i în același timp legitimația sa tricoloră. Stupefiat, jandarmul îl privi confuz, încercând să distingă detaliile legitimației prin viziera aburită a căștii.

Pierre Niémans porni în goană spre centrul bătăliei. Suporterii celor de la Arsenal loveau fără ezitare, cu pumnii, cu răngi, cu blacheurile bocancilor, iar jandarmii ripostau, bătând în retragere, încercând să-i protejeze pe aceia dintre ei deja căzuți. Trupuri ce se zbăteau, fețe zdrelite, maxilare zdrobite de asfalt. Bastoanele se înălțau și-apoi se prăvăleau, îndoindu-se din pricina forței loviturii.

Ofițerul se repezi în învălmășeală.

Lovi cu pumnul și izbi cu bastonul. Doborî la pământ un tip solid, apoi îi servi câteva lovituri directe în figură, în coaste, între picioare. Încasă o

lovitură de picior, venită dinspre dreapta, și se ridică, urlând. Bastonul i se îndoi în contact cu gâtul celui care-l lovise. Își simțea sângele pulsând în vinele capului, iar gura îi fusese amorțită de un gust metalic. Nu se mai gândea la nimic, nu mai simțea nimic. Știa că se afla în plin război.

Deodată, în fața ochilor săi se derulă o scenă stranie. La vreo sută de metri depărtare, un bărbat în civil, ce părea s-o fi încasat zdravăn, se zbătea între doi huligani. Niémans distingea limpede firicelele de sânge ce-i brăzdau fața și gesturile mecanice, care exprimau ură, ale celor doi care-l țineau. O secundă mai târziu, Niémans înțelese: rănitul și agresorii aveau pe tricouri însemnele unor cluburi rivale.

Asista la o reglare de conturi.

Până să se dumirească, victima reușise să scape de cei doi și pornise în fugă pe o stradă transversală, strada Nungesser et Coli. Cei doi bătăuși se repeziră pe urmele lui. Niémans își azvârli bastonul, își croi drum în direcția respectivă și porni în urmărirea lor.

Niémans alerga în ritm constant, drămuindu-și suflul, câștigând teren. Cei doi bătăuși erau, la rândul lor, pe cale de a-și ajunge din urmă prada, către capătul străzii cufundate-n întuneric.

Cotiră iar spre dreapta, de-a lungul zidului ce înconjura piscina Molitor. De astă dată, huliganii își ajunseseră din urmă victima. Niémans ajunse în dreptul pieței de la Porte-Molitor, de unde pornea o pasarelă ce traversa La Périphérique. Nu-i veni să-și creadă ochilor: unul dintre atacatori scosese la iveală o macetă.

În lumina palidă care scălda pasarela, Niémans văzu lama lovindu-l în mod repetat pe cel urmărit, căzut în genunchi. Corpul lui tresări, absorbind loviturile, apoi se prăbuși. Cei doi agresori îl ridicară și îl azvârliră peste balustradă.

— Nu!

Polițistul urlă și, în aceeași clipă, își scoase revolverul din toc. Se rezemă de o mașină, își propti pumnul drept în palma stângă și ținti, ținându-și răsuflarea. Un prim foc de armă. Ratare. Ucigașul cu maceta se întoarse, surprins. Al doilea foc de armă, ratat și acesta.

Niémans își reluă cursa, cu arma în mână lipită de coapsă, în poziția de luptă. Furia îi umplea gândurile: fără ochelari, ratase de două ori ținta. Ajunse pe pasarelă, la rândul său. Bărbatul cu maceta o luase la fugă, dispărând în tufișurile care mărgineau La Périphérique. Complicele său, în schimb, încremenise, uimit. Polițistul îl izbi cu patul pistolului în gât și-l apucă de păr, târându-l până la cel mai apropiat panou de semnalizare. Îi puse cătușele și abia apoi privi peste balustradă, spre circulația de pe bulevard.

Corpul victimei căzuse pe carosabil și mai multe mașini trecuseră peste el înainte de a reuși să frâneze, într-o învălmășeală totală. Tăblărie îndoită, faruri sparte, mașini oprite haotic, care încotro… Ambuteiajul își semnaliza prezența prin glasul strident a zeci de claxoane. În lumina farurilor, Niémans apucă să vadă un șofer care se clătina în dreptul propriului vehicul, ținându-și fața în mâini.

Comisarul își îndreptă privirea spre marginea drumului și apucă să-l zărească vreme de-o clipă pe asasin: o pată colorată care traversa frunzișul. Niémans se puse pe dată în mișcare, vârându-și arma la loc în tocul ei.

Alergând printre copaci, ucigașul privea din când în când în urmă, spre el. De altfel, polițistul nu se ascundea; voia ca asasinul să știe că pe urmele lui era comisarul principal Pierre Niémans care avea să-i vină de hac. Deodată, huliganul sări peste un taluz și se făcu nevăzut. Zgomotul de pași pe pietriș îl lămuri pe Niémans în privința direcției în care o apucase acesta: parcul Auteuil.

Polițistul îl urmă și văzu luminile nopții reflectându-se vag în pietrișul cenușiu al aleilor. Înaintând de-a lungul serelor, zări o siluetă întunecată care escalada un zid. Sări la rândul său gardul și descoperi că ajunseseră pe terenurile de la Roland-Garros.

Grilajele care închideau împrejmuirile terenurilor nu erau încuiate; ucigașul trecu fără dificultăți de pe un teren pe altul. Niémans împinse o poartă, intră pe suprafața roșie a terenului de zgură și sări peste fileu fără dificultate. La cincizeci de metri distanță, celălalt părea a-și încetini cursa, dând semne de oboseală. Reuși să sară peste un alt fileu, apoi începu să urce treptele tribunei, printre gradene. În urma sa, Niémans urca treptele cu mișcări grațioase, câte patru odată, abia gâfâind. Îl mai despărțeau doar câțiva metri când, ajuns în vârful tribunei, celălalt sări în gol.

Fugarul ajunsese pe acoperișul unei clădiri de alături. Dispăru, aproape instantaneu, de partea cealaltă. Comisarul își luă avânt și sări. Ateriză pe platforma acoperită cu pietriș. Dincolo de marginea ei, peluze, copaci și o liniște deplină.

Nici urmă de ucigaș.

Polițistul sări și ateriză în iarba umedă, rostogolindu-se. Nu existau decât două posibilități: fie clădirea principală, al cărei acoperiș tocmai îl părăsise, fie o construcție masivă din lemn, aflată în fundul grădinii. Scoase din toc revolverul MR73 și se lipi cu spatele de ușa clădirii principale, împingând-o. Nu întâmpină rezistență.

Comisarul făcu câțiva pași în incintă, apoi se opri, stupefiat. Se afla într-un vestibul placat cu marmură, iar suspendată de tavan era o placă rotundă de piatră pe care desluși o serie de litere gravate necunoscute. O rampă aurită se înălța către tenebrele etajelor superioare. De jur-împrejur, pereții erau acoperiți de draperii masive de catifea de un roșu imperial, din loc în loc luceau vase

hieratice… Niémans înțelese, în sfârșit, că se afla în sediul unei ambasade asiatice.

Deodată, de afară se auzi un zgomot. Ucigașul se afla în cealaltă clădire. Traversă parcul de-a curmezișul peluzei și ajunse la construcția de lemn. Ușa acesteia încă se mai mișca. Intră, o umbră contopindu-se într-alta, mai cuprinzătoare, iar magia locului îl prinse ca într-un cleşte. Se afla într-un grajd împărțit în boxe curate, cu pereți șlefuiți, care adăposteau căluți de mici dimensiuni, cu coamele tunse scurt.

Crupe care fremătau nervos. Paie împrăștiate în jur. Pierre Niémans înaintă, cu arma în mână. Trecu de prima boxă, apoi de a doua, apoi de a treia… Un zgomot surd, undeva în dreapta. Polițistul se întoarse brusc. Nimic altceva decât o copită izbită-n pardoseală. Un fornăit, în dreapta. Se întoarse din nou, dar prea târziu. Lama se abătu asupra sa din senin, iar Niémans reuși să se ferească în ultima clipă, astfel încât abia îi atinse umărul, înainte de-a se înfige în crupa unui cal. Calul lovi cu picioarele din spate, iar potcoava îi sări atacatorului direct în figură. Polițistul profită de avantaj, se aruncă asupra bărbatului, își întoarse pistolul și se folosi de patul acestuia ca de-un ciocan.

Lovi cu sete, fără să ezite. Brusc, se opri, ațintindu-și privirea asupra chipului însângerat al huliganului. Așchii de os se zăreau prin carnea sfâșiată. Un glob ocular atârna la capătul unui mănunchi de fibre. Ucigașul nu mai mișca. Pe cap, șapca în culorile echipei Arsenal rămăsese neclintită. Niémans își întoarse arma și apucă mânerul plin de sânge cu ambele mâini, forțând țeava printre buzele zdrobite ale bărbatului. Deblocă siguranța și închise ochii. Se pregătea să tragă, când dintr-odată răsună un sunet strident.

Telefonul mobil începuse să-i sune în buzunar.

2.

Trei ore mai târziu, pe una dintre străzile prea noi și prea simetrice din cartierul Nanterre-Préfecture, o lumină stingheră putea fi zărită la fereastra unui birou al Direcției centrale a Poliției Judiciare. Era doar un fascicul concentrat, care bătea aproape la nivelul biroului unde, retras în umbră, era așezat Antoine Rheims. În fața lui, tot în afara fasciculului de lumină, dar în picioare, putea fi zărită silueta deșirată a lui Pierre Niémans. Acesta tocmai încheiase un scurt rezumat al raportului pe care-l redactase cu privire la urmărirea din Boulogne. Rheims întrebă, pe un ton sceptic:

— În ce stare e individul?

— Englezul? E în comă. Fracturi faciale multiple. Am sunat la spital, la Hôtel-Dieu, chiar adineauri: or să încerce o grefă de piele, ca să-i refacă fața.

— Dar victima?

— A fost strivită sub roțile mașinilor, pe La Périphérique, la Porte Molitor.

— Dumnezeule! Dar ce s-a întâmplat, de fapt?

— A fost o reglare de conturi între huligani. Printre suporterii de la Arsenal se aflau câțiva fani de la Chelsea. În focul luptei, cei doi huligani cu maceta au profitat pentru a-și doborî dușmanul.

Rheims dădea din cap, nevenindu-i să creadă. După câteva clipe de tăcere, reluă:

— Și omul tău? Chiar ești sigur că o lovitură de copită l-a făcut praf în asemenea hal?

Niémans nu-i răspunse. Se întoarse și privi afară, pe fereastră. În lumina albă, ca de cretă, a lunii, putea să distingă desenele stranii, în culori pastelate, care împodobeau fațadele clădirilor de vizavi: norișori și curcubeie, reliefându-se pe fundalul colinelor de un verde întunecat ale parcului Nanterre. Rheims vorbi din nou:

— Nu te înțeleg, Pierre. La ce îți folosește să te amesteci în poveștile astea? Pe bune, supravegherea stadioanelor nu e…

Vocea i se stinse. Niémans păstră tăcerea.

— Ești prea bătrân pentru asta, reluă Rheims. Nu mai e de competența ta. Înțelegerea noastră a fost foarte limpede: gata cu munca de teren, gata cu violența…

Niémans se întoarse și se apropie de superiorul său ierarhic.

— Treci la subiect, Antoine! De ce m-ai chemat aici în miez de noapte? Atunci când m-ai sunat, n-aveai de unde să știi ce se întâmplase la Parc des Princes. Deci… despre ce e vorba?

Umbra lui Rheims nici nu se clinti. Avea umeri lați, părul cărunt și creț, o față cioplită parcă în stâncă. Un fizic de paznic de far. Comisarul comandant de divizie conducea de mai mulți ani Biroul central pentru combaterea traficului de ființe umane, o denumire complicată menită să desemneze instanța superioară Brigăzii de Moravuri. Niémans îl cunoștea de mult mai mult timp, dinainte să fi preluat conducerea acestei fundături administrative, încă din vremea când erau amândoi polițiști de teren, aflați pe străzi fie ploaie, fie vânt, rapizi și eficace. Polițistul tuns periuță se aplecă peste birou și repetă:

— Despre ce e vorba?

Rheims expiră sonor:

— E vorba de o crimă.

— La Paris?

— Nu. La Guernon. E un orășel din Isère, în apropiere de Grenoble. E un centru universitar.

Niémans își trase un scaun și se așeză, față în față cu Rheims.

— Te ascult.

— Cadavrul a fost găsit ieri, spre sfârșitul după-amiezii. Era înghesuit între stânci, deasupra unui râu care trece pe lângă campusul universitar. După

toate indiciile inițiale, e vorba de o crimă comisă de un maniac.

— Ce se știe despre victimă? E o femeie?

— Nu, e bărbat. Un tânăr angajat, se pare, ca bibliotecar al Universității. Cadavrul era gol și purta urme de tortură: tăieturi, zgârieturi, arsuri… Mi s-a spus c-ar fi fost și strangulat.

Niémans își rezemă coatele de masă și se apucă să se joace cu o scrumieră.

— De ce îmi povestești toate astea?

— Fiindcă aș vrea să te trimit acolo.

— Cum? Ai vrea să preiau cazul? Dar cei de la poliția judiciară din Grenoble îl vor prinde pe asasin în nicio săptămână și…

— Nu face pe prostul, Pierre, știi foarte bine că nu-i chiar atât de simplu. Niciodată. Am stat de vorbă cu judecătorul care a preluat cazul. Vrea un specialist.

— Ce fel de specialist?

— Un specialist în crime și în moravuri. Judecătorul presupune că mobilul crimei ar fi fost unul sexual.

Niémans își lungi gâtul spre lumină și adulmecă mirosul acru al lămpii cu halogen.

— Antoine, sunt convins că nu-mi spui chiar tot.

— Judecătorul e Bernard Terpentes, un prieten vechi. Amândoi ne tragem din Pirinei. E înnebunit, mă înțelegi? Ar vrea să rezolve cazul cât mai repede cu putință. Vrea să evite tam-tamul, mediatizarea și toate porcăriile de genul ăsta. Peste câteva săptămâni va începe noul an universitar. Până atunci, cazul trebuie să fie rezolvat. Nu cred că trebuie să-ți explic de ce.

Niémans se ridică și reveni la fereastră. Privi spre cupolele întunecate din parc, pe deasupra acelor strălucitoare ale stâlpilor de iluminat. Simțea pulsându-i în tâmple violența din ultimele ore: loviturile de macetă, La Périphérique, cursa pe terenurile de la Roland-Garros. Se gândi, pentru a mia oară, că apelul telefonic al lui Rheims îl

împiedicase, fără îndoială, să ucidă un om. Se gândi la accesele incontrolabile de violență care-i orbeau conștiința, sfâșiind timpul și spațiul până în punctul în care să-l facă să comită tot ceea ce poate fi mai rău.

— Ei? întrebă Rheims.

Niémans se întoarse și se rezemă de pervazul ferestrei.

— Sunt patru ani de când n-am mai condus vreo anchetă de genul ăsta. De ce îmi oferi cazul ăsta tocmai mie?

— Am nevoie de un om eficient. Și știi prea bine că birourile centrale pot să își trimită proprii oameni oriunde pe teritoriul Franței. Bătând darabana pe masă, în întuneric, adăugă: Îmi exploatez și eu, așa cum pot, neînsemnatele-mi puteri.

Polițistul cu ochelari cu ramă de metal zâmbi.

— Așadar, te-ai hotărât să scoți lupul din vizuină?

— Da, scot lupul din vizuină. O să fie o gură de aer proaspăt pentru tine. Iar eu pot, astfel, să fac un serviciu unui vechi prieten. Măcar, câtă vreme va ține ancheta asta, n-o să iei la bătaie pe nimeni…

Rheims luă de pe birou un teanc de foi lucioase, cu date transmise prin fax, și i le întinse lui Niémans.

— Aici sunt primele concluzii ale jandarmilor. Accepți sau nu?

Niémans se apropie de birou și luă foile, mototolindu-le.

— Am să te sun să-mi spui dacă mai ai vești de la Hôtel-Dieu, de la spital.

•

Polițistul părăsi imediat sediul de pe rue des Trois-Fontanot și se îndreptă spre casă, pe strada la Bruyère, în arondismentul IX. Niémans locuia într-un apartament vast și în mare măsură gol, cu dușumeaua de parchet ceruită, de modă veche. Făcu un duș, își îngriji rănile superficiale și se

privi în oglindă. Chipul îi era osos și plin de riduri. Părul cărunt îi era tuns foarte scurt, lăsând să se întrevadă scalpul lucios. Purta ochelari cu ramă metalică. Niémans rânji la imaginea din oglindă. Nu era genul de mutră pe care să se bucure să o întâlnească pe o stradă pustie.

Vârî câteva haine într-o geantă sport și strecură între cămăși și șosete o pușcă semiautomată Remington, de calibrul 12, și câteva cutii de cartușe, plus muniția pentru revolverul Manhurin. La sfârșit își luă husa pentru haine și împături înăuntru două costume de iarnă și câteva cravate cu imprimeuri nebune.

În drum spre ieșirea din oraș, Niémans se opri la un restaurant McDonald's deschis non-stop, pe bulevardul Clichy. Înghiți pe nemestecate două Royal Cheese, fără să-și scape din ochi mașina, parcată ilegal în fața restaurantului. Era trei dimineața. În lumina alburie a neoanelor, câteva năluci cu înfățișare familiară bântuiau sala jegoasă a restaurantului. Negri cu haine prea largi. Prostituate cu părul împletit în codițe jamaicane. Drogați, oameni fără adăpost, bețivi. Toate aceste făpturi aparțineau universului său de odinioară: strada. O lume pe care Niémans fusese nevoit să o părăsească pentru munca respectabilă și bine plătită într-un birou. Pentru orice polițist, transferul în birourile centralei ar fi fost un pas înainte. Pentru el fusese însă o formă de exil. Un exil aurit, desigur, dar care îl marcase. Privi din nou în jur, la creaturile crepusculare care-l înconjurau. Acestea fuseseră odinioară copacii din pădurea prin care el, în chip de vânător, hălăduise odată.

Niémans parcurse drumul fără oprire, cu farurile aprinse pe faza lungă și ignorând radarele și limitările de viteză. La opt dimineața, părăsea autostrada la ieșirea spre Grenoble. Trecu prin Saint-Martin d'Hères, Saint-Martin d'Uriage și se îndreptă spre Guernon, orășelul aflat la poalele

masivului Belledonne. De-a lungul drumului plin de serpentine, peisajul alterna păduri de conifere și zone industriale. Domnea aici o atmosferă ușor morbidă, ca întotdeauna când, la țară, izolarea nu se mai lasă mascată de frumusețea peisajului.

Comisarul depăși primele panouri care indicau drumul spre Universitate. În depărtare, piscurile muntelui se desenau, sumbre, pe fondul de vată al dimineții noroase. Ieșind dintr-un viraj zări, în fundul văii, Universitatea: clădiri masive, moderne, blocuri striate de beton, înconjurate de peluze largi. Lui Niémans, imaginea i-o evocă pe cea a unui sanatoriu, amplificat însă la dimensiunile unui oraș alcătuit exclusiv din clădiri administrative.

Părăsi șoseaua națională și o luă pe unul dintre drumurile ce duceau în vale. Spre apus desluși lucirea argintie a râurilor verticale ce se întretăiau, zgâriind costișa întunecată a muntelui cu vâltorile lor înspumate. Polițistul încetini, străbătut de un fior la vederea cascadelor înghețate ce păreau că se joacă de-a v-ați ascunselea, dispărând și reapărând, albe și sclipitoare, din desișurile de verdeață.

Niémans se hotărî să facă un mic ocol. La o bifurcație ieși de pe drumul principal, intrând pe unul lateral străjuit de brazi și zade cu crengile sclipind de rouă dimineții, care se deschidea într-un tăpșan prelung mărginit de un perete negru de stâncă.

Opri și coborî din mașină, luându-și binoclul. Scrută îndelung peisajul înconjurător: râul nu se mai vedea nicăieri. Înțelese, într-un târziu, că torentul dispărea dincolo de zidul de piatră.

Deodată, un alt detaliu îi sări în ochi și își îndreptă binoclul în direcția respectivă. Nu, nu se înșelase. Se întoarse la mașină și demară furtunos, îndreptându-se spre albia torentului. Tocmai zărise, într-una dintre faliile de piatră, panglica galbenă fluorescentă specifică jandarmeriei naționale, cu inscripția TRECEREA INTERZISĂ.

3.

Niémans coborî în despicătura peretelui de stâncă, de-a lungul unui drum șerpuit foarte îngust. Curând se văzu nevoit să oprească, berlina sa nu mai avea loc să coboare mai departe. Ieși din mașină, trecu pe sub panglica galbenă și ajunse pe malul râului.

Cursul tumultuos al apei era aici întrerupt de un baraj natural. Torentul, pe care Niémans se așteptase să-l vadă plin de spumă, se lărgea, alcătuind un lac limpede, cu înfățișare liniștitoare, asemeni unui chip de pe care furia s-a șters cu desăvârșire. Ceva mai departe, undeva în dreapta, râul își relua curgerea tumultuoasă către orașul cenușiu ce se zărea mai la vale.

Niémans se opri brusc. În stânga să se afle un bărbat, ghemuit la malul apei. Cu un gest instinctiv, Niémans desprinse închiderea cu arici a tocului armei. Gestul său făcu să zornăie perechea de cătușe din buzunar, atrăgându-i atenția bărbatului, care se întoarse către el și, aproape instantaneu, afișă un zâmbet larg.

— Ce cauți aici? întrebă Niémans, cu asprime în glas.

Necunoscutul continuă să-i zâmbească, fără să-i răspundă însă. Se ridică și-și scutură mâinile de praf. Individul avea trăsături delicate și părul blond, destul de lung. Purta o jachetă de piele și pantaloni cu pense. Replică, cu o voce limpede:

— Dar dumneata?

Insolența răspunsului îl descumpăni pe Niémans. Rosti, pe un ton morocănos:

— Sunt de la poliție. N-ai văzut panglica? Sper că ai motive suficient de serioase pentru a fi trecut de ea, căci altfel…

— Sunt Éric Joisneau, de la Serviciul regional de Poliție Judiciară din Grenoble. Am venit în

recunoaștere. În cursul zilei de azi mi se vor mai alătura trei colegi ofițeri.

Niémans i se alătură pe malul îngust al râului.

— Unde-s plantoanele? întrebă el.

— Le-am dat o pauză de o jumătate de oră, să-și ia micul dejun, răspunse celălalt, nepăsător, ridicând din umeri. Oricum aveam de lucru aici și aveam nevoie de liniște… domnule comisar Niémans.

Polițistul cu păr cărunt tresări, surprins. Cel tânăr continuă, enunțând parcă un lucru de la sine înțeles:

— V-am recunoscut imediat. Pierre Niémans. Fosta glorie de la RAID[2]. Fost comisar în cadrul BRB[3]. Fost vânător de ucigași și traficanți. Pe scurt, fost… o mulțime de lucruri.

— Mai nou, insolența e înscrisă în fișa postului de inspector?

Joisneau schiță o reverență ironică:

— Îmi cer scuze, domnule comisar. Încercam doar să spulber aura sacră a unui superstar. Știți prea bine că sunteți o vedetă, sunteți „superpolițistul” care înflăcărează mințile tuturor tinerilor inspectori. Vă aflați aici pentru crimă?

— Tu ce crezi?

Tânărul polițist se înclină din nou.

— Voi fi onorat să lucrez alături de dumneavoastră.

Niémans contempla luciul apei de la picioarele sale, netulburată de vreo undă, ca o oglindă ce strălucea în lumina dimineții, care, paradoxal, părea să vină nu din cer, ci din adâncuri.

— Spune-mi ce știi despre caz.

Joisneau ridică privirea spre peretele de stâncă.

— Cadavrul era îndesat acolo sus.

— Sus? repetă Niémans, scrutând peretele de stâncă, unde protuberanțele agresive de piatră aruncau umbre lungi.

— Da. La cincisprezece metri înălțime. Ucigașul a îndesat cadavrul într-una dintre faliile

peretelui, într-o poziție bizară.

— În ce poziție?

Joisneau își flexă picioarele, își trase genunchii la piept și își încrucișă brațele deasupra acestora.

— Poziția fătului.

— Nu e deloc banal.

— Nimic nu e banal în cazul de față.

— Mi s-a spus că trupul prezenta răni și arsuri, reluă Niémans.

— Încă n-am văzut cadavrul. Dar am înțeles și eu că sunt numeroase semne de tortură.

— Victima a murit în urma torturii?

— Deocamdată nu există certitudini în privința asta. Gâtul victimei poartă urme adânci de strangulare, e posibil ca asta să fi fost cauza morții.

Niémans privi din nou suprafața micului lac, în care imaginea sa – cu capul ras și paltonul albastru – se reflecta ca în oglindă.

— Și aici? Ai găsit ceva?

— Nu. Mă învârt pe aici de-o oră, în căutarea vreunui detaliu semnificativ, a unui posibil indiciu. N-am găsit absolut nimic. După părerea mea, victima n-a fost ucisă în locul ăsta. Ucigașul a venit aici doar pentru a suspenda cadavrul.

— Ai urcat până la fisură?

— Da. Nimic notabil. Fără îndoială, ucigașul a urcat până în vârf pe partea cealaltă, apoi a coborât cadavrul din înaltul peretelui, cu o coardă, a coborât la rândul său în rapel și a îndesat victima în crăpătura stâncii. A depus un efort considerabil ca să reușească să o fixeze tocmai în această poziție teatrală. Mi-e greu să înțeleg de ce a făcut așa ceva.

Niémans își îndreptase din nou atenția asupra peretelui presărat cu asperități și adâncituri. Din locul în care se afla îi era destul de greu să calculeze distanțele, dar la prima vedere crăpătura în care fusese găsit corpul se afla exact la jumătatea peretelui, la fel de departe atât de vârf, cât și de bază. Se întoarse brusc.

— Hai să mergem.
— Unde?
— La spital. Vreau să văd cadavrul.

•

Dezvelit doar până la nivelul umerilor, cadavrul gol al bărbatului era întins pe o parte pe masa strălucitoare de oțel inoxidabil. Era ghemuit și cu capul plecat, de parcă s-ar fi temut că avea să fie lovit de fulger în plină figură. Umerii încovoiați, ceafa plecată, pumnii strânși sub bărbie, coatele prinse între genunchii flexați. Pielea albă, mușchii încordați, epiderma străpunsă de răni, toate acestea acutizau realitatea prezenței cadavrului. În zona gâtului puteau fi văzute zgârieturi adânci și lungi, de parcă cineva ar fi încercat să-l taie cu o foarfecă uriașă. Venele de la tâmple îi erau umflate, vineții sub piele, ca niște fluvii la cota de inundație.

Niémans ridică privirea spre ceilalți bărbați aflați în încăpere. Erau de față judecătorul de instrucție Bernard Terpentes, un tip uscățiv cu o mustață abia vizibilă, căpitanul Roger Barnes, un bărbat cu o statură de colos, greoi ca un cargou de mare tonaj, comandant al Brigăzii de jandarmi din Guernon, și căpitanul René Vermont, delegatul Secției de cercetări a Jandarmeriei, mărunțel, pleșuv, roșu la față și cu ochii mici, scăpărători. Joisneau se ținea deoparte, afișând mina unui stagiar plin de zel profesional.

— Se știe identitatea victimei? întrebă Niémans, fără a se adresa în mod special vreunuia dintre cei prezenți.

Barnes făcu un pas în față, ceremonios, și își drese glasul înainte de a răspunde.

— Victima se numește Rémy Caillois, domnule comisar. Avea douăzeci și cinci de ani. De trei ani încoace, era bibliotecar-șef la Universitatea din Guernon. Cadavrul a fost identificat de soție, Sophie Caillois, azi-dimineață.

— Ea a raportat dispariția?

— Ieri, adică duminică, spre sfârșitul după-amiezii. Soțul ei plecase în ajun într-o drumeție pe munte, către vârful Muret. A plecat singur, așa cum făcea în fiecare weekend. Uneori se întâmpla să înnopteze la vreun refugiu. De aceea, la început, soția nu și-a făcut griji. Până ieri după-amiază, când…

Barnes amuți. Niémans tocmai dezvelise pieptul cadavrului.

Un fior de groază mută străbătu întreaga asistență, ca un strigăt alb rămas înțepenit în fundul gâtlejului. Abdomenul și toracele victimei erau pline de răni întunecate, de toate formele și mărimile. Tăieturi cu margini violacee, arsuri irizate, vânătăi având formele unor nori de sulf. Puteau fi văzute, de asemenea, zgârieturi mai superficiale, în jurul brațelor și mai ales la încheieturile mâinilor, ca și cum bărbatul ar fi fost legat cu un cablu.

— Cine a descoperit corpul?

— O tânără…, începu Barnes, aruncând o privire scurtă în dosarul pe care-l ținea în mână înainte de a continua: Fanny Ferreira, e profesoară la Universitate.

— Cum l-a descoperit?

Barnes își drese din nou glasul.

— Femeia practică înotul în ape repezi. Știți genul… Se coboară pe cursul torentului pe un *board* cam ca ăsta de lung, purtând un costum impermeabil și labe de scafandru. E un sport foarte periculos și…

— Și mai departe?

— Femeia și-a terminat cursa dincolo de barajul natural de pe râu, lângă zidul ce mărginește campusul. A urcat pe parapetul malului și a zărit cadavrul înghesuit în crăpătura stâncii.

— Ea v-a povestit toate acestea?

Barnes privi în jur, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să răspundă.

— Ei bine… Da… Ăăăă… Eu…

Comisarul dezveli complet trupul neînsuflețit. Se învârti în jurul creaturii palide, chircite, al cărei craniu țuguiat, cu părul tuns scurt, părea a fi vârful unei săgeți de piatră.

Niémans luă foile certificatului de deces pe care i le întindea Barnes. Parcurse în diagonală paginile dactilografiate. Documentul fusese redactat de însuși directorul spitalului. Medicul nu se pronunțase asupra orei decesului. Se mulțumise să descrie plăgile vizibile și concluzionase că moartea se produsese în urma strangulării. Pentru a afla mai multe, cadavrul trebuia să fie îndreptat și autopsiat.

— Când va sosi legistul?

— Îl așteptăm dintr-o clipă într-alta.

Comisarul se apropie de victimă și se aplecă, observându-i trăsăturile. Era un tânăr mai degrabă frumușel, cu ochii închiși și, fapt ce merita observat, chipul lui nu avea nicio urmă de lovituri sau răni.

— Nimeni nu s-a atins de fața lui?

— Nimeni, domnule comisar.

— Avea ochii închiși?

Barnes încuviință din cap. Folosindu-și policele și arătătorul, Niémans depărtă ușor pleoapele victimei. Atunci se petrecu ceva de necrezut: o lacrimă limpede se scurse lent din ochiul drept. Comisarul se cutremură: chipul victimei plângea.

Niémans își întoarse privirea spre ceilalți bărbați din încăpere: niciunul dintre ei nu remarcase acel detaliu stupefiant. Recăpătându-și sângele rece, își repetă gestul, din nou fără ca vreunul dintre cei din jur să-l observe. Ceea ce văzu îi confirmă că nu înnebunise, ci că această crimă era, fără îndoială, dintre acelea de care orice polițist se teme sau, dimpotrivă, la care năzuiește de-a lungul întregii sale cariere, în funcție de personalitatea ce-l animă.

Se îndreptă de spate și acoperi la loc cadavrul, cu un gest brusc. I se adresă judecătorului, aproape

în șoaptă:

— Vorbiți-ne despre procedura de anchetă.

Bernard Terpentes luă cuvântul:

— Domnilor, cred că ați înțeles că s-ar părea că vom avea de-a face cu un caz dificil și… neobișnuit. Iată de ce, împreună cu procurorul de caz, am decis să sesizăm deopotrivă Poliția Judiciară din Grenoble și Secția regională a Jandarmeriei. De asemenea, am făcut apel la comisarul principal Pierre Niémans, aici de față, care ni s-a alăturat de la Paris. Fără îndoială, îl cunoașteți. Comisarul aparține în prezent de o instanță superioară a Brigăzii pentru Combaterea Proxenetismului, BCP. Pentru moment nu știm absolut nimic despre motivațiile crimei, dar e foarte posibil ca acestea să fie de natură sexuală. În orice caz, e limpede că avem de-a face cu un maniac. Iar experiența domnului Niémans ne va fi de mare folos. Iată de ce v-aș propune ca domnul comisar să preia comanda operațiunilor…

Barnes încuviință scurt din cap, Vermont îl imită, dar fără aceeași grabă. Cât despre Joisneau, acesta rosti:

— Pentru mine nu va fi o problemă. Dar colegii mei de la Divizia regională de Poliție Judiciară vor sosi cât de curând și…

— Am să le explic eu cum stau lucrurile, tranșă Terpentes chestiunea, apoi se întoarse către Niémans: Domnule comisar, vă ascultăm.

Morga oficială a acestei scene îl irita pe Niémans, care abia aștepta să scape de aici și să-și vadă de anchetă, de unul singur.

— Căpitane Barnes, câți oameni aveți? întrebă el.

— Opt. Ba nu, scuzați-mă… Nouă.

— Sunt obișnuiți să audieze martori, să preleveze indicii, să organizeze baraje rutiere?

— Ei bine… Nu-s tocmai genul de lucruri pe care noi să le…

— Dar dumneavoastră, căpitane Vermont, câți oameni aveți?

Jandarmul percută imediat, răspunzând cu promptitudinea unei salve de onoare:

— Douăzeci. Sunt oameni experimentați. Vor marca terenul din jurul locului în care a fost descoperit cadavrul și…

— Foarte bine. V-aș sugera, de asemenea, să-i interogheze pe toți cei care locuiesc în jurul drumurilor ce duc la râu, să viziteze benzinăriile, gările învecinate, casele din preajma parcărilor… Tânărul Caillois înnopta uneori la refugiile de pe munte; aflați la care dintre ele și cercetați-le. E posibil ca victima să fi fost surprinsă la unul dintre acestea.

Niémans se întoarse spre Barnes.

— Căpitane, vreau să lansați solicitări de informații în întreaga zonă. Până la amiază vreau o listă a persoanelor fără domiciliu fix și a șomerilor din întregul departament. Vreau să verificați toate eliberările din închisoare care au avut loc pe o rază de trei sute de kilometri, furturile de mașini sau de altă natură. Vreau să-i luați la întrebări pe cei de la hoteluri și restaurante. Transmiteți-le chestionare prin fax. Vreau să știu fiecare întâmplare ieșită din comun, fiecare lucru suspect, cel mai mărunt indiciu al unei nereguli. Vreau, de asemenea, o listă a tuturor faptelor diverse întâmplate aici, la Guernon, în ultimii douăzeci și ceva de ani, care ar putea aduce câtuși de puțin cu faptele din cazul de față.

Barnes își nota fiecare dintre solicitările comisarului într-un carnet. Niémans se adresă apoi lui Joisneau:

— Contactează-i pe cei de la Informații și cere-le o listă a sectelor, vrăjitorilor și tuturor celorlalți ciudați din regiune.

Joisneau încuviință din cap. Terpentes dădea din cap aprobator la fiecare cerere a comisarului, de parcă acesta i-ar fi luat cuvintele de pe limbă.

— Asta e. Aveți cu ce să vă ocupați timpul până când vom avea rezultatele autopsiei, concluzionă Niémans. Sper că n-are rost să vă atrag atenția că trebuie să păstrăm o discreție absolută asupra tuturor acestor cercetări. Nicio vorbă către presa locală sau oricine altcineva din exterior.

Se despărțiră pe treptele Centrului Medical Regional, pornind care încotro cu pași grăbiți, în răcoarea înnegurată a dimineții. În umbra clădirii masive, veche de cel puțin două secole, bărbații se urcară fiecare în mașina sa, cu chipurile plecate și capetele între umeri, fără vreun cuvânt sau gest de rămas-bun.

Vânătoarea începuse.

4.

Pierre Niémans și Éric Joisneau se îndreptară de îndată spre Universitatea aflată la porțile orașului. Comisarul îi ceru locotenentului să-l aștepte la biblioteca aflată în clădirea principală, cât timp avea să-i facă o vizită rectorului, ale cărui birouri ocupau ultimul etaj al clădirii administrative, aflată la vreo sută de metri distanță.

Polițistul pătrunse în vastul edificiu înălțat cândva în anii șaizeci, renovat de curând. Pereții erau zugrăviți, fiecare într-o altă culoare pastelată, iar tavanul era foarte înalt. Ajuns la ultimul etaj, într-un soi de anticameră în care se afla o secretară așezată la un birou micuț, Niémans se prezentă și solicită o întrevedere cu domnul Vincent Luyse.

Avu de așteptat câteva minute, timp pe care și-l petrecu admirând fotografiile înrămate cu care era decorată încăperea și care înfățișau studenți triumfători, ținând în mâini cupe și medalii, cu pârtii de schi sau torente învolburate în fundal.

Câteva minute mai târziu, Pierre Niémans se afla față în față cu rectorul. Era un bărbat cu păr

creț și nas turtit, dar cu tenul excesiv de palid, de parcă ar fi fost pudrat cu talc. Chipul lui Vincent Luyse era o combinație bizară de trăsături negroide și paloare anemică. Afară, în semiîntunericul cerului înnorat, își făcură loc câteva raze răzlețe de soare. Rectorul îl invită pe polițist să se așeze și începu să-și maseze, cu un gest nervos, încheieturile.

— Deci…? începu acesta, pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Deci… ce?

— Ați descoperit vreun indiciu?

Niémans își întinse picioarele.

— Abia am sosit, domnule rector. Fie-mi îngăduit să evaluez situația. Iar până atunci am să vă rog să-mi răspundeți la câteva întrebări.

Luyse înțepeni pe scaunul său. Mobilierul din birou era pe de-a-ntregul în nuanțe de ocru, punctat ici colo cu decorațiuni mobile metalice, care parcă evocau flora unei planete de oțel.

— S-au întâmplat povești suspecte în Universitate? întrebă Niémans, pe un ton calm.

— Povești suspecte? Nicidecum.

— Droguri? Furturi? Bătăi?

— Nu.

— Nu există bande, găști? Tineri cărora să li se fi urcat libertatea la cap?

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Mă gândesc, de pildă, la așa-numitele jocuri de roluri. Știți, cu siguranță, acele jocuri cu o mulțime de ceremonii și ritualuri…

— Nu. N-avem așa ceva la noi în Universitate. Studenții noștri sunt tineri cu mintea limpede.

Niémans păstră câteva clipe de tăcere, prilej pentru rector ca să-l măsoare din cap până-n picioare, remarcându-i freza militărească și patul revolverului MR73 care se ivea de sub sacou. Luyse se frecă la ochi, apoi declară, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine de ceea ce spunea:

— Mi s-a spus că sunteți un polițist extraordinar.

Niémans nu-i răspunse, continuând însă să-l privească țintă. Luyse își întoarse privirea și reluă:

— Nu-mi doresc decât un singur lucru, domnule comisar: să-l prindeți cât mai repede pe asasin. În curând, cursurile vor fi reluate și…

— În prezent în campus nu se află niciun student?

— Doar câțiva interni. Sunt cazați la ultimul etaj al clădirii principale. Tot acolo mai locuiesc și câțiva profesori care-și pregătesc cursurile.

— Aș putea primi o listă a tuturor acestor persoane?

— Dar…, ezită rectorul, apoi se grăbi să încuviințeze: Desigur, nu e nicio problemă.

— Ce îmi puteți spune despre Rémy Caillois?

— Era un bibliotecar foarte discret. Un om singuratic.

— Era pe placul studenților?

— Da, bineînțeles.

— Unde locuia? La Guernon?

— Chiar aici, în campus, împreună cu soția sa. La ultimul etaj al clădirii principale, unde stau și internii.

— Rémy Caillois avea douăzeci și cinci de ani, dacă am înțeles eu bine. Cam tânăr ca să fie deja căsătorit, dacă e să ne luăm după obiceiurile de-acum.

— Rémy și Sophie Caillois au fost, amândoi, studenți ai Universității noastre. S-au cunoscut însă înainte, la colegiul din campus, rezervat copiilor profesorilor noștri. Sunt… Erau… prieteni încă din copilărie.

Niémans se ridică brusc.

— Prea bine, domnule rector. Vă mulțumesc pentru această discuție.

Ieși în grabă, gonit de mirosul de teamă care plutea în aer.

•

Cărți.

Pretutindeni în biblioteca universității, rafturi după rafturi de cărți se dezvăluiau în lumina albă a neoanelor. Structurile de metal susțineau adevărate ziduri de hârtie, perfect aliniate. Cotoare în culori întunecate, decorate și inscripționate cu litere aurii sau argintii. Etichetele cu sigla Universității din Guernon. În centrul sălii pustii se aflau mesele lungi, cu suprafața plastifiată compartimentată prin pereți de sticlă. Intrând în încăpere, Niémans avusese impresia, pentru o clipă, că pătrunsese în sala de vorbitor a unei pușcării.

Atmosfera luminoasă și totuși atât de sobră inspira senzații contradictorii, de imensitate și înghesuială deopotrivă.

— Cei mai buni profesori predau aici la Universitate, explică Éric Joisneau. Crema învățământului din sud-estul Franței a fost concentrată aici. Drept, Economie, Litere, Psihologie, Sociologie, Fizică… Dar mai ales Medicină; toți medicii faimoși din Isère predau aici și consultă la spitalul regional. De fapt, spitalul funcționează chiar în vechea clădire a Universității. A fost renovată integral. Jumătate din departamente vine să se trateze aici și toți locuitorii din zona muntoasă s-au născut aici, la maternitatea spitalului.

Niémans asculta cu brațele încrucișate, rezemat de una dintre mesele din zona de lectură.

— Vorbești în cunoștință de cauză, aș spune.

Joisneau apucă o carte de pe un raft, la întâmplare.

— Mi-am făcut studiile aici. Am început Dreptul… Voiam să devin avocat.

— Și ai devenit polițist, în cele din urmă?

Locotenentul ridică privirea spre Niémans. Ochii îi străluceau în lumina albă a neoanelor.

— Înaintea examenului de licență, mi s-a făcut teamă că aveam să mă satur de sălile de tribunal. Prin urmare, m-am înscris la Școala de Poliție din

Toulouse. M-am gândit că meseria de polițist presupune acțiune și riscuri și că avea să fie plină de surprize…

— Și? Te-ai înșelat?

Locotenentul așeză cartea înapoi pe raft. Zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Azi n-aș putea afirma asta. Mai ales azi. Privi din nou țintă spre Niémans: Cadavrul acesta… Cum a putut cineva să facă una ca asta?

Niémans îi ignoră întrebarea.

— Care era atmosfera în Universitate? Îmi poți spune ceva ieșit din comun?

— Nu. Erau mulți copii din familii burgheze, cu mintea împuiată de clișee despre viață, despre epoca pe care o trăim, despre ideile pe care se cuvenea să le ai… Erau și copii de țărani și muncitori. Aceștia erau și mai idealiști, și mai agresivi. Până la urmă, aveam să sfârșim cu toții șomeri, așa că…

— Nu se întâmpla nimic bizar? Nu existau bisericuțe?

— Nu, nimic de genul ăsta. Mă rog, ar fi ceva… Îmi amintesc că exista un soi de elită în facultate. Un soi de microcosmos alcătuit din copiii profesorilor care predau aici. Unii dintre ei erau supradotați. În fiecare an se clasau pe primele locuri. Chiar și la sportivi. Nu-i înghițea nimeni.

Niémans își aminti de fotografiile campionilor din anticamera biroului lui Luyse. Întrebă:

— Și studenții aceștia alcătuiau cumva o castă aparte? S-ar fi putut oare ralia în jurul unei idei, unui proiect mai ciudat?

Joisneau izbucni în râs:

— Adică un soi de conspirație? La așa ceva vă gândiți?

Fu rândul lui Niémans să se ridice și să înceapă să se plimbe pe lângă rafturi.

— Un bibliotecar e în centrul atenției la o facultate. Toți au de-a face cu el. E ținta ideală. Imaginează-ți un grup de studenți care și-au băgat

în cap cine știe ce idei. Un ritual, un sacrificiu… În momentul alegerii victimei, s-ar fi putut să se gândească automat la unul precum Caillois.

— În cazul ăsta, uitați de supradotații de care v-am spus. Ei erau mult prea ocupați să facă praf pe toată lumea la examene ca să se mai amestece în orice altceva.

Niémans se strecură între două ziduri compacte de cărți cu coperte întunecate, decorate cu inscripții aurii. Joisneau o luă pe urmele sale.

— Bibliotecarul e cel care împrumută cărți, reluă el. Cel care știe ce citește fiecare, ce anume studiază… Poate că știa mai mult decât trebuia să știe.

— Nimeni nu ucide pentru un astfel de motiv… Și ce secret teribil ar fi putut oare ascunde lecturile unor studenți?

Niémans se întoarse brusc.

— Nu știu. În general, intelectualii mi se par suspecți din principiu.

— Aveți deja o idee? Vreo bănuială?

— Dimpotrivă. Deocamdată, absolut orice ipoteză mi se pare posibilă. O încăierare. O răzbunare. O gâlceavă între intelectuali. Sau poate între homosexuali. Sau ar putea fi pur și simplu un vagabond, un maniac care-a dat peste Caillois din întâmplare, pe munte.

Comisarul trase un bobârnac în cotorul unei cărți.

— După cum vezi, nu am idei preconcepute. Dar vom începe de aici. Vom lua la puricat toate cărțile care ar putea avea legătură cu crima.

— Ce fel de legătură?

Niémans parcurse culoarul dintre rafturi și ieși din nou în sala centrală. Se îndreptă spre biroul bibliotecarului, aflat la celălalt capăt al încăperii, pe o estradă ce domina mesele din zona de lectură. Pe birou trona un computer, iar în sertare erau aranjate, ordonat, caiete cu spirală. Niémans ciocăni în monitorul întunecat.

— Aici ar trebui să găsim o listă a tuturor cărților consultate sau împrumutate în fiecare zi. Vreau să îi pui la treabă pe experții de la Poliția Judiciară. Alege-i pe cei mai familiarizați cu literatura, dacă există așa ceva. Cere și ajutorul internilor. Vreau să găsească toate cărțile în care e vorba despre rău, despre violență, tortură, despre sacrificii sau ritualuri religioase. Să caute, de pildă, prin secțiunea de Etnologie. Vreau să noteze numele tuturor studenților care au consultat acest gen de cărți. Și-aș mai vrea să găsiți teza de licență a lui Caillois.

— Și eu ce am de făcut?

— Tu îi vei interoga pe interni. Unul câte unul, om cu om. Ei sunt aici ziua și noaptea, cu siguranță cunosc Universitatea și campusul în cele mai mici detalii. Vreau să afli care-s obiceiurile pe-aici, care e starea de spirit, cine dintre studenți se comportă mai altfel decât media… Vreau să știu cum era privit Caillois de către cei din jurul lui. Vreau să afli mai multe despre excursiile sale pe munte. Găsește-i tovarășii de drumeție. Descoperă cine îi cunoștea itinerariul. Află cine i-ar fi putut da de urmă acolo sus…

Joisneau îi aruncă comisarului o privire sceptică. Niémans se apropie și continuă, cu glas scăzut:

— Am să-ți spun cu ce avem de-a face aici. E o crimă care i-a lăsat pe toți cei care-au aflat despre ea cu gura căscată. Avem un cadavru înghețat, palid, chircit, care poartă urmele unei suferințe atroce, fără margini. Treaba asta miroase a nebunie de la o poștă. Deocamdată, e secretul nostru. Avem câteva ore, cu puțin noroc ceva mai multe, pentru a rezolva cazul. Apoi se va afla, presa își va băga nasul, vor începe presiunile, se vor dezlănțui tot felul de interese. Concentrează-te! Plonjează în adâncul acestui coșmar. Dă tot ce ai mai bun. Numai așa vom sfârși prin a dezvălui chipul răului.

Locotenentul părea de-a dreptul înspăimântat.

— Chiar credeți că ar fi cu putință ca în câteva ceasuri…

— Vrei sau nu să lucrezi cu mine? i-o reteză Niémans. Ei bine, am să-ți explic cum văd eu lucrurile. Atunci când se comite o crimă, fiecare element înconjurător trebuie privit ca pe o oglindă. Corpul victimei, oamenii care o cunoșteau, locul comiterii faptei… Toate acestea reflectă un adevăr, un aspect aparte al crimei, înțelegi?

Se ridică și-și desfăcu brațele.

— Suntem într-un palat al oglinzilor, Joisneau, un labirint al reflecțiilor! Prin urmare, privește cu atenție, în toate direcțiile. Fiindcă undeva, între toate aceste oglinzi, într-un unghi mort, se află asasinul.

Joisneau rămăsese cu gura căscată.

— Pentru un om care acționează pe teren, mi se pare că sunteți surprinzător de cerebral…

Comisarul îl bătu ușor în piept cu podul palmei.

— Ceea ce-ți spun nu e filosofie, Joisneau. E practică.

— Dar dumneavoastră? Pe cine aveți de gând să interogați?

— Eu? Voi sta de vorbă cu martora noastră, Fanny Ferreira. Și cu Sophie Caillois, soția victimei.

Niémans îi făcu cu ochiul.

— Mi-am rezervat întâlnirile cu femei, Joisneau. Și asta ține tot de practica meseriei.

5.

Sub cerul înnorat, șoseaua asfaltată șerpuia prin campus, trecând pe lângă fiecare dintre clădirile cenușii cu ferestre albastre sau ruginii. Niémans conducea încet, îndreptându-se spre o sală de sport pe care o reperase pe un plan al campusului de care reușise să-și facă rost. Ajunse în dreptul unei

clădiri noi, din beton, care arăta mai degrabă a buncăr decât a sală de sport. Ieși din mașină și inspiră adânc. Ploua mărunt.

Cuprinse din priviri campusul și celelalte clădiri aflate la câteva sute de metri distanță. Și părinții săi fuseseră profesori, dar lucraseră la un mic colegiu de la periferia Lyonului. Nu-și mai amintea mare lucru despre acele vremuri. Nucleul protector al familiei i se păruse încă de timpuriu o minciună, o slăbiciune. Foarte devreme înțelesese că avea să fie nevoit să înfrunte viața de unul singur și, cu cât acest lucru avea să se întâmple mai devreme, cu atât mai bine. La vârsta de treisprezece ani, ceruse să fie trimis la internat pentru restul studiilor. Părinții nu îndrăzniseră să-i refuze acest exil autoimpus, dar își mai amintea și acum plânsetele mamei lui răzbătând de dincolo de peretele camerei sale: era un sunet pe care-l auzea în creier și, în egală măsură, o senzație fizică, de umezeală și căldură, pe suprafața pielii sale. Fugise.

Patru ani de internat. Patru ani de singurătate și de pregătire fizică, în paralel cu cursurile. Toate speranțele sale aveau pe-atunci un singur țel: armata. La șaptesprezece ani, după un bacalaureat trecut cu note strălucite, Pierre Niémans depusese o cerere pentru a se înscrie la Școala de Ofițeri. Atunci când medicul militar îl anunțase că era inapt pentru serviciul militar și îi explicase motivele, tânărul Niémans înțelesese. Neliniștea sa se manifesta atât de acut, încât putea fi percepută cu ochiul liber. Asta îl trădase, risipindu-i cea mai adâncă năzuință. Știu atunci că destinul său avea să fie mereu parcurgerea unui culoar îngust, fără ieșire, cu pereții stropiți cu sânge, la al cărui capăt se auzeau urletele unor câini, în beznă…

Alți adolescenți ar fi abandonat, poate, resemnându-se să asculte judecata psihiatrilor. Nu și Pierre Niémans. Se încăpățână, își reluă pregătirea fizică, își dublă eforturile de voință și furia. Tânărul Pierre n-avea să devină niciodată

militar. Avea să aleagă însă un alt război: cel al străzii, lupta anonimă împotriva răului cotidian. Avea să se arunce cu sufletul și trupul într-o bătălie fără glorie și fără drapele, dar pe care urma să o poarte până la capăt. Niémans avea să devină polițist. Cu acest scop în minte, se antrenă luni bune, pentru a putea face testelor psihologice. Intră în cele din urmă la Școala de Poliție de la Cannes-Ecluse. Astfel începu pentru el o eră a violenței: antrenamentele de tir, cu rezultate excepționale la tragere. Niémans nu încetă eforturile pentru a deveni tot mai bun, tot mai puternic. Deveni un polițist ieșit din comun. Tenace, violent, încăpățânat.

Mai întâi fu repartizat la comisariate de cartier, apoi deveni trăgător de elită în cadrul brigăzii care avea să devină ulterior Brigada de Recunoaștere și Intervenție. Participă la operațiuni speciale. Ucise pentru întâia oară un om. În acel moment, își analiză pentru ultima oară propriul blestem și încheie un pact cu sine însuși. Nu, n-avea să fie niciodată un ofițer model, nici vreun exemplu de virtute. Avea să devină un combatant în războiul urban, febril, încăpățânat, care urma să-și înece propria teamă în violență și în furia junglei de asfalt.

Niémans trase adânc în piept aerul tare al munților. Se gândi la mama sa, moartă de câțiva ani. Se gândi la timpul trecut, care se preschimbase într-un torent prăvălindu-se printr-un canion, sfărâmând și măcinând în calea sa amintirile, care se ștergeau până la uitare.

Deodată, Niémans auzi ca prin vis zgomotul unor pași mărunți. Era un câine suplu, numai mușchi, cu blana tunsă scurt ce lucea umedă din pricina ploii. Ochii lui ca două bile negre, lăcuite, erau ațintiți asupra polițistului. Se apropia încet, dând din coadă ușor. Ofițerul încremeni. Câinele se apropie și mai mult, până când îi mai despărțeau doar câțiva pași. Botul umed îi fremăta. Brusc,

începu să mârâie, iar ochii îi sclipiră. Simțise frica emanând din omul ce-i era în față.

Niémans împietrise.

Părea că membrele îi fuseseră imobilizate de o forță necunoscută. Își simțea sângele fugindu-i din vine, din tot corpul, de parcă s-ar fi scurs printr-un robinet invizibil, aflat undeva în stomac. Câinele lătră și-și dezgoli colții. Niémans cunoștea acest proces: frica producea molecule olfactive pe care câinele le simțea și care-i declanșau și acestuia, deopotrivă, teamă și ostilitate. Frica naștea frică. Câinele lătră, apoi mârâi din gât și scrâșni din colți. Polițistul își scoase arma din toc.

— Clarisse! Clarisse! Întoarce-te, Clarisse!

Niémans fu smuls din paranteza de gheață. Zări, ca printr-un văl sângeriu, un bărbat îmbrăcat într-un pulover de camionagiu. Se apropia cu pași repezi.

— Dom'le, ai înnebunit?

Niémans mormăi:

— Poliția. Cară-te și ia-ți și javra cu tine!

Bărbatul era înmărmurit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred… Vino, Clarisse, vino, mămică…

Stăpânul și câinele se făcură nevăzuți. Niémans înghiți în sec. Își simțea gâtul uscat, ca ars. Clătină din cap, vârî arma înapoi în toc și porni să ocolească clădirea. În timp ce o cotea spre stânga, încercă să-și amintească de cât timp nu-și mai vizitase psihiatrul.

După ce mai coti încă o dată pe lângă peretele sălii de sport, comisarul dădu cu ochii de femeia pe care o căuta.

Fanny Ferreira era în picioare lângă o ușă deschisă și netezea cu o bucată de șmirghel o placă dintr-o spumă de culoare roșie. Polițistul deduse că era vorba de un soi de placă, cu ajutorul căreia femeia cobora cursul torenților.

— Bună, rosti el, înclinându-se.

Își recăpătase siguranța de sine și un dram de căldură în oase.

Fanny ridică privirea. Era cu foarte puțin trecută de douăzeci de ani. Avea tenul mat, iar părul lung și buclat îi tresărea cu fiecare mișcare. La tâmple, câteva șuvițe încurcate îi subliniau finețea trăsăturilor, iar coama grea îi cădea, precum o cascadă, pe umeri. Avea o față întunecată, cu pielea ca de catifea, dar ochii îi erau de-o limpezime dureroasă, aproape indecentă.

— Sunt Pierre Niémans, comisar de poliție. Anchetez uciderea lui Rémy Caillois.

— Pierre Niémans? repetă fata, surprinsă. La naiba… E incredibil!

— Ce anume?

Fata arătă din cap spre micul aparat de radio așezat pe jos, lângă ușă.

— Tocmai s-a vorbit despre dumneavoastră la știri. Spuneau că ați arestat doi ucigași noaptea trecută, lângă Parc des Princes. Și că asta ar fi o chestie mai degrabă bună. Mai spuneau și că l-ați desfigurat pe unul dintre ei – asta ar fi o chestie mai degrabă rea. Cum ați ajuns aici? Aveți puteri supranaturale?

— Am condus toată noaptea, asta-i tot.

— Și ce căutați aici? Polițiștii noștri nu-s în stare să facă față singuri?

— Am venit ca să-i ajut, am putea spune.

Fanny își reluă munca: umezea suprafața prelungă a plăcii, apoi, apăsând cu ambele mâini, glisa bucata pliată de șmirghel pe o suprafață cât mai mare. Niémans îi privi trupul încordat: părea solid, îndesat. Era îmbrăcată fără pic de eleganță: un costum mulat de neopren, din cele purtate de scafandri, un impermeabil marinăresc, iar în picioare bocanci din piele deschisă la culoare, legați strâns. Lumina voalată a soarelui ce răzbătea de dincolo de nori scălda întreaga scenă într-o lumină calmă, irizată.

— Mi se pare că faceți față destul de bine șocului, reluă Niémans.
— Care șoc?
— Ei bine, mă refer la descoperirea pe care…
— Încerc să nu mă gândesc la asta.
— V-ar deranja să discutăm totuși despre acest lucru?
— Pentru asta ați venit, nu-i așa?
Nu îl privea pe polițist. În timp ce vorbea, mâinile nu-i încetau să urce și să coboare de-a lungul plăcii, cu gesturi seci, brutale.
— În ce împrejurări ați descoperit corpul?
— În fiecare weekend cobor torentul cu ajutorul unei chestii de-astea, rosti ea, indicând placa. Tocmai îmi încheiasem coborârea. În apropierea campusului există un baraj natural din stânci care opresc curentul rapid al râului, ceea ce îmi permite să urc pe mal fără probleme. Tocmai îmi ridicam placa din apă când l-am văzut…
— … Îndesat în stâncă?
— Da, în crăpătura peretelui de stâncă.
— Nu e adevărat. Am fost acolo și malul e prea îngust, nu aveați cum să vedeți nimic ce s-ar fi aflat pe peretele de stâncă la o înălțime de cincisprezece metri…
Fanny aruncă bucata de șmirghel în recipientul din care-și umezise placa, își șterse mâinile și își aprinse o țigară. Gesturile acestea simple îi treziră lui Niémans o dorință violentă.
Tânăra expiră îndelung fumul albăstriu al țigării.
— Corpul era îndesat în crăpătura stâncii. Dar nu acolo l-am văzut.
— Dar unde, în acest caz?
— L-am văzut reflectat în apa râului. Era ca o pată albă pe suprafața apei.
Trăsăturile încordate ale lui Niémans se relaxară.
— Exact așa m-am gândit și eu.
— Vi se pare că e un element important pentru anchetă?

— Nu. Dar îmi place să îmi limpezesc fiecare nedumerire.

Niémans lăsă să treacă câteva secunde, apoi reluă:

— Practicați alpinismul?

— De unde știți?

— N-aș putea spune cu exactitate… E o regiune muntoasă, iar dumneavoastră îmi păreți a fi… foarte sportivă.

Ea se întoarse și-și desfăcu brațele, părând că ar fi vrut să îmbrățișeze munții care dominau valea. Zâmbea, pentru prima oară.

— Asta-i lumea mea, domnule comisar! De la piscul Belledonne la Grandes Rousses, știu pe de rost munții aceștia. Atunci când nu cobor pe râuri, escaladez vârfurile.

— După părerea dumneavoastră, era oare nevoie de calitățile unui alpinist pentru a amplasa corpul în acea crevasă?

Fanny redeveni serioasă. Contemplându-și vârful incandescent al țigării, se gândi puțin înainte de a răspunde:

— Nu neapărat, nu. Stâncile acelea alcătuiesc, practic, o serie de trepte naturale. Dar cel care l-ar fi urcat până acolo ar fi trebuit să fie al naibii de puternic pentru a putea căra o asemenea greutate fără să-și piardă echilibrul.

— Unul dintre colegii mei e de părere că ucigașul ar fi putut urca pe celălalt versant, care nu e chiar atât de abrupt, coborând apoi cadavrul cu ajutorul unei corzi.

— Ar fi fost un ocol al naibii de mare. Femeia ezită o clipă, apoi continuă: De fapt, ar mai exista și o a treia soluție, mai simplă, cu condiția să cunoști un minimum de tehnici de escaladă.

— Vă ascult.

Fanny Ferreira își stinse mucul de țigară pe talpa bocancului, apoi îi făcu vânt cu un bobârnac.

— Veniți cu mine, îi ceru ea.

Intrară în sala de sport. În semiîntunericul care domnea aici, Niémans putu să distingă teancuri de saltele și umbrele rectilinii ale paralelelor, barelor fixe și corzilor cu noduri. Îndreptându-se spre peretele din dreapta sălii, Fanny spuse:

— Asta e vizuina mea. Pe timpul verii, nimeni nu vine pe-aici, așa că-mi pot depozita echipamentele.

Aprinse o lampă atârnată deasupra unei mese mari. Tăblia acesteia era plină de numeroase instrumente și piese metalice, cu vârfuri de diverse tipuri și tot soiul de sisteme de prindere, iar reflexiile lămpii pe suprafețele lor erau fie argintii, fie viu colorate. Fanny își aprinse o altă țigară. Niémans întrebă:

— Ce sunt toate astea?

— Pitoane pentru gheață, carabiniere, verigi delta, blocatoare: echipament pentru alpinism.

— Și de ce ați ținut să mi le arătați?

Fanny expiră fumul, sacadat, în reprize scurte, de parcă ar fi sughițat.

— Ei bine, domnule comisar, un ucigaș care-ar poseda un astfel de echipament și ar ști să se folosească de el ar fi putut să urce corpul fără probleme de pe malul râului și până în locul în care l-am găsit.

Niémans își încrucișă brațele și se rezemă de perete. Cu țigara în colțul gurii, Fanny se apucă să pună în ordine echipamentul înșirat pe masă. Acest gest banal îi atrase atenția polițistului. Fata asta îi plăcea tot mai mult.

— Așa cum v-am spus, peretele de stâncă cuprinde, în locul acela, o serie de puncte de sprijin ca niște trepte create de natură, spuse ea. Pentru cineva care se pricepe la alpinism sau măcar e obișnuit cu excursiile pe munte, ar fi o joacă de copil să urce, fără a căra corpul.

— Iar apoi?

Fanny apucă un scripete verde fluorescent, plin de mici orificii.

— Apoi ar fi de fixat jucăria asta în stâncă, deasupra crăpăturii.

— În stâncă? Dar cum anume? Cu un ciocan? Ar dura enorm de mult, nu?

Învăluită în fum, tânăra femeie declară ritos:

— Cunoştinţele dumneavoastră în materie de alpinism tind asimptotic către zero, domnule comisar.

Luă de pe masă nişte pitoane filetate.

— Astea se numesc spituri, sunt nişte pitoane pentru stâncă. Cu un perforator ca acesta, adăugă ea, arătând spre un fel de maşină de găurit, neagră şi unsuroasă, pot fi plantate mai multe spituri în doar câteva secunde, indiferent de ce tip ar fi roca. Fixezi apoi scripeţii şi nu-ţi mai rămâne decât să ridici cadavrul până la înălţimea dorită. E tehnica utilizată pentru urcarea rucsacilor în spaţiile strâmte sau pe porţiunile dificile.

Niémans se strâmbă, sceptic.

— N-am urcat până acolo, dar, după părerea mea, crăpătura din peretele de stâncă e prea strâmtă. Nu văd cum ar fi putut ucigaşul să ridice corpul doar cu forţa braţelor, în timp ce-ar fi fost cocoţat în spaţiul acela. Cu excepţia premisei iniţiale, dacă asasinul ar fi un colos.

— Dar cine a pomenit de ridicarea cu braţele până acolo? Pentru a-şi duce victima la locul respectiv, alpinistul n-ar trebui decât să-şi folosească propriul corp drept contragreutate, coborând pe coarda trecută prin scripeţi. Astfel, cadavrul ar urca de la sine.

Poliţistul înţelese în sfârşit tehnica şi zâmbi, admiţând că era o soluţie evidentă.

— Dar asta ar presupune ca ucigaşul să fie ceva mai greu decât mortul, nu?

— … Sau de o greutate egală: atunci când îţi iei avânt şi te arunci în gol, forţei gravitaţionale i se adaugă cea dată de elan. După ce corpul ar fi urcat la înălţimea dorită, asasinului nu i-ar mai rămâne

decât să urce înapoi, folosindu-se de asperități, pentru a îndesa victima în această crăpătură.

Comisarul îmbrățișă din nou cu privirea mulțimea de pitoane, spituri, inele și carabiniere care se afla pe masă. Îi aminteau de arsenalul unui spărgător, doar că, de astă dată, avea de-a face cu un infractor care spărgea bariera înălțimii și pe cea a gravitației.

— Cât timp credeți că ar dura o asemenea operațiune?

— Pentru cineva ca mine, mai puțin de zece minute.

Niémans încuviință: profilul asasinului începea să se contureze. Cei doi interlocutori părăsiră incinta sălii de sport. Afară, soarele începuse să străbată pe ici-colo plafonul de nori, scăldând crestele înconjurătoare într-o limpezime de cristal. Polițistul întrebă:

— Predați aici, la Universitate?

— Geologie.

— Mai exact?

— Predau mai multe discipline: taxonomia rocilor, dislocări tectonice și glaciologie, știința evoluției ghețarilor.

— Mi se pare că sunteți foarte tânără.

— Mi-am luat doctoratul la douăzeci de ani. În momentul respectiv eram deja asistent. Sunt cea mai tânără licențiată din Franța. Am acum douăzeci și cinci de ani și sunt titulară la catedra la care predau.

— O adevărată bestie universitară…

— Haha, da, chiar așa: o bestie universitară! Sunt fiică și nepoată de profesori universitari care au predat aici, la Guernon.

— Faceți parte, așadar, din faimoasa confrerie?

— Care confrerie?

— Unul dintre colegii mei mai tineri și-a făcut studiile aici, la Guernon. Mi-a spus că există o elită a Universității, alcătuită din copiii corpului profesoral…

Fanny clătină din cap, cu un dram de malițiozitate în priviri.

— Aș spune că e, mai degrabă, o mare familie. Copiii despre care vorbiți cresc aici, în spațiul Universității, înconjurați de cultură, de valorile supreme ale educației. Ulterior, obțin rezultate excelente în tot ce întreprind. Mi se pare ceva firesc, nu-i așa?

— Chiar și în diverse ramuri sportive?

Ea ridică din sprâncene, amuzată:

— Pentru asta, trebuie să-i mulțumim aerului de munte.

Niémans continuă:

— Fără îndoială, îl cunoșteați pe Rémy Caillois. Ce fel de om era?

Fanny răspunse fără ezitare:

— Era un singuratic. Închis în sine. Ursuz chiar. Dar, în egală măsură, o minte strălucită. Erudit în asemenea măsură încât te lua amețeala când stăteai de vorbă cu el. Circula un zvon… Se spunea că ar fi citit toate cărțile din bibliotecă.

— Și zvonul acesta era întemeiat?

— Nu știu. Dar cunoștea biblioteca până în străfunduri. Era lumea lui, refugiul lui, vizuina sa.

— Și el era foarte tânăr, nu-i așa?

— Crescuse aici, în bibliotecă. Tatăl său a fost, la fel ca el, bibliotecar-șef al Universității.

Niémans făcu câțiva pași.

— N-am știut asta. Așadar, și familia Caillois făcea parte din această „mare familie” de care mi-ați vorbit?

— Categoric nu. Dimpotrivă, Rémy era mai degrabă ostil față de noi. În ciuda culturii sale enorme, nu reușise niciodată să obțină rezultatele la care spera. Cred… Cred că, în felul lui, ne invidia.

— Ce anume a studiat?

— Filosofia, din câte știu. Era pe cale să-și încheie teza.

— Pe ce subiect?

— N-am idee.

Comisarul tăcu. Scrută crestele munților, scăldate în soare de-acum, asemeni unor giganți orbiți de lumină.

— Tatăl său mai trăiește?

— Nu. A murit acum câțiva ani, într-un accident de alpinism.

— A fost ceva suspect în moartea lui?

— Ce anume ar fi putut fi suspect? A murit surprins de o avalanșă, la Grande Lance d'Allemond, în 1993. Aveți o gândire de polițist, zău așa…

— Avem un tată și un fiu pasionați de alpinism, amândoi bibliotecari, morți pe munte. E o coincidență care merită investigată, nu?

— Sunteți sigur că Rémy a fost ucis pe munte?

— E adevărat, nu știm asta. Știm însă că a plecat sâmbătă dimineață într-o drumeție. Probabil a fost surprins de ucigaș acolo, pe munte. E posibil ca acesta să-i fi cunoscut itinerariul și…

— Rémy nu era genul care să urmeze un itinerariu clasic. Și nici nu-i stătea în fire să spună altora ce trasee avea de gând să parcurgă. Era, v-am spus, un om… secretos.

Niémans se înclină.

— Vă mulțumesc, domnișoară. Știți formula clasică: dacă vă mai vine în minte vreun detaliu… Mă puteți contacta la unul dintre aceste numere. Niémans îi notă numărul telefonului mobil și pe cel al telefonului fix dintr-o sală pe care rectorul i-o pusese la dispoziție. Prefera să se instaleze în Universitate, în loc să aibă cartierul general la sediul Jandarmeriei. Murmură:

— Pe curând.

Tânăra nici măcar nu ridică privirea. Polițistul se îndepărta deja, când ea i se adresă:

— Pot să vă mai pun o întrebare?

Îl privea cu ochii ei limpezi, iar Niémans simți un fior de neliniște. Irișii ei erau prea limpezi, păreau de cristal, argint viu sau gheață tăioasă.

— Vă ascult, îi răspunse.

— La radio spuneau că… În sfârșit… E adevărat că ați făcut parte din echipa care l-a ucis pe Jacques Mesrine[4]?

— Eram mai tânăr. Dar da, e adevărat.

— Mă întrebam… Ce ați simțit, după?

— După… ce?

— După o astfel de operațiune.

Niémans făcu cale întoarsă, apropiindu-se de tânăra femeie. Instinctiv, aceasta se retrase, dar își ridică sfidător ochii, privindu-l țintă, cu aroganță.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Fanny. Dar n-o să mă auziți niciodată vorbind despre așa ceva. Și nici despre ceea ce am pierdut în acea zi.

Interlocutoarea își plecă privirea și rosti, cu voce scăzută:

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegeți. Din fericire.

6.

Niémans auzea clipocitul apei undeva în urma sa. Împrumutase o pereche de bocanci de munte de la jandarmerie, iar acum, cu destulă ușurință, urca treptele naturale ale peretelui de stâncă. Ajuns la înălțimea crăpăturii, polițistul cercetă spațiul îngust în care fusese descoperit cadavrul. Privi cu atenție suprafața stâncii, de jur-împrejur. Cu mâinile protejate de mănuși din Gore-Tex, pipăi în căutarea unor eventuale urme de spituri înfipte în stâncă.

Practic, căuta niște găuri săpate în stâncă.

Vântul încărcat cu particule fine de gheață îi biciuia fața, o senzație pe care Niémans o găsea de-a dreptul plăcută. În ciuda împrejurărilor sumbre, când ajunsese din nou în preajma micului lac natural, se simțise invadat de o senzație de plenitudine. Poate chiar acesta fusese motivul

pentru care criminalul alesese tocmai acest loc pentru a-și pune în operă sinistra mizanscenă: era un tărâm al liniștii, al calmului, fără asperități sau rupturi. Un loc unde apele în nuanțe de jad aduceau pacea chiar și în cele mai violente minți.

Comisarul nu reușea să găsească nimic. Își continuă cercetarea de jur-împrejurul fisurii din stâncă: nici urmă de pitoane. Își rezemă un genunchi de marginea crăpăturii și începu să pipăie pereții interiori ai cavității. Deodată, degetele sale întâlniră un orificiu cu margini clar conturate, chiar în centrul plafonului nișei de piatră. Gândul polițistului fugi de îndată la Fanny Ferreira. Avusese dreptate: ucigașul utilizase pitoane și scripeți pentru a ridica victima, folosindu-se, fără îndoială, de propriul corp drept contragreutate.

Își întinse brațul și pipăi mai departe, descoperind în total trei orificii cu margini netede, cu o adâncime de aproximativ douăzeci de centimetri, dispuse într-o formă triunghiulară: urmele celor trei spituri care susținuseră scripeții. Împrejurările crimei începeau să se limpezească. Rémy Caillois fusese surprins de asasin în timpul drumeției sale. Acesta îl legase, îl torturase, îl mutilase și apoi îl ucisese, acolo, în pustietatea de pe culmi, apoi coborâse în vale, luând cu sine corpul victimei. Cum? Niémans aruncă o privire în jos, spre apele preschimbate-n oglindă cincisprezece metri mai jos. Torentul! Ucigașul coborâse pe râu, la bordul unei canoe sau a altei ambarcațiuni.

Dar de ce se străduise oare atât de mult? De ce nu abandonase cadavrul acolo unde îl omorâse?

Polițistul coborî cu băgare de seamă. Ajuns la poalele stâncii, își scoase mănușile, întoarse spatele peretelui de piatră și scrută reflexia acestuia pe suprafața perfect netedă a apei. O imagine perfectă, asemenea unui tablou. Simți, instinctiv, că locul acesta era un sanctuar al

calmului și purității. Poate tocmai de aceea fusese ales de către ucigaș. În orice caz, anchetatorul avea de-acum măcar o certitudine: asasinul era un alpinist experimentat.

Berlina lui Niémans era echipată cu un aparat de emisie-recepție, dar polițistul nu se folosea niciodată de el. Din aceleași motive, pentru comunicațiile confidențiale nu-și folosea telefonul mobil. De câțiva ani, utiliza un pager pentru a recepționa mesaje, pe care îl schimba des, variind marca și modelul aparatului. Nimeni nu putea să intercepteze acest gen de mesaje, pentru a căror decriptare era necesară cunoașterea parolei. Învățase această șmecherie de la traficanții parizieni, care intuiseră demult avantajele discreției oferite de comunicațiile prin radio-mesaje. Comisarul dăduse numărul și parola pagerului său lui Joisneau, lui Barnes și lui Vermont. Urcând în mașină, scoase din buzunar pagerul și activă ecranul. Niciun mesaj.

Demară și se întoarse la Universitate.

Se făcuse ora unsprezece. Pe esplanada plină de verdeață, ici-colo, putea fi văzută câte-o siluetă traversând într-o direcție sau alta. Pe pistele de alergare ale stadionului aflat în laterala clădirilor ce semănau cu niște blocuri uriașe de beton, alergau câțiva studenți.

Polițistul coti pe o alee ce traversa esplanada și se îndreptă spre clădirea principală. Imensul buncăr avea opt etaje și se întindea pe șase sute de metri lungime. Niémans parcă mașina și începu să studieze planul clădirii. În afara bibliotecii, clădirea-mamut adăpostea amfiteatrele Facultăților de Medicină și Fizică. La etajele superioare se aflau sălile de lucrări practice, iar la ultimul nivel erau camerele ocupate de interni. Cel de la paza campusului care-i dăduse planul îi marcase cu o cariocă roșie numărul apartamentului ocupat de Rémy Caillois și tânăra soție a acestuia.

Pierre Niémans trecu de biblioteca aflată chiar lângă intrarea principală și intră în holul edificiului: un spațiu vast, în care lumina pătrundea nestingherită prin ferestrele mari. Zidurile erau decorate cu fresce naive, ce străluceau în lumina soarelui matinal, iar extremitățile îndepărtate ale culoarului principal care traversa clădirea pe toată lungimea ei se pierdeau într-un semiîntuneric în nuanțe minerale. Dimensiunile întregului edificiu aminteau de arhitectura stalinistă; nimic în comun cu atmosfera dominată de marmură albă și lemn brun din universitățile pariziene. Cel puțin așa i se părea lui Niémans, căci acesta nu pusese niciodată piciorul într-o facultate, nici la Paris și nicăieri altundeva.

Urcă o scară cu trepte de granit suspendate și cu segmentele, fiecare în ac de păr, delimitate prin lame verticale. O fantezie arhitecturală, în același stil strivitor ca întreaga clădire. Unul din două neoane nu funcționa, iar Niémans traversă zone succesive de întuneric și de lumină mult prea puternică.

În cele din urmă ajunse pe un culoar strâmt, în care se deschidea o serie de uși scunde. Parcurse spațiul îngust, căutând-o pe cea cu numărul 34, a apartamentului familiei Caillois.

Ușa era întredeschisă.

Cu două degete, polițistul împinse foaia subțire de placaj.

Fu întâmpinat de întuneric și de o liniște deplină. Se afla într-un hol de intrare mic. La capătul acestuia se zărea o dâră subțire de lumină. În penumbra încăperii, polițistul observă ramele atârnate pe pereți. Erau mai multe fotografii alb-negru, ce păreau că datează din anii treizeci sau patruzeci. Atleți olimpici surprinși în plin efort, sfredelind cerul în salt sau răscolind pământul sub picioare în posturi hieratic-orgolioase. Chipuri, siluete, poziții, toate emanau un soi de perfecțiune tulburătoare, o puritate statuară, neomenească. Lui

Niémans îi veni în minte arhitectura Universității: fotografiile se potriveau de minune cu aceasta, dar parcă era o potrivire de rău augur.

Sub fotografii, descoperi un portret al lui Rémy Caillois. Îl luă din cui, pentru a-l privi mai cu atenție. Cel ucis fusese un tânăr bărbat chipeș: în imagine zâmbea, avea părul tuns scurt și trăsăturile ușor crispate. Privirea, mai ales, strălucea într-un fel aparte.

— Cine sunteți?

Niémans întoarse capul, surprins. La capătul culoarului se ivise o siluetă feminină, înveșmântată într-un impermeabil. Comisarul se apropie. Aproape o copilă, și aceasta. La fel ca Fanny Ferreira, nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Părul nici scurt, nici lung, deschis la culoare, îi încadra fața îngustă, a cărei paloare îi accentua cearcănele. Avea trăsături ascuțite, dar fine. Frumusețea acestei femei ieșea în evidență în contratimp, ca un ecou al unei prime impresii aparent neplăcute.

— Sunt Pierre Niémans, rosti el. Comisar principal.

— Și asta vă dă dreptul să intrați în casa mea fără să sunați la ușă?

— Îmi cer scuze, ușa era deschisă. Sunteți soția lui Rémy Caillois?

În loc de răspuns, femeia smulse fotografia înrămată din mâinile lui Niémans și o aranjă la locul ei, pe perete. Apoi își scoase impermeabilul și se retrase în încăperea din stânga. Cu coada ochiului, în decolteul puloverului ponosit pe care-l purta femeia, Niémans zări pentru o clipă pieptul plat și lipsit de culoare al acesteia și simți cum îl străbate un fior de gheață.

— Intrați, puse femeia, fără tragere de inimă.

Niémans pătrunse într-un salon strâmt, îngrijit, dar auster. Pe pereți erau agățate picturi moderne. Linii simetrice, combinații neliniștitoare de culori, contururi de neînțeles. Polițistul le ignoră, apoi

remarcă un detaliu ciudat: în încăpere plutea un miros puternic, de chimicale. Un miros de clei. Familia Caillois schimbase de curând tapetul aici. Niémans simți că i se rupea inima. Pentru prima oară, realiză durerea provocată de nimicirea destinului acestui cuplu și se gândi la cenușa fericirii care înecase sufletul sărmanei femei. Rosti, pe un ton grav:

— Doamnă, am venit de la Paris. Am fost chemat de către judecătorul de instrucție care a preluat cazul pentru a sprijini ancheta asupra morții soțului dumneavoastră. Eu…

— Aveți vreo pistă?

Comisarul o privi lung și simți, brusc, nevoia de a sparge ceva, un geam, un obiect, orice… Femeia aceasta era pătrunsă de suferință și, poate chiar în mai mare măsură, de o neîmpăcată ură împotriva poliției.

— Pentru moment nu avem nimic, recunoscu el. Dar am speranțe că în urma anchetei…

— Haideți, puneți-mi întrebările…

Niémans se așeză pe canapeaua extensibilă în fața femeii care preferase un scăunel, păstrând o distanță sigură față de el. Neștiind ce să facă cu mâinile, luă o pernă și se jucă cu ea câteva secunde, înainte de a începe:

— V-am citit declarația. Voiam doar să obțin câteva precizări suplimentare. Prin partea locului, drumețiile sunt ceva obișnuit, nu-i așa?

— Credeți că există o mulțime de moduri de a-ți petrece timpul liber la Guernon? Toată lumea practică fie marșul, fie alpinismul.

— E posibil ca alți pasionați de drumeție să fi cunoscut itinerariul lui Rémy?

— Nu. Nu vorbea niciodată cu nimeni despre drumurile lui pe munte. Și urma mereu trasee care erau numai ale sale.

— Erau simple plimbări sau își propunea anumite scopuri, anumite intervale de timp în care să parcurgă aceste trasee?

— Depindea, de la caz la caz. Sâmbătă a plecat pe jos, la mai puțin de două mii de metri altitudine. Nu și-a luat cu el echipamentul de escaladă.

Niémans făcu o scurtă pauză înainte de a intra în miezul problemei cu întrebările sale:

— Soțul dumneavoastră avea dușmani?

— Nu.

Tonul echivoc al răspunsului îl determină să pună o altă întrebare, care-l uimi chiar și pe el, în timp ce o rostea:

— Dar prieteni?

— Nici prieteni nu avea. Rémy era un singuratic.

— Ce relații avea cu studenții și, în general, cu toți cei care frecventau biblioteca?

— Singura interacțiune cu aceștia era completarea fișelor de ieșire și intrare a cărților.

— N-ați observat nimic ieșit din comun în ultimul timp?

Femeia nu-i răspunse. Niémans insistă:

— Soțul dumneavoastră nu vi s-a părut mai iritat, mai încordat în ultima vreme?

— Nu.

— Vorbiți-mi despre moartea tatălui său.

Sophie Caillois ridică privirea. Culoarea ochilor era ternă, dar genele și sprâncenele îi fuseseră parcă desenate de o mână de maestru. Păru să ridice din umeri.

— A murit îngropat de o avalanșă, în ’93. Nu eram căsătoriți încă. N-aș putea să vă spun mare lucru. Rémy nu vorbea niciodată despre moartea tatălui său. De ce vă interesează?

Polițistul nu-i răspunse. Scrută mica încăpere, cu mobilierul ei sumar. Știa pe de rost locurile ca acesta. Era conștient că nu era singur cu Sophie Caillois, în acele momente. Amintirea celui dispărut plutea încă aici, de parcă sufletul său tocmai își făcea valiza, în camera de-alături. Comisarul arătă spre tablourile de pe pereți.

— Văd că soțul dumneavoastră nu păstra niciun fel de cărți aici.

— De ce ar fi avut nevoie de cărți aici? Lucra toată ziua la bibliotecă.

— Tot acolo își pregătea și teza?

Femeia încuviință scurt din cap. Niémans nu încetase nicio clipă să-i studieze chipul, pe cât de frumos, pe atât de aspru. Realiză, surprins, că în numai o oră, întâlnise două femei seducătoare.

— Despre ce era teza?

— Despre Jocurile Olimpice.

— Nu mi se pare un subiect foarte intelectual, ca să zic așa.

Sophie Caillois îl privi cu dispreț.

— Teza lui trata relația dintre încercarea fizică și sacru. Dintre corp și gândire. El studia mitul *athlon*-ului, bărbatul primordial care a asigurat fecunditatea Pământului, depășindu-și limitele propriului trup.

— Îmi cer scuze, oftă Niémans. Nu-s deloc familiarizat cu filosofia… Fotografiile pe care le-am văzut pe hol au vreo legătură cu teza?

— Da și nu. Acelea sunt fotograme extrase dintr-un film de Leni Riefenstahl care avea drept subiect Jocurile Olimpice din 1938 de la Berlin.

— Imaginile sunt impresionante.

— Rémy spunea că, la Jocurile de la Berlin s-au întrunit condițiile idealului olimpic, uniunea dintre minte și trup, dintre încercarea fizică și exprimarea filosofică a ideilor.

— Dar Jocurile de la Berlin au fost doar un motiv de propagandă, nu? Era vorba despre ideologia nazistă…

— Soțul meu lua în râs natura ideilor, în schimb era fascinat de ideea fuziunii între forță și idee, între spirit și trup.

Niémans nu înțelegea o iotă din aceste elucubrații. Deodată, femeia se aplecă în față, cu un gest brusc, și întrebă:

— De ce v-au trimis aici? De ce tocmai pe dumneavoastră?

Niémans ignoră tonul agresiv. În decursul interogatoriilor pe care le conducea, folosea mereu această tehnică bazată pe intimidare, rostindu-și întrebările pe un ton rece, inuman. Pentru un polițist – mai ales unul cu o mutră ca a sa – psihologia de doi bani și apelul la sentimente erau inutile. Întrebă așadar, cu glas autoritar:

— După părerea dumneavoastră, existau motive pentru ca soțul dumneavoastră să fi atras ura cuiva?

— Bateți câmpii? replică ea. N-ați văzut cadavrul? N-ați înțeles, în cazul acesta, că Rémy a fost ucis de un maniac? Că a fost luat prin surprindere de un dement? Un nebun căruia i-a căşunat pe el și care l-a lovit, l-a torturat și mutilat până la moarte?

Polițistul inspiră adânc. Și-l imagină pe tânărul bibliotecar tăcut, costeliv, alături de această femeie pe cât de frumoasă, pe atât de agresivă. Un cuplu care-ți dădea fiori. Puse o nouă întrebare:

— Cum vă înțelegeați?

— De ce dracu' vă interesează asta?

— Vă rog, răspundeți-mi.

— Mă suspectați cumva?

— Știți foarte bine că nu. Vă rog, răspundeți-mi.

Femeia îi aruncă o privire furibundă.

— Ați vrea să știți de câte ori pe săptămână mi-o trăgea?

Niémans simți că i se făcea părul măciucă.

— Vă rog să cooperați, doamnă. Nu-mi fac decât meseria.

— Cară-te, caraliu nenorocit!

Nu avea dinții de-un alb imaculat, dar conturul buzelor era fermecător, frizând perfecțiunea. Niémans își aținti privirea asupra chipului ei, întipărindu-și în minte liniile gurii, conturul ascuțit al pomeților, sprâncenele, fiecare detaliu care contrasta cu paloarea mată a feței. Strălucirea

tenului, culoarea ochilor, toate aceste iluzii de nuanțe și umbre nu însemnau nimic. Frumusețea venea din liniile ce schițau un portret de-o puritate incoruptibilă. Polițistul nu se clinti din loc.

— Cară-te! urlă femeia.

— Mai am o ultimă întrebare, doamnă. Rémy a crescut și și-a trăit toată viața aici, la Universitate. Când și-a efectuat serviciul militar?

Sophie Caillois încremeni, luată prin surprindere de întrebarea comisarului. Își strânse brațele la piept, de parcă ar fi simțit, brusc, un fior de gheață.

— Nu a făcut armata.

— Motive medicale?

Ea încuviință din cap.

— Ce diagnostic?

Privirea femeii îl iscodi, pătrunzătoare, pe comisar.

— Ce anume vreți să aflați?

— Diagnosticul în urma căruia soțul dumneavoastră a fost scutit de armată.

— Ceva pe linie de psihiatrie, cred.

— Suferea de tulburări mentale?

— Pe ce lume trăiți? Toată lumea se scutește de armată pe diagnostice psihiatrice! Dar asta nu înseamnă absolut nimic. Simulezi, vorbești nițel aiurea și gata, ai scăpat de armată!

Niémans nu îi dădu nicio replică, dar privirea lui exprima foarte limpede dezaprobarea. Femeia își netezi părul tuns scurt, cu un gest simplu și totodată elegant, apoi gura i se strâmbă într-o grimasă plină de dezgust.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cară-te odată!

Niémans se ridică, rostind în șoaptă:

— Am să plec. Dar aș vrea să știți un lucru.

— Ce mai e acum? pufni ea.

— Fie că vă place sau nu, oamenii ca mine sunt cei care prind asasinii. Oamenii ca mine sunt cei care v-ar putea răzbuna soțul.

Vreme de câteva clipe, chipul femeii parcă împietri. Apoi bărbia începu să-i tremure și izbucni

în hohote de plâns. Niémans îi întoarse spatele.

— Am să îl prind, spuse el.

Ajuns în pragul ușii, izbi cu pumnul în perete și aruncă, peste umăr:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vă jur: am să-l prind pe ticălosul care v-a ucis soțul.

Afară, o strălucire ca de argint-viu îl izbi în plin. Sub pleoape îi dansau pete negre. Vreme de câteva clipe, se clătină. Se strădui să parcurgă calm distanța care-l despărțea de mașina sa, în vreme ce petele negre de pe retină i se preschimbau în chipuri de femeie. Fanny Ferreira cea brunetă. Sophie Caillois cea blondă. Două femei puternice, inteligente și agresive. Femei de felul cărora polițistul n-avea să țină niciodată în brațe, era convins de asta.

Trase un șut într-un coș de metal fixat pe un stâlp, apoi aruncă o privire pe pager, un gest reflex.

Ecranul clipea: medicul legist încheiase autopsia.

II

7.

În zorii aceleiași zile, la două sute cincizeci de kilometri distanță spre vest, locotenentul de poliție Karim Abdouf sfârșea de citit o teză de doctorat în criminologie având ca temă utilizarea amprentelor genetice în cazurile de viol și crimă. Cărămida de șase sute de pagini îl ținuse treaz toată noaptea. Acum, privirea îi era ațintită asupra deșteptătorului care începuse să sune și ale cărui cifre electronice arătau că se făcuse ora șapte.

Karim oftă, aruncă voluminoasa teză într-un colț al încăperii, apoi se îndreptă spre bucătărie pentru a-și pregăti un ceai negru. Reveni apoi în camera ce-i servea deopotrivă drept dormitor și sufragerie și, apropiindu-se de fereastră, scrută întunericul de-afară. Cu fruntea rezemată de geam, se întrebă ce șanse avea să efectueze o analiză genetică în fundătura ordinară în care fusese repartizat. Acestea lipseau cu desăvârșire.

Tânărul magrebian privi șirul de felinare, încă aprinse, care risipeau din loc în loc bezna. Simți un nod amar în gât. Chiar și în perioada de apogeu a delincvenței sale juvenile reușise să evite închisoarea. Și iată că acum, la douăzeci și nouă de ani, deși sfârșise prin a deveni polițist, ajunsese să fie închis în cea mai mizerabilă dintre închisori: un orășel neînsemnat de provincie, pradă unei plictiseli strivitoare, înconjurat doar de stânci. O închisoare fără gardieni și fără gratii, dar care-i consuma încet-încet psihicul.

Karim se lăsă în voia visării. Se imagină arestând criminali în serie, cu ajutorul testelor ADN și al unor software-uri specializate, la fel ca în serialele americane. Se imagină în fruntea unei echipe de oameni de știință, care studiau harta

genetică a suspecților. Cu ajutorul cercetărilor și statisticilor, specialiștii izolau o breșă, o ruptură în lanțul cromozomial și identificau în aceasta cheia însăși a impulsului criminal. La un moment dat se vorbise despre existența unui cromozom Y dublu, specific ucigașilor, dar se dovedise a fi o pistă falsă. În visul lui Karim însă, o nouă „greșeală de ortografie” era pusă în evidență în asamblarea literelor codului genetic, iar descoperirea i se datora, în bună măsură lui Karim, datorită arestărilor pe care le făcea, neobosit. Polițistul nu-și putu stăpâni un fior. Știa că, dacă o asemenea „greșeală” exista, ea figura, fără îndoială, și în ADN-ul său.

Pentru Karim, cuvântul „orfan” fusese dintotdeauna lipsit de orice semnificație. Nu poți regreta ceea ce nu ai cunoscut niciodată. Tânărul magrebian nu avusese parte de nimic care să fi adus, chiar și de departe, cu o viață de familie. Primele sale amintiri însemnau un colț de linoleum și un televizor alb-negru, în căminul social de pe strada Maurice Thorez din Nanterre. Karim crescuse într-un cartier lipsit de grație și de culoare deopotrivă. Blocurile turn se învecinau cu barăci în ruină, terenurile virane se preschimbau, cu trecerea timpului, în complexuri de apartamente. Își amintea și acum de partidele de-a v-ați ascunselea prin șantierele care înlocuiseră, puțin câte puțin, terenurile cu bălării ale începuturilor copilăriei.

Karim era un copil uitat. Sau poate găsit. Terminologia depindea de punctul de vedere adoptat. În orice caz, nu-și cunoscuse părinții și nimic din educația ce-i fusese dată aflându-se în grija statului nu-i amintea de originile sale etnice. Vorbea prost araba și nu poseda decât noțiuni foarte vagi despre islam. Foarte curând, se eliberă de sub autoritatea tutorilor săi – educatorii de la căminul social, a căror bunăvoință și naivitate îi făcea greață – și se abandonase puterii orașului.

Astfel descoperise Nanterre, un teritoriu fără granițe clare, brăzdat de bulevarde largi, și presărat cu uzine și clădiri administrative, pe ale cărui străzi treceau grăbiți localnici în haine ponosite și murdare, resemnați la gândul lipsei oricărui viitor. Dar mizeria lor nu-i șoca decât pe cei bogați. Karim nu băga de seamă sărăcia infiltrată peste tot în acest oraș, din fibra țesăturilor îmbrăcămintii și până la adâncile riduri săpate pe chipuri.

Dimpotrivă, amintirile adolescenței sale erau mai degrabă emoționante. Era vremea curentului punk și a sloganului *No Future.* Avea treisprezece ani. O mulțime de tovarăși. Primele fete. În singurătatea chinuită a adolescenței și pubertății, Karim descoperi motive să iubească și să împărtășească cu cei din jur această iubire. După copilăria sa de orfan, perioada neliniștilor adolescentine fusese pentru el ca o a doua șansă, îngăduindu-i să se deschidă lumii exterioare și semenilor săi. Chiar și acum, Karim își amintea cât se poate de limpede de acea perioadă. Ore lungi petrecute la berărie, dând din coate în fața jocurilor de flipper și râzând din te miri ce cu prietenii. Visările nesfârșite, cu inima-n pioneze, cu gândul la vreo fată zărită pe treptele liceului.

Dar cartierul de periferie își avea fața sa ascunsă. Abdouf știuse dintotdeauna că Nanterre era un abis al tristeții din care nu puteai scăpa niciodată. Atunci îi fusese dat să descopere latura violentă și mortală a orașului.

Într-o seară de vineri, o gașcă își făcuse apariția la barul piscinei, care era deschisă vara și pe timp de noapte. Fără vreun cuvânt, membrii bandei îi făcuseră praf fața patronului, cu lovituri de bâtă și de picioare. Era o poveste mai veche, unul dintre ei nu fusese lăsat să intre, sau poate nu-și plătise o bere; nimeni nu mai știa exact care fusese motivul agresiunii. Și nimeni nu intervenise. Dar strigătele înăbușite ale celui lovit, venind de sub tejghea, se întipăriseră adânc, ca niște linii de rezonanță, în

mintea lui Karim. În noaptea aceea, prietenii săi îi explicaseră cum stăteau lucrurile: nume, locuri, zvonuri. Tânărul arab întrevăzuse atunci o altă lume, a cărei existență nu o bănuise; o lume populată de ființe ultraviolente, cu cetăți inaccesibile și peșteri ucigașe. Altă dată, chiar înaintea unui concert, pe strada Ancienne Mairie, o simplă îmbrânceală se preschimbase în masacru. Din nou, fusese opera bandelor de cartier. Karim văzuse indivizi cu mutra stâlcită rostogolindu-se pe caldarâm și fete cu părul năclăit de sânge târându-se pe sub mașini pentru a se feri de alte lovituri.

Crescând, tânărul magrebian nu-și mai recunoștea orașul, pe cale de-a fi înghițit de un adevărat tsunami al criminalității. Se vorbea cu admirație despre Victor, un camerunez care se droga pe acoperișurile blocurilor. Despre Marcel, un golan cu fața ciupită de vărsat și un punct albastru tatuat pe frunte, în stil indian, care fusese condamnat în repetate rânduri pentru ultraj. Despre Jamel și Said, care jefuiseră o bancă. Uneori, Karim îi vedea pe acești tipi când ieșea de la liceu. Era uimit de atitudinea lor, de noblețea pe care o emanau. Nu erau niște indivizi vulgari, inculți și grosolani, ci niște tipi rasați, eleganți, cu priviri înflăcărate și gesturi atent studiate.

Karim alese, așadar, tabăra din care voia să facă parte. La început, fură casetofoane din mașini, apoi mașini, reușind astfel să devină independent din punct de vedere financiar. Începu să-i frecventeze pe negrul opioman, pe „frații” spărgători și, mai ales, pe Marcel. Acesta era un vagabond înspăimântător, brutal, care se droga de dimineața până seara. În același timp însă păstra o anumită distanță obiectivă față de cartierul de periferie în care-și făcea veacul, iar asta îl fascina pe Karim. Marcel, tuns foarte scurt și cu părul oxigenat, purta haine cu guler de blană și asculta *Rapsodiile ungare* ale lui Liszt. Locuia în clădiri părăsite și-l

citea pe Biaise Cendrars[5]. Spunea despre Nanterre că era „o caracatiță” și își inventase o întreagă încrengătură de motivații și scuze pentru a-și explica propria decădere. Paradoxal, dar această creatură a periferiei îi demonstrase lui Karim că exista și un alt fel de viață, dincolo de mizeria marginalității.

Iar tânărul arab își jură că avea să ajungă el însuși să o trăiască.

Fără să renunțe la furturi, își dublă eforturile în plan școlar, spre surprinderea colegilor săi. Se înscrise la un curs de box thailandez, din dorința de a se apără de cei din jur, dar și de el însuși, căci uneori se lăsa cotropit de accese de furie, pe cât de neașteptate, pe-atât de greu de stăpânit. De-acum, propriul destin se preschimbase într-o coardă întinsă, pe care el înainta încercând să-și mențină echilibrul. În jurul său, hăurile întunecate ale delincvenței și drogurilor înghițeau totul. Karim avea de-acum șaptesprezece ani și, din nou, rămăsese singur. În jurul său cobora tăcerea atunci când traversa holul căminului social sau când își bea cafeaua la cantina liceului, lângă consolele de flipper. Nimeni nu îndrăznea să-l deranjeze. În acea vreme, fusese deja selecționat pentru a participa la campionatul regional de box thailandez. Toți știau că el, Karim Abdouf, era capabil să-ți spargă nasul cu o lovitură cu călcâiul, fără măcar să-și ia mâinile de pe tejghea. În jurul lui se țesuseră o mulțime de zvonuri despre spargeri, trafic de droguri, încăierări incredibile…

Majoritatea acestor zvonuri erau false, desigur, dar reputația îi asigura o oarecare liniște lui Karim. Tânărul arab își luă examenul de bacalaureat cu note mari, ceea ce îi dădea dreptul să fie felicitat personal de către directorul Școlii 12, moment în care își dădu seama, cu surprindere, că până și acestui personaj autoritar îi este frică de el. Se înscrise la Facultatea de Drept, chiar acolo, în Nanterre. Pe-atunci, fura câte două mașini în

fiecare lună. Avea mai multe filiere la dispoziție pentru a le valorifica, dar nu folosea niciodată de două ori la rând aceeași rețea. Fără îndoială, era singurul arab din cartier care nu fusese niciodată arestat sau măcar căutat de poliție. Și, până în acel moment, nu se drogase niciodată.

La douăzeci și unu de ani, Karim își obținuse licența în Drept. Ce avea să facă mai departe? Niciun avocat nu avea să fie dispus să ia drept stagiar un arăbete de un metru optzeci și cinci înălțime, subțire ca o prăjină, cu o droaie de cercei în urechi, purtând cioc și părul lung împletit în codițe *rasta.* Înscriindu-se pentru a primi ajutor de șomaj, Karim avea să se regăsească exact acolo de unde plecase. Mai bine să crape decât să i se întâmple asta. Să continue să fure mașini? Mai mult decât orice, Karim iubea orele târzii ale nopții, liniștea absolută a garajelor și parcărilor, fluxul de adrenalină care-l invada atunci când dezactiva sistemele de alarmă ale unui BMW. Știa că nu avea să poată niciodată să renunțe la această existență ocultă, la limită, încărcată de mistere și riscuri. Știa însă, în egală măsură, că într-o bună zi norocul lui avea să se termine.

Atunci avu o revelație: avea să devină polițist. Avea să evolueze în același univers ocult, dar la adăpostul legilor pe care le disprețuia, în slujba unei patrii pe care nu dădea doi bani. Încă din fragedă copilărie, Karim își învățase lecția: el nu avea origini, patrie sau familie. Singurele lui legi erau cele pe care și le impunea el însuși și singura patrie era propriul spațiu vital.

La întoarcerea din armată se înscrise la Școala superioară de Inspectori a Poliției Naționale de la Cannes-Écluse, aproape de Montereau. Pentru prima oară în viață își părăsea teritoriul din Nanterre. Rezultatele obținute fură, încă de la început, excepționale. Karim poseda aptitudini intelectuale peste medie și, mai ales, cunoștea ca nimeni altul comportamentul delincvenților, legile

găștilor de cartier și ale periferiilor urbane. Se dovedi a fi un talent înnăscut la tir și își aprofundă priceperea în luptele corp la corp. Era maestru în arta *té,* o chintesență a luptelor cu mâinile goale, care aduna laolaltă toate loviturile periculoase din artele marțiale și din celelalte sporturi de contact. Ceilalți viitori polițiști îl detestară, din instinct, căci era arab, era orgolios, știa să se bată și să se exprime mai bine decât majoritatea colegilor săi, care nu erau decât niște ratați care se înrolaseră în poliție doar ca să scape de șomaj.

Un an mai târziu, Karim își încheiase pregătirea, făcând mai multe stagii în cadrul unor comisariate pariziene. Avea acum parte de aceeași mizerie urbană, de aceleași zone dubioase, dar ajunsese la Paris. Tânărul stagiar își găsi o locuință de închiriat în cartierul Abbesses și, cu mintea tulburată de noianul de schimbări, înțelese esențialul: era salvat.

Cu toate acestea, nu tăiase toate punțile care-l legau de originile sale. Se întorcea în mod regulat la Nanterre pentru a afla ce mai era nou. Iar veștile nu erau deloc bune: lumea sa continua să se năruie. Victor fusese găsit pe terasa unui bloc cu optsprezece etaje, chircit ca o mumie, cu o seringă înfiptă în scrot: supradoză. Hassan, un bodyguard blond și solid, își zburase creierii cu o armă de vânătoare. „Frații spărgători” erau închiși la Fleury-Mérogis, iar Marcel fusese prins în capcana fără ieșire a consumului de heroină.

Karim își vedea prietenii luând-o razna sau pierind, unul după altul, și constata îngrozit că tăvălugul nimicitor nu mai putea fi oprit. Iar distrugerea era grăbită de infecțiile cu SIDA. Spitalele, altă dată populate de muncitori distruși de munca prea grea și de bătrâni neputincioși, se umpluseră de puștani condamnați la moarte, cu gingiile negre, pielea străvezie și organele interne făcute praf. Karim își văzu stingându-se astfel bună parte dintre prietenii de altă dată. Văzu răul

care căpăta puteri, se extindea și, în cârdășie cu virusul hepatitei C, decima întreaga sa generație. Karim se retrase, cu teama în fiecare fibră a corpului.

Orașul său murea, iar el nu avea ce să facă pentru a opri asta.

În iunie 1992 își obținu diploma, cu felicitările juriului, o adunătură de burghezi îmbuibați care nu-i inspira decât milă și condescendență. Cu toate acestea, victoria se cuvenea a fi sărbătorită. Tânărul arab cumpără o șampanie și se îndreptă spre Fontenelles, complexul de apartamente în care locuia Marcel. Își amintea și acum fiecare detaliu al acelei după-amiezi târzii. Sună la ușa prietenului său. Niciun răspuns. Îi luă la întrebări pe puștii care se jucau în fața blocului, apoi luă la rând coridoarele complexului, terenurile de fotbal, curtea depozitului de hârtie din apropiere… Nicăieri, nici urmă de Marcel. Alergă încoace și încolo, zadarnic, până când se înseră. La zece seara, Karim ajunse la spitalul Maison de Nanterre, la secția de boli infecțioase, bănuind că Marcel, depistat ca seropozitiv de doi ani, ar fi putut să fie internat acolo. Rezistă cu stoicism mirosului de eter, înfruntă privirile disperate ale bolnavilor, luă la întrebări fiecare medic întâlnit. Văzu moartea la lucru și asistă la progresele atroce ale infecției.

Dar Marcel se dovedi de negăsit.

Cinci zile mai târziu, află că trupul neînsuflețit al prietenului său fusese găsit într-o pivniță, cu mâinile arse, unghiile smulse și fața plină de tăieturi. Marcel fusese torturat până în pragul morții, înainte de a fi lichidat cu un glonte în ceafă. Pe Karim veștile nu-l surprinseră deloc.

Prietenul său exagera cu drogurile și dilua dozele pe care le vindea ca să-și întrețină adicția. Traficul de droguri devenise un soi de cursă împotriva morții.

Printr-o pură întâmplare, în aceeași zi, tânărul polițist își primi legitimația de inspector. Strălucitoare, decorată cu tricolor. Iar această coincidență îi apăru ca un semn. Se retrase în umbră și zâmbi, cu gândul la ucigașii lui Marcel. Ticăloșii aceia n-aveau de unde să știe că Marcel avea un prieten polițist. Nu aveau de unde să știe că acesta n-avea să aibă nicio ezitare să-i ucidă, în numele unui trecut iremediabil pierdut și din convingerea că viața nu putea fi chiar în asemenea măsură de dezgustătoare.

Karim porni, așadar, în cruciadă.

Avu nevoie de numai câteva zile pentru a obține numele ucigașilor. Aceștia fuseseră văzuți în compania lui Marcel, cu puțin timp înaintea momentului în care se estima că fusese comisă crima. Thierry Kalder, Eric Masuro, Antonio Donato. Tânărul arab fu întrucâtva dezamăgit: erau trei drogați de duzină care, fără îndoială, încercaseră să afle de la Marcel unde își ținea stocul de marfă. Karim săpă mai departe: nici Kalder și nici Masuro nu puteau fi cei care-l torturaseră pe Marcel; nu erau îndeajuns de distruși. Donato era vinovatul. Avea antecedente: furturi și violență asupra unor minori. Proxenetism cu minore, pe șantiere. Și era drogat până în măduva oaselor.

Karim hotărî că pedepsirea acestuia avea să-i satisfacă setea de răzbunare.

Trebuia să se miște repede. Polițiștii din Nanterre care îi dăduseră toate aceste informații erau ei înșiși în căutarea ticălosului. Porni, așadar, pe străzi. Era din Nanterre, cunoștea fiecare complex rezidențial, vorbea limba puștilor de pe străzi. Avu nevoie doar de o zi pentru a-i depista pe cei trei drogați. Se instalaseră într-o clădire părăsită, în apropierea unuia dintre podurile autostrăzii de lângă Universitatea din Nanterre. Era o ruină care aștepta să fie demolată, vibrând în

larma asurzitoare a mașinilor care treceau la numai câțiva metri de ferestrele ei.

Se îndreptă într-acolo, ziua în amiaza mare, fără să-i pese de soarele arzător sau de vacarmul autostrăzii. În fața imobilului părăsit, mai mulți copii se jucau pe strada plină de praf. Îl urmăriră cu privirea pe individul înalt, cu plete *rasta,* care intră în clădirea devastată.

Karim trecu prin holul în care toate cutiile poștale fuseseră vandalizate, urcă din patru în patru treptele și percepu, în ciuda vuietului mașinilor, bubuiturile unui ritm de rap. Zâmbi, recunoscând o piesă a trupei A Tribe Called Quest[6], de pe un album pe care-l asculta deja de câteva luni. Izbi cu piciorul în ușă și-o dădu de perete, rostind scurt: „Poliția!" Simți o descărcare în vene: era pentru prima oară când își asuma rolul polițistului fără frică.

Cei trei indivizi încremeniră, stupefiați. Apartamentul era plin de moloz, ferestrele erau acoperite cu scânduri, tapetul și lambriurile fuseseră smulse, iar pe o saltea sfâșiată de pe pardoseală trona un televizor Sony ultimul răcnet, fără îndoială furat în decursul nopții trecute. Pe ecran se succedau imaginile cu cărnuri palide ale unui film porno. Într-un colț, un blaster[7] bubuia de zor, stârnind praful în jur.

Karim se simți de parcă s-ar fi dedublat și-ar fi privit din exterior scena, văzându-se pe el însuși cum pătrunde în încăperea sordidă. Ochi într-un colț un morman de casetofoane de mașină, așezate de-a valma. Văzu pungulițele cu prafuri, deschise, pe un carton. Reperă o armă de calibru mare și mai multe cutii cu muniție. Îl recunoscu imediat pe Donato, după fotografia antropometrică pe care o avea în buzunar: un chip palid, cu ochii limpezi, supt la față și cu obrajii plini de cicatrice. Ceilalți doi, chirciți alături, încercau să-și revină din visele lor chimice. Karim nu-și scosese încă pistolul.

— Kalder, Masuro, valea de-aici!

Cei doi tresăriră auzindu-și numele. După o scurtă ezitare și un schimb de priviri, se strecurară către ieșire. Mai rămăsese Donato, care tremura ca o frunză în bătaia vântului. Brusc, acesta se aruncă spre arma de calibru greu. Karim îi strivi mâna în momentul în care aceasta apuca patul puștii, și-i repezi un bocanc în figură, fără a-i elibera însă mâna de sub apăsare. Se lăsă cu toată greutatea pe mâna individului și se auzi un pârâit la încheietură, iar Donato scoase un răcnet de durere. Polițistul îl luă de guler și-l trânti pe o saltea murdară. Ritmul surd al celor de la A Tribe Called Quest continua să se facă auzit.

Karim își scoase pistolul pe care-l purta la centură în partea stângă, într-un toc închis cu bandă-arici și-și trase pe mâna care ținea arma o pungă de plastic, fabricată dintr-un polimer special, neinflamabil. Își strânse mâna pe patul pistolului. Individul ridică privirea:

— Ce… La dracu'… Ce faci?

Karim introduse un glonte pe țeava.

— E pentru tuburile cartușelor. N-ai văzut prin filme, pe la TV? E absolut obligatoriu să nu lași în urmă tuburile cartușelor.

— Dar ce vrei de la mine? Ești polițist? Ești polițist, pe bune?

Karim dădea din cap în ritmul muzicii. Într-un târziu, rosti:

— Vin din partea lui Marcel.

— Cine?

Polițistul citi în privirea individului o nedumerire totală. Realiză că italianul nu-și mai amintea de cel pe care-l torturase până la moarte. În memoria drogatului, Marcel nu exista, poate că nici nu existase vreodată.

— Cere-i iertare!

— Ce… Ce?!

Chipul ud de sudoare al lui Donato lucea în lumina soarelui. Karim își ridică arma învelită în plastic.

— Cere-i iertare lui Marcel! gâfâi el.

Celălalt știu în clipa aceea că urma să moară și urlă:

— Iertare! Iertare, Marcel! La naiba… Îți cer iertare, Marcel! Îți…

Karim trase de două ori, în plină figură.

Recuperă gloanțele din fibrele calcinate ale saltelei, își vârî tuburile fierbinți în buzunar și ieși, fără să mai privească înapoi.

Presimțea că ceilalți doi aveau să revină cu întăriri. Așteptă câteva minute în holul clădirii, apoi îi zări pe Kalder și Masuro, care se apropiau în goană, însoțiți de alți trei zombi asemenea lor. Se repeziră în clădire prin ușile vraiște. Înainte ca ei să apuce să reacționeze, Karim le ieși înainte, îl apucă de guler pe Kalder și-l trânti cu spatele de șirul de cutii poștale. Își ridică arma și urlă:

— Dacă vorbești, ești mort! Dacă mă cauți, te-am curățat! Dacă încerci să mă omori, intri la pârnaie pe viață! Sunt polițist, labagiule! Polițist, ai priceput?

Îl trânti pe individ la pământ și ieși în strada inundată de soarele arzător, strivind sub tălpi cioburi de sticlă.

Așa își luă Karim adio pentru totdeauna de la Nanterre, orașul care-l învățase tot ce știa.

•

Câteva săptămâni mai târziu, tânărul arab telefonă la comisariatul de poliție de la Boule, pentru a se interesa de ancheta privind moartea lui Marcel. I se explică ceea ce el știa deja. Ucigașul lui Marcel, Donato, fusese ucis la rândul său, cel mai probabil cu două gloanțe trase dintr-un Parabellum calibrul 9, dar gloanțele și tuburile cartușelor nu fuseseră găsite, deci nu existau niciun fel de indicii clare. Cât despre cei doi complici ai săi, aceștia dispăruseră. Cazul fusese considerat închis de către polițiști. Karim luă aceeași hotărâre.

Tânărul arab ceruse să fie angajat la BRI[8], care-și avea sediul pe Quai des Orfèvres; această secție era specializată în filarea suspecților, flagranturi și descinderi. Rezultatele sale excepționale din școală îl îndreptățeau însă la mai mult, astfel încât i se propuse să fie încadrat în Divizia a Șasea, Brigada Antiteroristă, cu scopul de a se infiltra în grupurile fundamentaliste islamice din cartierele rău famate. Existau prea puțini polițiști arabi pentru a nu se profita de această ocazie. Karim refuză. Nu voia să joace rolul de turnător, nici măcar pentru a demasca niște asasini fanatici. Karim își dorea să bântuie prin împărăția nopții, să ia urma ucigașilor, să-i înfrunte chiar pe teritoriul lor, în acea lume paralelă din care provenea el însuși. Refuzul lui nu fu primit cu entuziasm de către superiori. Câteva luni mai târziu, Karim Abdouf, absolvent al Școlii de Poliție de la Cannes-Écluse și ucigașul neștiut al unui drogat psihopat, fu transferat la Sarzac, în departamentul Lot.

Lot. Un ținut unde nici măcar trenurile nu mai opreau, iar la fiecare cotitură a drumului te puteai aștepta să dai peste un sat-fantomă, abandonat. Un ținut al cavernelor, unde până și turiștii nu ajungeau decât dacă erau pasionați de peșteri, canioane, prăpăstii și picturi rupestre… Repartiția era o insultă la adresa identității lui Karim. El era orășean, născut și crescut pe străzi, și nimic n-ar fi putut fi mai îndepărtat de ceea ce își dorea decât acest orășel de provincie.

Își începu, astfel, o existență cotidiană demnă de milă. Karim avea parte de o plictiseală mortală, punctată de însărcinări derizorii. Constatarea unor accidente rutiere, arestarea unui hoț mărunt din zonele comerciale sau a unui exhibiționist care aținea calea turistelor…

Tânărul arab începu atunci să trăiască într-o lume a visurilor. Își procură biografiile marilor polițiști. De câte ori avea ocazia, frecventa bibliotecile din Figeac și Cahors, colecționând

articole care detaliau desfășurarea unor anchete și fapte diverse, tot ce-ar fi putut să îi amintească de adevărata meserie de polițist. Își făcu rost de cărți mai vechi cu memoriile unor gangsteri. Se abonă la revistele profesionale ale poliției, la diverse periodice specializate în armament, balistică, noi tehnologii. Își construi o lume a lui, una de hârtie, de care se lăsă înghițit încetul cu încetul.

Locuia singur, trăia singur, lucra singur. La comisariat, care era, fără îndoială, unul dintre cele mai mici din țară, era temut și detestat în egală măsură. Colegii îl porecliseră Cleopatra, din cauza codițelor *rasta.* Îl credeau fundamentalist, căci nu bea. Îi atribuiau moravuri bizare, fiindcă refuzase de fiecare dată, în ocaziile când patrula noaptea, răgazul obligatoriu la cârciuma lui Sylvie.

Baricadat în propria singurătate, Karim număra zilele, orele, secundele și, uneori, trecea câte un weekend întreg fără să deschidă gura.

În acea luni dimineață tocmai își încheia una dintre aceste reprize de tăcere auto-impusă, pe care și-o petrecuse aproape în întregime în garsoniera sa, cu excepția ieșirilor la antrenament, în pădure. Pe parcursul acestora repeta fără răgaz mișcările ucigașe ale stilului *té,* apoi consuma câteva încărcătoare luând drept țintă trunchiurile copacilor centenari.

Cineva sună la ușă. Cu un gest reflex, Karim își privi ceasul: era 7 și 45 de minute. Deschise.

Era Sélier, unul dintre polițiștii de serviciu. Afișa o expresie sumbră, marcată de nesomn și neliniște. Karim nu-l invită să se așeze și nici nu se oferi să-i facă un ceai. Întrebă sec:

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul deschise gura, dar nu spuse nimic. Fruntea și părul îi erau năclăite de sudoare, sub caschetă. În cele din urmă, îngăimă:

— La școală. La școala cea mică.

— Ce e?

— La Şcoala Jean Jaurès. Cineva a dat o spargere, azi-noapte.

Karim zâmbi. Săptămâna începea palpitant. Cel mai probabil, niște golani din orașul vecin vandalizaseră școala primară doar din plăcerea de a-și bate joc de oameni.

— E balamuc mare? întrebă Karim, în timp ce se îmbrăca.

Polițistul în uniformă se strâmbă, observând hainele pe care le alesese Karim: tricou, blugi, o vestă de jogging cu glugă, apoi o jachetă de piele maro, în stilul anilor cincizeci. Mormăi, răspunzând la întrebare:

— Tocmai, nu e deloc balamuc. Pare o lovitură dată de profesioniști…

Karim își legă șireturile bocancilor.

— O lovitură dată de profesioniști? Ce vrea să însemne asta?

— N-au fost niște mucoși care și-au făcut de cap… Au intrat în școală cu chei potrivite și și-au luat toate precauțiile. Directoarea e cea care a remarcat că anumite lucruri nu erau în regulă și…

Tânărul arab se ridică.

— Ce au furat?

Sélier expiră adânc și-și lărgi gulerul cămășii cu degetul.

— Tocmai asta e și mai ciudat: n-au furat absolut nimic.

— Pe bune?

— Da. Au intrat într-o clasă și… gata. Apoi au plecat, uite-așa…

Vreme de o clipă, Karim își privi reflecția în geamul ferestrei. Cozile-i cădeau oblic de-o parte și de cealaltă a capului, iar fața părea și mai ascuțită datorită ciocului. Își puse o bonetă tricotată în culori jamaicane și zâmbi, văzându-și imaginea reflectată. Un diavol. Un diavol ivit din Caraibe. Se întoarse către Sélier.

— Și ce-ți veni să mă cauți tocmai pe mine?

— Crozier nu s-a întors încă din weekend. Așa că eu și cu Dussard ne-am gândit că… în fine, că… Trebuie să vezi asta, Karim…
— E-n regulă. Hai să mergem.

8.

Soarele se înălța peste Sarzac. Un soare de octombrie, călduț și palid ca o convalescență neplăcută.
Karim urcă în vechiul său Peugeot Break și porni pe urmele mașinii cu însemnele poliției. Traversară orașul mort; luminile alburii ale felinarelor nu fuseseră încă stinse.
Sarzac nu era un oraș istoric, dar nici nu putea fi catalogat drept o urbe modernă. Se întindea, prelung, în câmpie, o înșiruire anostă de case fără vârstă și fără nimic ieșit din comun. Doar zona centrală dădea semne că ar fi avut un dram de personalitate: un tramvai ca de jucărie o traversa dintr-o parte într-alta, pe străzile pietruite. De fiecare dată când îl vedea trecând, lui Karim îi veneau în minte Elveția și Italia, fără să știe prea bine de ce, căci nu cunoștea niciuna dintre cele două țări.
Școala Jean Jaurès era situată în estul orașului, în cartierul de blocuri ocupate de pătura mai nevoiașă a locuitorilor. Karim ajunse într-o zonă cu clădiri zugrăvite în maro și albastru, urâte, care-i aminteau de cartierul de periferie în care crescuse. Școala se afla la capătul unei rampe de beton, deasupra unei străzi cu asfaltul crăpat.
În poarta școlii erau așteptați de o femeie îmbrăcată cu un cardigan mult prea mare: directoarea. Karim o salută și se prezentă. Femeia îl întâmpină cu un zâmbet sincer, iar atitudinea ei prietenoasă îl luă prin surprindere. Îi mulțumi în gând și își îngădui un scurt răgaz pentru a o studia.

Avea o față lătăreață și ochi foarte mari, verzi, ca frunzele de nufăr.

Fără niciun comentariu, directoarea îi invită să o urmeze. Clădirea pseudo-modernă părea neterminată, sau poate încremenise într-un stadiu greu de definit al unei renovări ce nu fusese dusă la bun sfârșit. Culoarele foarte scunde aveau pereții acoperiți cu panouri de polistiren, așezate cam alandala. Majoritatea erau pline de desene ale copiilor, prinse în pioneze sau executate direct pe perete. Din loc în loc erau cuiere, instalate la înălțimea potrivită copiilor. Nimic nu era așezat conform unei logici sau simetrii. Karim avea impresia că înainta printr-o cutie de pantofi strivită sub călcâiul unui uriaș.

Directoarea se opri în fața unei uși întredeschise și rosti, cu glas șoptit, pe un ton misterios:

— Asta e singura încăpere în care au intrat.

Împinse cu băgare de seamă ușa. Intrară într-un birou care aducea mai degrabă cu o sală de așteptare. Dulapurile cu vitrină adăposteau numeroase registre și manuale școlare. Pe un frigider micuț trona o cafetieră. Un birou din imitație de lemn de stejar era ascuns sub numeroase plante în ghivece așezate pe farfurii pline cu apă. În jur domnea un miros pronunțat de pământ ud.

— Vedeți, ăsta e dulapul pe care l-au deschis, spuse femeia, arătând spre una dintre vitrine. Aici sunt arhivele noastre. La prima vedere însă n-au luat nimic, nici măcar nu pare că s-ar fi atins de ceva.

Karim îngenunche și examină încuietoarea dulapului. În cei zece ani de spargeri și furturi căpătase o experiență îndeajuns de bogată în acest domeniu. Fără îndoială, cel care forțase încuietoarea avea cunoștințe solide și unelte potrivite. Karim era uimit: de ce ar fi vrut un profesionist să dea o spargere la o școală primară din Sarzac? Luă unul dintre registre și-l răsfoi

scurt: liste de nume, comentarii ale profesorilor, corespondență administrativă… Fiecare volum era rezervat câte unui an anume. Locotenentul se ridică în picioare.

— Nimeni n-a auzit nimic?

— Vedeți dumneavoastră, îi răspunse femeia, școala noastră nu e chiar așa de bine păzită. Există o femeie angajată pe post de paznic, dar, la drept vorbind…

Karim continua să privească dulapul cu vitrină care fusese deschis fără să fie deteriorat în vreun fel.

— Când credeți că a avut loc incursiunea? În noaptea de sâmbătă sau duminică?

— Nu știu, și nici nu cred că are prea mare importanță. De-a lungul weekendului, micuța noastră școală e ca o moară părăsită. Nu-i nimic de furat aici.

— E-n regulă, trase el concluzia. Am să vă rog să treceți pe la comisariat, pentru o declarație.

— Sunteți infiltrat, nu-i așa?

— Poftim?

Directoarea îl măsura pe Karim cu atenție. Reluă:

— Mă refer la costumația dumneavoastră. Vă amestecați cu bandele de cartier și…

Karim izbucni în râs.

— Nu prea sunt bande pe-aici, doamnă.

Directoarea îi ignoră observația și continuă, pe un ton expert:

— Știu cum se petrec lucrurile, am văzut un documentar pe tema asta. Cei ca dumneavoastră poartă haine cu două fețe, pe dos sunt marcate cu însemnele Poliției Naționale și…

— Doamnă, vă supraestimați orășelul, o întrerupse Karim.

Îi întoarse spatele și porni spre ieșire. Directoarea îl ajunse din urmă:

— Nu aveți de gând să căutați indicii? Să prelevați amprente?

Karim îi replică:

— Cred că, dată fiind gravitatea cazului, ne vom mulțumi să vă preluăm depoziția și să dăm o tură prin cartier.

Femeia păru dezamăgită. Îl privi din nou cu atenție pe Karim:

— Nu sunteți din partea locului, nu-i așa?

— Nu.

— Și cum de ați ajuns să fiți repartizat aici?

— E o poveste lungă. Într-o bună zi, am să vă caut ca să v-o spun.

Ajuns afară, Karim se îndreptă spre polițiștii în uniformă, care fumau cu țigările palmate, ca niște școlari speriați. Sélier coborî în grabă din furgonetă.

— Domnule locotenent, n-o să vă vină să credeți! A mai apărut un caz.

— Ce fel de caz?

— O altă spargere. De când sunt aici, nu mi s-a mai întâmplat să…

— Unde?

Sélier ezită, ridicând privirea spre colegii săi. Gâfâia pe sub mustață.

— La cimitir. Cineva a intrat cu forța într-un cavou.

•

Monumentele funerare și crucile se înșirau pe o pantă ușoară, alternând nuanțe de gri și verzui, de parcă ar fi fost dăltuite în licheni ce străluceau în bătaia razelor soarelui. Dincolo de poarta cimitirului, tânărul arab inspiră parfumul de rouă și flori fanate.

— Așteptați-mă aici, mormăi el adresându-se polițiștilor în uniformă.

În timp ce-și punea mănușile de cauciuc, își spuse că orașul Sarzac avea să-și amintească multă vreme de-acum înainte de această zi de luni.

Trecuse pe la apartamentul său pentru a-și lua echipamentul „științific”: un kit conținând pudră de aluminiu și granit, adezivi și ninhidrină[9],

pentru prelevarea amprentelor digitale latente, dar și soluție de elastomer pentru eventuala prelevare a mulajului unor urme de picior. Era hotărât să scoată la iveală, cu maximă atenție, orice potențial indiciu.

Urmă aleile presărate cu pietriș pentru a ajunge la cavoul profanat, al cărui amplasament îi fusese indicat în prealabil. Inițial, se temuse că avea să descopere o adevărată profanare, de felul celor care aveau loc tot mai des, pe tot teritoriul Franței: cranii dezgropate, cadavre mutilate… Nu era cazul aici: totul părea să fie în ordine. Era limpede că profanatorul sau profanatorii nu se atinseseră de nimic, cu excepția intrării în cavou. Karim ajunse lângă blocul de granit funerar, un monument având forma unei capele.

Lespedea cavoului era ușor dată la o parte. Îngenunche pentru a observa de aproape încuietoarea. La fel ca la școala primară, spărgătorii trataseră cu o grijă aparte deschiderea mormântului. Polițistul mângâie peretele de piatră și trase concluzia că, și de astă dată, avea de-a face cu niște profesioniști. Să fi fost oare aceiași?

Împinse mai mult lespedea de piatră și încercă să își imagineze ce se petrecuse acolo. De ce oare, după ce avuseseră atâta grijă la deschiderea cavoului, intrușii plecaseră fără să o închidă la loc? Mișcă lespedea și înțelese: panoul de piatră se freca de câteva pietricele prinse sub greutatea sa, pe prag. Din această cauză, lespedea nu mai putea fi pusă la loc. Micile așchii minerale zădărniciseră intenția profanatorilor de a trece neobservați.

Polițistul studie apoi sistemul de închidere care zăvora lespedea. Era o structură specifică, fără îndoială, pentru acest gen de construcție, genul de încuietoare pe care doar un specialist ar fi putut să o cunoască. Polițistul simți un fior: avea de-a face cu niște specialiști? Din nou, Karim se întrebă dacă aceeași echipă dăduse ambele spargeri, la

școală și la cimitir. Care ar fi putut fi oare legătura între cele două incursiuni?

Un început de răspuns îi fu oferit de piatra funerară. Inscripția de pe aceasta anunța că aici era înmormântat „Jude Itero. 23 mai 1972 – 14 august 1982”. Karim reflectă câteva clipe. Poate că acest băiețel frecventase școala Jean Jaurès? Privi din nou piatra funerară: niciun epitaf, niciun fragment din vreo rugăciune. O ramă ovală, din argint învechit, fusese fixată pe suprafața de marmură, dar nu conținea nicio fotografie.

— E un prenume de fată, nu-i așa?

Karim se întoarse, surprins. Sélier își făcuse apariția, cu aceeași expresie nedumerită pe chip. Locotenentul îi răspunse din vârful buzelor.

— Nu, e un prenume masculin.

— Englezesc?

— Nu, e evreiesc.

Sélier își șterse fruntea transpirată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, avem de-a face cu un caz ca acela de la Carpentras? O profanare comisă de niște indivizi de extremă dreaptă?

Karim se ridică și-și frecă una de alta palmele acoperite de mănușile de cauciuc.

— Nu, nu cred. Fii drăguț, te rog, și așteaptă-mă la ieșire, cu ceilalți.

Sélier plecă bombănind, cu cascheta ridicată de pe frunte. Karim îl urmări cum se îndepărta, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lespezii.

Se hotărî să facă o scurtă incursiune subterană. Înaintă, aplecându-se, trecu pe sub portalul scund și își aprinse, în același timp, lanterna. Coborî treptele spre interior, simțind praful scrâșnindu-i sub tălpi. Avea senzația că încalcă un tabu ancestral. Se gândi la faptul că nu avea niciun fel de preferință religioasă și se felicită în sinea sa. Fasciculul lanternei cu halogen sfâșia întunericul criptei. Karim mai înaintă un pic, apoi încremeni. Sicriul din lemn de culoare deschisă, așezat pe doi suporți, își făcuse apariția în raza lanternei.

Înghițind în sec, Karim se apropie și studie micul sicriu. Avea aproximativ un metru și șaizeci de centimetri lungime. Colțurile erau împodobite cu decorațiuni metalice argintii. Părea să fi rezistat destul de bine scurgerii timpului. Pipăi balamalele și se gândi că, dacă n-ar fi avut mănușile, nu i-ar fi venit să atingă sicriul. Faptul că se lăsa cuprins de astfel de temeri îl enervă. La prima vedere cel puțin, capacul nu părea să fi fost ridicat. Își luă între dinți lanterna pentru a putea examina mai atent sistemul de închidere cu șuruburi al sicriului, când din urma sa o voce puternică se făcu auzită:

— Ce dracu' cauți aici?

Karim tresări. Deschise gura pentru a răspunde și scăpă dintre dinți lanterna. Întunericul îl învălui, în timp ce se întorcea. Un bărbat stătea aplecat în deschizătura intrării. Tânărul arab bâjbâi în căutarea lanternei. Rosti în grabă:

— Poliția! Sunt locotenent de poliție.

Bărbatul din capul scărilor tăcu o vreme, apoi aruncă, printre dinți:

— N-aveți dreptul să intrați aici.

Polițistul îndreptă lanterna spre sol și reveni la baza scărilor. Își ațintí privirea asupra tipului încruntat, a cărui siluetă se decupa într-un dreptunghi de lumină. Fără îndoială, era paznicul cimitirului. Karim era conștient că, aflându-se aici, comitea o infracțiune. Chiar și în circumstanțele date, ar fi avut nevoie de o autorizație scrisă din partea familiei sau de un mandat clar pentru a putea pătrunde în cavou. Urcă treptele și i se adresă paznicului:

— Dați-vă la o parte, vreau să ies.

Bărbatul se conformă. Karim ieși la lumină, bucurându-se de ea ca de un elixir al vieții. Își scoase legitimația tricoloră și se prezentă:

— Karim Abdouf, de la comisariatul din Sarzac. Dumneavoastră ați descoperit profanarea?

Bărbatul nu-i răspunse. Îl măsura din priviri pe tânărul magrebian, cu ochii săi lipsiți de culoare,

ca niște bule de aer într-o apă cenușie.

— N-aveți dreptul să intrați aici.

Karim încuviință, distrat. Răcoarea matinală îi alungă senzația de rău fizic pe care i-o provocase coborârea în criptă.

— E-n regulă, bătrâne, n-are rost să discutăm despre asta. Poliția are întotdeauna dreptate.

Bătrânul strâmbă din buzele tivite cu o barbă neîngrijită. Puțea a alcool și a noroi. Karim continuă:

— OK, spune-mi ce știi. La ce oră ai descoperit profanarea?

Bătrânul oftă, înainte de a răspunde:

— Am venit la ora șase. Azi-dimineață avem programată o înmormântare.

— Când ai trecut ultima oară pe aici?

— Vineri.

— Așadar, e posibil ca acest cavou să fi fost deschis oricând în decursul weekendului?

— Da. Dar eu aș zice că s-a întâmplat azi-noapte.

— De ce?

— Fiindcă duminică după-masă a plouat și nu-i nici urmă de umezeală în cavou… Prin urmare, probabil că lespedea a fost închisă.

— Locuiești undeva în apropiere? întrebă Karim.

— Nimeni nu locuiește în apropierea cimitirului.

Arabul privi în jur, cuprinzând din ochi micul cimitir care inspira calm și liniște.

— Ai văzut vreodată vagabonzi pe-aici?

— Nu.

— N-au fost niciodată vizitatori mai dubioși? Cazuri de vandalism? Ceremonii oculte?

— Nu.

— Spune-mi ce știi despre mormântul ăsta.

Gardianul scuipă în pietrișul aleii.

— Nu-i nimic de zis.

— E ciudat ca într-o criptă așa de mare să fie îngropat doar un copil, nu-i așa?

— Da, e ciudat.

— Îi cunoști pe părinți?

— Nu. Nu i-am văzut niciodată.

— Nu lucrai aici în 1982?

— Nu. Iar tipul dinainte e mort. Toți ne ducem, mai devreme sau mai târziu, rânji paznicul.

— Cavoul mi se pare bine întreținut.

— N-am spus că nu vine nimeni aici. Am spus doar că nu-i cunosc. Am experiență. Știu cât de repede se uzează piatra. Cunosc durata de viață a florilor, chiar și a celor de plastic. Știu cât trăiesc firele de iederă, cum apar buruienile și toate mizeriile. Mi-e foarte limpede că acest cavou e îngrijit de cineva, dar eu unul n-am văzut pe nimeni, niciodată.

Karim căzu pe gânduri. Îngenunche din nou și studie mica ramă ovală de argint. I se adresă gardianului, fără să-și ridice privirea:

— Am impresia că profanatorii au furat portretul puștiului.

— Ah, da? Da, se poate să fie așa.

— Îți mai amintești de el? De figura copilului?

— Nu.

Karim se ridică, își scoase mănușile și trase concluzia:

— Va veni o echipă de specialiști în cursul zilei de azi, pentru a preleva amprente și alte eventuale indicii. Așa că am să te rog să anulezi ceremonia funerară programată. Spune-le că sunt lucrări în curs, c-a fost o inundație, vezi tu ce le spui. Nu vreau pe nimeni în preajmă azi, ai înțeles? Și mai ales nu vreau să văd vreun jurnalist p-aici.

Bătrânul încuviință din cap, în timp ce Karim se îndrepta deja spre poarta cimitirului.

În depărtare, dangătul leneș al unui clopot vestea ora nouă.

9.

Înainte să meargă la comisariat pentru a-și scrie raportul asupra celor întâmplate, Karim făcu un mic ocol pentru a ajunge din nou la școală. Soarele scălda în raze roșiatic-aurii acoperișurile caselor din jur. Din nou, polițistul își spuse că avea să fie o zi superbă și simți un nod în gât la acest gând.

Ajuns la școală, o luă la întrebări pe directoare:

— Ați putea să-mi spuneți dacă un băiat pe nume Jude Itero a urmat cursurile aici, cândva în anii optzeci?

Femeia se fandosi, jucându-se cu mânecile prea largi ale cardiganului:

— Aveți deja o pistă, domnule inspector?

— Vă rog, răspundeți-mi la întrebare.

— Ei bine. Ar trebui să consult arhiva pentru a vă da un răspuns.

— Să mergem. Chiar acum, dacă se poate.

Directoarea îl conduse din nou pe Karim în biroul plin de plante.

— În anii optzeci, ați spus? întrebă ea, trecându-și degetul de-a lungul cotoarelor registrelor îndesate în dulapul cu vitrină.

— 1982, 1981 și așa mai departe, îi răspunse Karim.

Brusc, percepu o anumită ezitare în atitudinea femeii.

— Ce s-a întâmplat?

— E straniu, azi dimineață n-am observat…

— Ce anume?

— Registrele… Cele din ’81 și ’82… Au dispărut.

Karim o dădu la o parte pe femeie pentru a vedea cu ochii lui cotoarele maro ale registrelor, înșirate pe verticală. Fiecare volum purta o inscripție cu un an: 1979, 1980… Următoarele două lipseau, într-adevăr.

— Ce anume conțin, mai exact, aceste registre? întrebă Karim, răsfoind unul dintre tomurile groase.

— Compoziția claselor, observații despre elevi făcute de către profesori. Sunt un fel de jurnale de bord ale școlii…

Karim luă registrul marcat 1980 și începu să studieze paginile cu componența claselor.

— Dacă băiatul respectiv avea opt ani în 1980, în ce clasă ar fi fost?

— Cursul elementar 2. Sau cursul mediu 1, posibil.

Karim parcurse listele corespondente: nici urmă de vreun Jude Itero. Întrebă:

— Mai există alte documente în școală care s-ar putea referi la clasele din 1981 și 1982?

Directoarea se gândi puțin.

— Ei bine… Ar trebui să vedem sus… Registrele de la cantină, de exemplu. Sau rapoartele privind vizitele medicale. Toate astea sunt depozitate la mansardă. Urmați-mă, vă rog. Acolo nu urcă nimeni, niciodată.

Urcară treptele acoperite cu linoleum din patru în patru. Femeia părea surescitată din cale-afară datorită întregii povești. Parcurseră un culoar strâmt și ajunseră în fața unei uși de fier, iar directoarea încremeni.

— Nu… Nu pot să cred! îngăimă ea. Și ușa asta a fost forțată…

Karim observă atent broasca ușii. Fusese deschisă cu aceeași grijă ca ușa de la parter. Polițistul făcu câțiva pași în încăpere. Era o mansardă fără ferestre, cu excepția unei lucarne cu gratii de fier. Pe rafturile metalice erau îngrămădite hârtii legate cu sfoară și o mulțime de biblioraftturi. Mirosul de hârtie veche și prăfuită era greu de ignorat.

— Unde sunt dosarele din ’81 și ’82? întrebă el.

Fără să-i răspundă, directoarea se îndreptă spre una dintre etajerele de metal și își făcu de lucru cu

teancurile de hârtii și dosare legate. Operațiunea dură doar câteva minute, dar răspunsul femeii fu cât se poate de categoric:

— Au dispărut și acestea.

Karim simți furnicături în membre. Școala. Cimitirul. Anii ’81 și ’82. Numele unui băiețel: Jude Itero. Toate acestea erau legate. Reluă întrebările:

— Erați deja aici la școală în 1981?

Femeia se alintă, cochetă:

— Ei, haideți, domnule inspector…, șopti ea. Eram încă studentă…

— Nu știți să se fi petrecut nimic ieșit din comun în școală în acea perioadă? Ceva grav, de care să fi auzit vorbindu-se ulterior?

— Nu. La ce vă referiți?

— Moartea unui elev?

— Nu. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva. Dar aș putea să mă interesez.

— Unde?

— La inspectoratul regional. Aș putea să…

— Ați putea să aflați dacă un băiat pe nume Jude Itero a frecventat această școală în acei ani?

Directoarea îi răspunse, emoționată:

— Vai, dar nu e nicio problemă, domnule inspector. Am să…

— Am să vă rog să vă interesați cât mai curând posibil. Voi veni ceva mai târziu ca să-mi spuneți ce ați aflat.

Karim porni în goană pe trepte. La jumătatea acestora, se opri și se întoarse:

— Doar un lucru, pentru cultura dumneavoastră generală, în ceea ce privește poliția… În prezent, la noi, la polițiști, nu se mai folosește apelativul „inspector”. Se spune „locotenent”, la fel ca la americani.

Directoarea rămase cu ochii ei mari larg deschiși și plini de uimire, în timp ce Karim se făcea nevăzut.

•

Dintre toi polițiștii de la comisariat, comandantul Crozier era cel pe care Karim îl detesta cel mai puțin. Acest lucru nu se datora superiorității sale ierarhice, ci faptului că acesta poseda o amplă experiență pe teren și dădea adesea dovadă de o intuiție polițienească adevărată.

Originar din Lot, fost militar, Henri Crozier, acum în vârstă de cincizeci și patru de ani, lucra în cadrul poliției franceze de două decenii. Avea un nas borcănat și părul lins, pieptănat parcă cu o greblă. Afișa un aer dur și riguros, dar firea sa bonomă ieșea uneori la iveală, surprinzându-i pe interlocutori. Crozier era un singuratic. N-avea nici nevastă, nici copii, iar să ți-l imaginezi într-un cadru de familie ținea de domeniul *science fiction.* Firea sa solitară îl apropia de Karim, dar acesta era singurul lor punct comun. În rest, comandantul avea toate trăsăturile specifice unui polițist încăpățânat și obsedat de profesia sa. Era genul de copoi care și-ar fi dorit să se reîncarneze într-un câine lup.

Karim bătu la ușă și intră în birou. Nu era mare lucru în încăperea ce mirosea a tutun parfumat: un fișet din metal, iar pe pereți o mulțime de postere închinate glorioasei poliții franceze, cu siluete încremenite în fotografii aiurea. Tânărul arab simți o ușoară senzație de greață.

— Ce-i cu nebunia asta? îl întrebă Crozier, care era așezat la biroul său.

— O spargere și o profanare. Treburi foarte discrete, în ambele cazuri. Și câteva elemente foarte stranii.

Crozier se strâmbă:

— Ce s-a furat?

— La școală, câteva registre din arhive. La cimitir nu știu încă, ar trebui cercetat mai atent interiorul cavoului care…

— Ce crezi, cele două cazuri au vreo legătură?

— La ce altceva m-aș putea gândi? Două lovituri în același weekend, aici, la Sarzac? E

genul de întâmplare menită să dea peste cap toate statisticile.

— Dar ai descoperit vreo legătură concretă?

Crozier își curăță pipa înnegrită de fum. Karim zâmbi în sinea sa: comandantul părea o caricatură a polițistului tipic din filmele anilor cincizeci.

— Mda, ar putea exista o legătură, murmură el. O legătură fragilă, dar…

— Te ascult.

— Cavoul profanat e al unui băiețel cu un nume ciudat, Jude Itero. A murit la vârsta de 10 ani, în 1982. Vă amintiți cumva despre un caz de genul ăsta?

— Nu. Continuă.

— Ei bine, registrele pe care le-au luat de la școală spărgătorii erau cele din anii 1981 și 1982. M-am gândit că ar fi posibil ca micul Jude să fi fost înscris tocmai la această școală și că 1981 și 1982 ar fi exact anii în care…

— Ai vreun element concret care să susțină această ipoteză?

— Nu.

— Dar ai verificat și la celelalte școli din oraș?

— Nu încă.

Crozier pufăi din pipă ca Popeye. Karim se apropie și spuse, pe tonul cel mai potolit cu putință:

— Lăsați-mă să conduc eu ancheta, domnule comisar. Simt că e vorba despre ceva ce ne scapă. Există o legătură între toate aceste elemente. Pare incredibil, dar am impresia că ambele lovituri au fost opera unor profesioniști, care căutau ceva foarte concret. Haideți să dăm de urma părinților copilului, iar apoi voi conduce o percheziție amănunțită a cavoului. Eu… Nu sunteți de acord?

Comisarul, cu privirea plecată, părea acaparat întru totul de operațiunea de curățare a pipei. Mormăi un răspuns:

— E opera craniilor rase.

— Poftim?

Crozier ridică privirea spre Karim.

— Ascultă-mă ce-ți spun: cimitirul a fost vandalizat de craniile rase.

— Care cranii rase?

Comisarul izbucni în râs și-și încrucișă brațele:

— Vezi, mai ai încă multe de aflat despre mica noastră regiune. Sunt vreo treizeci, acești *skinheads,* locuiesc într-un depozit dezafectat, în apropiere de Caylus. Depozitul a aparținut unei fabrici de îmbuteliere a apelor minerale. Se află la vreo douăzeci de kilometri de-aici.

Abdouf reflectă, privindu-l țintă pe Crozier. Soarele sclipea în freza lui uleioasă.

— Cred că vă înșelați.

— Sélier mi-a spus că mormântul era evreiesc.

— Nicidecum! I-am spus doar că Jude e un prenume de origine evreiască. Dar asta nu înseamnă nimic. Cavoul nu poartă niciun fel de însemne ale religiei mozaice, iar evreii vor întotdeauna să fie înmormântați lângă familia lor. Domnule comisar, băiatul ăsta a murit la vârsta de zece ani. În astfel de cazuri, mormintele evreiești poartă un însemn care să ilustreze un destin frânt prematur: o coloană neterminată, un copac prăbușit… Acest mormânt e unul creștin, nu evreiesc.

— Ia te uită, un adevărat specialist! De unde știi toate astea?

— Am citit.

Crozier repetă, imperturbabil:

— E o lovitură dată de *skinheads.*

— E absurd. N-a fost o acțiune rasistă. Nu se poate vorbi nici măcar de vandalism. Jefuitorii căutau ceva anume…

— Karim, îl întrerupse Crozier, pe un ton amical, în care se putea desluși un dram de încordare. Îți apreciez, ca întotdeauna, judecata și opiniile. Dar, deocamdată, eu sunt la comandă. Ai încredere în bestia bătrână. Pista craniilor rase

trebuie neapărat cercetată. Și cred că o vizită a ta în bârlogul lor ne-ar putea edifica.

Karim se îndreptă și înghiți în sec.

— Singur?

— Să nu-mi spui că ți-e teamă de o adunătură de puștani rași în cap?!

Karim nu-i răspunse. Era exact genul de test pe care Crozier îl adora. În mintea lui, era o răutate și, în egală măsură, un semn al lipsei de prețuire pentru celălalt. Locotenentul se rezemă cu mâinile de marginea biroului. Dacă Crozier voia să joace tare, Karim era, la rândul său, gata să joace până la capăt:

— Vă propun un târg, domnule comisar.

— S-auzim.

— Îi interoghez, de unul singur, pe acești *skinheads*. Îi scutur nițel și vă ofer un raport detaliat până la ora treisprezece. În schimb, mă veți ajuta să obțin autorizația de a intra în cavou și de a efectua o percheziție în toată regula. Și aș vrea, de asemenea, să stau de vorbă cu părinții micuțului. Chiar azi.

— Și dacă făptașii au fost capetele rase?

— N-au fost ei.

Crozier își aprinse pipa. Tutunul se aprinse ca un pumn de lucernă uscată, sfârâind.

— De acord, răspunse Crozier, expirând fumul.

— Iar după Caylus îmi veți permite să preiau comanda anchetei?

— Numai dacă îmi dai raportul înainte de ora treisprezece. Oricum, sunt convins că, destul de curând, ne vom trezi cu întăriri de la centru.

Tânărul polițist porni spre ușă. Exact când pusese mâna pe clanță, comisarul i se adresă:

— Ai să vezi, sunt convins că acești *skinheads* îți vor adora stilul.

Karim trânti ușa, în vreme ce în urma sa răsunau hohotele nestăpânite ale bătrânului copoi.

10.

Un bun polițist are datoria să-și cunoască inamicul în profunzime, cu toate fețele și sub toate aspectele sale. Iar Karim își învățase lecția despre capetele rase. Pe vremea când trăia la Nanterre, se confruntase cu aceștia de nenumărate ori, în bătălii pe viață și pe moarte. Cât timp urmase școala de poliție, le consacrase un raport detaliat. În timp ce gonea cu toată viteza către Caylus, tânărul arab își trecu în revistă cunoștințele, încercând astfel să evalueze șansele pe care le avea în întâlnirea cu golanii.

Se gândea, îndeosebi, la „uniformele” celor două grupări de *skinheads*. Căci nu toate capetele rase erau extremiști de dreapta. Existau și așa-numiții Red Skins, o grupare de extremă stângă. Aceștia erau super-antrenați, acceptau în rândul lor confrați de orice rasă și aveau propriul cod al onoarei; erau însă exact la fel de periculoși ca neonaziștii, poate chiar mai periculoși. În fața lor, Karim ar fi avut, totuși, o șansă de a scăpa cu bine. Rememoră atributele vestimentare ale fiecărei grupări. Neonaziștii purtau jachetele specifice aviației britanice pe față, pe partea verde. Ceilalți le purtau pe dos, cu căptușeala portocaliu-fluorescentă la vedere. Cei de extremă dreaptă își legau bocancii cu șireturi albe sau roșii, cei de extremă stângă foloseau șireturi galbene.

În jurul orei unsprezece, Karim opri mașina în dreptul depozitului dezafectat al fabricii „Les eaux de la vallée”. Peretele înalt din tablă ondulată al depozitului se confunda cu albastrul pur al cerului. Un DS negru era parcat în fața intrării. Karim își încheie ultimele pregătiri și țâșni afară din mașină. După toate probabilitățile, golanii erau înăuntru și-și vedeau de berile lor.

Înaintă spre hangar, forțându-se să respire încet și recitind în minte informațiile esențiale. Jachete

verzi și șireturi albe sau roșii: neonaziști. Jachete portocalii și șireturi galbene: pieile-roșii. Dacă urma să țină seama de aceste amănunte, avea șanse să scape nevătămat.

Inspiră adânc și împinse ușa culisantă. Nu avu nevoie să se uite la șireturi pentru a ști cu cine avea de-a face. Pe pereți, cu vopsea roșie, fuseseră desenate o mulțime de zvastici. Sigla naziștilor se învecina cu fotografii mărite cu imagini din lagărele de concentrare, dar și altele, cu algerieni torturați sau mutilați. O hoardă de indivizi cu capetele rase își ațintiseră privirile asupra sa. Bocancii cu bombeuri de metal luceau în penumbră. Avea de-a face cu gruparea de extremă dreaptă, aripa cea mai dură. Karim știa că toți golanii aceștia aveau tatuate, pe interiorul buzei inferioare, literele care compuneau cuvântul SKIN.

Karim se concentră, rotindu-și privirea ca un lynx încolțit, pentru a le evalua armele. Cunoștea prea bine arsenalul obișnuit al acestor huligani: boxuri americane, bâte de baseball și pistoale cu gloanțe de cauciuc. Cu siguranță, ticăloșii aveau pitite pe undeva și niște puști automate.

Ceea ce remarcă însă i se păru și mai înspăimântător. *Birds*[10]. Varianta feminină a capetelor rase, care purtau doar o creastă de păr atârnând pe frunte și câteva șuvițe care le cădea pe lângă obraji. Niște „păsări” grase, îmbibate cu alcool și, fără îndoială, mai violente decât tovarășii lor de sex opus. Karim înghiți în sec, înțelegând că nu avea de-a face cu o adunătură de șomeri plictisiți, ci cu o bandă bine organizată, care se retrăsese aici în așteptarea vreunui contract pentru o lovitură de amploare. Șansele de a scăpa cu bine scădeau cu fiecare secundă.

Una dintre femei sorbi dintr-o bere înspumată, deschise gura larg și râgâi sonor, către Karim. Ceilalți izbucniră în râs. Cu toții erau la fel de înalți ca polițistul.

Arabul se concentră și rosti, tare și limpede:

— E-n regulă, băieți. Sunt de la poliție. Am venit să vă pun câteva întrebări.

Golanii se apropiau. Polițist sau nu, Karim era, înainte de toate, arab. Și cât putea oare să valoreze pielea unui arab într-un hangar ticsit cu huligani neonaziști? De fapt, cât să fi valorat în opinia lui Crozier și a celorlalți colegi ai săi? Tânărul locotenent se înfioră. Vreme de o fracțiune de secundă, simți cum pământul îi fuge de sub picioare. Avea senzația că avea împotriva sa un oraș întreg, o țară, o lume întreagă.

Karim scoase pistolul și-l îndreptă spre tavan. Gestul îi opri, măcar vremelnic, pe atacatori.

— Repet: sunt polițist și vreau să ne înțelegem.

Cu gesturi lente, își așeză arma pe capacul unui butoi ruginit. Capetele rase îl observau atent.

— Am să îmi las arma aici. Nimeni nu se va atinge de ea câtă vreme vom sta de vorbă.

Pistolul lui Karim era un Glock 21, construit în proporție de 70% dintr-un polimer ultraușor. Încărcătorul conținea cincisprezece gloanțe, plus încă unul pe țeavă, iar vizorul era fosforescent. Știa că tipii ăștia nu mai văzuseră o astfel de armă. Reușise să le capteze atenția.

— Cine-i șeful aici?

Niciun răspuns. Karim făcu câțiva pași, apoi repetă:

— Cine-i șeful? La naiba, să nu mai pierdem timpul!

Cel mai solid dintre huligani înaintă, cu trupul încordat, gata să se dezlănțuie cu toată violența de care era în stare. Vorbea cu accentul bolovănos din regiune.

— Ce treabă ai cu noi, șobolane?

— Am să uit că mi te-ai adresat așa. Vreau doar să discutăm câteva minute.

Individul cu țeasta rasă se apropie, clătinând din cap. Era mai înalt și mai solid decât Karim. Tânărul arab se gândi la codițele lui *rasta* și la handicapul reprezentat de acestea, care ofereau o

priză ideală în cazul unei lupte corp la corp. Șeful capetelor rase continua să înainteze, cu mâinile ușor depărtate de corp, gata de luptă, ca niște caracatițe de metal.

Karim nu se clinti, hotărât să nu cedeze nici măcar un milimetru de teren. O privire scurtă spre dreapta îl informă că ceilalți se apropiau încet-încet de arma sa.

— Ia zi, arăbete, ce vrei să…

Lovitura de cap porni ca un obuz. Nasul borcănat al malacului fu strivit, iar individul se încovoie de durere. Karim făcu o întoarcere completă și-i repezi o lovitură de călcâi în mărul lui Adam. Lovitura fu atât de puternică încât îl azvârli pe huligan la vreo doi metri depărtare, unde rămase la sol, chircit de durere.

Unul dintre huligani se repezi la arma lui Karim și apăsă pe trăgaci. Nimic, în afara unui clinchet sec. Încercă să armeze revolverul, dar încărcătorul era gol. Karim scoase un al doilea revolver de la centură, pe care-l ținuse până atunci ascuns la spate, un Beretta. Îl îndreptă spre capetele rase, ținându-l cu ambele mâini, în timp ce îl țintuia la pământ pe șeful acestora, cu călcâiul. Urlă:

— Chiar credeați că aș lăsa o armă încărcată la îndemâna unor țicniți ca voi?

Capetele rase încremeniseră. Cel căzut gemu, sufocându-se:

— Labagiule… Spuneai că vrei să ne „înțelegem”…

Karim îi repezi un șut între picioare. Tipul urlă. Polițistul îngenunche și-l apucă de ureche, răsucind. Cartilajul trosni sub degetele sale.

— Să ne înțelegem, cu niște degenerați ca voi? Karim izbucni într-un râs nervos: Mă dai gata… Întoarceți-vă și puneți mâinile pe perete, imbecililor! Și voi la fel, târfelor!

Polițistul trase un foc înspre neoanele care luminau încăperea. O lumină albăstruie inundă vreme de o clipă scena, iar suportul de tablă al

corpurilor de iluminat se izbi de plafon înainte de a se prăbuși pe pardoseală, cu un zgomot infernal și împrăștiind scântei, ceea ce-i făcu pe vitejii huligani să se împrăștie în toate direcțiile.

Karim urla cât îl țineau bojocii:

— Goliți-vă buzunarele! Un gest aiurea și v-am făcut praf genunchii!

Karim încerca să țină sub observație întreaga încăpere vastă. Își înfipse țeava pistolului în coastele șefului bandei și întrebă, cu voce scăzută:

— Ce vă băgați pe venă?

Tipul scuipă sânge.

— Ce… ce spui?

Karim îl îmboldi cu țeava armei:

— Cu ce vă drogați?

— Amfetamină… *speed*… clei…

— Ce fel de clei?

— Di… Dissoplastine…

— Din cel de lipit cauciucul, da?

Șeful capetelor rase încuviință, deși nu înțelegea nimic.

— Unde e? întrebă Karim.

Huliganul își dădu peste cap ochii injectați.

— Într-o pungă de plastic, lângă frigider…

— Dacă miști, te-am curățat.

Karim porni cu spatele, măturând încăperea cu privirea și ațintindu-și arma când spre cel căzut, când înspre siluetele imobile care stăteau cu fața la perete. Cu mâna stângă, goli punga indicată: mii de pastile se împrăștiară pe pardoseală, împreună cu mai multe flacoane de clei epoxidic. Karim adună flacoanele, le deschise, apoi traversă sala. Se apucă să traseze serpentine vâscoase de clei pe pardoseală, până în dreptul capetelor rase încremenite cu fața la perete. În trecere, îi izbi pe câțiva dintre ei cu genunchiul în coaste și aruncă toate armele albe de la picioarele lor la o distanță îndeajuns de mare pentru ca ei să nu le poată recupera prea ușor.

— Întoarceți-vă cu fața la mine, ordonă el.

Toți huliganii se supuseră, fără prea mare entuziasm.

— O să faceți acum niște flotări în onoarea mea. Și voi, boarfelor! Haideți, luați ca reper dârele de clei!

Palmele huliganilor izbiră pardoseala, iar cleiul le țâșni printre degete. La cea de-a treia flotare, palmele le erau definitiv lipite de pardoseală. Capetele rase se trântiră cu burta de cimentul podelei, sucindu-și încheieturile și înjurând.

Karim reveni lângă primul său adversar. Se așeză cu picioarele încrucișate, în poziția lotus, și inspiră adânc, pentru a se calma. Când vorbi, glasul îi era liniștit:

— Unde ați fost aseară?

— N-am… n-am fost noi!

Karim ciuli urechile. Îi umilise pe huligani doar din orgoliu, iar întrebările pe care le punea acum erau mai mult de formă. Era absolut sigur că acești idioți n-aveau nicio treabă cu profanarea cimitirului. Și totuși, căpetenia *skinhead* părea să știe câte ceva. Arabul se aplecă asupra lui:

— Despre ce vorbești?

Huliganul se ridică într-un cot.

— Cimitirul… N-am fost noi.

— În cazul ăsta, cum de știi despre ce voiam să te întreb?

— Noi… doar am trecut p-acolo…

În mintea lui Karim încolți o idee. Crozier avusese un martor ocular și, încă de dimineață, știuse mai mult decât îi dezvăluise lui; respectivul martor îi văzuse pe huligani bântuind prin preajma cimitirului și-i turnase. Iar comisarul îl trimisese după capetele rase cu mâinile goale. Avea să i-o plătească, dar nu acum.

— Povestește-mi!

— Pierdeam vremea p-acolo…

— La ce oră?

— Nu știu. Să fi fost… în jur de două.

— Ce căutați acolo?

— Nu știu… Nimic special. Voiam să ne facem de cap, aveam chef de cafteală, voiam să mergem la căminele de muncitori de la șantiere, să ne încordăm nițel mușchii…

Karim se înfioră.

— Și mai departe?

— Am trecut pe lângă cimitir… La dracu'… Poarta era deschisă. Am văzut doar niște umbre, niște tipi care ieșeau dintr-un cavou…

— Câți erau?

— Doi… cred…

— Ai putea să mi-i descrii?

Rănitul rânji:

— Amice, eram morți de beți…

Karim îi trase o palmă peste urechea ruptă. Huliganul își înăbuși un țipăt, care se preschimbă într-un șuierat ca de șarpe.

— Poți să-mi dai semnalmentele lor?

— Nu! Era întuneric beznă!

Karim reflectă. În minte îi reveni o certitudine: spărgătorii fuseseră niște profesioniști.

— Și mai departe?

— La dracu'… Ne-am cam speriat, așa că ne-am cărat de-acolo cât am putut de repede. Ne-am zis că lovitura ne va fi pusă nouă în cârcă, din cauza poveștii de la Carpentras…

— Asta-i tot? N-ați mai observat nimic? Niciun detaliu?

— Nu… nimic… La ora două dimineața, în orașu' ăsta de rahat… e o beznă ca-ntr-un cur de mort…

Karim își imagină străduța izolată pe care se afla cimitirul, cu un singur felinar aprins, atârnând ca o gheară albă înconjurată de-un roi de fluturi de noapte, și haita de capete rase dând din coate, beți turtă sau drogați până-n măduva oaselor, urlând imnuri naziste…

— Gândește-te bine! își repetă el îndemnul.

— Parcă… mai târziu… Cred c-am văzut o mașină din Europa de Est, o Lada sau așa ceva,

gonind în sens opus, venind dinspre cimitir… Pe D 143…

— Ce culoare avea?

— Albă…

— Avea ceva demn de băgat în seamă?

— Era… era acoperită de noroi…

— I-ai reținut numărul?

— La dracu', gagiule, mă iei drept polițist?

Karim îi trase un șut în coaste. Bărbatul se chirci, icnind. Locotenentul se ridică și-și scutură praful de pe blugi. N-avea rost să mai piardă timpul pe-acolo. Gemete și icnete se auzeau și dinspre ceilalți huligani. Fără îndoială, chimicalele din clei își făcuseră efectul, cu toții aveau palmele arse. Karim trase concluzia:

— Ai să te duci frumușel la comisariat la Sarzac și ai să dai o declarație. Chiar azi. Spune-le că vii din partea mea, vei avea parte de un tratament privilegiat.

Huliganul încuviință moale, apoi ridică spre Karim o privire de fiară învinsă:

— De ce… De ce faci asta, tipule?

— Ca să ții minte, murmură Karim. Pentru tine, un polițist înseamnă o problemă. Dar un polițist arab e mama problemelor tale. Încearcă doar să-ți mai faci de cap și o să vezi de ce e în stare mama cu pricina. Nemijlocit, punctă el, trăgându-i o ultimă lovitură de picior.

Mergând cu spatele, arabul își recuperă revolverul Glock 21.

Demară și conduse cu viteză câțiva kilometri, apoi, la liziera unei păduri, trase pe dreapta. Voia să se liniștească și să își pună gândurile în ordine. Cavoul fusese profanat cu puțin înaintea orei două noaptea. Jefuitorii erau doi la număr și conduceau – posibil, dar nu sigur – o mașină produsă în Europa de Est. Se uită la ceas: avea exact timpul necesar pentru a așterne pe hârtie toate acestea. Ancheta serioasă abia acum avea să înceapă. Urma să fie trimis un mandat de căutare, aveau să fie

interogați toți posibilii suspecți, iar polițiștii aveau să-i ia la întrebări pe cei care locuiau de-a lungul șoselei D 143…

Dar gândurile lui Karim erau deja în altă parte. Își îndeplinise misiunea. Crozier avea să-i dea frâu liber de-acum, iar el avea să fie capabil să investigheze așa cum își dorea. Avea să cerceteze, de pildă, circumstanțele dispariției unui băiețel, în 1982.

III

11.

— … Examinarea părţii anterioare a toracelui arată o serie de incizii longitudinale, prelungi, realizate fără îndoială cu un instrument bine ascuţit. Se văd, de asemenea, numeroase alte laceraţii, efectuate cu acelaşi instrument, pe umeri şi braţe…

Medicul legist purta o salopetă de camuflaj cam ponosită şi ochelari cu rame mici. Se numea Marc Costes. Era un tip tânăr, cu trăsăturile feţei pronunţate şi ochii spălăciţi. Din prima clipă fusese pe placul lui Niémans, care intuise în el un om pasionat de meseria sa, un anchetator adevărat, poate lipsit de experienţă, dar plin de furia de a-şi duce munca la bun sfârşit. Îşi citea acum raportul cu o voce calmă, pe un ton uşor didactic:

— … Multiple arsuri: pe torace, umeri, şolduri, braţe. Am numărat aproximativ douăzeci şi cinci de urme de arsuri, multe dintre acestea suprapunându-se cu tăieturile descrise anterior…

Niémans îl întrerupse:

— Ce vrea să însemne asta?

Doctorul îşi ridică timid ochii, privindu-l pe comisar peste rama ochelarilor.

— Cred că asasinul cauteriza rănile prin foc. Se pare că stropea tăieturile cu puţină benzină şi apoi le dădea foc. După părerea mea, a utilizat un pulverizator adaptat pentru a face asta, posibil un Kärcher.

Niémans porni din nou să se preumble prin mica sală de lucrări practice de la primul etaj al Facultăţii de Sociologie şi Psihologie, unde îşi instalase cartierul general. Alesese să-l întâlnească aici pe legist, pentru un plus de discreţie. Căpitanul Barnes şi locotenentul Joisneau erau şi ei de faţă,

asistând în tăcere, așezați într-un colț, ca niște elevi cuminți.

— Continuați! ordonă Niémans.

— Se constată de asemenea prezența a numeroase hematoame, edeme și fracturi. Doar pe suprafața toracelui am numărat optsprezece hematoame. Sunt patru coaste rupte. Cele două clavicule au fost sfărâmate. Trei degete de la mâna stângă și două de la dreapta au fost strivite. Organele genitale sunt învinețite din cauza loviturilor. Arma utilizată a fost, fără îndoială, o bară de fier sau de plumb cu o grosime de aproximativ șapte centimetri. La toate acestea se adaugă rănile cauzate de transportarea corpului și încastrarea sa în crăpătura din stâncă, dar edemele nu reacționează la fel *post mortem.*

Niémans aruncă o privire spre ceilalți doi: aveau ochii plecați și tâmplele lucind de transpirație.

— … În ceea ce privește partea superioară, a corpului. Fața este intactă. Nu există echimoze vizibile pe ceafă…

Polițistul îl întrerupse:

— Fața nu i-a fost lovită?

— Nu. Dimpotrivă, se pare că asasinul a evitat chiar să i-o atingă.

Costes își plecă ochii și dădu să-și reia lectura raportului, dar Niémans interveni din nou:

— Așteptați! Presupun că raportul continuă o bună bucată de vreme tot așa, da?

Medicul clipi des, răsfoind teancul de hârtii pe care-l ținea în mână:

— Mai sunt câteva pagini…

— E-n regulă. O să le citim fiecare dintre noi. Spuneți-mi mai bine cauza decesului. Loviturile și rănile i-au provocat moartea?

— Nu. Bărbatul a fost ucis prin strangulare. Nu încape nicio îndoială. A fost strangulat cu un fir metalic cu diametrul de aproximativ doi milimetri. Aș spune c-a fost vorba de un cablu de frână de la bicicletă, de o coardă de pian sau ceva similar.

Cablul a intrat în carne pe o lungime de cincisprezece centimetri, i-a strivit mărul lui Adam, a tranșat mușchii laringelui și a sfâșiat aorta, provocând o hemoragie.

— La ce oră s-a produs crima?

— Greu de spus, din cauza poziției chircite în care a fost găsit cadavrul. Procesul instalării rigidității cadaverice a fost perturbat de manipulările la care a fost supus și…

— Dați-mi măcar un interval orar aproximativ.

— Aș estima că moartea s-a produs pe înserat, în cursul zilei de sâmbătă, între orele douăzeci și douăzeci și patru.

— Așadar, Caillois a fost atacat pe când se întorcea din expediție?

— Nu neapărat. După părerea mea, torturile la care a fost supus au durat o vreme destul de îndelungată. Cred, mai degrabă, altceva: Caillois a fost prins cândva în cursul dimineții și acest calvar s-a întins pe parcursul întregii zile.

— Ce credeți, victima s-a apărat în vreun fel?

— Imposibil de spus, ținând cont de numărul mare de răni. Un lucru e sigur: bărbatul nu și-a pierdut cunoștința. Era legat și conștient cât timp au durat torturile: urmele legăturilor pe brațe și la încheieturi sunt foarte vizibile. Pe de altă parte, dat fiind că n-am descoperit urmele unui căluș, putem presupune fără teama de-a greși că asasinul nu s-a temut de posibilitatea ca țipetele să-i fie auzite.

Niémans se așeză pe pervazul uneia dintre ferestre.

— Cum ați caracteriza tortura la care a fost supusă victima? A fost vorba de o treabă de profesionist?

— Profesionist?

— Sunt tehnici de tortură utilizate pe timp de război? Metode cunoscute?

— Nu e specialitatea mea, dar nu, nu cred asta. Aș spune mai degrabă că a fost opera unui individ

cuprins de turbare. Un țicnit care urmărea să afle adevăratele răspunsuri la întrebările sale.

— Ce vă determină să afirmați asta?

— Ucigașul voia să-l facă pe Caillois să vorbească, iar acesta a vorbit.

— De unde știți?

Costes se înclină, umil. În ciuda căldurii din încăpere, nu-și scosese haina.

— Dacă ucigașul ar fi vrut să-l chinuie pe Rémy Caillois doar pentru plăcerea sa, ar fi mers până la capăt cu tortura. Dar, așa cum am spus mai devreme, a sfârșit prin a-l ucide altfel. Sugrumându-l cu acel fir metalic.

— Ați descoperit vreo urmă de agresiune sexuală?

— Nu, nimic de acest gen. Nu e ceea ce urmărește criminalul. Nicidecum.

Niémans mai făcu câțiva pași de-a lungul mesei de autopsie. Îi venea greu să-și imagineze un monstru capabil să provoace atâta suferință. Încercă să își închipuie scena, din exterior. Nu reuși să vizualizeze nimic. Niciun chip, nici măcar silueta ucigașului. Se gândi atunci la cel supus supliciului, la ceea ce văzuse acesta în timp ce lupta cu suferința de neîndurat și cu moartea. Văzu un amalgam de culori: roșu, negru, ocru. O furtună insuportabilă de lovituri, de foc, de sânge. Oare care să fi fost ultimele gânduri ale lui Caillois?

Într-un târziu, rosti foarte clar:

— Vorbiți-ne despre ochii victimei.

— Ochii?

Întrebarea venise din partea lui Barnes. Sub efectul surprizei, vocea îi devenise mai ascuțită. Niémans catadicsi să-i răspundă:

— Da, ochii. Am remarcat asta adineauri, la spital. Asasinul i-a scos ochii victimei, iar orbitele păreau pline cu apă…

— Exact, confirmă Costes.

— Luați-o de la început, îl îndemnă Niémans.

Costes își răsfoi notițele.

— Ucigașul a acționat sub pleoapele victimei. A strecurat un instrument tăios, a secționat mușchii oculomotori și nervul optic, apoi a extirpat globii oculari. Ulterior, a răzuit cu atenție interiorul cavităților osoase.

— În timpul acestei operațiuni, victima era deja moartă?

— Nu avem de unde să știm cu precizie. Am detectat însă semnele unei hemoragii în această regiune, ceea ce ar putea însemna că era încă în viață.

Afirmația legistului fu urmată de câteva clipe de tăcere apăsătoare. Barnes pălise, iar în ochii lui Joisneau putea fi citită o teroare fără margini.

— Mai departe, spuse Niémans, încercând să spargă valul de groază care inundase încăperea.

— Mai târziu, după moartea victimei, ucigașul a umplut orbitele cu apă, luată din râu, presupun. Apoi a închis cu grijă pleoapele. De aceea victima avea ochii închiși și pleoapele umflate, de parcă n-ar fi suferit niciun fel de mutilare.

— Să revenim la operațiunea de îndepărtare a ochilor. După părerea dumneavoastră, ucigașul posedă noțiuni de chirurgie avansate?

— Nu. Sau în niciun caz nu e vorba decât de cunoștințe vagi. Aș spune că, la fel ca în cazul torturilor anterioare, a învățat din mers.

— Ce instrumente a folosit? Aceleași ca în cazul tăieturilor de pe corp?

— E același gen de instrument, asta e sigur.

— Ce gen?

— Un instrument industrial, un cutter.

Niémans se proțăpi în fața medicului legist.

— Asta e tot ce ne puteți spune? Niciun indiciu? În raportul dumneavoastră nu ne indicați nicio pistă mai concretă?

— Din păcate, nu. Corpul a fost curățat perfect înainte de-a fi înțepenit în falia din stâncă. Cadavrul nu ne poate spune absolut nimic despre locul unde s-a petrecut crima, și cu atât mai puțin

ne poate da indicii despre ucigaş. Putem doar să intuim că avem de-a face cu un bărbat solid şi foarte îndemânatic.

— Cam puţin, mormăi Niémans.

Costes zăbovi puţin, apoi reveni asupra raportului:

— Mai e un amănunt despre care n-am vorbit, un detaliu care nu are nimic de-a face cu crima în sine.

Comisarul ridică privirea, devenind brusc atent.

— Ce anume?

— Rémy Caillois nu avea amprente digitale.

— Ce vrea să însemne asta?

— Avea palmele corodate, distruse în asemenea măsură încât nu se mai putea distinge absolut niciun element al amprentei. Posibil să îşi fi ars mâinile într-un accident, cu mult timp în urmă.

Niémans privi întrebător către Barnes, care ridică din sprâncene, mărturisindu-şi astfel ignoranţa.

— Vom vedea ce putem să aflăm despre asta, mormăi comisarul.

Se apropie de legist şi-l privi în ochi.

— Am să vă rog să îmi spuneţi ce credeţi dumneavoastră, personal, despre această crimă? Ce simţiţi? Ce vă spune instinctul de doctor despre acest supliciu?

Costes îşi scoase ochelarii şi-şi masă pleoapele. Atunci când îşi puse la loc ochelarii, privirea îi era mai limpede, mai concentrată, iar vocea mai fermă:

— Ucigaşul urmează un ritual obscur. Un ritual menit să se încheie cu victima în poziţia fătului, în inima stâncii. Totul pare a fi bine gândit dinainte şi executat cu precizie. Mutilarea ochilor mi se pare că e esenţială pentru ucigaş. Mai e şi apa de sub pleoape, care umple orbitele. Pare că ucigaşul a vrut să le cureţe, să le purifice. Apa va fi analizată, nu se ştie niciodată de unde ar putea apărea

surprize, un posibil indiciu dat de compoziția chimică.

Niémans răspunse ultimelor cuvinte ale legistului cu un gest vag. Costes vorbea de un rol purificator al ritualului crimei. De la vizita sa la micul lac de acumulare natural, comisarul se gândise, la rândul său, la o operațiune cu rol cathartic, de ispășire. În această privință, cei doi păreau a fi de acord. Acolo, deasupra lacului, criminalul sperase să spele, să curețe ceva: propria conștiință oare?

Trecură câteva minute de tăcere. Niciunul dintre cei aflați în încăpere nu îndrăznea să se miște. În cele din urmă, Niémans murmură, deschizând ușa încăperii:

— Să ne întoarcem la treabă. N-avem timp de pierdut. Habar nu am ce avea de mărturisit Rémy Caillois, sper doar că nu vor mai urma și alte crime.

12.

Niémans și Joisneau revenіră la bibliotecă. Înainte de-a intra, comisarul aruncă o privire fugară spre locotenent: chipul îi era descompus de groază. Polițistul îi trase o palmă pe spate, imitând gâfâitul unui sportiv. Tânărul Eric îi răspunse cu un zâmbet lipsit de convingere.

Cei doi intrară în uriașa încăpere cu cărți și ceea ce le fu dat să vadă îi luă prin surprindere. Doi ofițeri de poliție, afișând o mină încruntată, și o grămadă de gardieni publici cu mânecile suflecate ocupaseră biblioteca și se îndeletniceau cu o percheziție amănunțită. În fața lor erau înșirate teancuri după teancuri de cărți, câteva sute. Nedumerit, Joisneau întrebă:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Unul dintre ofițeri îi răspunse:

— Ce să fie? Facem ce ni s-a cerut… Căutăm toate cărțile care vorbesc despre natura răului, despre ritualuri religioase…

Joisneau privi exasperat spre Niémans. Părea iritat de turnura haotică pe care o căpăta această operațiune. Urlă apoi, adresându-se ofițerului de la Poliția Judiciară:

— Dar v-am spus să cercetați catalogul electronic! Nu să vă apucați să scoateți cărțile de pe rafturi!

— Am început printr-o cercetare informatică, pe titluri și tematici. Acum ne-am apucat să parcurgem cărțile în căutarea unor indicii, a unor eventuale asemănări cu crima…

Niémans îl întrerupse:

— N-ați cerut ajutorul internilor?

Ofițerul se strâmbă, descumpănit.

— Ăia-s cu toții niște filosofi. Ne-au omorât cu discursurile lor. Primul ne-a răspuns că noțiunea de rău e una burgheză și că întreaga chestiune trebuie abordată dintr-un unghi social și marxist. L-am lăsat într-ale lui. Al doilea ne-a vorbit de frontiere și de încălcarea lor. A adăugat apoi că frontiera dintre bine și rău e în fiecare dintre noi… că pentru a o stabili, conștiința noastră negociază fără încetare cu o entitate-cenzor superioară… Mă rog, n-am priceput mai nimic din ce spunea. Al treilea s-a apucat să ne vorbească despre absolut și căutarea imposibilului… Ne-a vorbit de o experiență mistică, ce se poate desăvârși fie prin bine, fie prin rău, la un nivel aspirațional. Așa că… Eu… Trebuie să recunosc, nu prea ne descurcăm, domnule locotenent…

Niémans izbucni în râs.

— Ți-am spus eu, îi șopti el lui Joisneau. De intelectuali e bine să te ferești.

Se adresă apoi polițistului descumpănit:

— Continuați cercetările. La cuvintele cheie de până acum, adică „rău”, „violență”, „tortură” și „ritualuri”, adăugați și „apă”, „ochi” și „puritate”.

Consultați memoria calculatorului. Căutați îndeosebi studenții care au consultat cărțile ce se potrivesc cu această listă de cuvinte, vedeți care dintre ei lucrează pe o asemenea tematică, de exemplu la tezele de licență sau doctorat. Cine dintre voi se ocupă de calculator?

Un individ mărunțel, îmbrăcat cu un sacou care-i era prea mare, răspunse la apel:

— Eu, domnule comisar.

— Ce altceva ai mai găsit în fișierele lui Caillois?

— Sunt liste de cărți deteriorate, comenzi etc. Listele studenților care veneau să consulte diverse lucrări și locul acestora la sala de lectură.

— Locul cărților?

— Da. Treaba lui Caillois era să le repartizeze în cutiile de-acolo, răspunse specialistul, indicând din cap vitrina compartimentată. Caillois își nota repartizările astea într-un fișier aparte.

— Nu i-ai găsit teza de doctorat?

— Ba da. E un document de aproximativ o mie de pagini despre Antichitate și… olimpiade, recită el, consultând o hârtie pe care-și notase tot ce era demn de remarcat. Vorbește despre primele Jocuri Olimpice și despre ritualurile sacre organizate cu prilejul acestora. E ditamai cărămida, dacă mi-e permis să-mi dau cu părerea.

— Scoate la imprimantă textul și citește-l.

— Poftim?

Niémans adăugă, pe un ton ironic:

— În diagonală, desigur.

Tipul nu părea deloc încântat de noua însărcinare. Comisarul continuă, fără să-i dea răgaz:

— Mai e ceva interesant în mașinărie? Jocuri video? O adresă de poștă electronică?

Polițistul de la Judiciară clătină din cap a negație, ceea ce nu îl miră deloc pe Niémans. Avea un presentiment: Rémy Caillois trăise printre cărți și pentru cărți. Un bibliotecar cu reguli stricte, care

nu-și permitea decât o singură deviere de la îndatoririle profesionale: redactarea tezei proprii de doctorat. Ce anume ar fi putut avea de mărturisit un astfel de pustnic?

Pierre Niémans i se adresă lui Joisneau:

— Hai cu mine. Vreau să-mi spui cum stai cu ancheta.

Se retraseră pe unul dintre culoarele înguste dintre rafturile de cărți. La capătul acestuia, un agent răsfoia cu atenție o carte. Văzându-l, comisarul se abținu cu greu să nu izbucnească în râs. Locotenentul își deschise carnețelul cu notițe.

— Am stat de vorbă cu mai mulți interni și cu cei doi colegi ai lui Caillois de la bibliotecă. Rémy nu le era tocmai simpatic, dar îl respectau.

— Ce anume îi reproșau?

— Nimic în special. Am avut impresia că nu se simțeau în largul lor când erau în preajma lui. Era un tip secretos, închis în sine. Nu făcea niciun efort pentru a comunica cu cei din jurul lui. Într-un fel, asta se potrivea cu profesia lui. Joisneau aruncă o privire în jur, apoi adăugă, pe un ton ce părea să trădeze un dram de groază: Vă dați seama, să stai cât e ziua de lungă într-o astfel de bibliotecă, păstrând liniștea…

— Ți-au vorbit despre tatăl lui?

— Știați c-a fost și el bibliotecar? Da, mi-au vorbit de el. Era același gen de om. Tăcut, impenetrabil. Cred că atmosfera asta silențioasă, de confesional, are darul să facă pe oricine petrece prea mult timp aici să o ia razna puțin.

Niémans se rezemă de un raft.

— Ți-au spus c-a murit tot pe munte?

— Bineînțeles. Dar n-a fost nimic suspect, în cazul lui. Bătrânul a fost surprins de o avalanșă și…

— Știu. Așadar, după părerea ta, nimeni nu avea motive să-i dușmănească pe cei doi Caillois, tatăl și fiul?

— Domnule comisar, victima noastră aducea cărți la sala de lectură, completa fișe și aloca studenților locuri la mese. Ce fel de răzbunare ar fi putut să-și atragă un astfel de om? Din partea unui student care n-a primit ediția dorită?

— Ok, am priceput. Pe partea cu alpinismul, ceva demn de luat în seamă?

Joisneau își răsfoi carnețelul.

— Caillois era un alpinist de excepție și era pasionat de traseele lungi. Sâmbăta trecută, potrivit martorilor care l-au văzut plecând, intenționa să facă o expediție pe jos, la peste două mii de metri, fără echipament special.

— Avea vreun tovarăș de drumeții?

— Niciodată. Nici măcar soția lui nu-l însoțea. Caillois era un singuratic convins, până aproape de limita autismului.

Niémans decise să-l pună la curent pe mai tânărul său coleg în privința celor aflate de el:

— M-am întors la râu. Am descoperit urme de pitoane în stâncă. Cred că asasinul a utilizat o tehnică specifică alpiniștilor pentru a urca corpul până în locul unde-a fost găsit.

Joisneau se încruntă.

— La dracu'… Dar am urcat și eu acolo și…

— Găurile sunt în interiorul faliei. Ucigașul a fixat niște scripeți în nișă, apoi s-a lăsat să coboare, folosindu-și propriul corp drept contragreutate, pentru a urca acolo cadavrul.

— Să fiu al naibii…

Expresia de pe chipul lui Joisneau era un amestec de dezamăgire și admirație. Niémans zâmbi.

— N-am niciun merit pentru descoperirea asta: m-a călăuzit ceea ce am aflat de la martora cu care am stat de vorbă. Fanny Ferreira. O adevărată profesionistă în materie de escaladă. Și o femeie tare atrăgătoare, adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Joisneau. Aș vrea să vezi ce mai poți afla pe direcția asta. Fă o listă cât mai cuprinzătoare cu

toți cei pasionați de alpinism prin partea locului și cu toți cei care ar fi putut avea acces la astfel de echipamente.

— Dar sunt, cu siguranță, mii de persoane!

— Cere ajutorul colegilor tăi. Vorbește cu Barnes să-ți dea oameni. Nu se știe niciodată ce informații interesante ne-ar putea aduce această direcție de cercetare. Și-aș vrea să te mai ocupi și de chestiunea cu ochii.

— Ochii?

— L-ai ascultat și tu pe legist, nu? Ucigașul i-a scos ochii cu o grijă aparte. N-am idee ce ar putea să însemne asta. Poate e un fetiș al asasinului; sau poate e o dorință obsesivă de purificare. Poate că ochii îi amintesc asasinului de o scenă la care victima ar fi fost martoră. Sau poate că sunt povara unei vinovății care îl obsedează pe ucigaș. Nu știu. Plutim într-o mlaștină întunecată aici, iar toate aceste baliverne psihologice nu-mi plac. Dar aș vrea ca tu să întorci orașul pe dos dacă e nevoie și să aduni tot ce ar putea avea vreo legătură cu ochii.

— Dar ce anume?

— De exemplu, ai putea să cercetezi dacă în Universitate sau în oraș a avut loc vreodată vreun accident care să fi implicat aceste organe. Caută prin procesele verbale ale poliției, la brigadă, vezi rubricile de fapte diverse în ziarele locale. Află dacă au fost încăierări în care cineva să fi fost rănit la ochi. Sau dacă au fost cazuri de animale mutilate astfel. Habar n-am ce să urmărești… Dar caută. Vezi dacă n-au existat cazuri de orbire cu anumite cauze legate de regiunea asta, sau vreo boală care să afecteze vederea.

— Chiar credeți că s-ar putea să găsesc…

— Ți-am spus, nu cred nimic anume, i-o reteză Niémans. Tu caută.

La capătul culoarului dintre rafturi, polițistul continua să se uite cruciș la cartea pe care o ținea în mână. În cele din urmă se lăsă păgubaș, o puse

deoparte și dispăru din câmpul lor vizual. Niémans continuă, cu voce scăzută:

— Aș vrea să știu cât mai exact cum au trecut ultimele săptămâni de viață ale lui Caillois. Cu cine s-a întâlnit, cu cine a stat de vorbă, despre ce. Vreau o listă cu apelurile telefonice date și primite de el, acasă și la Universitate. Vreau o listă cu toată corespondența primită, absolut tot. Poate că bibliotecarul nostru și-a cunoscut ucigașul. Poate chiar și-au dat întâlnire acolo sus, pe munte.

— De la soția lui n-ați reușit să aflați mare lucru, nu-i așa?

Niémans nu-i răspunse. Joisneau adăugă:

— Din câte am înțeles, nu-i genul de persoană cu care să poți discuta.

Tânărul locotenent își puse carnețelul în buzunar. Culoarea îi revenise în obraji.

— Nu știu dacă se cuvine să spun asta… Având în vedere că avem un cadavru mutilat și un ucigaș care bântuie liber, dar…

— Dar?

— … Dar, al naibii să fiu dacă nu am aflat o mulțime de lucruri importante doar stând în preajma dumneavoastră.

Niémans răsfoise până atunci o carte luată din raft, cu un titlu arid: „Topografia și relieful departamentului Isère". I-o puse în brațe locotenentului și încheie:

— Ei bine, roagă-te să aflăm cel puțin tot atâtea lucruri și despre asasinul nostru.

13.

Victima din profil, chircită. Mușchii încordați sub piele, ca niște frânghii întinse. Rănile negre sau vineții, brăzdând carnea alb-albăstrie.

Întors în sala unde își stabilise cartierul general, Niémans studia fotografiile Polaroid ale cadavrului lui Rémy Caillois.

Chipul, văzut din față. Pupilele întredeschise, lăsând să se zărească hăurile negre ale orbitelor.

Nu-și scosese încă haina. Se gândea la suferințele pe care le îndurase Rémy Caillois. La izbucnirea de violență oarbă, atât de neverosimilă în acest spațiu atât de pașnic. Deși nu îndrăznea să recunoască nici măcar față de sine, polițistul se temea de ce putea fi mai rău. Poate de o nouă crimă. Ori poate de o crimă care avea să rămână nepedepsită, pe măsură ce teama și zilele care treceau aveau să o măture în uitare, mai degrabă decât în amintiri.

Mâinile victimei. Fotografiate de sus, apoi de jos. Mâini fine, cu degetele ușor răsfirate. Nici urmă de amprente. Urme de frecare la încheieturi, cauzate de legături. Neregulate, întunecate, parcă minerale.

Niémans se lăsă pe spate cu scaunul, până când spătarul ajunse să se sprijine de perete. Își încrucișă mâinile la ceafă și se gândi la propriile cuvinte: „Fiecare element al unei anchete e ca o oglindă, iar ucigașul se ascunde în unghiul mort”. Nu reușea să-și scoată din minte un lucru care, acum, i se părea o certitudine: Rémy Caillois nu fusese ales la întâmplare. Moartea sa era legată de ceva din trecutul său. De cineva cunoscut anterior. De o faptă pe care acesta o comisese sau de un secret pe care îl aflase.

Dar ce anume? Sau cine?

Încă din copilărie, Caillois își petrecuse întreaga viață în biblioteca Universității, cu excepția weekendurilor, când se pierdea în singurătatea eterică a munților ce străjuiau valea. Ce anume descoperise atât de grav, încât să-și merite teribila execuție?

Niémans se hotărî să afle cât mai multe despre trecutul victimei. Și, din instinct, sau poate mânat de propriile obsesii, începu cu un amănunt care îl frapase pe parcursul întâlnirii avute cu Sophie Caillois.

După câteva telefoane date în dreapta și în stânga, reuși să ia legătura cu Regimentul 14 de Infanterie, cantonat undeva lângă Lyon, acolo unde toți tinerii încorporabili din regiunea Isère își efectuau stagiul anual obligatoriu de trei zile de instrucție. După ce se prezentă și lămuri motivația apelului său, lui Niémans i se făcu legătura cu arhivele și reuși să obțină acces la dosarul tânărului Rémy Caillois, care fusese declarat inapt pentru serviciul militar cândva, în anii ’80.

Niémans ascultă țăcănitul grăbit al tastaturii, un zgomot de pași într-o încăpere probabil vastă, apoi fâșâitul foilor de hârtie. Îi ceru arhivarului:

— Citiți-mi concluzia dosarului, vă rog.

— Nu știu dacă… Cum ați putea să-mi dovediți că sunteți într-adevăr comisar de poliție, așa cum pretindeți?

Niémans oftă.

— Sunați la Brigada de jandarmerie din Guernon. Luați legătura cu căpitanul Barnes și…

— E-n regulă, am să vă citesc concluziile. Arhivarul răsfoi câteva pagini, apoi continuă: Am să trec peste amănunte, peste răspunsurile de la teste și toate astea. Concluzia este că tipul a fost clasificat drept inapt, categoria P4, cu diagnosticul „schizofrenie acută”. Psihiatrul a adăugat o notă scrisă de mână… Scrie așa: „Se recomandă terapie. Contactați Centrul Clinic Regional Universitar din Guernon”. După părerea mea, tipul de care vă interesați era sărit bine de pe fix, căci de obicei nu se…

— Aveți numele doctorului?

— Sigur că da, e maiorul doctor Yvens.

— Mai lucrează încă în cadrul garnizoanei?

— Da. E sus.

— Dați-mi-l la telefon.

— Eu… da, o clipă, vă fac legătura.

În receptor se făcură auzite acordurile sintetice ale unei muzici de fanfară, apoi o voce foarte gravă, de bas, răspunse la apel. Niémans se

prezentă din nou și reluă întreg șirul de explicații. Doctorul Yvens părea sceptic. În cele din urmă, întrebă:

— Cum se numea tânărul încorporabil?

— Caillois Rémy. L-ați declarat inapt, categoria P4, cu diagnosticul de schizofrenie acută. E vreo șansă să vă mai amintiți de el? Dacă da, aș vrea să vă știu opinia: își simula sau nu nebunia?

Vocea de la celălalt capăt al firului obiectă:

— Aceste documente sunt confidențiale.

— Tocmai i-a fost descoperit cadavrul înghesuit în crăpătura unei stânci, cu gâtul tăiat și globii oculari smulși, în urma unor torturi multiple. Judecătorul de instrucție Bernard Terpentes m-a adus de la Paris pentru a ancheta această crimă. Ar putea să vă contacteze el pentru a vă solicita să colaborați, dar am putea câștiga timp. Vă mai amintiți de…

— Da, îmi amintesc, i-o reteză Yvens. Era bolnav. Dement. Nicio îndoială.

Fără să recunoască, Niémans se așteptase întrucâtva la asta, dar fermitatea răspunsului îl luase prin surprindere. Repetă întrebarea de mai devreme:

— Sunteți sigur că nu simula?

— Nu. Văd de-a lungul anului o mulțime de prefăcuți. Cei cu mintea sănătoasă au mai multă imaginație decât adevărații demenți. Spun tot soiul de bazaconii, inventează deliruri incredibile. Adevărații bolnavi sunt ușor de reperat. Sunt una cu nebunia lor, obsedați, consumați pe dinăuntru de aceasta. Chiar și demența își are logica ei… rațională. Rémy Caillois era cu adevărat bolnav. Un caz clasic.

— Cum se manifesta nebunia lui?

— Ambivalență a gândurilor, pierderea contactului cu lumea exterioară, mutism. Simptomele clasice ale schizofreniei.

— Doctore, individul acesta era bibliotecar la Universitatea din Guernon. Avea zilnic contact cu

sute de studenți și…

Medicul chicoti.

— Nebunia e o boală șmecheră. Se pricepe adesea să se ascundă de ochii celor din jur, să se camufleze sub o aparență anodină. Sunt convins că știți asta mai bine decât mine.

— Dar mi-ați spus că demența acestui tânăr v-a sărit în ochi.

— Fiindcă am experiență. Iar Caillois a învățat, poate, cu timpul, să se controleze.

— De ce ați recomandat în mod special terapia?

— L-am sfătuit să se trateze, asta e tot.

— Și, pe de altă parte, ați contactat Centrul Clinic Regional din Guernon?

— Să vă spun drept, nu-mi mai aduc aminte. Cazul era interesant, într-adevăr, dar nu cred că i-am contactat pe cei de la spital. Știți, dacă subiectul…

— Am înțeles bine, ați spus că era un caz „interesant”?

Doctorul expiră adânc.

— Tipul trăia într-o lume închisă, o lume de o rigoare extremă, unde propria-i personalitate se multiplica. Simula, fără îndoială, o anumită flexibilitate, de ochii lumii, dar era efectiv obsedat de ordine și precizie. Fiecare dintre sentimentele sale se cristaliza într-o personalitate aparte. Era o armată întreagă într-un singur om. Un caz… fascinant.

— Era periculos?

— Fără îndoială.

— Și totuși l-ați lăsat să plece?

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi doctorul spuse:

— Știți, nebunii aflați în libertate…

— Doctore, îl întrerupse Niémans cu glas scăzut, omul acesta era căsătorit.

— Ei bine… mi-e milă de soția lui.

Polițistul închise telefonul. Toate aceste revelații îi deschideau noi orizonturi și, în egală măsură, îi

adânceau tulburarea.

Niémans se hotărî că venise timpul pentru o nouă vizită.

•

— M-ați mințit!

Sophie Caillois încercă să îi trântească ușa în nas, dar comisarul îi blocă mișcarea înfigându-și cotul în deschizătura ușii.

— De ce nu mi-ați spus că soțul dumneavoastră era bolnav?

— Bolnav?

— Schizofrenic. Potrivit specialiștilor, era nebun de legat.

— Ticălosule!

Strângând din buze, femeia încercă din nou să închidă ușa apartamentului, dar Niémans i se opuse fără prea mari dificultăți. În ciuda părului zburlit și a puloverului ponosit e care-l purta, femeia i se părea mai frumoasă ca oricând.

— Chiar nu vreți să înțelegeți? urlă el. Căutăm un ucigaș. Căutăm un motiv. Poate că Rémy Caillois a comis mai demult o faptă, un gest, ceva care să explice atrocitatea crimei. Un gest de care, poate, nici nu-și mai amintea! Vă rog… doar dumneavoastră mă puteți ajuta!

Sophie Caillois îl privea cu ochii mari, de parcă ar fi fost gata să-i iasă din orbite. Chipul ei frumos tresărea, agitat de un tremur nervos. Sprâncenele perfect arcuite îi încremeniseră însă, accentuându-i, patetic, enervarea.

— Ești nebun!

— Trebuie să îi aflu trecutul…

— Ești nebun!

Tremurul se extinsese la întreaga ființă a femeii. Fără să vrea, Niémans plecă privirea, observând relieful delicat al claviculelor, care întindeau țesătura puloverului. Observă, prin ochiurile largi de lână, breteaua răsucită a sutienului. Brusc, mânat de o inspirație de moment, o apucă de

încheietura mâinii și îi ridică mâneca. Striații albăstrii îi brăzdau antebrațul. Niémans răcni:

— Vă lovea, nu-i așa?

Comisarul își desprinse privirea de urmele întunecate și se uită țintă în ochii ei.

— Vă lovea! Soțul dumneavoastră era bolnav. Îi făcea plăcere să provoace durere. Sunt convins de acest lucru. Și sunt convins că a făcut un lucru condamnabil, iar dumneavoastră bănuiți despre ce ar putea fi vorba. Și totuși, nu mi-ați spus nici a zecea parte din ceea ce știți.

Femeia îl scuipă în față. Niémans făcu un pas înapoi, descumpănit.

Ea profită și închise ușa. Imediat se auzi clinchetul în cascadă al încuietorilor, în timp ce Niémans se repezea din nou asupra ușii. Pe culoar, câțiva interni îl priveau îngrijorați, prin ușile întredeschise. Polițistul izbi cu călcâiul în ușă.

— Am să mă întorc! strigă el.

Se lăsă tăcerea.

Niémans izbi pentru ultima oară în ușă, cu pumnul de data asta, stârnind ecoul, apoi rămase câteva secunde nemișcat, ascultând.

Din apartament se auzea vocea întreruptă de hohote de plâns a femeii, repetând într-una: „Ești nebun!”

O voce venită parcă din adâncul celei mai întunecate grote.

14.

— Vreau un polițist în civil pe urmele ei, non-stop. Chemați ajutoare de la Poliția Judiciară din Grenoble, dacă trebuie.

— S-o filăm pe Sophie Caillois? Dar… de ce?

Niémans îl privi pe Barnes. Se aflau împreună în sala principală a sediului Jandarmeriei din Guernon. Căpitanul era îmbrăcat cu puloverul

regulamentar de uniformă, bleumarin cu o dungă albă laterală. Părea a fi un marinar.

— Femeia asta ne ascunde ceva, explică Niémans.

— Doar nu credeți că ea a fost cea care…

— Nu. Dar nu ne-a spus tot ceea ce știe.

Barnes încuviință, deloc convins, apoi îi puse în brațe lui Niémans un dosar gros, plin cu faxuri, dactilograme și diverse hârtii copiate la indigo.

— Aveți aici primele rezultate ale anchetei generale, anunță el. Deocamdată, nu-i nimic demn de remarcat în toate informațiile adunate.

Ignorând larma din încăperea plină de jandarmi, Niémans se apucă de îndată să răsfoiască dosarul îndreptându-se spre un birou mai izolat. Trecu în revistă teancurile de rapoarte copiate la indigo care rezumau investigațiile conduse de Barnes și Vermont. În ciuda numărului mare de mărturii adunate și rapoarte consemnate, în toată această mulțime de hârtii nu se găsea nici cea mai măruntă informație folositoare. Dispozitivele de cercetare, audierile, cercetările, anchetele de teren… nimic din toate acestea nu dăduse vreun rezultat. Niémans mormăia nemulțumit, în timp ce intră într-un birou cu pereți de sticlă. Într-un orășel atât de mic, o crimă atât de spectaculoasă; și totuși, deși comisarului nu-i venea să creadă că era cu putință așa ceva, nu aveau deocamdată nicio pistă, niciun indiciu.

Luă un scaun, se așeză la biroul de metal și se apucă să parcurgă cu atenție, încă o dată, dosarul.

Investigațiile printre vagabonzii din zonă se dovediseră inutile. Cererile de informații adresate închisorilor, prefecturilor și tribunalelor din regiune nu aduseseră nimic în plus. Cât despre mașinile declarate furate în ultimele patruzeci și opt de ore, niciuna dintre ele nu avea vreo legătură cu crima. Cercetările în arhive privind crimele și faptele diverse din ultimii douăzeci de ani fuseseră zadarnice. Nimeni nu-și amintea să fi avut loc

vreodată o crimă atât de stranie, de atroce, sau vreo întâmplare care să aibă asemănări, oricât de vagi, cu aceasta. În oraș, procesele verbale ale acțiunilor poliției din ultimii douăzeci de ani se limitau la arestarea unor hoți mărunți, la anchetarea unor accidente sau incendii și la intervenții de salvare pe munte.

Niémans trecu la următoarea mapă de plastic. Întrebările trimise prin fax la hotelurile din zonă nu aduseseră la lumină nicio informație folositoare.

Trecu la raportul lui Vermont. Oamenii acestuia continuau să cerceteze terenurile din jurul râului. Până în acest moment vizitaseră doar cinci dintre refugiile montane, iar harta acestora indica un număr de șaptesprezece, unele dinte ele cocoțate la peste trei mii de metri altitudine. Ce sens ar fi putut avea comiterea unei astfel de crime pe culmile muntelui? Oamenii lui Vermont stătuseră de vorbă cu localnicii din împrejurimi. Unele dintre interogatorii fuseseră deja dactilografiate, în jargonul specific jandarmilor. Niémans le răsfoi și zâmbi: greșelile de ortografie și anumite turnuri ale frazei erau asemănătoare cu cele din rapoartele polițiștilor, dar apărea aici și o serie de termeni specific militari. Oamenii lui Vermont trecuseră pe la atelierele auto din zonă, prin gări și autogări. Nimic demn de-a fi semnalat. În schimb, pe străzi și pe la cabane începuseră deja să circule tot felul de zvonuri: ce era oare cu atâția jandarmi și la ce foloseau întrebările acestora?

Niémans așeză dosarul cel gros pe birou. Prin peretele de sticlă, văzu că una dintre patrule tocmai revenise; jandarmii aveau obrajii vineți de frig și privirile încețoșate. Îl chestionă din priviri pe căpitanul Vermont, care îi răspunse cu un semn lipsit de ambiguitate: nimic.

Comisarul rămase încă vreo câteva clipe cu privirea ațintită spre bărbații în uniformă de dincolo de peretele de sticlă, dar gândurile îi erau

deja în altă parte. Se gândea la cele două femei pe care le cunoscuse. Una dintre ele era puternică și întunecată precum scoarța de copac. Probabil avea un corp musculos și pielea mată și catifelată. Avea gust de rășină și ierburi răvășite. Cealaltă era fragilă și acră. Emana ceva nesănătos, o agresivitate combinată în mod paradoxal cu fragilitatea care îl fascina în asemenea măsură pe Niémans. Ce ascundea chipul ei osos, de-o frumusețe atât de tulburătoare? Oare chiar fusese bătută de soțul ei? Care îi era secretul? Și câtă suferință îi fusese dat să îndure, văzându-și răposatul soț cu ochii scoși și trupul plin de urmele torturii?

Niémans se ridică și se întoarse spre una dintre ferestrele încăperii. Dincolo de nori, deasupra munților, soarele arunca raze de limpezime, ca niște răni lungi în carnea neagră și umflată a norilor de furtună. Jos, polițistul putea să vadă casele cenușii, identice, din Guernon. Acoperișurile poligonale care împiedicau acumularea zăpezii în lunile de iarnă. Ferestrele întunecate, mici și pătrate, ca niște tablouri înecate în penumbră. Râul care traversa orașul, curgând alene prin dreptul sediului jandarmeriei.

Imaginea celor două femei îi reveni în minte. La fiecare dintre anchetele sale, cădea pradă acelorași senzații. Tensiunea investigațiilor îi trezea simțurile, împingându-l într-un soi de vânătoare amoroasă, arzătoare, febrilă. Nu se îndrăgostea decât în condițiile stării de urgență ale unei anchete, iar țintele sale erau martore, suspecte, târfe sau chelnerițe…

Bruneta? Sau blonda?

Telefonul mobil începu să-i sune. Era Antoine Rheims.

— Tocmai m-am întors de la spitalul Hôtel-Dieu.

Niémans lăsase să treacă întreaga dimineață fără să sune la Paris. Afacerea de la Parc-des-Princes

avea să se întoarcă acum împotriva lui, ca un bumerang exploziv. Directorul continuă:

— Medicii încearcă acum o a cincea grefă pentru a-i salva fața tipului. Practic, ăsta nu mai are deloc piele pe coapse, atâta material de grefă au jupuit de-acolo. Și asta nu e tot. Trei traumatisme craniene. Un ochi pierdut. Șapte fracturi ale oaselor feței. Șapte, Niémans! Maxilarul inferior a fost înfipt adânc în țesutul laringelui, așchiile de os i-au făcut ferfeniță corzile vocale. Omul e în comă, dar chiar dacă își va reveni, n-o să mai vorbească niciodată. După spusele medicilor, nici măcar un accident de mașină n-ar fi putut produce atâtea stricăciuni. Ai cumva idee ce aș putea să le spun? Dar celor de la Ambasada Regatului Unit? Dar jurnaliștilor? Noi doi ne cunoaștem de-o veșnicie. Îmi place să cred că suntem prieteni. Dar, pe onoarea mea, ești o brută turbată, asta ești.

Lui Niémans începură să-i tremure mâinile.

— Individul era un ucigaș, replică el.

— La dracu', și tu ce crezi că ești?

Polițistul nu-i răspunse. Își trecu telefonul umed de sudoarea palmei în mâna stângă. Rheims reluă:

— Cum avansează ancheta?

— Încet. N-avem indicii. N-avem martori. Totul se dovedește mult mai complicat decât părea la prima vedere.

— Te-am avertizat că așa va fi. Când jurnaliștii o să afle că ești la Guernon, se vor repezi asupra ta ca ploșnițele asupra unui câine spân. Cine dracu' m-a pus să te trimit acolo?

Rheims încheie convorbirea fără să-și ia rămas bun. Niémans rămase câteva minute împietrit, cu privirea ațintită în gol, cu gura uscată. În străfulgerări fugare, revăzu în minte violența nopții precedente. Îl lăsaseră nervii. Îl luase la bătaie pe ucigaș, într-un acces de furie care îl luase pe sus, întunecându-i judecata și lăsând în locul acesteia o

voință irepresibilă de a distruge ceea ce ținea în mâini chiar în acele clipe.

Pierre Niémans trăise dintotdeauna într-o lume a violenței și depravării, o lume cu frontiere aspre, sălbatice, iar iminența pericolului nu era de ajuns pentru a-l înspăimânta. Dimpotrivă, căutase mereu primejdia, dinadins, cu scopul de a o lua în stăpânire, de a o înfrânge și de a o controla. Dar acum nu mai era capabil să o controleze, căci violența sfârșise prin a-i deveni a doua natură, invadându-l până în ultima celulă. Iar în el nu mai rămăsese decât frică și întuneric. Nu reușise să-și înfrângă propriile temeri. Undeva, înăuntrul lui, câinii continuau să urle.

Brusc, tresări: mobilul începuse din nou să sune. Era Marc Costes, medicul legist, care îl anunță pe un ton triumfal:

— Am noutăți, domnule comisar. Avem un indiciu. Unul cât se poate de solid. E vorba de apa de sub pleoape. Tocmai am primit rezultatele analizelor.

— Ei?

— Apa nu provine din râu. E incredibil, dar ăsta e adevărul. Lucrez la acest subiect împreună cu un chimist de la Departamentul științific al poliției din Grenoble, Patrick Astier. E un geniu în domeniul ăsta. După părerea lui, urmele de poluare din apa aflată în orbite sunt diferite de cele din apa torentului. Cât se poate de diferite.

— Mai concret?

— Apa din cavitățile oculare conține acid sulfuric și acid azotic. Aciditatea ei e foarte ridicată – ph 3, egală cu cea a oțetului. O astfel de valoare ne poate oferi informații prețioase.

— Nu înțeleg nimic. Ce fel de informații?

— Nu vreau să intru prea mult în detaliile tehnice, dar acidul sulfuric și cel azotic sunt derivați ai dioxidului de sulf și, respectiv, ai dioxidului de azot. Potrivit celor spuse de Astier, doar un anumit tip de utilizare industrială produce

un amestec al acestor dioxizi: centralele termice cu combustie a lignitului. Centrale de un tip foarte vechi. Concluzia lui Astier este că victima a fost ucisă sau cel puțin transportată prin preajma unui astfel de loc. Găsiți o centrală pe bază de lignit în zonă și veți găsi locul comiterii crimei.

Niémans își aținti privirea spre cer, ai cărui solzi întunecați sclipeau în lumina soarelui ce se încăpățâna să strălucească, precum un imens somon argintiu. Iată că, în sfârșit, avea un element cunoscut. Poate. Ordonă:

— Trimiteți-mi compoziția apei, pe faxul lui Barnes.

Comisarul tocmai deschidea ușa biroului, când Éric Joisneau își făcu apariția.

— V-am căutat peste tot. S-ar putea să avem o informație importantă.

Era oare cu putință ca ancheta să-și fi găsit, în sfârșit, ritmul dorit? Cei doi polițiști se retraseră în birou, iar Niémans închise ușa. Joisneau își răsfoia carnețelul, cu gesturi nervoase.

— Am descoperit că există, în apropiere de Sept Laux, o instituție pentru tineri nevăzători. Se pare că mulți dintre cei internați acolo provin din Guernon. Copiii aceștia suferă de diverse probleme cu vederea: cataracte, retinite pigmentare, incapacitatea de a distinge culorile. Numărul afecțiunilor de acest gen la Guernon este mult peste media națională.

— Continuă. Care e originea acestor probleme?

Joisneau își făcu mâinile căuș.

— De vină e valea. Izolarea văii. Mi-a explicat un medic, e vorba de boli cu transmitere genetică. Aici, se moștenesc din generație în generație din pricina unui anumit grad de consangvinitate. Se pare că e o problemă care apare frecvent în locurile izolate. E ca un fel de contaminare, doar că aceasta se produce pe cale genetică.

Locotenentul smulse o pagină din carnețel.

— Poftiți, asta e adresa instituției. Directorul, doctorul Champelaz, a studiat acest fenomen în profunzime. M-am gândit că…

Niémans își îndreptă arătătorul către Joisneau.

— Tu ai să mergi acolo.

Chipul tânărului polițist se lumină.

— Aveți încredere în mine?

— Am încredere în tine. Fugi!

Joisneau făcu stânga împrejur, apoi se răzgândi, încruntându-se.

— Domnule comisar… Scuzați-mă, dar… de ce nu mergeți chiar dumneavoastră ca să stați de vorbă cu directorul? E o pistă interesantă. Ați găsit ceva mai bun? Sau credeți că întrebările pe care le-aș pune eu ar putea fi mai pertinente, fiindcă sunt din partea locului? Nu înțeleg.

Niémans se rezemă de pervazul ferestrei.

— Da, e adevărat că am și eu o altă pistă. Dar am să-ți ofer o mică lecție cu ocazia asta, Joisneau. Uneori, există motivații care nu sunt direct legate de anchetă.

— Ce fel de motivații?

— Unele de natură personală. N-am să merg la această instituție fiindcă sufăr de o anumită fobie.

— O fobie… Aveți o problemă cu nevăzătorii?

— Nu. Cu câinii.

Trăsăturile locotenentului îi exprimau limpede nedumerirea.

— Nu înțeleg.

— Gândește-te! Cine spune nevăzători, spune, automat, câini.

Niémans mimă silueta încordată a unui orb condus de un cline imaginar.

— E vorba de câinii dresați pentru orbi, pricepi? Așa că nici nu poate fi vorba să pun piciorul în locul ăla.

Comisarul ieși, lăsându-l pe locotenent cu gura căscată.

Bătu la ușa căpitanului Barnes și intră fără să mai aștepte răspunsul. Uriașul era ocupat cu

sortarea teancurilor de mesaje sosite prin fax, care continuau să vină, de la atelierele auto, de la hoteluri și restaurante. Părea un băcan ce-și face inventarul mărfurilor. Păru surprins:

— Domnule comisar? Tocmai v-a sosit…

— Știu.

Niémans apucă foaia cu mesajul lui Costes și o parcurse în grabă: era o listă de cifre și denumiri complexe ce detalia compoziția apei găsite în orbitele cadavrului.

— Căpitane, știi cumva de existența unei termocentrale în zonă? întrebă comisarul. Una care să funcționeze cu lignit?

Barnes se strâmbă a îndoială.

— Nu, nu-mi vine în minte nimic. Poate mai spre vest, către Grenoble. Zona aceea e mai puternic industrializată.

— Cine ar putea să-mi dea mai multe informații?

— Probabil cei de la Federația Activităților Industriale din Isère ar trebui să știe, răspunse, pe un ton șovăitor, Barnes. Dar… Ia stați! Am o idee mult mai bună. Centrala asta probabil că poluează serios, nu-i așa?

Niémans zâmbi și-i arătă foaia de hârtie plină de cifre.

— Aciditate din plin.

Barnes se apucă să noteze ceva pe o foaie.

— Căutați-l pe tipul ăsta, spuse el, întinzându-i polițistului hârtia. Se numește Alain Derteaux, e un horticultor care crește în seră plante tropicale, la ieșirea din Guernon. El e specialistul nostru în materie de poluare. Nu există vreo emanație de gaze sau altă sursă de poluare în zonă a cărei proveniență, compoziție și consecințe pentru sănătate și mediu să nu-i fie cunoscute.

Niémans se pregătea să iasă, când căpitanul îl întoarse din drum. Își întinse mâinile mari, ca niște lopeți, cu palmele în sus.

— Voiam să vă mai spun că m-am interesat în legătură cu amprentele… Mâinile lui Caillois. A fost un accident, pe când era copil. Își ajuta tatăl să facă niște reparații la velierul familiei, pe lacul din Annecy. Și-a ars mâinile cu un detergent foarte coroziv. Am sunat la căpitănia locală, își aminteau de acel incident. S-a lăsat cu salvare, spitalizare și tot tacâmul… Putem să verificăm, dacă vreți, dar după părerea mea nu e nimic de investigat în direcția asta.

Niémans porni din nou spre ieșire.

— Mulțumesc, căpitane, spuse el, apoi, arătând către fax, adăugă: Spor la treabă!

— Succes! O să aveți nevoie, îi replică Barnes. Ecologistul nostru, Derteaux, e un tip dat dracului.

15.

— Toată regiunea asta e muribundă, otrăvită, condamnată la pieire! Zonele industriale au apărut în toate văile, pe versanții munților, în păduri. Contaminează apele freatice, infectează solul și otrăvesc aerul pe care îl respirăm… În Isère, gazele și otrava sunt prezente la orice altitudine!

Alain Derteaux era un tip uscățiv, cu fața prelungă brăzdată de riduri. Purta barbă și ochelari metalici, care-i dădeau un aer de mormon în pribegie. Se aflau într-una dintre sere, iar Derteaux își făcea de lucru cu niște borcănele ce conțineau pământ fertil și vată umedă. Niémans întrerupse discursul înflăcărat al ecologistului, care se lansase, imediat după prezentările de rigoare, într-o diatribă la adresa societății contemporane.

— Scuzați-mă, dar aș avea nevoie de o informație, cât mai urgent cu putință.

— Poftim? Ah, da, desigur… Sunteți de la poliție, remarcă acesta, pe un ton condescendent.

— Cunoașteți cumva în regiune o termocentrală care să funcționeze pe bază de lignit?

— Lignit? Un cărbune natural… Otravă în stare pură…

— Știți vreun obiectiv industrial care să folosească așa ceva?

Derteaux clătină din cap în semn că nu, în timp ce înfigea crenguțe minuscule în borcănelele pregătite anterior.

— Nu. Mulțumesc lui Dumnezeu, în zonă nu se folosește lignitul. Începând din anii ’60, industriile pe bază de lignit sunt în scădere pe teritoriul Franței și în țările limitrofe. Erau exagerat de poluante. Arderea lignitului emană acizi, care urcă în atmosferă, transformând fiecare nor într-o adevărată bombă chimică…

Niémans se scotoci prin buzunare și îi întinse ecologistului faxul trimis de Marc Costes.

Derteaux parcurse cu atenție foaia de hârtie, în timp ce polițistul studia, distrat, locul în care se aflau: era o seră vastă, ale cărei suprafețe de sticlă erau aburite, crăpate, brăzdate de dâre negricioase. De jur-împrejur, frunze uriașe, late cât ferestrele, lăstari șovăitori, minusculi, liane contorsionate și împletite unele-ntr-altele păreau că duc o bătălie fără sfârșit pentru ultimul centimetru pătrat de teren.

Derteaux ridică privirea, perplex:

— Așadar, spuneți că eșantionul analizat aici ar proveni de aici, din zonă?

— Categoric da.

Derteaux își aranjă ochelarii pe nas.

— Îmi puteți spune unde anume, mai exact?

— Am colectat eșantionul de pe un cadavru. Un bărbat care a fost asasinat.

— Da, desigur… Ar fi trebuit să-mi dau seama, doar sunteți de la poliție.

Se gândi câteva clipe, apoi adăugă:

— Un cadavru aici, la Guernon?

Comisarul ignoră întrebarea.

— Ați putea să îmi confirmați că acest buletin de analiză conține o combinație chimică ce ar

putea fi legată de arderea lignitului?

— Cu siguranță, e vorba de o substanță cu aciditate foarte ridicată. Am audiat câteva seminarii pe acest subiect. Concentrația de acid sulfuric și azotic e neobișnuit de ridicată, spuse el, studiind din nou hârtia. Dar, așa cum v-am spus, în regiune nu mai există centrale de acest tip. Nici aici, nici în restul Franței, nici măcar în restul Europei Occidentale.

— Acest gen de poluare industrială ar putea să provină dintr-un alt fel de activitate industrială?

— Nu, nu cred.

— Și unde ar putea fi găsită, totuși, o activitate industrială care să genereze acest gen de poluare?

— La mai bine de opt sute de kilometri de-aici, în țările din Europa de Est.

Niémans își încleștă fălcile: nu-i venea să se resemneze cu ideea că prima și singura pistă existentă dăduse greș atât de curând.

— S-ar putea ca enigma să aibă o soluție mult mai simplă, murmură Derteaux.

— Care?

— Se prea poate ca apa să provină din altă parte. Ea ar fi putut fi adusă din Cehia, din Slovacia, din România sau Bulgaria…, șopti, extrem de sigur pe sine. Toți ăștia sunt niște barbari în ceea ce privește protecția mediului.

— Așadar, credeți că apa a fost adusă aici în cisterne?

Derteaux izbucni într-un râs sec, lipsit de cea mai mică urmă de veselie.

— Mă gândesc la o modalitate de transport mult mai simplă. Apa ar fi putut ajunge în zona noastră cu ajutorul norilor.

— Vă rog, explicați-mi, îl îndemnă Niémans.

Alain Derteaux își desfăcu brațele și le ridică lent către tavan.

— Imaginați-vă o termocentrală aflată undeva în Europa de Est. Coșuri uriașe de fum, scuipând zi și noapte dioxid de sulf și dioxid de azot… Astfel de

coșuri au uneori până la trei sute de metri înălțime. Norii grei de fum urcă, urcă, până când se amestecă cu norii adevărați… Dacă nu există vânt, otrăvurile vor rămâne pe loc. Dar dacă vântul bate, de exemplu, către vest, dioxizii vor călători până departe, până când vor întâlni un lanț muntos, al nostru de pildă, și se vor întoarce pe pământ sub forma unor ploi torențiale, așa numitele ploi acide. De parcă n-am produce noi înșine destule otrăvuri, copacii de la noi vor fi răpuși de poluarea altora! Dar, vă pot asigura, și noi exportăm destule substanțe toxice prin intermediul norilor noștri…

O scenă se întipări limpede în mintea lui Niémans, de parcă ar fi fost gravată cu un bisturiu. Își imagină cum asasinul își sacrifica victima sub cerul liber, undeva în munți. Tortura, mutila, ucidea și, între timp, o aversă de ploaie scălda scena carnagiului. Orbitele goale, deschise spre cer, se umpleau cu apa de ploaie. Cu această apă de ploaie otrăvită. Asasinul închidea pleoapele, zăgăzuind dincolo de ele micile rezervoare de apă acidă. Aceasta era singura explicație posibilă.

În timp ce monstrul comitea crima, plouase.

— Cum a fost vremea aici în cursul zilei de sâmbătă? întrebă brusc Niémans.

— Poftim?

— Vă mai amintiți cumva dacă sâmbătă după-amiază sau peste noapte a plouat aici, în zonă?

— Nu cred. Nu. A fost o vreme superbă, de fapt. Soare adevărat, de august, și…

O șansă la un milion… Dacă nu plouase în perioada în care se presupunea că avusese loc crima, Niémans avea o șansă – infimă, dar totuși o șansă – de a descoperi un loc izolat unde, totuși, plouase. O aversă, acidă, care ar fi delimitat perfect zona crimei, ca un cerc de cretă pe asfalt. Polițistul știa de-acum ce avea de făcut mai departe. Pentru a găsi locul unde fusese înfăptuită crima, polițistului nu-i rămânea decât să afle unde se scuturase otrava din nori.

— Unde se află cea mai apropiată stație meteo?

Derteaux se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— La treizeci de kilometri de locul unde ne aflăm, lângă piscul Mine-de-Fer. Vreți să aflați dacă a plouat, acolo sus? E o idee interesantă. Și eu aș vrea să știu dacă e cu putință și dacă acei barbari ne-au trimis o astfel de bombă toxică. Domnule comisar, ceea ce se întâmplă echivalează cu un război purtat cu arme chimice. Și nimănui nu-i pasă!

Derteaux tăcu. Niémans îi întinse o foaie de hârtie.

— Aveți aici numărul meu de mobil. Dacă vă vine vreo idee, oricare ar fi ea, sunați-mă.

Niémans făcu stânga-mprejur și porni spre ieșirea din seră, în vreme ce fața îi era biciuită de frunzele de abanos.

16.

Comisarul gonea cu toată viteza. În ciuda norilor grei, o îmbunătățire a vremii părea iminentă. Lumina soarelui se juca printre nori, cu luciri de argint viu. În nuanțe înșirate între negru și verde, coroanele brazilor se agitau isteric, zgâlțâite de rafalele de vânt. Cu fiecare viraj, Niémans încerca bucuria secretă de a străbate pădurea, care părea că îi gonește alături, însuflețită parcă de vânt și de razele soarelui.

Comisarul se gândi la norii purtători de otravă, aceea pe care o găsiseră în fundul unor orbite rămase orfane de ochii pe care ar fi trebuit să-i adăpostească. Atunci când plecase din Paris noaptea trecută nu-și închipuise că ancheta avea să o apuce pe astfel de căi.

Patruzeci de minute mai târziu, sosea la piscul Mine-de-Fer. Nu-i fu greu să repereze stația meteo, al cărui dom se ivea ca o cocoașă crescută din

flancul muntelui. Niémans coti pe drumeagul care ducea la clădirea menită științei prezicerii vremii, descoperind, pe măsură ce se apropia, un spectacol surprinzător. La vreo sută de metri de laborator, mai mulți bărbați trudeau pentru a umfla un balon gigantic, dintr-un material transparent. Opri mașina și coborî panta care-l despărțea de bărbații încotoșmănați în pufoaice, cu fețele roșii de frig. Se prezentă și-și arătă legitimația. Meteorologii îl priveau înmărmuriți, fără să înțeleagă. Faldurile șifonate ale balonului păreau a fi apele unui râu de argint. La capăt, o flacără albăstrie umfla, încet-încet, pânza. Întreaga scenă avea ceva suprarealist, de basm.

— Sunt comisarul Niémans, urlă polițistul, încercând să se facă auzit peste vuietul arzătorului. Am nevoie ca unul dintre voi să mă însoțească până la stația meteo, adăugă, arătând cu mâna spre domul de beton.

Unul dintre bărbați, probabil șeful grupului, se apropie.

— Ce spuneți? Despre ce e vorba?

— Am nevoie să știu unde anume a plouat în cursul zilei de sâmbătă. E vorba de o anchetă într-un caz de crimă.

Meteorologul nu era, în mod vădit, deloc impresionat. Gluga pufoaicei îi flutura, lovindu-l peste obraz. Indică clopotul uriaș al balonului, care continua să se umfle. Niémans se înclină, mimând un gest de scuză.

— Balonul poate să aștepte puțin.

Meteorologul porni în direcția laboratorului, bombănind:

— Sâmbătă n-a plouat nicăieri.

— Vom vedea.

Individul avea dreptate. Ajunseră într-unul dintre birourile stației și consultară notațiile centrului, dar nu găsiră nicio urmă de turbulențe, precipitații sau furtuni în împrejurimile orașului Guernon în orele respective. Hărțile din satelit,

afișate pe ecran afirmau fără echivoc același lucru: în cursul zilei de sâmbătă și în noaptea ce urmase, în regiune nu căzuse un strop de ploaie. Într-un colț al ecranului erau afișate alte elemente: procentajul de umiditate din atmosferă, presiunea, temperatura… Meteorologul consimți să ofere câteva explicații sumare, cam fără chef: un anticiclon conferise o anumită stabilitate modificărilor atmosferice pe parcursul ultimelor patruzeci și opt de ore.

Cu toate acestea, Niémans îi ceru meteorologului să extindă intervalul cercetării până duminică dimineață, apoi până duminică după-amiază. Nicio furtună, nicio aversă. Extinseră și aria la o rază de o sută de kilometri. Nimic. Două sute de kilometri. Tot nimic. Comisarul izbi cu pumnul în birou.

— Nu se poate, mormăi el. Undeva a plouat, am dovada. În adâncul unei văi. Pe vârful unui munte. Undeva în regiunea asta a avut loc o furtună.

Meteorologul ridică din umeri, mișcând mouse-ul, în timp ce pe ecran se succedau, ca într-o halucinație, umbre irizate, trasee ondulate, spirale largi, toate suprapuse peste o hartă a zonei muntoase, rememorând astfel geneza și evoluția unei zile senine, fără pic de nori pe cerul din Isère.

— Trebuie să existe o explicație rațională, bombăni Niémans. Pe legea mea…

Telefonul mobil începu să-i sune.

— Domnule comisar? Sunt Alain Derteaux. M-am gândit la povestea dumneavoastră cu lignitul. Ba chiar am întreprins propria mea anchetă. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că m-am înșelat.

— V-ați înșelat?

— Da. Ar fi fost imposibil ca o ploaie cu un asemenea grad de aciditate să fi căzut aici peste weekend. De fapt, nici acum și nici în vreun alt moment.

— De ce?

— M-am documentat și despre industriile care utilizează lignit. Chiar și în țările din Est, coșurile termocentralelor care ard lignit sunt acum fie echipate cu filtre potrivite, fie mineralele folosite pentru combustie sunt desulfurizate. Pe scurt, poluarea acidă din cauza termocentralelor cu lignit a scăzut semnificativ din anii ’60 încoace. Ploi atât de acide precum eșantionul pe care mi l-ați prezentat nu au mai căzut de acum treizeci și cinci de ani. Din fericire! Îmi cer scuze că v-am indus în eroare.

Niémans nu-i răspunse. Ecologistul reluă, pe un ton neîncrezător:

— Sunteți sigur că urmele acelei ape infestate au fost culese de pe acel cadavru?

— Absolut sigur, răspunse Niémans.

— În acest caz, poate că pare incredibil, dar cadavrul cu pricina provine din trecut. A fost scăldat de-o ploaie acidă acum mai bine de treizeci de ani și…

Polițistul închise, după ce-și luă rapid la revedere.

Cu umerii căzuți, se întoarse la mașină. Vreme de aproximativ o oră, crezuse că deține o pistă. Dar aceasta i se risipise printre degete, la fel ca și această apă încărcată de aciditate, care se dovedise că dezvăluie doar o uriașă absurditate.

Niémans ridică privirea către orizont.

Soarele săgeta acum cu razele lui transversale perdeaua de nori, conferind aureole incredibile suprafețelor albe, ca de vată. Strălucirea se reflecta în pantele acoperite de zăpezi veșnice ale piscului Belledonne. Cum fusese oare cu putință ca el, un polițist de meserie, un om rațional, să creadă fie și pentru o clipă că niște nori aveau să-l ducă la locul comiterii crimei?

Cum putuse oare…

Brusc, își desfăcu brațele, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze întreg peisajul scăldat în flăcări, imitând gestul lui Fanny Ferreira, frumoasa

alpinistă. Tocmai realizase că știa unde fusese ucis Rémy Caillois. Știa acum unde putea fi găsită acea apă poluată în urmă cu treizeci și cinci de ani.

Nu, nu pe pământ.

Și nici în ceruri.

Apa aceea provenea din ghețuri.

Rémy Caillois fusese ucis la o altitudine de peste două mii de metri. Fusese executat la trei mii de metri altitudine, printre ghețari, acolo unde ploile din fiecare an se cristalizează și încremenesc pe vecie în formele transparente ale gheții.

Acela era locul unde fusese comisă crima. Și, de data asta, nu mai era doar o ipoteză. Acesta era adevărul.

IV

17.

Ora treisprezece. Karim Abdouf intră în biroul lui Henri Crozier și așeză pe masă, în fața acestuia, raportul pe care abia îl terminase de scris. Superiorul său, concentrat asupra unei scrisori pe care tocmai o scria, întrebă, fără să se ostenească măcar să răsfoiască teancul de foi din fața sa:

— Ei?

— Nu capetele rase au fost făptașii. Dar au văzut două persoane ieșind din cavou, chiar în noaptea cu pricina.

— Ți-au dat semnalmentele lor?

— Nu. Spuneau că era prea întuneric.

Crozier catadicsi să-și ridice în sfârșit privirea.

— Poate că mint.

— Nu mint. Și nu-s ei cei care-au profanat mormântul.

Karim tăcu. Tăcerea înstăpânită în încăpere se prelungi. Într-un târziu, locotenentul reluă:

— Aveți un martor, domnule comisar, rosti el, îndreptându-și un deget acuzator către cel așezat în fața lui. Ați avut acest martor și nu mi-ați spus. Ați fost „avertizat" de către acesta că banda de capete rase a bântuit în seara aceea pe lângă cimitir și ați tras concluzia că aceștia erau vinovații. Realitatea e însă ceva mai complicată. Și, dacă m-ați fi lăsat să-l audiez pe acel martor, aș fi…

Crozier își ridică mâna încet, îndemnându-l să se liniștească.

— Calmează-te, micuțule. Cei de pe-aici au încredere în veterani. Ție nu ți-ar fi spus nimeni nici măcar o zecime din ceea ce mie mi-a fost oferit pe tavă. Asta-i tot ce ți-au spus chelioșii?

Karim privi în jur, la afișele ce proslăveau gloria „agenților păcii". Pe unul dintre fișetele metalice

erau înșirate cupele câștigate de Crozier de-a lungul timpului la diverse concursuri de tir. Spuse:

— Capetele rase au văzut o mașină albă care-a plecat din zona cimitirului în jurul orei două noaptea. Gonea pe D143.

— Ce fel de mașină era?

— O Lada sau altă marcă fabricată în Europa de Est. Ar trebui să punem pe cineva care să-i dea de urmă. Nu-s chiar așa de multe mașini de acest gen în regiune și…

— De ce nu te ocupi chiar tu de asta?

— Domnule comisar, știți ce vreau eu. I-am interogat pe huligani. Acum, aș vrea să pot percheziționa cavoul așa cum scrie la carte.

— Paznicul mi-a spus că ai fost deja în interiorul cavoului.

Karim ignoră remarca lui Crozier.

— Care e stadiul anchetei de la cimitir?

— Zero absolut. Nu există niciun fel de amprente digitale. Nici cel mai mic indiciu. Ne vom extinde cercetările în jurul cimitirului. Un lucru e cert: dacă a fost vorba de un simplu act de vandalism, e sigur că și-au luat o mulțime de precauțiuni.

— Nu sunt doar niște vandali. Avem de-a face cu profesioniști. În orice caz, indivizii aceștia știau exact ce anume căutau. Cavoul acesta ascunde un secret, unul pe care cei care-au pătruns în cavou voiau să îl afle. Ați discutat cu familia? Ce spun părinții? Ar fi de acord ca noi…

Karim își întrerupse șirul întrebărilor. Figura lui Crozier îi dădu de înțeles că era ceva în neregulă. Se rezemă cu ambele mâini de marginea biroului, îl privi în ochi și așteptă o reacție din partea comisarului. Acesta îngână:

— N-am reușit să dăm de urma familiei. Nu e nimeni cu numele ăsta în oraș sau în comunele din departament.

— Funeraliile copilului au avut loc în 1982. Cu siguranță există documente, niște hârtii, ceva…

— Deocamdată nu avem nimic.

— Un certificat de deces?

— Nu există certificat de deces. Nu la Sarzac, cel puțin.

Chipul lui Karim se lumină. Locotenentul începu să se plimbe prin încăpere.

— Știam eu că e o problemă cu mormântul ăsta, cu copilul ăsta… Iar problema în cauză e legată de spargerea de la școala primară.

— Karim, ai o imaginație prea bogată. Misterul poate fi explicat într-o mie de feluri. Poate că micul Jude a murit într-un accident rutier. A fost spitalizat într-un oraș învecinat și îngropat aici, fiindcă asta a fost soluția cea mai la îndemână în acel moment. Poate că mama lui locuiește în oraș, dar e divorțată și și-a schimbat numele. Poate că…

— Am stat de vorbă cu paznicul cimitirului. Mi-a spus că acest cavou e perfect întreținut, dar că n-a văzut niciodată vreun vizitator.

Crozier nu-i răspunse. Deschise un sertar al fișetului metalic și scoase de acolo o sticlă cu tărie, un lichid cu reflexii auriu-roșcate. Cu un gest expert, își turnă cam de-un deget într-un pahar.

— Dacă familia puștiului nu e de găsit, putem obține autorizația de percheziție a cavoului?

— Nu.

— În cazul ăsta, lăsați-mă să-i găsesc pe părinți.

— Și cum rămâne cu mașina albă din Europa de Est? Cu prelevarea indiciilor din împrejurimile cimitirului?

— În curând vor sosi întăririle. Cei de la Inspectoratul regional de Poliție Judiciară se pricep la toate astea. Dați-mi câteva ore, domnule comisar. Pot să duc la bun sfârșit partea asta a anchetei și de unul singur.

Crozier închină în direcția lui Karim.

— Nu bei și tu una mică?

Karim clătină din cap. Crozier dădu peste cap paharul dintr-o înghițitură și plescăi din limbă, încântat.

— Ai timp până la ora optsprezece, inclusiv pentru a redacta raportul.

Tânărul locotenent făcu stânga-mprejur și ieși, fără să mai piardă o clipă.

18.

Karim îi telefonă din nou directoarei Școlii Jean Jaurès, pentru a afla dacă reușise să afle vreo informație despre Jude Itero la Inspectoratul școlar regional. Femeia își făcuse temele și se interesase, dar fără rezultate: nu se găsise nicio fișă și nicio mențiune, nici măcar o urmă a existenței acestuia în arhivele din întregul departament.

— Poate că ați pornit pe o pistă greșită, sugeră ea. Poate că acest copil n-a locuit în regiunea noastră.

Karim închise și se uită la ceas: era ora paisprezece. Își acordă două ore pentru a consulta arhivele celorlalte școli din Sarzac, verificând componența claselor care corespundeau vârstei lui Jude Itero.

În mai puțin de o oră și un sfert, terminase verificarea grupei de vârstă în toate școlile, fără a găsi vreo urmă a copilului. Reveni la Școala Jean Jaurès. Tot răsfoind acele arhive îi venise o idee. Directoarea îl primi, vădit nerăbdătoare să-i spună ceva.

— Domnule locotenent, v-am făcut, din nou, o parte din treabă.

— Vă ascult.

— Am căutat numele și adresele cadrelor didactice care au predat aici în perioada care vă interesează.

— Și?

— Avem ghinion. Fosta directoare s-a pensionat.

— Micul Jude avea nouă și respectiv zece ani în 1981 și 1982. Am putea afla cine au fost învățătoarele care s-au ocupat de clasele corespunzătoare acestei vârste?

Femeia se apucă să-și răsfoiască însemnările.

— Bineînțeles. Mai ales că întâmplarea face ca clasa CM1 din 1981 și clasa CM2 din 1982 să fi fost supravegheate de aceeași învățătoare. E o practică destul de frecventă ca un cadru didactic să preia clasa în ani consecutivi…

— Și unde se află acum această învățătoare?

— Nu știu. A plecat de la școală la sfârșitul anului școlar 1981-1982.

Karim mormăi printre dinți o înjurătură. Directoarea adoptă o expresie serioasă.

— Să știți că m-am gândit… Mai e un lucru la care nu ne-am uitat.

— Care?

— Fotografiile școlare. Păstrăm un exemplar al fiecărui portret, pentru toate clasele, să știți.

Locotenentul își mușcă buzele. Cum de nu se gândise el însuși la asta? Directoarea continuă:

— Am consultat, prin urmare, arhivele noastre fotografice. Clișeele claselor CM1 și CM2, care vă interesează, au dispărut. E incredibil…

Revelația începea să se împrăștie în mintea polițistului, ca un văl de lumină. Se gândi la cadrul oval al fotografiei lipsă de pe piatra tombală. Înțelese că intenția spărgătorilor fusese de a-l „șterge” pe băiat, de parcă n-ar fi existat niciodată, eliminându-i numele și furându-i chipul din arhive. Femeia îl privi contrariată:

— De ce zâmbiți?

Karim îi răspunse:

— Îmi cer scuze. Așteptam de prea multă vreme ceva de genul ăsta. Am un caz, un caz adevărat, înțelegeți?

Locotenentul tăcu câteva clipe, concentrându-se, apoi adăugă:

— Mi-a venit și mie o idee. Se păstrează caietele de consemnări de la un an la altul?

— Caietele de consemnări?

— Când eram în școala primară, învățătoarea avea un soi de jurnal al clasei, în care erau consemnați absenții din fiecare zi și temele date pentru a doua zi.

— Da, avem și noi așa ceva.

— Și le păstrați?

— Da. Dar aceste caiete nu conțin liste ale elevilor.

— Știu. Doar numele absenților.

Chipul femeii se lumină. Ochii mari îi străluceau ca niște oglinzi:

— Sperați că micul Jude ar fi putut fi notat acolo datorită unor absențe?

— Sincer, sper doar că intrușii n-au avut și ei aceeași idee.

Directoarea deschise din nou dulapul-vitrină care adăpostea arhiva. Karim își trecu degetul peste cotoarele de un verde închis și le scoase pe cele care corespundeau anilor în cauză. Avu însă parte de o dezamăgire: numele lui Jude Itero nu figura nicăieri în caiete.

Categoric, pornise pe o pistă falsă. În ciuda convingerii sale intime, micul Jude nu urmase cursurile acestei școli. Karim însă se încăpățână: răsfoi de mai multe ori caietele, în căutarea unui detaliu care să îi confirme că, în ciuda evidențelor, era pe drumul cel bun.

Semnul așteptat îi sări în ochi: o mână grijulie numerotase paginile caietului, în colțul din dreapta sus al fiecăreia, cu un scris rotund, ca de copil. Lipseau pagini! Polițistul deschise larg caietul și descoperi, agățate de spirele cu care fusese legat acesta, urmele paginilor rupte. În caietul clasei CM2, paginile care corespundeau datelor dintre 8 și 15 iunie 1982 fuseseră smulse. Datele acestea, ca dinții unui clește, strângeau între ele o fâșie de neant. Karim avu impresia că „vede” cu ochii

minții numele micuțului, înscris cu aceeași scriere rotunjită, pe paginile lipsă…

Locotenentul murmură, adresându-i-se directoarei:

— Faceți-mi rost de o carte de telefon!

Câteva minute mai târziu, Karim începu să formeze numerele tuturor medicilor din Sarzac, având o certitudine de astă dată: între 8 și 15 iunie 1982, Jude Itero lipsise de la școală.

Luă la întrebări fiecare medic, cerându-le să-și verifice registrele de consultații, recitind, literă cu literă, numele copilului. Niciunul nu-și amintea de un pacient cu acest nume. Polițistul înjură. Trecu apoi la medicii din comunele învecinate: Caihac, Thiermons, Valuc. În cele din urmă, un medic din Cambuse, un oraș aflat la treizeci de kilometri distanță, îi răspunse pe un ton neutru.

— Jude Itero. Da, desigur. Îmi aduc aminte foarte bine.

Lui Karim nu-i venea să-și creadă urechilor.

— La paisprezece ani distanță, vă mai amintiți chiar atât de limpede?

— Treceți pe la mine, la cabinet. Am să vă explic.

19.

Doctorul Stéphane Macé era o versiune adusă la zi, elegantă, a arhetipului medicului de țară. Trăsături relaxate, mâini lungi și albe, costum scump: un exemplu perfect de doctor vigilent și înțelegător, burghez și rafinat. Din prima clipă, Karim îl detestă instinctiv pe acest individ, cu manierele lui alese. Uneori, se speria el însuși de furiile ce-l cotropeau, ca niște aisberguri uriașe și amenințătoare în Marea Bering a minții sale.

Se așeză pe colțul unui fotoliu, fără să-și scoată haina de piele. Între el și medic se afla un birou

somptuos, din lemn furniruit. Câteva bibelouri cu aspect prețios, un calculator, cărți groase de medicină… Cabinetul doctorului Macé era sobru, auster și dătător de încredere.

— Povestiți-mi, domnule doctor, îi ceru Karim, fără nicio introducere.

— Poate că ați putea să-mi spuneți despre ce anchetă este vorba…

— Nu. Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun mai mult, spuse Karim, zâmbind pentru a atenua brutalitatea refuzului său.

Doctorul bătu câteva clipe darabana pe marginea biroului, apoi se ridică. Era limpede că prezența acestui arab cu bonetă colorată îl luase prin surprindere. După discuția de la telefon nu se așteptase la cineva ca el.

— S-a întâmplat în iunie 1982. A fost un apel telefonic ca oricare altul. Am fost chemat să consult un băiețel care avea febră mare. A fost prima mea ieșire pe teren, aveam douăzeci și opt de ani pe atunci.

— Și de aceea vă amintiți de această vizită?

Medicul zâmbi. Un zâmbet larg cât un hamac, care, bineînțeles, îl enervă pe Karim.

— Nu. Veți vedea… Apelul a venit de la un telefon public și a trebuit să îmi notez adresa, căci habar nu aveam unde eram chemat. S-a dovedit a fi vorba de o căsuță aflată în mijlocul unei câmpii presărate cu stânci, la cincisprezece kilometri de-aici. Am adresa, am să v-o scriu.

Locotenentul încuviință în tăcere.

— Pe scurt, reluă medicul, am descoperit o căsuță de piatră, cu totul izolată. Era cumplit de cald, din tufișuri se-auzea țârâit de greieri… Când mi s-a deschis ușa, am avut brusc senzația că femeia care m-a întâmpinat nu avea ce să caute în locul acela, în decorul acela țărănesc…

— De ce?

— N-aș putea să vă spun. În încăperea principală se vedea un pian și…

— Țăranilor nu le e îngăduit să le placă muzica?

— N-am spus asta…

Doctorul se opri.

— Aș zice că nu vă sunt tocmai simpatic…

Karim ridică privirea.

— Are importanță?

Medicul îl aprobă din cap, păstrându-și expresia amabilă.

Zâmbetul nu-i părăsi buzele, dar privirea îi exprima limpede teama. Tocmai observase patul revolverului Glock 21, care se ivea din tocul cu arici. Și poate ghicise originea petelor de sânge uscat de pe mâneca hainei de piele a lui Karim. Doctorul reîncepu să se plimbe încoace și încolo prin încăpere, simțindu-se tot mai stingher.

— Am intrat în camera copilului, iar din momentul acela lucrurile au devenit de-a dreptul bizare.

— De ce?

Medicul ridică din umeri.

— Încăperea era goală. Nicio jucărie, niciun desen… nimic.

— Cum arăta micuțul? Mi l-ați putea descrie?

— Nu.

— Nu?

— Nu știu cum arăta. Tocmai asta mi s-a părut straniu. Femeia m-a primit în casă cu lumina stinsă. Toate obloanele erau închise. În întreaga casă nu părea să existe nicio urmă de lumină. Atunci când am intrat, m-am gândit că poate femeia era deranjată de lumina prea puternică, sau poate că voia să păstreze răcoarea în casă. Dar mai era ceva: mobilele erau acoperite cu cearșafuri… Era o atmosferă… misterioasă.

— Ce v-a spus?

— Doar că micuțul era bolnav și că lumina îi făcea rău.

— Și ați putut să îl consultați, așa, pe întuneric?

— Da. Nu era chiar întuneric, ci mai degrabă un soi de penumbră.

— Ce avea?
— O simplă angină. De altfel, îmi amintesc că…
Doctorul se înclină ușor și-și duse arătătorul spre buze, un gest sec, studiat, menit să impresioneze clientela, dar care nu-l impresionă câtuși de puțin pe Karim.
— Acela a fost momentul în care am înțeles… Când mi-am scos lanterna pentru a privi în gâtul micuțului, femeia m-a apucat de încheietură. A fost un gest atât de violent… Mi-a fost limpede atunci că nu voia ca eu să văd fața băiețelului.
Karim căzu pe gânduri. Nu-și putea scoate din minte rama goală de pe mormânt și fotografiile furate de la școală.
— La ce vă referiți când pomeniți de violența mamei?
— N-am folosit cuvântul potrivit, cred. Ar fi trebuit să vorbesc despre forță. Femeia aceea poseda o forță ieșită din comun. De altfel, nu e de mirare, căci era foarte înaltă, cred că avea peste un metru optzeci. O adevărată uriașă.
— Ei i-ați văzut fața?
— Nu. Vă repet, totul s-a petrecut în semiîntuneric.
— Și mai departe?
— Am scris o rețetă și am plecat.
— Cum se comporta femeia cu acel copil?
— Părea deopotrivă foarte atentă și distantă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare că nimic n-a fost în regulă cu vizita aceea.
— Nu v-ați mai întors niciodată pentru a-l consulta pe copil?
Medicul continua să se plimbe încoace și încolo prin încăpere. Aruncă o privire încruntată spre Karim. De pe chip îi dispăruse orice urmă de jovialitate. Polițistul înțelese, deodată, de ce își amintea Macé atât de bine vizita la domiciliu. La două luni după ce îl văzuse pe copil, acesta murise. Iar Macé știa asta.

— A venit vacanța, reluă el. Și… în sfârșit… M-am întors acolo la începutul lunii septembrie. Familia cu pricina nu mai era acolo. De la unul dintre vecinii cei mai apropiați am aflat că se mutaseră.

— Se mutaseră? Nu v-a spus nimeni despre moartea copilului?

Medicul clătină din cap.

— Nu. Vecinii nu știau nimic despre asta. Am aflat și eu, mult mai târziu, din întâmplare.

— Cum?

— Am fost la o înmormântare la cimitirul din Sarzac și i-am văzut mormântul.

— O înmormântare? Tot vreun pacient de-al dumneavoastră?

— E o glumă de prost-gust, domnule inspector, eu…

Karim se ridică, iar medicul făcu un pas în spate.

— Încă de atunci v-ați întrebat întruna dacă nu cumva v-au scăpat simptomele unei afecțiuni mult mai grave decât aceea pe care ați constatat-o. Încă de atunci ați avut remușcări. Sunt convins că v-ați făcut propria anchetă. Știți cum a murit copilul?

Medicul își strecură degetul arătător sub gulerul cămășii și își descheie nasturele de la gât. Tâmplele îi erau scăldate de broboane de sudoare.

— Nu. Dar da, e adevărat, am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu puștiul. Am stat de vorbă cu colegi medici, am contactat spitalele… Nimic! Toată povestea a devenit o adevărată obsesie a mea, înțelegeți?

Karim îi întoarse spatele.

— Și veți mai auzi de ea…

— Ce anume?

Medicul pălise, era alb ca varul.

— Veți afla cât de curând, îi replică Karim.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vă purtați așa cu mine? Cu ce v-am greșit?

— Cu nimic. Doar că mi-am petrecut adolescența furând mașinile unor tipi de genul dumneavoastră.

— Dar… de unde ați apărut? Cine sunteți? Nu… Nu mi-ați arătat până acum nicio legitimație și…

Karim zâmbi din colțul gurii.

— Liniștiți-vă, doar glumeam.

Cu aceste cuvinte, ieși. Sala de așteptare era ticsită de pacienți. Medicul îl ajunse din urmă.

— Așteptați, gâfâi acesta. Există vreun element pe care dumneavoastră să-l știți și de care eu să n-am habar? Mă refer la cauza decesului…

— Din păcate, nu.

Polițistul apăsă pe clanță. Medicul își puse mâna pe ușă, împiedicând-o să se deschidă. Tremura ca o pânză în vânt.

— Ce s-a întâmplat? De ce această anchetă, la atât de mult timp de la întâmplările de atunci?

— Cavoul în care e înhumat puștiul a fost spart azi-noapte. Iar școala la care a studiat acesta a avut și ea parte de același tratament.

— Cine… Cine credeți că a făcut una ca asta?

Locotenentul îi răspunse prompt:

— Nu știu. Sunt însă sigur de altceva: cele două spargeri de azi-noapte sunt doar copacul din pricina căruia nu vedem pădurea.

20.

Conduse vreme îndelungată pe drumuri cu totul pustii. În regiunea aceasta, șoselele naționale aduceau a drumuri departamentale, iar cele departamentale nu se deosebeau prea mult de drumurile comunale. Sub cerul albastru, presărat din loc în loc cu nori pufoși, câmpia se întindea la nesfârșit. Nu se vedeau nici culturi agricole și nici turme de animale. Ici-colo, câte-un pâlc de stânci ascundea intrarea în vreo vale ce părea la fel de ospitalieră ca o capcană pentru lupi. Traversarea

departamentului era asemenea unei întoarceri în timp, într-o eră în care agricultura nu fusese încă inventată.

Karim făcuse mai întâi o vizită la adresa familiei lui Jude, potrivit indicațiilor doctorului Macé. Căsuța de piatră nu mai exista. Mai era doar un morman de ruine și pietre care abia se mai zăreau din iarba cenușie. Ar fi putut trece pe la biroul de cadastru pentru a afla adresa proprietarului, dar polițistul preferase să pornească spre Cahors, unde avea intenția să stea de vorbă cu Jean-Pierre Cau, fotograful cu care colabora Școala Jean Jaurès, cel care făcuse fotografiile dispărute din arhivă.

Spera că fotograful păstrase negativele care îl interesau. Printre zecile de chipuri anonime avea să se afle, cu siguranță, și cel al copilului mort. Karim simțea acum o nevoie acută de a vedea chipul acestuia, deși nu avea cum să îl recunoască. În sinea sa, spera că avea să aibă parte de o înfiorare, de o intuiție neașteptată, în momentul în care avea să privească fotografiile pentru prima oară.

În jurul orei cincisprezece își parcă mașina la marginea zonei pietonale din Cahors. Porticuri de piatră, balcoane de fier forjat și gargui: toate elementele care fac deliciul vizitatorilor centrului istoric al unei așezări, și tot atâtea motive de vomă pentru un puști crescut în suburbii, precum Karim.

Plimbându-se printre zidurile vechi, descoperi în cele din urmă atelierul lui Jean-Pierre Cau, fotograf specializat în nunți și botezuri. Atelierul fotografului era situat la etaj.

Karim urcă în grabă treptele. Atelierul era pustiu și cufundat în penumbră. Polițistul abia putea să distingă ramele atârnate pe pereți, din care zâmbeau cupluri îmbrăcate în haine de duminică. Fericirea obligatorie, imortalizată pe hârtie lucioasă.

Karim regretă imediat valul de dispreț care îl învăluise. Ce drept avea el să îi judece pe acești

oameni? Prin ce se ridica oare deasupra lor, el, un polițist exilat? El, care nu se pricepuse niciodată să citească-n privirile fetelor și care-și adunase toată disponibilitatea de a oferi dragoste într-un nucleu mic, fosilizat, ascuns în adâncul ființei sale, la adăpost de toți și de toate? În opinia sa, sentimentele implicau o formă de umilință, o vulnerabilitate pe care o refuzase dintotdeauna, ca o fisură în armura orgoliului. Orgoliul, care fusese mereu păcatul său capital, din pricina căruia se usca de viu acum, în carapacea singurătății sale.

— Urmează să vă căsătoriți?

Karim se întoarse în direcția din care venea vocea.

Jean-Pierre Cau avea tenul cenușiu și ciupit de vărsat, ca o piatră ponce. Purta favoriți zburliți care părea că freamătă a nerăbdare, în contrast cu ochii obosiți și încercănați. Bărbatul aprinse lumina în încăpere.

— Nu, nu urmează să vă căsătoriți, adăugă el, măsurându-l pe Karim din cap până în picioare.

Avea o voce răgușită, de fumător înrăit. Cau se apropie. Dincolo de ochelari, sub pleoapele-i grele, privirea acestuia părea că ezită între plictiseală și mefiență. Karim zâmbi. Nu avea mandat și nici vreo autoritate în acest oraș. Trebuia să se poarte cu mănuși.

— Numele meu este Karim Abdouf, declară el. Sunt locotenent de poliție. Am nevoie de câteva informații, în cadrul unei anchete…

— Sunteți de-aici, din Cahors? întrebă fotograful, mai degrabă curios decât speriat.

— Din Sarzac.

— Aveți cumva și o legitimație sau ceva de genul ăsta?

Karim își băgă mina în buzunarul vestei și-i întinse legitimația. Fotograful o studie timp de câteva secunde. Tânărul arab expiră adânc. Știa că individul nu mai văzuse niciodată de aproape o legitimație de polițist, dar asta nu-l împiedica să

facă pe copoiul. Cau îi înapoie legitimația, cu un zâmbet stânjenit. Fruntea îi era încrețită de riduri.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut niște fotografii școlare.

— De la care școală?

— Școala Jean Jaurès din Sarzac. Mă interesează fotografiile claselor CM1 din 1981 și CM2 din 1982, ca și eventuale liste cu numele elevilor, dacă acestea însoțesc cumva fotografiile. Păstrați acest gen de documente?

Bărbatul zâmbi din nou.

— Eu păstrez tot.

— Am putea arunca o privire? întrebă polițistul pe cel mai amabil ton cu putință.

Cau arătă spre încăperea de alături: o dâră de lumină răzbătea pe sub ușă.

— Nu e nicio problemă, urmați-mă.

Cea de-a doua sală era și mai mare decât studioul. Pe o tejghea lungă trona un aparat complicat, negru, cu tot soiul de piese reglabile și dispozitive optice. Pe pereți erau atârnate fotografii mari, de pe la botezuri în care albul era dominant: zâmbete și nou-născuți…

Karim îl însoți pe fotograf până la fișetele de depozitare, marca Ordex. Bărbatul se aplecă pentru a citi etichetele de deasupra mânerelor metalice, apoi deschise un sertar masiv, în care se apucă să treacă în revistă un teanc de plicuri.

— Jean Jaurès. Gata, le-am găsit.

Cau scoase un plic ce conținea mai multe mape de plastic transparent. Le examină pe rând, apoi o luă de la capăt. Ridurile de pe frunte i se adânciră.

— Ați spus CM1 din 1981 și CM2 din 1982?

— Exact.

Pleoapele obosite se ridicară.

— E ciudat. Nu… nu le găsesc.

Karim tresări. Era oare cu putință ca spărgătorii să fi avut aceeași idee? întrebă:

— Ați observat ceva în neregulă azi-dimineață?

— La ce vă referiți?

— E oare cu putință să vă fi fost spart atelierul?

Cau izbucni în râs, indicându-i lui Karim detectoarele cu infraroșii din cele patru colțuri ale studioului.

— Dacă pătrunde aici cineva fără permisiunea mea, n-are să-i fie moale. Am investit serios în siguranță…

Karim schiță un zâmbet și spuse:

— Haideți să verificăm, totuși. Cunosc destui indivizi pentru care sistemul dumneavoastră de securitate ar fi un mizilic. Ați păstrat negativele fotografiilor, nu-i așa?

Cau se schimbă brusc la față:

— Negativele? Ce vreți cu ele?

— Poate le-ați păstrat pe cele care mă interesează…

— Nu. Îmi pare rău, dar negativele sunt o chestiune confidențială.

Polițistul observă că fotografului i se zbătea o venă la gât. Venise timpul să-și schimbe modalitatea de adresare.

— Scoate negativele, taică. Altfel, am să mă enervez.

Bărbatul întâlni privirea fixă a lui Karim, ezită o clipă, apoi încuviință, în timp ce făcea câțiva pâți înapoi. Se opri în fața altui fișet metalic, încuiat de această dată. Cau îl deschise, apoi trase unul dintre sertare. Mâinile îi tremurau. Locotenentul se proțăpi în dreptul fișetului și se rezemă cu coatele de acesta, privindu-l țintă pe fotograf. Pe măsură ce acesta răscolea în căutarea negativelor, îl simțea tot mai neliniștit, tot mai încordat. Cau părea că își amintește acut de ceva anume, ceva care-i otrăvea acum mintea.

Fotograful căuta febril, plic cu plic. Secundele treceau. În cele din urmă, ridică privirea, iar fața îi era cuprinsă de tot soiul de ticuri nervoase.

— Nu… Vă spun adevărul: nu mai am nici negativele.

Karim izbi violent în sertarul de metal. Fotograful urlă, cu mâinile prinse în capcană. Resursele de amabilitate ale locotenentului erau limitate. Îl apucă de gât pe individ și-l ridică de la pământ. Vocea îi rămăsese însă la fel de calmă:

— Fii rezonabil, Cau. Ai fost sau nu jefuit?

— Nu… Nu, vă jur…

— Dar ce-ai făcut cu blestematele alea de imagini?

— Le-am… Le-am vândut, îngăimă Cau.

Uimit, Karim îi dădu drumul. Bărbatul gemea și-și masa încheieturile mâinilor. Polițistul șuieră printre dinți:

— Le-ai vândut? Când s-a întâmplat asta?

— Dumnezeule…, murmură celălalt. E o poveste veche… E dreptul meu să fac orice vreau cu pozele pe care le fac…

— Când le-ai vândut?

— Nu mai știu… Acum vreo cincisprezece ani…

Mintea lui Karim era asaltată din toate părțile de această succesiune de informații surprinzătoare. Îl trânti din nou pe fotograful cu spatele de fișet. În jurul lor, plicurile transparente zburară care încotro.

— Ia-o de la capăt, tată. Nimic din tot ce-mi spui nu-i limpede.

— Era într-o seară, vara, se strâmbă Cau. A venit o femeie… Voia fotografiile… Aceleași pe care mi le-ați cerut… Acum mi-am amintit…

Cele aflate îl tulburară pe Karim. Încă din 1982, cineva încercase să pună mâna pe fotografiile cu micul Jude.

— Ți-a spus ceva despre Jude? Jude Itero? A pronunțat acest nume?

— Nu. Doar a luat fotografiile și negativele.

— Ți-a dat bani pe ele?

Cau încuviință.

— Cât?

— Douăzeci de mii de franci. Era o sumă considerabilă la vremea aceea. Mai ales pentru ceva atât de neînsemnat: câteva clișee cu niște copii.

— De ce avea nevoie de fotografii?

— Habar n-am. N-am vorbit despre asta.

— Sunt convins că te-ai uitat la fotografii. Avea vreunul dintre copiii din poză ceva la față? Ceva aparte, pe care cineva să fi vrut să-l ascundă?

— Nu. N-am văzut nimic. Nu știu… Nu mai știu…

— Dar femeia? Cum arăta? Era cumva foarte înaltă și solidă? Era mama puștiului?

Auzindu-l, bărbatul mai vârstnic încremeni, apoi izbucni într-un râs de nestăpânit. Râdea gros, cu hohote sonore ce păreau să-i vină din măruntaie. Scrâșni din dinți, spunând:

— N-avea cum să fie mama nimănui.

Karim îl apucă cu ambele mâini și-l aruncă înspre fișetele Ordex.

— De ce? răcni Karim.

Cau își dădu ochii peste cap.

— Fiindcă era călugăriță. O blestemată de călugăriță catolică!

21.

Erau trei biserici în Sarzac. Una dintre ele era în renovare, a doua era în grija unui preot vârstnic, acum muribund, iar de cea de-a treia se ocupa un preot tânăr, despre care circulau tot soiul de zvonuri. Se spunea, de pildă, că bea împreună cu mama sa, în casa parohială. Locotenentul, care îi detesta din adâncul sufletului pe toți locuitorii din Sarzac și mai ales pasiunea acestora pentru bârfe, se văzuse constrâns să admită că, în această privință, aveau dreptate: el însuși fusese chemat odată, pentru a-și ajuta un coleg să-i despartă pe

cei doi, mamă și fiu, la finalul unei bătăi apocaliptice.

Tocmai pe acest preot îl alesese Karim pentru a-și obține informațiile dorite.

Parcă în fața casei parohiale. O casă cu etaj urâtă, cu pereți din beton, înălțată alături de o biserică cu arhitectură modernă și vitralii asimetrice. Placa de la intrare era simplă: „Parohia". Buruieni și urzici invadaseră pragul. Sună la ușă. Trecură câteva minute. Karim auzi țipete înfundate. Înjură în gând, căci n-avea timp pentru aplanat conflicte domestice.

În cele din urmă, ușa se deschise.

Karim avu impresia că avea în față un naufragiu în desfășurare. Deși era abia amiază, preotul mirosea deja a alcool. Chipul îngust, cu aspect bovin, căzuse pradă unei bărbi crescute haotic, iar părul cu șuvițe cenușii nu părea să fi fost pieptănat în ultima vreme. Ochii lui aveau culoarea nicotinei. Gulerul preoțesc îi era pus de-a curmezișul, iar plastronul era plin de pete. Ca preot, acest om era terminat. Consumat. Destinul său religios nu durase mai mult decât răgazul arderii tămâiei, cu parfumul ei obsedant.

— Ce dorești, fiule?

Vocea preotului era răgușită, dar hotărâtă.

— Sunt Karim Abdouf, locotenent de poliție. Ne cunoaștem.

Bărbatul își aranjă gulerul cenușiu.

— Aha, așa e, parcă… Vecinii v-au chemat? întrebă apoi, aruncând priviri furibunde spre stânga și dreapta.

Karim zâmbi.

— Nu. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, pentru o anchetă.

— Ah, da? Vă rog, intrați.

Polițistul intră în casă și, de cum trecu pragul, își simți tălpile alunecând pe linoleum. Plecă privirea: pardoseala era pătată cu urme lucioase.

— Mama e de vină, șuieră preotul. Nu mai face absolut nimic în casă și murdărește peste tot cu dulcețurile ei.

Se scărpină în cap, descumpănit, apoi continuă:

— Parcă a înnebunit, nu mai vrea să mănânce nimic altceva în afară de dulceață.

Casa era decorată haotic. Pe pereți erau lipite neglijent fâșii de tapet autoadeziv de diverse feluri, ce imitau lemnul, ceramica, țesăturile. Printr-o ușă deschisă, Karim putu să vadă o serie de dreptunghiuri galbene de burete, decupate cu cutterul, pe care erau așezate o mulțime de perne deloc asortate între ele, care schițau caricatura unui salon. Pe pardoseală, într-un colț, zăceau grămadă mai multe unelte de grădinărit murdare. Drept înainte, în încăperea de la capătul holului, se puteau vedea o masă de bucătărie albă, plină de vase murdare, și un pat în neorânduială.

Preotul intră în salon. Se clătină, apoi își recăpătă echilibrul. Karim îl îndemnă:

— Turnați-vă un pahar, să câștigăm un pic de timp.

Preotul se întoarse către el, aruncându-i o privire ostilă.

— Te-ai uitat la tine, fiule? Tremuri din cap până în picioare.

Karim înghiți în sec. Era încă în stare de șoc. Nu avusese răgazul necesar să se liniștească și să gândească după izbucnirea violentă de la fotograf. Auzea un bâzâit continuu, enervant, în urechi și simțea că inima îi bate gata să-i spargă pieptul. Cu un gest reflex, se șterse pe față cu dosul mânecii, ca un puștan mucos.

Preotul își umplu un pahar cu tărie.

— Vă servesc cu ceva? întrebă el, cu un rânjet răuvoitor întins pe față.

— Nu beau.

Bărbatul în negru sorbi o înghițitură zdravănă. Se înroși la față, chipul lui descărnat păru să prindă viață, iar ochii îi străluciră. Râse, ironic.

— Nu vă lasă islamul, nu-i așa?

— Nu-i vorba de asta. Prefer să-mi păstrez mintea limpede, ca să-mi pot face meseria, asta-i tot.

Preotul înălță paharul.

— În cinstea meseriei dumneavoastră, în acest caz…

Pe culoar, Karim o zări pe mama preotului, care se plimba de colo-colo. Adusă de spate, dacă nu de-a dreptul cocoșată, femeia avea în mână un borcan de dulceață. Se gândi la cavoul deschis, la banda de capete rase, la călugărița care cumpăra fotografii cu școlari și, acum, la cele două personaje fantomatice, în a căror casă nimerise. Deschisese o cutie a Pandorei care îi oferea, pe bandă rulantă, imagini care mai de care mai grotești.

Preotul îi surprinse privirea.

— Lasă, fiule, n-are nicio importanță. Se așeză pe una dintre saltelele de burete și adăugă: Te ascult.

Karim ridică mâna, un gest blând, menit să tempereze propriile porniri violente:

— Am să vă rog un singur lucru: dacă se poate, nu-mi mai spuneți „fiule”.

— Aveți dreptate, rânji preotul. Deformare profesională…

Preotul sorbi din nou din băutură, cu un gest exagerat. Își recăpătase atitudinea dezabuzată.

— La ce fel de anchetă lucrați?

Karim deduse, satisfăcut, că preotul nu era încă la curent cu profanarea cimitirului. Crozier reușise, așadar, să evite orice scurgere de informații.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă dezvălui niciun fel de amănunte. Trebuie să știți doar că sunt în căutarea unui așezământ monahal. La Sarzac, Cahors, sau în împrejurimi. Sau oriunde în regiune, de fapt. Contez pe dumneavoastră să mă ajutați să îl găsesc.

— Știți cumva de ce congregație aparține mănăstirea?

— Nu.

Preotul își umplu din nou paharul și contemplă reflexiile întunecate ale alcoolului.

— Sunt mai multe mănăstiri în regiune. Locurile astea sunt potrivite pentru reculegere, râse el.

— Câte, mai exact?

— Numai în departamentul nostru sunt cel puțin zece.

Karim făcu o scurtă socoteală în minte. I-ar fi luat cel puțin o zi ca să viziteze toate mănăstirile, fără îndoială răspândite prin tot departamentul. Era deja aproape ora patru după-amiază, deci mai avea doar două ore la dispoziție. Și uite-așa, se trezise în fața unui impas.

Preotul se ridicase și căuta într-un dulap.

— Ah, iată-l!

Se apucă să răsfoiască un soi de anuar cu pagini subțiri, ca hârtia de Biblie. Mama intră în încăpere și se îndreptă spre sticla de băutură. Își turnă un pahar, ignorând prezența lui Karim. În schimb, nu-și scăpa din ochi fiul. Avea o privire rătăcită și ochii unei păsări de pradă, plini de ură. Preotul îi porunci, fără să se oprească din studierea anuarului:

— Lasă-ne, mamă.

Femeia nu-i răspunse. Își ținea paharul cu ambele mâini. Avea încheieturile umflate de artrită. Brusc, își aținti privirea asupra lui Karim și glasul ascuțit i se făcu auzit:

— Cine sunteți?

— Lasă-ne, spuse iar preotul, apoi se întoarse spre Karim: Poftiți. Am marcat paginile celor zece mănăstiri, dacă doriți să vă copiați adresele… Dar, să știți, sunt situate la distanțe destul de mari una de alta…

— Cine sunteți? repetă mama.

— Mamă, întoarce-te în camera ta! strigă preotul.

Apoi se apropie de Karim:
— Ce anume căutați, de fapt? Poate că v-aș putea ajuta…
Karim se opri din scris și ridică privirea spre slujitorul Domnului.
— Caut o călugăriță. O călugăriță care e interesată de niște fotografii.
Doar pentru o fracțiune de secundă, Karim avu impresia că surprinde o lucire aparte în privirea preotului.
— Ați auzit vreodată vorbindu-se despre o poveste de acest gen?
Bărbatul se scărpină în cap, încurcat.
— Eu… nu.
Karim continuă cu întrebările:
— Ce vârstă aveți?
— Eu? Dar… Douăzeci și cinci de ani.
Mama își turnă din nou în pahar, cu urechile ciulite. Karim continuă:
— V-ați născut la Sarzac?
— Da.
— Și ați urmat școala aici?
Preotul ridică din umeri.
— Da, clasele primare. Apoi am intrat la…
— La care școală? La Jean Jaurès?
— Da, dar…
Asocierea îi apăru deodată în minte, cât se poate de limpede.
— A fost aici.
— Poftim?
— Călugărița, cea pe care o caut… A fost aici și s-a oferit să vă cumpere fotografiile cu colegii de clasă. La naiba! A pus mâna pe toate fotografiile școlare cărora le-a dat de urmă. Ați fost coleg de clasă cu Jude Itero? Numele acesta vă spune ceva?
Preotul pălise.
— Nu… Nu înțeleg nimic din ce spuneți.
Vocea mamei se făcu din nou auzită:
— Ce-i cu povestea asta?

Karim își trecu mâinile peste față, de parcă ar fi vrut să-și schimbe trăsăturile cu un simplu gest.

— Am să o iau de la capăt. Dacă ați mers la școală la vârsta obișnuită, înseamnă că ați fost în clasa CM2 în 1982, nu-i așa?

— Dar au trecut aproape cincisprezece ani de atunci, nu îmi mai…

— … Iar în 1981 erați în CM1.

Preotul încremeni, cu capul între umeri. Degetele i se crispară pe spătarul unui scaun. Deși avea doar douăzeci și cinci de ani, mâinile îi păreau îmbătrânite, semănau cu cele ale mamei sale, cu vinișoarele albastre vizibile.

— Da, datele s-ar putea să se potrivească…

— Ați fost, prin urmare, coleg cu un băiețel care se numea Itero. Jude Itero. Nu e un nume obișnuit. Gândiți-vă! E foarte important pentru mine.

— Nu, sincer, nu-mi…

Karim făcu un pas spre el.

— Dar vă amintiți de o călugăriță care căuta fotografii, nu-i așa?

— Eu…

Mama preotului nu pierdea o vorbă din ceea ce discutau.

— Ticălosule, e adevărat ce spune arabul?

Femeia se întoarse și țopăi spre ieșire. Karim profită de ocazie: îl apucă de umeri pe preot și-i șopti la ureche:

— Povestiți-mi. Pe toți dracii, lămuriți-mă!

Preotul se prăbuși pe un colț al saltelei de spumă.

— N-am înțeles niciodată ce s-a întâmplat în seara aceea…

Karim îngenunche lângă el. Preotul continuă, cu voce scăzută:

— A venit… într-o seară de vară.

— În iulie 1982?

Preotul încuviință din cap.

— A bătut la ușă… Era o căldură cumplită… Deși ziua era pe sfârșite, aveam senzația că o să se

topească și pietrele… Nu mai știu de ce, dar eram singur acasă… I-am deschis… Doamne… Vă dați seama? Abia împlinisem zece ani și călugărița aceasta mi-a apărut, în semiîntuneric, cu vălul ei negru cu alb…

— Ce v-a spus?

— Mi-a vorbit despre școală, despre notele pe care le aveam, despre materiile mele preferate. Avea o voce foarte blândă… Apoi mi-a spus c-ar vrea să-mi vadă colegii…

Preotul își șterse fața, brăzdată de broboane de sudoare.

— I-am adus portretul de grup al clasei, poza în care eram cu toții… Am fost foarte mândru să-i prezint pe colegii mei, înțelegeți? Atunci am înțeles că ea căuta ceva anume. A privit îndelung imaginea și m-a întrebat dacă putea să o păstreze… Voia să aibă o amintire, spunea ea…

— V-a cerut și alte fotografii?

Preotul încuviință din cap. Vocea îi deveni și mai scăzută:

— Voia și poza de la sfârșitul clasei CM1, din anul precedent.

Karim știa: dacă avea să îi ia la întrebări pe toți părinții elevilor din cele două clase, ar fi aflat că niciunul dintre aceștia nu mai avea fotografia de grup. Dar ce motive să fi avut oare o călugăriță pentru a vâna aceste poze? Karim avea impresia că în jurul său se înălța o junglă de piatră, impenetrabilă și întunecată.

Mama se ivi din nou în pragul încăperii, ținând la piept o cutie de pantofi.

— Ticălos mic! Ai dat fotografiile noastre! Pozele tale din clasele mici. Cele în care erai așa de scump, așa de cuminte…

— Taci, mamă!

Preotul își înșurubă privirea în cea a lui Karim.

— Aveam deja în mine vocația, mă înțelegeți? Am fost ca hipnotizat de femeia acea mare…

— Mare? Era înaltă?

— Nu… Nu știu… Aveam doar zece ani… Dar o revăd și-acum, cu mantia ei neagră… Vorbea cu o voce atât de blândă… Voia fotografiile. I le-am dat fără ezitare. M-a binecuvântat și a plecat. Am crezut că e un semn. Am…

— Ticălosule!

Karim aruncă o privire spre bătrâna furioasă. Apoi îl privi pe preot și înțelese că acesta era pe cale să se cufunde în amintiri. Adoptă cel mai blând ton de care se simțea în stare:

— V-a spus de ce avea nevoie de fotografii?

— Nu.

— V-a vorbit despre Jude?

— Nu.

— V-a oferit bani?

Preotul se strâmbă.

— Nicidecum! Mi-a cerut fotografiile, asta a fost tot. Dumnezeule… Am crezut că acea vizită era un semn, înțelegeți? O recunoaștere divină!

Plângea în hohote.

— Pe-atunci încă nu știam că nu sunt bun de nimic. Un alcoolic. Un nebun înecat în băutură. Fiul acestei… Cum poți oare să oferi ceea ce îți refuzi ție?

Se agățase de vesta de piele a lui Karim și-l implora.

— Cum poți aduce lumină, când ești tu însuți cufundat în întuneric? Cum? Cum?

Mama sa lăsă să-i scape cutia și o mulțime de fotografii se împrăștiară pe pardoseală. Se aruncă asupra lui, ca o felină cu ghearele scoase. Îi izbea spinarea și umerii cu pumnii, o ploaie de lovituri mici și dese, ca rafalele de mitralieră.

— Ticălosule, ticălosule, ticălosule!

Karim se retrase, îngrozit. Încăperea întreagă părea că oscilează în jurul său. Înțelese că trebuia să plece de aici cât mai repede. Altfel, avea să o ia razna el însuși. Dar nu-și căpătase încă toate răspunsurile. O împinse pe femeie deoparte și se aplecă asupra preotului.

— Peste câteva clipe am să plec și am să vă las în pace. Răspundeți-mi: ați revăzut-o pe călugăriță, nu-i așa?

Bărbatul încuviință din cap, scuturat de hohotele de plâns.

— Cum se numește?

Preotul își trase nasul. Mama sa se plimba de colo-colo, mormăind cuvinte neinteligibile.

— Cum se numește?

— Sora Andrée.

— La ce mănăstire se află?

— Saint-Jean-de-la-Croix, e o mănăstire a carmelitelor.

— Unde e?

Bărbatul își cuprinse capul în mâini. Karim îl ridică, apucându-l de umăr.

— Unde e?

— Între… între Sète și Cap d'Agde, aproape de mare. Merg uneori să o vizitez, atunci când mă copleșește îndoiala. Pentru mine, e singurul sprijin. Mă ajută… Mă înțelegeți? Eu…

Ușa de la intrare se mișca în bătaia vântului. Polițistul alerga spre mașina sa.

V

22.

Cerul se întunecase din nou. Sub plafonul de nori, vârful Belledonne se înălța asemenea unui val negru, monstruos, împietrit la apogeu. Versanții săi, presărați cu copaci minusculi, păreau să se dematerializeze către înălțimi, acolo unde cețurile tulburau albul imaculat al norilor. Cablurile telefericelor, asemenea unor fire de undiță verticale, despicau întinderile de zăpezi veșnice.

— Cred că ucigașul a urcat până acolo sus, însoțit de Rémy Caillois, încă în viață.

Niémans zâmbi.

— Cred că au luat unul dintre teleferice. Un alpinist experimentat ar putea foarte ușor să pună în funcțiune sistemul, la orice oră din zi și din noapte.

— De ce sunteți așa de sigur că au urcat acolo?

Fanny Ferreira, tânăra profesoară de geologie, arăta magnific: ivindu-se din gulerul-glugă al hanoracului, chipul ei radia prospețime și o tinerețe de-a dreptul stridentă. Părul lăsat liber îi flutura la tâmple, iar ochii îi străluceau din penumbra tenului ei închis. Niémans simțea o dorință irepresibilă de a mușca din această carne tânără. Îi răspunse:

— Avem dovada faptului că trupul victimei s-a aflat la un moment dat în apropierea ghețarilor de mare altitudine. Intuiția mea îmi spune c-ar fi vorba de Grand Pic, iar ghețarul ar fi cel din circul glaciar Vallernes, fiindcă acesta se află chiar deasupra orașului și a Universității, iar din acest ghețar izvorăște râul care trece prin campus. Cred că ucigașul a coborât apoi purtat de apele torentului, într-o barcă pneumatică sau altă ambarcațiune de acest gen, având la bord corpul

victimei sale. Ajuns în vale, în zona barajului natural, a urcat cadavrul și l-a înțepenit între stânci, astfel încât să se reflecte în apele liniștite…

Fanny arunca priviri fugare în jur. Părea crispată. Jandarmii se agitau în jurul cabinelor telefericelor. Arme, uniforme, încordare. Tânăra declară, îmbufnată:

— Da, bine, dar tot nu am înțeles ce caut eu aici.

Comisarul zâmbi. Norii se mișcau alene pe cer, ca o procesiune funerară prilejuită de înmormântarea soarelui. Polițistul purta, la rândul său, un hanorac din Gore-Tex, pantaloni căptușiți din Kevlar-tec, strânși la glezne, peste bocancii de alpinism.

— E simplu: am de gând să urc acolo, pentru a căuta indicii. Și am nevoie de un ghid.

— Poftim?

— Intenționez să survolez ghețarul Vallernes până când voi găsi un indiciu. Și am nevoie de un specialist care să mă ghideze. Mi se pare firesc să mă fi gândit la dumneavoastră, zâmbi Niémans din nou. Doar azi dimineață mi-ați spus că știți munții ăștia ca-n palmă.

— Și dacă refuz?

— Ei, fiți rezonabilă! Aș putea să vă desemnez drept martor pe teren. Aș putea, pur și simplu, să vă rechiziționez serviciile în calitate de ghid, căci mi s-a spus că posedați un brevet național. Nu vă mai împotriviți! Doar vom survola versantul și circul glaciar, cu elicopterul. Nu va dura decât câteva ore.

Niémans le făcu semn jandarmilor care așteptau deoparte, lângă adăpost. Aceștia așezară mai mulți saci din pânză impermeabilă pe taluz, la câțiva metri de locul în care se aflau polițistul și tânăra femeie.

— Am adus materialele necesare pentru expediție. Dacă sunteți amabilă să le verificați…

— De ce m-ați chemat tocmai pe mine? insistă ea, mai încăpățânată ca o licornă. Orice jandarm

din partea locului s-ar descurca la fel de bine, argumentă ea, arătând spre cei ce își vedeau de treabă dincolo de ei. Ei sunt salvamontiștii aici, știați?

Polițistul se aplecă spre ea.

— Ei bine, hai să spunem că încerc să vă fac curte.

Fanny îl săgetă cu privirea.

— Domnule comisar, în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore am descoperit un cadavru înghesuit între stânci. Am trecut de atunci printr-o serie de interogatorii și mi-am petrecut o bună parte din timp la secție, dând declarații. Dacă aș fi în locul dumneavoastră și mi-aș cunoaște interesul, aș lăsa-o mai moale cu propunerile indecente.

Niémans își studia interlocutoarea. În ciuda crimei pe care o ancheta, în pofida atmosferei sinistre, percepea acut farmecul acestei femei sălbatice și musculoase. Fanny repetă, încrucișându-și brațele:

— Vă mai întreb o dată: de ce tocmai eu?

Ofițerul apucă la întâmplare o crenguță acoperită de licheni de pe jos și începu să se joace cu ea, într-un gest nervos.

— Fiindcă sunteți geolog.

Fanny se încruntă. Expresia de pe chip i se schimbase radical. Niémans începu să explice:

— Din analizele efectuate a rezultat că urmele de apă de pe corpul victimei datează dintr-o perioadă ce a precedat anii ’60. Apa respectivă conține urme ale unor poluanți care nu mai există în prezent. Reziduurile unor precipitații căzute în regiune cu mai bine de treizeci și cinci de ani în urmă. Înțelegeți ce înseamnă asta, nu-i așa?

Tânăra părea cu adevărat intrigată, dar nu-i răspunse. Niémans se lăsă în genunchi și se apucă să deseneze pe sol, cu crenguța pe care o avea în mână, mai multe linii suprapuse.

— M-am documentat. Precipitațiile din fiecare an se acumulează în straturi de aproximativ

douăzeci de centimetri grosime pe calota unui ghețar aflat la mare înălțime, acolo unde topirea completă nu mai are loc în fiecare an, spuse el, indicând liniile pe care le schițase. Aceste straturi se păstrează pentru vecie, ca niște arhive de cristal. Prin urmare, am dedus că ucigașul a purtat cadavrul pe unul dintre acești ghețari, iar acesta a reținut acea apă provenită dintr-o ploaie din trecut.

O privi pe Fanny.

— Vreau să pătrund în adâncul ghețarului, Fanny. Vreau să cobor până acolo unde poate fi găsită această apă din vechime. Acolo și-a ucis asasinul victima. Sau poate doar a transportat-o pe acolo. Nu știu. Și am nevoie de un specialist care să știe exact unde se află crevasele prin care se poate ajunge la nivelul de la care a provenit apa.

Pe jos, într-un genunchi, Fanny examina la rândul ei desenul schițat de Niémans. Lumina era cenușie, minerală, lipsită de reflexii, iar ochii îi scânteiau ca niște stele de zăpadă. Era imposibil de ghicit la ce se gândea în acele clipe. Murmură:

— Și dacă e o capcană? Dacă ucigașul a amplasat cristalele de gheață veche pe cadavru în mod intenționat, pentru a vă atrage sus, pe ghețar? Straturile de care ați pomenit se află la peste trei mii cinci sute de metri altitudine. Nu-i tocmai o simplă plimbare. Acolo sus veți fi vulnerabil și…

— M-am gândit la asta, recunoscu Niémans. Dar asta ar însemna că ne-a lăsat un mesaj. Ucigașul vrea, așadar, ca noi să urcăm acolo. Și o vom face. Cunoașteți crevasele de pe suprafața ghețarului Vallernes unde am putea ajunge la stratul de gheață veche?

Fanny încuviință scurt din cap.

— Câte astfel de crevase există? reluă Niémans.

— Pe acest ghețar îmi vine în minte una singură, foarte adâncă.

— E perfect. Am putea oare să coborâm în adânc, noi doi?

Zgomotul infernal al unui elicopter umplu văzduhul. Vuietul elicei se apropia, iar ierburile înalte fură culcate la pământ. Torentul tremură, la câțiva metri depărtare. Ofițerul își repetă întrebarea:

— Avem vreo șansă, Fanny?

Ea aruncă o privire spre uriașul aparat de zbor și-și trecu mâna prin părul plin de bucle. Privind-o din profil, cu capul ușor înclinat, Niémans se lăsă invadat de un fior.

Fata îi zâmbi.

— Va trebui să vă țineți bine, domnule polițist!

23.

Văzute din văzduh, pământul, stâncile și pădurea își împărțeau teritoriul într-o înșiruire de văi și piscuri, lumini și umbre. Pe măsură ce elicopterul survola peisajul, Niémans admira încântat, pentru prima oară, această alternanță. O mare de conifere, mormane de grohotiș, structuri amețitoare dăltuite în piatră de o natură plină de imaginație. Polițistul avea senzația că, între aceste orizonturi pustii, i se oferea ocazia să pătrundă o taină a planetei. Un adevăr ascuns, scos la iveală pe neașteptate, îi dezvăluia o natură violentă, incoruptibilă, insensibilă pe veci la dorințele omului.

Elicopterul parcurgea neabătut labirintul reliefului accidentat, urcând cursul râului, ai cărui afluenți se uneau într-un fir de argint viu, sclipitor. Alături de pilot, Fanny cerceta atent firul apei. De-acum tânăra femeie preluase comanda operațiunii.

Verdele neîntrerupt al pădurii începu să se fractureze. Arborii începură să se retragă, ascunzându-se parcă în propriile umbre, de parcă ar fi renunțat să mai înfrunte cerul. Locul lor fu luat de suprafețe tot mai întinse de pământ negru,

steril, înghețat mai tot timpul anului. Aici creșteau doar mușchi în culori întunecate și licheni în nuanțe terne, iar din loc în loc putea fi zărită câte-o porțiune mlăștinoasă înghețată pe jumătate. În curând, se iviră primele creste stâncoase, ca niște colți gigantici, cenușii, scuipate către cer din rărunchii pământului. Apoi, din nou, culorile întunecate ale contraforturilor unei fortărețe de necucerit: muntele. Acesta se înălța, dezgolit, printre abisurile prăpăstioase.

În sfârșit, piatra lăsă loc strălucirii orbitoare, de un alb imaculat, a crestelor acoperite de zăpezile veșnice brăzdate de crevase ce începeau să se astupe, la vreme de toamnă. Niémans desluși torenții ce încremeniseră în adâncul lor. În ciuda cerului acoperit de nori cenușii, marginile șerpuite ale crevaselor luceau de parcă ar fi fost incandescente. Niémans își puse ochelarii fumurii, de policarbonat, scrutând cursul apelor ce deveniseră prizoniere ale ghețarului. În adâncul crevaselor se distingeau straturi albăstrii, ca niște amintiri fugare ale cerului de vară, încremenite în adânc. Zgomotul palelor elicei răsuna acum mai surd, vătuit, în acest imperiu al zăpezii.

Aflată pe locul din față, Fanny nu-și desprindea ochii de micul ecran al GPS-ului, care îi indica, prin satelit, poziția în care se aflau în orice moment. Își activă microfonul căștii și i se adresă pilotului:

— Acolo jos, spre nord-vest, e circul glaciar.

Pilotul încuviință din cap și viră, iar elicopterul, cu mobilitatea unei jucării, se îndreptă spre craterul de piatră de forma unui bumerang, cu dimensiunea maximă de aproximativ trei sute de metri, care se deschidea în versantul îndepărtat al piscului. În interiorul acestei depresiuni, o limbă de gheață de proporții monstruoase se revărsa către poale. În partea superioară, ghețarul sclipea, luminos. În josul pantei însă, nuanțele sale deveneau mai întunecate, acolo unde gheața se

acumula, era comprimată de greutatea straturilor din amonte, sfărâmându-se în lame împietrite. Fanny urlă către pilot:

— Chiar aici, sub noi, e crevasa.

Elicopterul se îndreptă spre marginea ghețarului, în locul unde așchiile de gheață, suprapuse ca niște trepte, se despicau într-o falie adâncă: un rânjet întunecat pe chipul sulemenit cu albul zăpezii al muntelui. Elicopterul ateriză, stârnind vârtejuri de nea. Furtuna provocată de elice desena dune pe zăpada ca o pulbere fină.

— Două ore, urlă pilotul pentru a se face auzit. Am să revin peste două ore, înainte să se întunece.

Fanny își reglă GPS-ul, apoi i-l întinse pilotului, pentru a-i indica punctul în care voia ca acesta să îi preia la întoarcere. El îi făcu semn că înțelesese, iar Niémans și Fanny săriră afară din cabină, având fiecare în spinare câte un rucsac impermeabil enorm.

Elicopterul decolă imediat și se făcu nevăzut în câteva clipe, de parcă l-ar fi înghițit cerul, lăsându-i pe cei doi singuri în împărăția zăpezilor veșnice.

O vreme, tăcură. Niémans ridică privirea, scrutând împrejurimile, apoi aruncă o privire în prăpastia ce se căsca lângă ei; erau doar două particule minuscule într-un deșert alb. Polițistul era în culmea fericirii, cu toate simțurile în alertă. I se părea că aude, în contrast cu imensitatea peisajului înconjurător, murmurul discret al zăpezii, cristalele ce se formau, într-un proces pe cât de tainic, pe atât de intim.

Aruncă o privire către tânăra femeie. Cu talia cambrată, umerii încordați, ea inspira și expira profund, de parc-ar fi vrut să-și umple plămânii de prospețimea și răcoarea înălțimilor. Venirea pe munte părea să-i fi redat buna-dispoziție. Polițistul intuia acum ceva uimitor: femeia aceasta se simțea împlinită doar aici, în reflexiile albăstrii ale ghețarului, în aerul rarefiat al marilor altitudini. Părea o zână. O creatură a muntelui.

Niémans arătă înspre crevasă:

— De ce aici și nu altundeva?

— Fiindcă această crevasă e singura îndeajuns de adâncă pentru a putea fi atinse straturile de care ați pomenit. Adâncimea ei atinge pe alocuri o sută de metri.

Niémans se apropie.

— O sută de metri? Dar nu avem nevoie să coborâm decât câțiva metri pentru a atinge straturile care corespund anilor șaizeci. Am făcut calculele: luând în considerare douăzeci de centimetri pe an, am avea…

Fanny zâmbi.

— Da, teoretic așa e. Dar ghețarul acesta nu se încadrează în medie. Ghețurile din circul glaciar sunt strivite, oblice. Altfel spus, straturile se evazează, se alungesc. Fiecărui an îi corespunde, în această porțiune a ghețarului, în adâncul prăpastiei, un strat cu o grosime de aproximativ un metru. Prin urmare, e cazul să vă refaceți calculele, domnule polițist. Pentru a ne întoarce în timp treizeci și cinci de ani, va trebui să coborâm…

— … la mai bine de treizeci și cinci de metri adâncime?

Tânăra încuviință. Undeva dedesubt, într-o albie albăstrie, se auzea clipocitul apei. Râsul cristalin al unui pui de râușor. Fanny arătă spre abisul de dincolo de ea.

— Mai e un motiv pentru care am ales această crevasă, nu alta. Ultima stație a telefericului nu e decât la opt sute de metri distanță. Dacă ipoteza dumneavoastră e corectă, dacă ucigașul și-a atras într-adevăr victima în adâncul unei crevase, sunt șanse să fie aceasta. În plus, e cea în care se poate coborî cel mai ușor.

Fanny îngenunche și-și desfăcu rucsacul, scoțând două perechi de crampoane de oțel. Îi întinse una dintre ele lui Niémans.

— Fixați-vă astea pe tălpi.

Niémans se supuse. Modul de fixare pe tălpile bocancilor, cu niște curele de neopren, îi amintea de patinele cu rotile din copilăria sa.

Fanny continua să scoată echipamentul din rucsac: o serie de tije filetate, goale pe interior, care se continuau cu o buclă prelungă.

— Pitoane pentru gheață, explică ea laconic.

Răsuflarea i se cristaliza într-un abur strălucitor. Luă apoi un ciocan-piolet cu mânerul îngroșat, ale cărui elemente nichelate păreau a fi demontabile, fiecare în parte. Îi întinse apoi o cască lui Niémans, care privea toate aceste obiecte cu o curiozitate crescândă. Instrumentele acestea îi păreau deopotrivă foarte sofisticate și totuși de-o simplitate evidentă. Erau colorate precum bomboanele englezești și păreau fabricate din materiale revoluționare, necunoscute.

— Apropiați-vă.

Fanny îi ajustă în jurul taliei și al pulpelor un ham matlasat, un adevărat labirint de chingi și bucle. Cu toate acestea, tânăra reuși să îl aranjeze și să-l fixeze în doar câteva secunde. Se retrase, contemplându-și opera, ca un stilist ce-și contemplă modelul.

— Sunteți superb! zâmbi ea.

Apoi scoase din rucsac o lampă complicată, dotată cu curele de susținere, un sistem electric și un fitil plat montat în fața unui reflector. În suprafața de oglindă a acestuia, Niémans apucă să se admire vreme de-o clipă. Cu cagula pe cap, cu casca, harnașamentul și crampoanele de oțel, arăta ca un soi de Yeti extraterestru. Fanny fixă lampa pe casca polițistului, apoi petrecu un tub de la aceasta până peste umărul lui. Îi agăță la centură un mic rezervor și explică, cu voce scăzută:

— E o lampă cu acetilenă, funcționează pe bază de carbid. Am să vă arăt la momentul potrivit cum să o porniți. Ridică privirea și continuă, uitându-se în ochii lui Niémans, pe un ton plin de seriozitate: Ghețarul e o lume aparte, domnule comisar. Dați

uitării toate reflexele, obiceiurile sau metodele de deducție. Nu vă încredeți în nimic: nici în reflexii, nici în tăria pereților, nici în înfățișarea lor. Arătă spre abis, în timp ce își punea și ea harnașamentul: Acolo, în pântecele ghețarului, totul o să vi se pară uimitor, extraordinar, minunat. Dar toate aceste frumuseți ascund, de fapt, capcane. E un alt fel de gheață decât cea pe care o cunoaște fiecare om de rând. O gheață hipercomprimată, mai dură decât betonul, dar care poate să ascundă un hău sub o pojghiță de câtiva milimetri grosime. Va trebui să mă ascultați și să executați totul întocmai cum am să vă indic.

Fanny făcu o pauză, lăsându-i răgazul să pătrundă însemnătatea spuselor ei. Aburii ce se condensau din cauza gerului alcătuiau un halou fermecat în jurul feței sale. Își adună părul într-o coadă și își puse cagula.

— Vom coborî pe aici, reluă ea. Există o denivelare, iar asta ne va ușura accesul. Am să cobor prima și am să înfig pitoanele. Aerul comprimat eliberat în momentul străpungerii gheții va crea o crăpătură gigantică, pe o lungime de câteva zeci de metri, fie pe verticală, fie pe orizontală. Va trebui să vă țineți departe de perete. Zgomotul va fi infernal, ca de tunet. În sine, asta nu ne amenință în vreun fel, dar zgomotul ar putea provoca desprinderea unor blocuri de gheață sau a unor stalactite. Fiți cu ochii în patru, domnule comisar. Fiți mereu atent și nu vă atingeți de nimic.

Niémans își întipărea în minte spusele tinerei femei. Pentru prima oară în viață se vedea nevoit să asculte ordinele unei puștoaice cu păr buclat. Fanny păru că-i ghicește frământările dictate de orgoliu și reluă, amuzată și autoritară în egală măsură:

— Ne vom pierde noțiunea timpului și capacitatea de a percepe corect distanțele. Singurul nostru reper va fi coarda. Am mai multe lungimi

de coardă de câte o sută de metri și doar eu voi putea să apreciez corect distanța pe care am parcurs-o. Veți înainta pe urmele mele și îmi veți asculta ordinele. Fără inițiative personale și gesturi spontane. S-a înțeles?

— Ok, șuieră Niémans. Mai e ceva?

— Nu.

Fanny privi spre cerul încărcat de nori.

— Am acceptat să vă însoțesc în această expediție doar fiindcă vine furtuna. Dacă cerul va redeveni cumva însorit, va trebui să urcăm numaidecât la suprafață.

— De ce?

— Fiindcă gheața va începe să se topească. Torenții se vor umple și vor curge de-a lungul pereților crevasei, peste noi, iar apa lor nu va avea mai mult de două grade peste zero. Noi, în schimb, vom fi încălziți, datorită mișcării. Va fi un prim șoc, care s-ar putea să ne pricinuiască un atac de cord. Dacă vom supraviețui, temperatura scăzută a apei ne va veni de hac foarte curând. Ne vom simți membrele îngreunate, mișcările ne vor deveni din ce în ce mai lente… Nu cred că e cazul să vă mai explic. În câteva minute, vom fi împietrit ca niște statui, niște sloiuri de gheață atârnate de-o coardă. Așadar, orice s-ar întâmpla, orice vom găsi acolo, la primele semne ale reapariției soarelui, vom urca imediat.

Niémans reflectă o clipă la spusele fetei.

— Asta înseamnă că și ucigașul a trebuit să coboare în adâncul crevasei pe timp de furtună?

— Pe timp de furtună sau de noapte.

Comisarul căzu pe gânduri: atunci când se interesase despre starea vremii, aflase că soarele strălucise toată ziua de sâmbătă, în întreaga regiune. Dacă ucigașul coborâse cu victima sa cu tot în adâncul crevasei, însemna că o făcuse în timpul nopții. Dar de ce își impusese condiții atât de dificile?

Și de ce mai revenise apoi în vale, cu cadavru cu tot?

Niémans păși nesigur pe crampoanele de oțel, până la marginea hăului. Riscă o privire în jos. Panta nu era chiar atât de abruptă. Dimpotrivă, la vreo cinci metri mai jos, pereții ambelor laturi ale crevasei erau bombați, în asemenea măsură încât aproape se atingeau. De-acolo în jos, abisul devenea doar o crăpătură prelungă și foarte îngustă, asemenea celei dintre marginile unei scoici infinite.

Fanny i se alătură și, în timp ce-și agăța la centură o mulțime de pitoane, îi explică:

— Torentul se strecoară în crevasă și curge câțiva metri mai jos. Ăsta este motivul pentru care prăpastia e mai largă, dedesubtul acestei porțiuni îngustate: acolo, apa stropește pereții și, fiind mai caldă decât gheața, sapă în peretele ghețarului. Va trebui să ne strecurăm până acolo, sub această porțiune îngustată.

Niémans privi atent locul unde cele două maxilare ale uriașei guri de gheață abia lăsau să se întrevadă ce se afla mai jos.

— Așadar, cu cât coborâm mai adânc în ghețar, cu atât ne vom apropia de gheața din secolele trecute?

— Da. În zona arctică se poate coborî astfel până la nivelul unor epoci foarte îndepărtate. La mai multe mii de metri adâncime se află, netulburate de atunci, apele care l-au împins pe Noe să-și construiască Arca. Și, totodată, și aerul pe care acesta l-a respirat.

— Aerul?

— Bulele de oxigen prinse în gheață.

Niémans era de-a dreptul stupefiat. Fanny își luă rucsacul în spinare și îngenunche la marginea crevasei. Înșurubă primul piton și agăță de el o carabinieră, prin care trecu o coardă. Ridică încă o dată privirea spre cer și rosti, pe un ton amuzat:

— Bun-venit în mașina timpului, domnule comisar!

24.

Coborâră în rapel.

Polițistul era suspendat pe o coardă care fusese trecută printr-o carabinieră autoblocantă. Pentru a coborî era de-ajuns să strângă de blocator, care elibera imediat coarda. Urma o coborâre lină. Era de-ajuns să înceteze presiunea asupra blocatorului și coborârea era de îndată frânată, iar polițistul rămânea atârnat deasupra hăului, așezat în ham.

Concentrându-se asupra repetării acestui gest simplu, Niémans asculta fără crâcnire ordinele lui Fanny. Aceasta, aflată câțiva metri mai jos, îi indica momentele în care putea să coboare. Când ajungea în dreptul unui piton, polițistul muta blocatorul dedesubtul ei, nu înainte însă de a se asigura cu o lonjă, o bucată scurtă de coardă prinsă de harnașamentul său. Cu toate aceste apendice care-i atârnau de echipament, polițistul se simțea ca o caracatiță ale cărei tentacule ar fi putut trage sania lui Moș Crăciun.

Pe tot timpul coborârii, Niémans se aflase deasupra tinerei femei, fără să o vadă, dar încrederea în experiența acesteia îi sporise considerabil. Îi auzea doar mișcările, undeva dedesubt. În clipa aceea nu se gândea la nimic. Se concentra numai la ceea ce făcea atunci și, în același timp, experimenta un amestec de senzații foarte vii și noi pentru el. Suflul rece al zidului de gheață. Presiunea harnașamentului care-i menținea corpul suspendat deasupra prăpastiei. Frumusețea gheții, care lucea în nuanțe de albastru închis, ca o frântură de noapte smulsă de pe boltă.

În curând, lumina directă a cerului îi părăsi. Trecură dincolo de buza umflată a faliei, intrând în

inima abisului. Niémans avu senzația că se cufunda în pântecele cristalizat al unui animal monstruos. Sub acest clopot de gheață, în atmosfera saturată de umiditate, avea impresia că tot ceea ce simțea devenea mai acut, mai intens. Admira, în coborâre, pereții întunecați și totuși translucizi care, ici-colo, lansau câte-o sclipire părelnică, ca un ecou al luminii. În întunericul de acolo, fiecare gest al lor provoca rezonanțe cavernoase.

În sfârșit, Fanny puse piciorul pe suprafața unui soi de pasarelă naturală, aproape orizontală, care se întindea de-a lungul peretelui. La scurt timp după aceea, Niémans ajunse și el la același nivel. Pereții crevasei se apropiaseră din nou, distanța care-i despărțea nu mai era aici decât de câțiva metri.

— Apropiați-vă, îi porunci ea.

Polițistul se supuse. Fanny apăsă un punct de pe creștetul căștii lui, cu un declic. Niémans ar fi putut să jure că fusese sunetul unei brichete. Brusc, o lumină puternică despică bezna. În reflectorul de pe casca fetei, Niémans își văzu din nou silueta, dar și o noutate: flacăra de acetilenă, în forma unui con inversat, care difuza, prin refracție, o lumină puternică. Pe pipăite, Fanny își aprinse propria lampă și-i șopti:

— Dacă ucigașul pe care-l căutați a coborât într-adevăr în această crevasă, înseamnă că a trecut exact pe aici.

Niémans o privi uimit, fără să perceapă înțelesul spuselor fetei. Lumina gălbuie a lămpii, care-i lumina orizontal chipul, îi preschimba trăsăturile, iar umbrele întunecate o făceau să pară amenințătoare, demonică.

— Suntem exact la adâncimea potrivită, reluă ea, arătând spre suprafața netedă a peretelui de gheață. La aproximativ treizeci de metri de boltă, în zona zăpezilor cristalizate din anii ’60 și dinaintea respectivei epoci.

Fanny apucă un nou pachet de coardă, apoi fixă un piton în peretele de gheață. Îl lovi de câteva ori cu ciocanul, apoi îl înșurubă, folosindu-se de un piton inserat în buclă, ca de un tirbușon. Puterea acestei femei nu înceta să-l uimească pe Niémans. Văzând cum așchiile de gheață țâșneau din perete, lateral, polițistul își spuse că nu cunoștea mulți bărbați capabili de un asemenea tur de forță.

Porniră de-a lungul corzii, de astă dată pe orizontală, de-a lungul tunelului ce sclipea în lumina lămpilor cu acetilenă. Înaintau deasupra prăpastiei, legați unul de altul. Reflexiile lor se mișcau, fantomatice, pe peretele de vizavi. La fiecare douăzeci de metri, Fanny fracționa coarda, plantând câte un nou piton în perete și izolând astfel sectoarele succesive ale traseului. Repetă de mai multe ori operațiunea și parcurseră astfel aproximativ o sută de metri.

— Continuăm? întrebă ea.

Polițistul o privi. Fața ei, schimonosită de lumina brutală a lămpii, căpătase parcă o expresie malefică. Încuviință, arătând spre coridorul de gheață ce se pierdea într-un labirint al reflexiilor. Femeia scoase un nou colac de coardă și își reluă rutina anterioară. Piton, coardă, douăzeci de metri parcurși, apoi din nou, piton, coardă…

Parcurseră astfel patru sute de metri. Niciun semn, nicio urmă nu indica faptul că asasinul ar fi trecut pe acolo. Curând, Niémans avu impresia că peretele de gheață se clătina. Auzi clinchete și, de undeva din depărtare, ceva ce semăna cu un râs sardonic. Lumina părea să fi invadat crevasa, rezonanța sporise, vedea totul ca prin ceață. Exista oare un rău de gheață, ca un fel de rău de înălțime? Aruncă o privire spre Fanny, care pregătea un nou colac de coardă. Nu părea să fi remarcat vreo schimbare.

Simți o strângere de inimă. Începuse, oare, să delireze? Corpul și mintea sa, sub imperiul oboselii, păreau să dea semne de abandon.

Niémans începu să tremure. Frigul îl zgâlțâia, pătrunzându-l până la oase. Mâinile i se încleștară pe ultimul piton. Înainta neîndemânatic. Ochii i se umplură de lacrimi și încercă să se apropie de Fanny. Brusc, simți că avea să cadă, picioarele nu-i mai puteau susține greutatea. Delirul părea să i se fi accentuat. Pereții albaștri păreau că se ondulează, râsetele îndepărtate stârneau acum ecouri. Avea să cadă. În hău. În propria-i nebunie. Sufocându-se, reuși să rostească:

— Fanny…

Tânăra se întoarse spre el, iar Niémans înțelese brusc că nu delira.

Fața alpinistei nu mai era luminată doar de lampa polițistului. O strălucire orbitoare, atât de intensă încât i-ar fi fost imposibil să-i localizeze sursa primară, îi inunda trăsăturile. Fanny își recăpătase frumusețea radiantă, învăluitoare. Niémans privi în jur. Zidul de gheață sclipea din plin acum, iar de sus, pe suprafața gheții se scurgeau adevărate torente, o ploaie de neimaginat până în urmă cu câteva clipe.

Nu, nu delira. Dimpotrivă: polițistul reușise să sesizeze un fenomen pe care Fanny, prea ocupată cu legarea corzilor, îl neglijase: apariția soarelui. La suprafață, norii de furtună se risipiseră iar soarele începuse să strălucească. Astfel se explica strălucirea difuză ce se insinua prin interstițiile gheții. De aici proveneau reflexiile aparent inexplicabile, dar și sunetele, ca un râs ironic, pe care le producea gheața.

Temperatura începuse să crească. Ghețarul se topea.

— La dracu', șuieră Fanny, care înțelese, la rândul său, ce se petrecuse.

Privi spre cel mai apropiat piton înfipt în perete. Primele striații ale filetului acestuia deveniseră vizibile, ivindu-se din peretele care asuda lacrimi de gheață topită. Cei doi erau în pericol să își

piardă punctul de sprijin și să se prăbușească în abis. Fanny porunci:

— Dați-vă la o parte!

Niémans schiță un pas în spate, încercând să se deplaseze spre stânga. Piciorul îi alunecă, reuși să se redreseze; aflat cu spatele spre hău, trase cu putere de coardă pentru a-și recăpăta echilibrul. Auzi și simți, simultan, zgomotul pitonului care fu smuls din perete, scrâșnetul crampoanelor pe gheața umedă, apoi simți izbitura pumnului lui Fanny, care îl apucă de ceafă în ultima clipă. Fata îl împinse cu fața la perete.

Simți pe obraz mușcătura rece a apei apropiate de punctul de îngheț. Fanny îi șopti la ureche:

— Nu mai faceți nicio mișcare.

Niémans încremeni, încordat, gâfâind. Fanny trecu dincolo de el, iar el îi simți răsuflarea, mirosul vag de transpirație și mângâierea buclelor. Femeia îl asigură din nou cu o coardă, înfigând două pitoane cu o viteză și o îndemânare uimitoare.

În acest timp, zgomotele surde ce umpleau crevasa se amplificară, devenind tunete mocnite și vuiete de cascadă. Pretutindeni în jur, apa biciuia cu sete peretele de gheață. Hălci de gheață se desprindeau de deasupra, lovind pasarela naturală pe care se aflau și sfărâmându-se. Niémans închise ochii. Simțea că se mișcă, alunecă și se pierde în acest palat al oglinzilor în care unghiurile, distanțele și perspectivele încetaseră să mai aibă vreo noimă.

Strigătul lui Fanny îl readuse la realitate.

Întoarse capul și, în stânga sa, o văzu pe tânăra femeie încordându-se, agățată de coardă, în timp ce încerca să se îndepărteze de perete. Niémans făcu un efort supraomenesc pentru a se ridica, încercând să se apropie de ea, în timp ce, de sus, șuvoaiele de apă îl izbeau cu forța unei cataracte. Cu degetele încleștate pe coardă, se lăsă să atârne, ca spânzurat, și traversă un adevărat torent

vertical. De ce încerca oare ea să se îndepărteze de perete, când hăul abia aștepta să îi înghită? Fanny întinse mâna spre suprafața gheții:

— Acolo. E acolo, îi șopti ea.

Niémans se așeză pe axa vizuală a tinerei alpiniste.

Și, în acel moment, înțelese ceea ce ar fi trebuit să fie imposibil.

Pe suprafața transparentă, preschimbată într-o oglindă șiroind de ape, se ivise silueta unui corp prizonier în gheață, în poziția fătului, cu gura deschisă într-un urlet mut. Șiroaiele de apă se prelingeau peste imagine, distorsionând contururile cadavrului vânăt, plin de răni.

În ciuda surprizei și a frigului care avea să-i ucidă în curând, comisarul înțelese că nu aveau în față decât o oglindire a adevărului. Se asigură că se afla în echilibru, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, descriind un semicerc perfect pentru a se întoarce cu fața spre peretele de vizavi. Murmură:

— Nu. E *acolo.*

Privirea lui refuza să se mai desprindă de adevăratul cadavru, împietrit în substanța celuilalt perete de gheață, ale cărui contururi însângerate se amestecau cu cele ale propriei imagini în oglindă.

25.

Niémans așeză dosarul pe birou și i se adresă căpitanului Barnes:

— Cum puteți fi sigur că bărbatul în cauză e victima noastră?

Jandarmul, care rămăsese în picioare, făcu un gest menit să sublinieze evidența celor susținute de el.

— Mama lui a fost aici, la noi, adineauri. Spune că fiul ei a dispărut azi-noapte…

Comisarul se afla din nou într-un birou de la sediul Jandarmeriei, la primul etaj al clădirii. Deabia acum, îmbrăcat cu un pulover gros de lână, cu guler înalt, simțea că începe să se încălzească un pic. În urmă cu o oră, Fanny reușise să îl readucă din adâncuri la lumină, viu și aproape nevătămat. Norocul fusese de partea lor: elicopterul care trebuia să-i recupereze tocmai survola zona în acele clipe.

De atunci, o echipă de salvamontiști se străduia să extragă cadavrul din sanctuarul său de gheață, în vreme ce Fanny Ferreira și comisarul reveniseră în oraș și avuseseră parte de o vizită medicală în toată regula.

La brigadă, Barnes îl anunțase imediat după sosire despre un nou caz de dispariție, a cărui victimă ar fi putut fi una și aceeași cu cadavrul abia descoperit: Philippe Sertys, douăzeci și șase de ani, celibatar, asistent medical la spitalul din Guernon. Niémans își repetă întrebarea, sorbind din cafeaua fierbinte:

— Câtă vreme nu s-a stabilit încă identitatea exactă a victimei, ce vă face să credeți că e vorba de același individ?

Barnes scotoci într-o mapă cartonată, apoi îngăimă:

— E din cauză… e din cauza asemănării.

— Ce asemănare?

Căpitanul îi puse în față lui Niémans fotografia unui tânăr tras la față, cu părul tuns scurt. Avea un zâmbet cald, dar în privire i se putea citi o durere pe care nu reușea să o ascundă. Figura era tânără, aproape copilăroasă, dar parcă hăituită. În sfârșit, Niémans înțelese la ce se referise Barnes: tânărul din poză semăna cu Rémy Caillois, prima victimă. Aceeași vârstă, același chip emaciat, aceeași frizură. Doi tineri frumoși și slabi, a căror expresie trăda o tulburare interioară vădită.

— E o serie, domnule comisar.

Niémans sorbi din nou din cafea și avu impresia că gâtlejul, încă înghețat, avea să-i explodeze în contact cu lichidul fierbinte. Ridică privirea.

— Poftim?

Barnes se bâțâia de pe-un picior pe altul. Tălpile bocancilor îi scârțâiau pe pardoseală și părea că se află pe puntea unei ambarcațiuni în furtună.

— N-am experiența dumneavoastră, desigur, dar… În sfârșit, dacă cea de-a doua victimă e într-adevăr Philippe Sertys, mi se pare evident că avem de-a face cu o serie. Cu un ucigaș în serie, vreau să zic. Își alege victimele în funcție de înfățișare. Fața aceasta îi amintește probabil de o experiență traumatică și…

Căpitanul tăcu brusc, întâlnind privirea furibundă a lui Niémans. Comisarul încercă să mai atenueze din vehemență printr-un zâmbet forțat.

— Căpitane, hai să nu inventăm o telenovelă pornind de la o simplă fotografie. Mai ales nu acum, cât încă nu suntem convinși de identitatea victimei.

— Eu… Aveți dreptate, domnule comisar.

Jandarmul se juca nervos cu dosarul pe care-l ținea în mină și în care părea că se află informații despre tot ce se petrecea în oraș. Era deopotrivă derutat și agitat. Niémans putea să-i citească gândul care-i ocupa întreaga minte în acele clipe: „Un ucigaș în serie la Guernon!” Jandarmul avea să fie traumatizat până la pensie și mult după aceea, dacă ipoteza aceasta se adeverea. Polițistul reluă:

— Ce știi de la salvamontiști?

— Sunt pe cale să scoată victima din adâncul crevasei. Gheața… În fine, gheața a blocat total corpul. Potrivit colegilor, bărbatul a fost așezat acolo noaptea trecută. Probabil că a fost nevoie de o temperatură foarte scăzută pentru ca gheața să devină tare ca piatra acolo…

— Cam în cât timp putem spera că vom recupera corpul?

— Cred că va mai dura cel puțin o oră, domnule comisar. Îmi pare rău.

Niémans se ridică și deschise fereastra. Frigul invadă încăperea.

Era ora optsprezece.

Noaptea cobora deja peste oraș, ca o umbră gigantică ce înghițea încet acoperișurile de ardezie și frontoanele de lemn. Râul se ascundea în tenebre ca un șarpe între bolovani.

În ciuda puloverului gros, comisarul se înfioră. Categoric, provincia nu-i pria deloc. Mai ales „această” provincie, pitită la poalele muntelui, bătută de vânt și de furtuni, împărțită între mâzga cenușie a zăpezii murdare și clinchetele neîncetate ale țurțurilor prezenți pe toate streșinile. O lume întreagă închisă în sine, secretă, ostilă, ce se complăcea în tăcerea ei precum sâmburele în miezul fructului.

— Cum stăm, după douăsprezece ore de anchetă? întrebă el, întorcându-se spre Barnes.

— Nicicum. Verificările n-au avut niciun rezultat. N-am găsit nici măcar un vagabond. Niciun deținut eliberat care să corespundă profilului unui criminal ca al nostru. Nicio veste interesantă din gări, de la hoteluri sau de la autogări. Niciun rezultat de la filtrele rutiere.

— Dar de la bibliotecă?

— De la bibliotecă?

Odată cu apariția unui al doilea cadavru, pista cu cărțile părea moartă, dar polițistului îi plăcea să ducă la bun sfârșit orice investigație. Îi explică lui Barnes:

— Cei de la Poliția Judiciară Regională întreprind o cercetare referitoare la cărțile pe care le-au împrumutat studenții de la bibliotecă.

Căpitanul ridică din umeri.

— Aha, nu-i vorba de noi! Va trebui să-l întrebați pe Joisneau despre…

— Unde e acum?

— N-am idee.

Niémans încercă de îndată să îl apeleze pe tânărul ofițer pe telefonul mobil. Niciun răspuns. Telefonul fusese deconectat. Iritat, continuă cu întrebările:

— Și Vermont?

— E sus pe munte, cu echipa lui. Scotocesc prin refugii și cercetează versanții. Mai mult ca oricând…

Niémans oftă.

— Va trebui să cereți o suplimentare de efective de la Grenoble. Mai vreau încă cincizeci de oameni. Cel puțin cincizeci. Vreau ca investigațiile să fie îndreptate în zona ghețarului Vallernes și a telefericului care duce acolo. Vreau să periați tot muntele, până în vârf.

— Am să mă ocup.

— Câte baraje rutiere ați instalat?

— Opt. La intrarea pe autostradă, pe două drumuri naționale și cinci departamentale. Guernon-ul e bine supravegheat acum, domnule comisar. Dar, așa cum v-am spus…

Polițistul își aținti privirea în ochii lui Barnes:

— Căpitane, până în acest moment avem o singură certitudine: aceea că ucigașul e un alpinist experimentat. Interogați-i pe toți cei capabili să se deplaseze singuri pe ghețar, la Guernon și în împrejurimi.

— Vom avea cam mult de lucru. Alpinismul e sportul local și…

— Nu mă refer la orice alpinist, Barnes. Vorbesc de un expert, de un bărbat capabil să transporte de unul singur un cadavru într-o crevasă, la treizeci de metri adâncime. I-am cerut deja lui Joisneau să se ocupe de treaba asta. Găsește-l și află dacă a făcut ceva progrese.

Barnes se înclină.

— Foarte bine, am s-o fac. Dar insist să vă reamintesc: noi, cei din partea locului, suntem oameni ai muntelui. Veți găsi alpiniști experimentați în fiecare sat, în fiecare cătun, pe

toți versanții fiecărui masiv muntos. E o tradiție locală, așa cum unii dintre cei din zonă cresc animalele la fel ca pe vremea bunicilor lor sau alții caută cristale… Toți ăștia și-au păstrat pasiunea pentru ascensiune. Doar aici, la Guernon, în orașul universitar, aceste practici au devenit desuete.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că va trebui să ne extindem și mai mult aria cercetărilor, până în așezările de la mai mare altitudine. Vom avea nevoie de multe zile.

— Cere mai multe efective suplimentare. Instalează câte-un cartier general în fiecare localitate. Verificați cum și-au petrecut timpul, ce echipamente au, distanțele care-i despart de crevasă. Și, la naiba, găsește-mi niște suspecți!

Comisarul deschise ușa și, înainte de-a ieși, încheie discuția:

— Convoac-o pe mamă!

— Care mamă?

— Mama lui Philippe Sertys: vreau să stau de vorbă cu ea.

26.

Niémans coborî la parter. Sediul Brigăzii de Jandarmerie nu se deosebea cu nimic de orice alt post de poliție din întreaga Franță și, cel mai probabil, de oriunde în lume. Dincolo de pereții despărțitori vitrați, Niémans putea să vadă fișetele metalice, birourile cu tăblii plastifiate, linoleumul murdar, plin de arsuri de țigară. Îi plăceau locurile de acest fel, așa monocrome cum apăreau în lumina orbitoare a neoanelor. Îi aminteau de esența muncii de polițist, aceea din stradă, din teren. Locurile de acest fel nu constituiau decât o anticameră pentru adevărata vocație a muncii de polițist, un fel de antreu întunecat din care țâșneai întotdeauna cu sirenele urlând și girofarul pornit.

Atunci o văzu, așezată pe o bancă de pe culoar, înfofolită într-o pătură din polar și îmbrăcată cu un pulover bleumarin de jandarm. Simți un fior și se revăzu în postura de prizonier al ghețurilor, alături de ea, cu răsuflarea-i caldă mângâindu-i ceafa. Își aranjă ochelarii cu un gest reflex, între anxietate și cochetărie.

— N-ați plecat încă spre casă?

Fanny Ferreira își ridică privirea limpede.

— Mai trebuie să-mi semnez depoziția. A început să devină un obicei. Să nu contați însă pe mine pentru a-l descoperi pe cel de-al treilea.

— Al treilea?

— Al treilea cadavru.

— Credeți că asasinatele vor continua?

— Dumneavoastră nu?

Femeia deveni conștientă de grimasa tristă a lui Niémans și rosti, cu voce scăzută:

— Îmi cer scuze. Ironia e felul în care fac față împrejurărilor adverse.

Spunând acestea, lovi ușor cu palma deschisă bancheta, chiar lângă ea, de parcă i-ar fi făcut semn unui copil să se așeze alături. Niémans se supuse. Cu capul adâncit între umeri, cu mâinile împreunate în poală, începu să-și bâțâie ușor picioarele.

— Voiam să vă mulțumesc, spuse el, printre dinți. Fără dumneavoastră, acolo în adâncul ghețarului…

— N-am făcut decât să-mi iau în serios rolul de ghid.

— E adevărat. Nu doar că mi-ați salvat viața, ci m-ați și condus exact acolo unde voiam să ajung…

Expresia de pe chipul lui Fanny deveni, brusc, serioasă. Culoarul se umpluse de jandarmi care tropăiau zgomotos încoace și încolo. Întrebă:

— De fapt… cum merge ancheta? Ce anume a determinat violența acestor crime? De ce toată această punere în scenă bolnavă?

Niémans încercă să zâmbească, dar tentativa sa nu fu încununată de succes.

— N-am avansat deloc. Nu știu decât ceea ce simt.

— Adică?

— Simt că avem de-a face cu un criminal în serie. Dar nu e un criminal obișnuit. Nu lovește la întâmplare, mânat de cine știe ce obsesie. Seria asta de crime este rezultatul unui motiv precis. Un motiv ascuns, dar care e cât se poate de rațional.

— Ce gen de motiv ar putea fi?

Polițistul o privi pe Fanny cu atenție. Chipul îi era umbrit parcă de aripi.

— Nu știu. Nu încă.

Se lăsă tăcerea. Fanny își aprinse o țigară și, pe neașteptate, întrebă:

— De cât timp lucrați în poliție?

— De vreo douăzeci de ani.

— Ce anume v-a determinat să vă alegeți această meserie? Ați vrut să îi prindeți pe cei răi?

Niémans zâmbi, de data asta cât se putea de sincer. Cu coada ochiului, observă sosirea unui nou grup de jandarmi, cu impermeabilele lucind datorită picăturilor de ploaie. Din expresia de pe chipurile lor, deduse imediat că nu descoperiseră nimic. Privirea i se întoarse iar spre Fanny, care trăgea cu sete din țigară.

— Genul ăsta de motivații se estompează destul de repede, să știți. De altfel, dorința de dreptate și alte baliverne de felul ăsta nu m-au emoționat niciodată.

— Și-atunci? V-a atras câștigul financiar? Siguranța unui loc de muncă?

Niémans se strâmbă, uimit:

— Aveți niște idei ciudate. Nu, cred că am ales să devin polițist pentru senzațiile tari.

— De felul celor pe care le-am trăit azi?

— De exemplu, da.

— Înțeleg, încuviință ea, ironic, expirând un nor de fum alb. Sunteți un „om al extremelor”, care își

pune în valoare existența riscând-o zi de zi…

— De ce nu?

Fanny imită poziția lui Niémans, cu umerii încovoiați și mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Nu mai zâmbea. Realizase că Niémans, chiar dacă nu intrase în amănunte, își dezvăluia în aceste clipe o parte a eului său profund. Murmură, cu țigara între buze:

— Într-adevăr, de ce nu?…

Polițistul își plecă privirea și, pe sub rama ochelarilor, studie vreme de câteva clipe mâinile tinerei femei. Nu avea verighetă, ci doar plasturi, urme ale unor răni mai vechi, cicatrici. Tânăra alpinistă părea căsătorită doar cu elementele naturii și cu emoțiile violente.

— Nimeni nu poate să înțeleagă pe de-a-ntregul ce e în mintea unui polițist, reluă el, pe un ton grav. Cu atât mai puțin ar avea însă căderea să îl judece. Trăim într-o lume brutală, incoerentă, închisă. O lume periculoasă, cu hotarele bine stabilite. Sunteți în afara ei și nu puteți înțelege. Iar noi, cei dinăuntru, nu avem obiectivitatea necesară unei judecăți detașate. Asta-i lumea polițiștilor: un univers închis ermetic, un crater înconjurat de sârmă ghimpată. Ceva de neînțeles, prin însăși natura sa. Dar un lucru e cert: n-avem ce învăța de la niște birocrați pentru care cel mai mare risc e să-și prindă degetele-n portiera mașinii.

Fanny se încordă și-și trecu mâinile prin părul buclat, dându-l pe spate. Niémans îi asemui în gând buclele cu niște rădăcini încărcate de pământ. Rădăcinile unui vertij numit senzualitate. Se înfioră. În el, furnicăturile reci dădeau o ultimă bătălie contra sângelui fierbinte din vine.

Fanny întrebă, cu glas scăzut:

— Ce aveți de gând să faceți acum? Care e următoarea etapă a anchetei?

— Vom continua căutările. Și vom aștepta.

— Ce anume veți aștepta? insistă ea, redevenind agresivă. Să apară următoarea victimă?

Niémans se ridică ignorând provocarea fetei.

— Voi aștepta să fie adus cadavrul de pe munte. Practic, ucigașul ne-a dat întâlnire acolo. A plasat în cel dintâi cadavru un indiciu care mi-a permis să ajung pe ghețar. Mă gândesc că se prea poate să fi plasat un al doilea indiciu în noul cadavru, care ne-ar putea conduce la un al treilea… Și așa mai departe. E un fel de joc, în care suntem nevoiți să pierdem de fiecare dată.

Fanny se ridică la rândul ei și-și luă pufoaica pusă la uscat pe marginea băncii.

— Trebuie neapărat să îmi acordați un interviu.

— Despre ce vorbiți?

— Sunt redactor-șef al ziarului Universității, *Tempo*.

Niémans își simți nervii încordându-se.

— Să nu-mi spuneți că…

— Nu vă fie teamă, puțin îmi pasă de ziar. Oricum – și n-aș vrea să luați asta drept o încercare de a vă descuraja – toată presa națională va fi în curând aici. Atunci veți avea de-a face cu jurnaliști mult mai sâcâitori decât mine.

Comisarul flutură din mână a lehamite.

— Unde locuiți? întrebă el, brusc.

— La Universitate.

— Unde anume?

— La mansarda clădirii centrale. Am un apartament, lângă garsonierele rezervate studenților interni.

— Sunteți vecină așadar cu familia Caillois?

— Exact.

— Ce părere aveți despre Sophie Caillois?

Fanny se lumină la față, era limpede că o admira pe soția primei victime.

— E o fată ciudată. Tăcută. Și a naibii de frumoasă. Ei doi au fost mereu un cuplu aparte. N-aș putea spune concret de ce… Părea c-ar avea un mare secret.

Niémans încuviință.

— Și eu cred la fel. Iar mobilul crimei e, poate, legat de acest secret. Dacă nu vă deranjează, am să trec pe la dumneavoastră diseară, ceva mai târziu.

— Îmi faceți curte în continuare?

Comisarul zâmbi:

— Mai mult ca oricând. Și vă promit că veți afla cea dintâi toate informațiile. Pentru ziar.

— Iar eu vă repet că puțin îmi pasă de ziar. Sunt incoruptibilă.

— Pe diseară! rosti el, peste umăr, în timp ce se îndepărta.

27.

Nici măcar o oră mai târziu, cadavrul celei de-a doua victime nu fusese încă eliberat din capcana ghețurilor.

Niémans turba de furie. Tocmai ascultase scurta depoziție a mamei lui Philippe Sertys, o bătrână cu un accent ciudat. În ajun, fiul ei plecase de acasă ca în fiecare seară, în jurul orei douăzeci și unu, cu mașina, o Lada de ocazie pe care o cumpărase de curând. Philippe lucra de noapte la Centrul Medical Universitar Regional din Guernon și își începea tura la ora douăzeci și două. Femeia nu se îngrijorase decât a doua zi dimineață, când descoperise mașina în garaj, în timp ce Philippe nu se afla în camera lui. Asta însemna că fiul ei se întorsese de la spital, apoi plecase din nou. Aceasta nu fusese însă cea din urmă surpriză a mamei: sunând la spital, descoperise că Sertys își anunțase în prealabil colegii că nu avea să poată veni la serviciu în acea noapte. Așadar, plecase altundeva, apoi revenise și plecase pe jos. Ce însemnau toate acestea? Femeia era înnebunită, îl apucase pe comisar de mână și-l scutura. Unde era copilul ei? Absența sa era de rău augur: fiul ei nu avea o

prietenă, nu ieșea niciodată în oraș și dormea întotdeauna „acasă”.

Comisarul ascultase cu stoicism toate amănuntele relatate de bătrână. Dacă, într-adevăr, avea să se dovedească faptul că Sertys era cadavrul din gheață, toate aceste precizări aveau să fie utile pentru determinarea momentului comiterii crimei. Fără îndoială, ucigașul îl pândise pe tânăr până spre orele târzii ale nopții, îl ucisese, fără îndoială îl și mutilase, apoi îl transportase până în circul glaciar Vallernes. Frigul zorilor închisese peretele de gheață, blocând cadavrul. Dar aceasta era, deocamdată, doar o ipoteză.

Comisarul o condusese pe femeie, lăsând-o în grija unui jandarm care avea să înregistreze depoziția sa, cu toate amănuntele. În ceea ce-l privea pe comisar, acesta se hotărâse să revină în bârlogul ce-i fusese rezervat, micuța sală de lucrări practice de la Universitate.

Se schimbă, îmbrăcând unul dintre costumele pe care și le adusese, apoi, singur în birou, desfășură pe o masă toate documentele referitoare la caz pe care le strânsese până în acel moment. De îndată, purcese la o analiză comparată a celor două victime, Rémy Caillois și Philippe Sertys, încercând să găsească posibilele legături dintre cei doi.

Punctele comune erau destul de puține. Amândoi aveau douăzeci și cinci de ani. Erau înalți, slabi și aveau o figură cu trăsături deopotrivă regulate, dar încordate, și părul tuns scurt, periuță. Amândoi erau orfani de tată: Philippe Sertys își pierduse părintele în urmă cu doi ani, răpus de un cancer hepatic. În schimb, Rémy Caillois își pierduse și mama, care murise atunci când acesta avea doar opt ani. Un ultim punct comun: cei doi aveau aceleași profesii pe care le practicaseră și tații lor: Caillois era bibliotecar, iar Sertys asistent medical.

În ceea ce privește diferențele dintre cei doi, numărul acestora era semnificativ mai mare. Caillois și Sertys nu urmaseră aceleași școli. Nu crescuseră în aceleași cartiere și nu aparțineau aceleiași clase sociale. Provenit dintr-un mediu modest, Rémy Caillois evoluase într-o familie de intelectuali și crescuse în mediul universitar. Philippe Sertys, fiu al unui infirmier oarecare, începuse să lucreze încă de la cincisprezece ani, pe urmele tatălui său, la spital. Era semianalfabet și locuia încă în căsuța mamei sale de la marginea Guernon-ului.

Rémy Caillois își petrecea întreaga viață printre cărți, Philippe Sertys își trăia nopțile în spital. Cel din urmă nu avea nicio pasiune notabilă, căci a pierde ore în șir pe culoarele aseptice ale spitalului și a te juca în neștire jocuri video la braseria de vizavi de spital nu prea pot fi numite hobby-uri. Caillois nu făcuse armata, Sertys își satisfăcuse stagiul militar la infanterie. Unul era căsătorit, celălalt era burlac. Unul era pasionat de drumeții și de munte, celălalt probabil că nu ieșise niciodată din orașul natal. Unul era schizofrenic și, fără îndoială, violent, celălalt era, potrivit spuselor celor ce-l cunoscuseră, „blând ca un înger”.

Era cât se poate de evident: singurul lucru care îi lega pe cei doi tineri era înfățișarea fizică, asemănarea dintre ei, constituția filiformă, fața îngustă și părul tuns scurt de tot. Așa cum spusese Barnes, era limpede că ucigașul alesese cele două victime doar datorită înfățișării lor similare.

Niémans luă în considerare, pentru câteva clipe, ipoteza că aceste crime să fi avut un mobil sexual: ucigașul ar fi putut fi un homosexual ce-și refula instinctele și era atras de acest gen de tineri. Comisarul nu putea să creadă așa ceva, iar medicul legist fusese, la rândul său, categoric în afirmații: „Nu e ceea ce urmărește criminalul. Nicidecum”. Doctorul percepuse, văzând rănile și mutilările primului cadavru, o răceală, o cruzime, o

înverșunare care nu aveau nimic în comun cu nebunia unei dorințe perverse. În plus, cadavrul nu prezenta absolut nicio urmă de violență de natură sexuală.

Atunci… ce putea fi?

Poate că nebunia ucigașului era de un alt tip. Era însă cert că asemănarea dintre victime și intervalul scurt dintre crime indicau începutul unei serii: ipoteza că maniacul avea să ucidă din nou, mânat de o izbucnire vulcanică a demenței sale era cât se poate de plauzibilă. Se mai puteau găsi destule alte argumente în favoarea acestei ipoteze: indiciul lăsat asupra primei victime, poziția fătului în care fuseseră găsite ambele cadavre, mutilarea ochilor și mizanscena teatrală a locului în care fuseseră lăsate cadavrele, în mijlocul naturii sălbatice: pe faleza care domina râul, în închisoarea transparentă din inima ghețarului…

Și totuși, în ciuda acestor evidențe, această ipoteză nu-l convinsese încă pe Niémans.

Principalul motiv al scepticismului său era experiența lui de polițist: deși termenul de ucigaș în serie, importat din Statele Unite, cucerise literatura și cinematograful universal, această modă atroce nu se impusese cu adevărat în Franța. În douăzeci de ani de carieră, Niémans urmărise pedofilii care sfârșiseră, în toiul crizei, prin a-și ucide victima, violatori care uciseseră prin exces de brutalitate, sau sado-masochiști ale căror jocuri pline de cruzime se terminaseră tragic. Niciodată însă nu avusese de-a face cu un ucigaș în serie, care să-și ucidă victimele de parcă ar fi bifat o listă, mânat de motivații necunoscute. Pur și simplu, crimele în serie nu erau o specialitate franțuzească. Comisarul nu zăbovise niciodată cu gândul asupra subiectului, pentru a-i discerne cauzele. Ultimii autori francezi ai unor crime cu repetiție fuseseră Landru și doctorul Petiot, indivizi de origine mic-burgheză, care urmăreau jafuri mărunte sau colecționau moșteniri. Absolut

nimic în comun, așadar, cu mulțimea de monștri sângeroși care bântuiau Statele Unite.

Comisarul privi iar fotografiile tânărului Philippe Sertys, apoi pe cele ale lui Rémy Caillois, împrăștiindu-le pe masă. Din mapa de carton scăpară și câteva dintre clișeele de la autopsia primului cadavru. Un fior de groază îl scutură pe Niémans: nu putea să stea cu brațele încrucișate, fără să facă nimic. Poate că tocmai în timp ce el privea aceste fotografii, un al treilea tânăr era supus unor torturi cumplite. Orbitele îi erau secționate cu cutterul și ochii îi erau smulși de o mână acoperită cu o mănușă de plastic.

Era ora nouăsprezece. Se lăsa seara. Niémans se ridică și stinse neonul care lumina încăperea, apoi ieși. Se hotărâse să facă o incursiune aprofundată în viața lui Philippe Sertys. Poate că avea să mai descopere ceva. Un indiciu. Un semn.

Sau, pur și simplu, un alt punct comun al celor două victime.

28.

Philippe Sertys și mama acestuia locuiau într-o căsuță de la marginea orașului, nu departe de un cartier cu blocuri decrepite, la capătul unei străzi pustii. Un acoperiș brun, poligonal, o fațadă albă, murdară, perdele de dantelă îngălbenite care încadrau întunericul de dincolo de ele ca un surâs spart de un dinte lipsă. Niémans știa că bătrâna se afla încă la sediul Brigăzii de Jandarmi, detaliindu-și depoziția inițială, iar înăuntru nu se vedea nicio lumină. Totuși, nevrând să-și asume vreun risc, sună la ușă.

Niciun răspuns.

Dădu ocol casei. Vântul sufla cu putere, un vânt înghețat ce prevestea gerurile iernii. Alături de casă, pe stânga, se afla un mic garaj. Aruncă o

privire și văzu o Lada plină de noroi, trecută binișor de prima tinerețe. Își continuă explorarea. În spatele clădirii se întindea o curte minusculă, cu o peluză tunsă scurt.

Polițistul mai aruncă o privire în jur, atent la posibilii martori indiscreți. Nu văzu pe nimeni. Urcă cele trei trepte care duceau la ușa din spate și cercetă broasca: un model clasic, simplu. Forță ușa fără dificultăți, se șterse pe picioare pe preșul de la intrare și păși în casa presupusei victime.

După ce trecu printr-un holișor, intră într-un salon ponosit și își aprinse lanterna. În fasciculul de lumină albă se ivi o mochetă verzuie, acoperită de covorașe închise la culoare, apoi o canapea extensibilă, deasupra căreia, pe perete, era fixată o panoplie cu arme de vânătoare. Mobilierul era alcătuit din piese disparate, iar decorațiunile ce se voiau rustice erau de-a dreptul urâte.

Interiorul casei îi evoca polițistului un confort alterat, martor al unui cotidian plin de resentimente.

Își puse o pereche de mănuși de cauciuc și se apucă să caute, cu băgare de seamă, prin sertare. Nu găsi nimic ieșit din comun. Tacâmuri placate cu argint, batiste brodate, hârtii de tot felul: facturi, chitanțe de impozit, taloane de pensie… Răsfoi rapid prin teancul de hârțoage, apoi trecu din nou în revistă detaliile încăperii. Zadarnic: era un salon banal al unei familii banale.

Niémans urcă la etaj.

Reperă fără dificultate camera lui Philippe Sertys. Postere cu animale, o ladă plină cu reviste ilustrate și programe TV: totul aici stătea mărturie a precarității intelectuale, la limita tâmpeniei, a ocupantului acelei camere. Niémans întreprinse o percheziție mai amănunțită. Nu găsi nimic notabil, cu excepția detaliilor care trasau existența cvasi-nocturnă a lui Sertys. Lămpi de tot felul, de toate mărimile și puterile, erau înghesuite pe o etajeră, de parcă individul și-ar fi dorit să reproducă

lumina fiecărui anotimp în parte. Observă, de asemenea, că obloanele de la geam erau întărite, fie pentru ca ocupantul să se protejeze de orice urmă de lumină pe timpul zilei, fie ca să nu poată fi spionat pe timp de noapte. În sfârșit, Niémans găsi mai multe măști de noapte, de felul celor distribuite în avion celor care își doresc să adoarmă fără a fi deranjați de lumina ambiantă. Fie Sertys suferea de insomnii, fie era vampir.

Niémans ridică cuvertura de pe pat, apoi așternuturile și somiera. Pipăi sub covor și, cu atenție, își trecu mâinile pe suprafața tapetului de pe pereți. Nimic. Și, mai ales, nicio urmă a unei posibile relații cu o femeie.

Polițistul aruncă o privire și în camera mamei, fără să zăbovească prea mult. Casa aceasta era pe cale să-i provoace o depresie fără leac. Coborî și inspectă rapid bucătăria, baia și pivnița casei. Degeaba.

Afară, vântul continua să bată, făcând ferestrele să tremure.

Stinse lanterna și resimți un fior agreabil, neașteptat. Avu senzația familiară ca prin efracție pătrunsese într-un refugiu secret.

Niémans căzu pe gânduri. Nu era cu putință să se înșele. Nu în asemenea măsură, în orice caz. Trebuia să găsească aici un element semnificativ, un semn, de orice natură ar fi fost el. Cu cât aparențele păreau a-i dovedi că se înșelase, cu atât era mai convins că avea dreptate, că între Caillois și Sertys exista o legătură care se cerea descoperită, adusă la lumină.

Apoi, comisarului îi veni o altă idee.

•

Vestiarul spitalului părea să fi fost în mod deliberat zugrăvit în culori plumburii. Rândurile de dulapuri metalice păreau niște soldați înșirați în poziție de drepți, într-un echilibru precar. Era pustiu aici, dar Niémans înainta fără să facă zgomot, citind cu atenție numele înscrise în micile

rame de metal de pe ușile dulapurilor. În cele din urmă dădu de cel ce-i aparținuse lui Philippe Sertys.

Își puse din nou mănușile și se apucă să meșterească la lacăt. În minte-i veniră amintiri din vremea când participa la expedițiile nocturne ale Brigăzii Anti-Gang, așa-numitele raiduri cu mascați. Nu avea câtuși de puțin nostalgia acelei perioade. Niémans prefera să acționeze singur, profitând de întunericul nopții, pentru a se simți stăpân pe spațiile în care pătrundea ca un intrus. Singur, tăcut, clandestin.

După o serie de clinchete ușoare ale lacătului, acesta se lăsă deschis. Halate. Câteva bomboane și batoane de ciocolată. Reviste vechi. Și, din nou, lanterne și măști de noapte. Niémans pipăi pereții dulapului, observă colțurile, ciocăni discret în suprafața de tablă, încercând să facă zgomot cât mai puțin. Nimic. Verifică dacă nu cumva îi scăpase existența unui eventual fund sau plafon dublu al dulapului, dar nu avu noroc.

Niémans se lăsă în genunchi, înjurând printre dinți. Era limpede, se încăpățâna să urmeze o pistă falsă. Nu era nimic de descoperit în existența tânărului asistent medical. De altfel, încă nu putea să fie sigur că acel cadavru congelat din creierii munților era cu adevărat cel al junelui burlac. Poate că, peste o zi sau două, Philippe Sertys avea să reapară, în brațele vreunei infirmiere superbe.

Polițistul rânji, amuzat de propria încăpățânare. Se hotărî să dispară, înainte ca cineva să-l surprindă acolo. Ridicându-se, zări sub dulap o placă de linoleum ușor desprinsă de pardoseala de beton. Își strecură mâna și pipăi bucata de material sintetic pe care o desprinse cu două degete. Pipăi mai departe și, simți, printre asperitățile cimentului, conturul unui obiect. Auzi un clinchet metalic, își întinse și mai mult degetele și, în cele din urmă, își strânse pumnul. Îl deschise și descoperi, în palmă, o cheie pe un inel de metal.

Niémans recunoscu, datorită crestăturilor specifice, că ceea ce găsise era cheia care deschidea o ușă blindată.

Dacă Sertys avea un secret, acesta se afla, cu siguranță, dincolo de ușa pe care o deschidea această cheie.

•

Fu norocos. La primărie, îl interceptă în ultima clipă pe funcționarul de la cadastru, care se pregătea să plece acasă. La auzul numelui „Sertys”, celălalt nici nu clipi. Așadar, nimeni nu era deocamdată la curent cu cele întâmplate și nici cu identitatea presupusei victime. Funcționarul, care își îmbrăcase deja haina, efectuă destul de în silă căutarea solicitată de polițist.

Cât timp așteptă, Niémans își recapitulă ipoteza care îl adusese aici, ca și cum, făcând acest lucru, și-ar fi sporit șansele ca ea să se adeverească. Philippe Sertys ascunsese cheia de la o ușă blindată sub dulapul său din vestiarul de la spital. Dar ușa casei în care locuia nu avea o încuietoare securizată. Prin urmare, această cheie ar fi putut deschide oricare dintre ușile de la spital, sau poate vreun dulap, o debara… Dar de ce o ascunsese, oare? O intuiție de moment îl determinase pe Niémans să vină aici, la biroul de cadastru, pentru a verifica dacă nu cumva Philippe Sertys poseda și o altă locuință, ori poate o cabană, un grajd sau cine știe ce alt spațiu locativ, unde, sub cheie, ar fi putut fi ascunse aspecte necunoscute din viața sa.

Bombănind, funcționarul așeză pe tejghea o cutie de carton. Pe partea din față a acesteia, într-o mică ramă de cupru se afla o etichetă pe care, cu cerneală, stătea scris: „Sertys”. Abia stăpânindu-și nerăbdarea, Niémans deschise cutia și trecu în revistă teancul de acte oficiale, declarații notariale și planuri ale terenului. Studie cu atenție, reținând numerele parcelelor la care se făcea referire și căutându-le pe planul de urbanism anexat la dosar. Citi și reciti adresa proprietății.

Așadar, chestiunea era cât se poate de simplă: Philippe Sertys și mama sa locuiau cu chirie în căsuța pe care o vizitase, dar tânărul mai poseda, moștenită de la tatăl său, René Sertys, o altă casă.

29.

De fapt, nu era o casă, ci un antrepozit izolat, la poalele masivului Grand Dornénon, înconjurat de un pâlc de conifere uscate. Pe pereții clădirii, vopseaua scorojită ca solzii unei iguane stătea drept mărturie pentru nenumăratele anotimpuri pe care aceasta le înfruntase.

Niémans se apropie cu prudență. Ferestre cu gratii de metal, astupate cu saci de ciment. O poartă mare și grea, din fier și, alături, o ușă blindată. Era o hală obișnuită, un depozit banal în care te-ai fi așteptat să găsești cisterne, țevi metalice sau materiale de construcții, absolut orice fel de mărfuri industriale. Dar proprietarul său era un asistent medical taciturn care, aproape sigur, fusese ucis în adâncul unui ghețar.

Polițistul făcu mai întâi turul clădirii, apoi reveni în fața ușii blindate. Strecură cheia în broască. Auzi clinchetul estompat al mecanismului și penele metalice ce se retrăgeau din lăcașurile lor săpate în rama metalică.

Ușa se deschise și, înainte de-a intra, Niémans trase adânc aer în piept.

În interior, lumina albastră a serii pătrundea cu timiditate prin spațiile înguste dintre sacii de ciment care blocau ferestrele. Era un spațiu de mai multe sute de metri pătrați, întunecat, cu un aer vetust și tavanul marcat de umbrele structurilor metalice care susțineau acoperișul. În centru, coloane înalte de metal se înălțau spre punctul cel mai înalt al clădirii.

Niémans înaintă, cu lanterna aprinsă. Încăperea vastă era cu desăvârșire goală. Sau, mai exact, fusese golită recent. Solul era acoperit de particule fine de moloz, iar în cimentul pardoselii puteau fi zărite zgârieturi, cel mai probabil urme ale mobilierului greu care fusese târât spre ieșire. Domnea aici o atmosferă aparte, ca un ecou al panicii, al grabei.

Comisarul cercetă din priviri, adulmecă, pipăi pereții. Era într-adevăr un spațiu industrial, de-o curățenie impecabilă însă. Un ușor iz de antiseptic se amesteca cu un miros sălbatic, de animal.

Niémans continuă să înainteze. Pășea acum printr-un praf alb, presărat din loc în loc cu așchii ca de cretă. Îngenunche și descoperi mici fragmente de rețea metalică. Păreau bucăți dintr-o plasă de gard, sau poate deșeuri provenind de la un filtru de aerisire sfărâmat. Culese mai multe eșantioane și le puse în pliculețe de plastic, apoi luă și praful alb și așchiile și le mirosi, dar nu era un miros cunoscut. Posibil să fi fost drojdie pulbere, sau poate praf de ipsos. În niciun caz droguri.

Odată cu această ultimă descoperire, observă mai multe semne care demonstrau că în locul acesta, vreme de ani de zile, fusese menținută o temperatură ridicată. Prizele cu împământare, instalate în toate colțurile sălii, păreau să fi alimentat radiatoare electrice, ale căror amplasamente erau marcate pe pereți de aureole înnegrite.

În cele din urmă, Niémans ajunse la mai multe concluzii care însă se băteau cap în cap. Se gândi inițial la o crescătorie de animale, care ar fi necesitat menținerea unei temperaturi constant ridicate. Pe de altă parte, mirosul de antiseptic ar fi putut indica posibila desfășurare a unor experiențe de laborator, în condiții sterile.

De fapt, nu știa nimic concret, iar asta îi provoca o teamă profundă. O spaimă surdă, viscerală, mai

puternică decât orice simțise în adâncul ghețarului.

Acum avea două certitudini. Cea dintâi, că Philippe Sertys, acel individ șters, desfășurase aici o activitate de natură ocultă. Iar cea de-a doua, că tânărul fusese constrâns, chiar înaintea morții sale, să evacueze depozitul.

Polițistul se ridică și cercetă cu atenție pereții, la lumina lanternei. Poate că avea să descopere o nișă sau vreun compartiment ascuns, în care să se afle vreun obiect uitat de Sertys. Pipăi și ciocăni pereții, ascultă ecourile stârnite, pândi posibilele diferențe de densitate. Pereții erau acoperiți cu un strat de hârtie kraft sub care se afla un alt strat izolator, din vată minerală. Din nou, o încercare de a păstra căldura în interior.

Niémans pipăi astfel, cu amănuntul, doi dintre pereți, până când simți, la aproximativ un metru optzeci înălțime, o întăritură dreptunghiulară care nu se potrivea cu suprafața ansamblului. Își înfipse degetul în hârtie, de-a lungul conturului, și observă că separația fusese astupată cu grijă, pentru a nu bate la ochi. Sfâșie hârtia care acoperea marginea nișei și, cu degetul arătător, o dădu la o parte, descoperind niște etajere în nișă, pline de praf și umezeală.

Pipăi suprafața rafturilor din ascunzătoare și, la un moment dat, atinse un obiect plat, acoperit de o peliculă groasă de praf. Apucă obiectul: era un mic carnet cu spirală.

Se simți invadat de un fior cald. Se apucă să-l răsfoiască, febril. Toate paginile erau pline de șiruri de cifre scrise minuscul, o serie ce părea fără sens. Pe una dintre pagini însă, deasupra cifrelor, găsi o inscripție cu litere mari, oblice. Literele păreau să fi fost scrise cu sânge. Cel care scrisese apăsase atât de tare, încât pe alocuri cuvintele străpunseseră pagina. Lui Niémans, inscripția îi evocă o furie dezlănțuită, ca un gheizer purpuriu. Autorul acestor rânduri părea că nu putuse să-și

stăpânească dorința de a scuipa pe hârtie propria nebunie. Citi:

NOI SUNTEM STĂPÂNII, NOI SUNTEM SCLAVII.
NOI SUNTEM PRETUTINDENI, NOI NU SUNTEM NICĂIERI.
NOI SUNTEM SUPRAVEGHETORII.
NOI STĂPÂNIM RÂURILE DE PURPURĂ.

Polițistul se sprijini de perete, printre fâșiile smulse de hârtie și de vată minerală. Își stinse lanterna, dar mintea îi era invadată de o lumină orbitoare. Nu reușise să găsească o legătură între Philippe Sertys și Rémy Caillois. Descoperise însă ceva mai bun: o umbră, un secret ascuns chiar în inima existenței discrete a tânărului asistent. Ce însemnau oare cifrele și aceste propoziții criptice din micul carnet? De-a ce se juca Sertys, în depozitul său de care nu știa nimeni?

Niémans recapitulă în gând pașii parcurși până în acel moment în anchetă, ca și cum ar fi adunat laolaltă vreascurile pentru a aprinde focul, în bătaia unui vânt înghețat. Rémy Caillois suferea de schizofrenie acută, era un individ violent care, în trecut, comisese un act reprobabil. Philippe Sertys, pe de altă parte, desfășura o activitate clandestină, chiar aici, în această încăpere sinistră; o activitate ale cărei urme încercase să le șteargă cu zile sau poate ore înaintea morții sale.

Comisarul nu avea deocamdată nicio dovadă tangibilă, nicio certitudine, dar din ceea ce descoperise până acum era limpede că nici Caillois și nici Sertys nu erau chiar atât de curați precum păreau în versiunea oficială.

Nici bibliotecarul și nici asistentul nu fuseseră niște victime nevinovate.

VI

30.

De mai bine de două ore, Karim conducea, cu stomacul făcut ghem.

Se gândea la chipul copilului. Uneori își imagina un soi de monstru. O figură perfect netedă, fără nas sau pomeți, străpunsă doar de doi globi oculari strălucitori. Alteori își închipuia un puști ca oricare altul, cu trăsături fine, șterse, banale. Un copil atât de obișnuit, ca toți copiii, care nu își mai găsise loc în memoria nimănui. În sfârșit, în alte rânduri, Karim își închipuia o față cu trăsături imposibile. O față schimbătoare, care reflecta chipul celui care îl privea. Trăsături în oglindă, trădând privitorului tainele sufletelor ascunse de ipocrizia zâmbitoare. Polițistul se înfioră, copleșit de o certitudine: cheia adevărului era chipul acestui copil. Doar acesta. Ireversibil.

Intrase pe autostradă la Agen, în direcția Toulouse. Apoi condusese de-a lungul canalului Midi, trecuse de Carcassone și Narbonne. Mașina sa era un adevărat blestem, care tușea din toți cilindrii și zornăia din toate încheieturile. Polițistul nu putea să depășească o sută treizeci de kilometri pe oră, nici măcar cu vânt din spate.

Nu înceta să se gândească la detaliile anchetei sale. Acum gonea spre Sète, pe drumul de coastă, apropiindu-se de mănăstirea Saint-Jean-de-la-Croix. Peisajul cenușiu și înnegurat al litoralului îi inspira un calm relativ. Cu accelerația apăsată până la podea, trecu în revistă elementele raționale pe care reușise să le adune până în acel moment.

Vizitele făcute fotografului și preotului îi dăduseră peste cap viziunea inițială asupra anchetei. Karim realizase brusc că era posibil ca documentele lipsă de la Școala Jean Jaurès să fi

fost furate cu mult înaintea spargerii din noaptea precedentă. De pe drum, o sunase pe directoare. La întrebarea: „E oare posibil ca toate acele documente să fi dispărut încă din 1982, fără ca nimeni să-și fi dat seama în tot acest timp?”, directoarea îi răspunsese afirmativ. La întrebarea: „E oare cu putință ca această dispariție să fi fost descoperită abia azi, datorită spargerii?”, răspunsul fusese din nou, fără echivoc, „Da!” La întrebarea: „Ați auzit până acum despre o călugăriță care ar fi încercat să își procure fotografiile școlare din acea perioadă?” răspunsul fusese simplu: „Nu”.

Și totuși… Înainte de a pleca, Karim făcuse o ultimă verificare la Sarzac. Cu ajutorul datelor de stare civilă (data nașterii și adresa de rezidență), reușise să contacteze telefonic mai mulți foști elevi din cele două clase implicate, CM1 și CM2, din anii 1981 și 1982. Niciunul dintre ei nu mai avea fotografia clasei. În unele cazuri, un incendiu distrusese încăperea în care erau ținute fotografiile. În alte cazuri avuseseră loc spargeri: hoții nu furaseră însă nimic, cu excepția fotografiilor. În câteva cazuri, mai puține, foștii elevi își aminteau de călugăriță, care venise să le ceară fotografiile. Venise noaptea și nu credeau că ar fi recunoscut-o, în cazul unei revederi. Toate aceste evenimente avuseseră loc în aceeași perioadă, destul de scurtă, pe parcursul lunii iulie 1982, cu o lună înaintea morții micului Jude.

Către cinci și jumătate după-amiază, pe malul lacului Thau, Karim reperă o cabină telefonică și trase pe dreapta. Formă numărul lui Crozier. De-acum, acționa în afara normelor, iar asta îi dădea ghes să continue, în mod paradoxal. Se simțea de parcă ar fi ridicat ancora. Comisarul urlă de la celălalt capăt al firului:

— Sper că ești pe drum încoace, Karim. Ne-am înțeles să ne întâlnim la ora optsprezece.

— Domnule comisar, urmăresc o pistă.

— Ce pistă?

— Dați-mi voie să merg mai departe. Cu fiecare pas, intuiția mea se dovedește corectă. Aveți noutăți cu privire la întâmplările de la cimitir?
— Te joci de-a lupul singuratic și te-aștepți acum să…
— Răspundeți-mi, vă rog. Ați găsit mașina?
Crozier oftă.
— Am identificat proprietarii a șapte mașini Lada, două Trabanturi și o Skoda; locuiesc în departamentele Lot, Lot-et-Garonne, Dordogne, Aveyron și Vaucluse. Niciuna dintre mașini nu era cea pe care o căutăm.
— Ați verificat deja ce făceau șoferii mașinilor la momentul care ne interesează?
— Nu, dar am găsit urme de roți, în apropierea cimitirului. E vorba de cauciucuri care conțin carbon, de foarte proastă calitate. Proprietarul mașinii pe care o căutăm conduce, așadar, o mașină care are roțile originale. Toate mașinile pe care le-am identificat au însă pneuri Goodyear sau Michelin. Pneurile sunt primul lucru pe care cumpărătorii le schimbă, în cazul unor astfel de vehicule. Căutăm mai departe, în alte departamente.
— Asta-i tot?
— Tot, deocamdată cel puțin. Acum e rândul tău. Te ascult.
— Avansez, dar în sens invers.
— În sens invers?
— Cu cât descopăr mai puține, cu atât sunt mai convins că mă aflu pe drumul cel bun. Spargerile de azi-noapte ascund ceva mult mai grav, domnule comisar.
— Ce anume?
— Nu știu. Știu doar că totul e legat de un copil, care a fost fie răpit, fie ucis. Nu știu încă. Am să vă sun din nou.
Fără să-i dea timp comisarului să-i pună altă întrebare, Karim închise telefonul.

În apropiere de Sète, traversă un sătuc aflat chiar pe țărm. Apele golfului Lion se uneau aici cu țărmul, alcătuind o mlaștină mărginită de pâlcuri de sălcii. Polițistul încetini. Trecea acum printr-un mic port straniu, fără nicio ambarcațiune la ancoră, doar cu năvoade negricioase întinse între casele cu obloanele închise.

Totul era pustiu.

Un miros greu plutea în atmosferă. Nu era obișnuitul miros al mării, ci mai degrabă o duhoare acidă, de îngrășăminte și excremente.

Karim Abdouf se apropia de destinația călătoriei sale. Văzu indicatoare rutiere care arătau drumul spre mănăstire. Coborând spre apus, soarele se reflecta în bălțile cu apă sărată de la suprafața mlaștinii. După alți cinci kilometri, polițistul văzu un nou indicator și coti pe un drum asfaltat, spre dreapta. Drumul acesta se afunda în mlaștină, șerpuind printre sălcii despletite și pâlcuri de stufăriș.

În sfârșit, în fața sa apărură clădirile mănăstirii. Karim fu luat prin surprindere de ceea ce îi fu dat să vadă: între dunele întunecate de nisip și buruienile de pripas se înălțau două biserici monumentale. Una dintre ele avea turle cizelate atent, iar cupolele din vârful acestora păreau niște produse de patiserie uriașe. Cealaltă era roșie, masivă, placată cu pietre mici și dominată de un turn cu acoperișul plat. Izolate aici, în pustietatea de pe malul mării, cele două lăcașe de cult păreau niște epave de mult uitate și abandonate. Tânărul arab nu reușea să-și explice ce căutau acestea într-un loc care emana doar singurătate și disperare.

Apropiindu-se, descoperi o a treia clădire, ce se întindea între cele două biserici. Era o construcție cu un singur etaj, cu ferestre identice, înguste, înșiruite de-a lungul întregii fațade. Fără îndoială, aceasta era mănăstirea propriu-zisă, ce părea să se fi adunat în sine, încercând parcă să nu se-atingă de cele două edificii sacre care o flancau.

Karim parcă în fața mănăstirii. Un gând fugar îi trecu prin minte: era pentru prima oară în viață când avea un contact repetat și atât de apropiat cu o religie și reprezentanții ei, într-un interval atât de scurt. Această remarcă îi aduse aminte de un raționament care-i fusese înfățișat mai demult. Pe când era la școala de poliție, participa din când în când la întâlnirile cu polițiștii cu vechime, de rang mai înalt, care veneau să-și împărtășească experiențele. Unul dintre ei, un comisar, îl marcase în mod deosebit pe Karim. Era un tip înalt, cu părul tuns foarte scurt și ochelari cu lentile mici, rotunde, cu rame metalice. Discursul acestuia îl fascinase. Polițistul le explicase că o crimă era asemenea unei reflexii în mintea martorilor și a celor apropiați de victimă. Toți aceștia trebuiau să fie considerați ca un soi de oglinzi în al căror unghi mort se ascundea criminalul.

Tipul părea dus cu pluta, dar reușise să-și captiveze publicul. Le mai vorbise, tot atunci, despre structurile atomice. În opinia sa, atunci când anumite detalii, anumite elemente, poate banale în aparență, reapăreau recurent în cursul unei anchete, acestea trebuiau întotdeauna cercetate mai cu atenție, fiindcă acestea conțineau o semnificație profundă. Fiecare crimă era asemenea nucleului unui atom, iar elementele recurente jucau rolul electronilor care oscilau în jurul nucleului, desenând traiectoriile unui adevăr subliminal. Karim zâmbi. Zărghitul cu ochelari metalici avea dreptate. Comparația aceasta putea fi aplicată și anchetei de față. Religia devenise unul dintre elementele recurente. De dimineață încoace, un adevăr începea să prindă contur și rolul său era să îl perceapă.

Se îndreptă spre intrarea cu un prag de piatră și apăsă butonul soneriei. După câteva secunde, ușa se întredeschise, dând la iveală un zâmbet larg. Era un zâmbet din alte vremuri, înconjurat de negru și alb. Înainte ca tânărul polițist să fi apucat să

deschidă gura, călugărița deschise ușa larg și, dându-se la o parte din cadrul ei, îi porunci:

— Intră, fiule.

Karim intră într-un hol auster: doar o cruce simplă, de lemn, putea fi văzută pe unul dintre pereții albi ai încăperii, deasupra unui tablou cu nuanțe întunecate. Pe culoarul ce se deschidea spre dreapta, polițistul apucă să vadă câteva uși deschise, dincolo de care răzbătea pe culoar o lumină cenușie. Dincolo de cea mai apropiată ușă se zăreau mai multe rânduri de scaune lăcuite și o pardoseală acoperită cu un strat de linoleum de culoare deschisă: un loc de rugăciune rudimentar și, în egală măsură, impecabil de curat.

— Vino, îl îndemnă călugărița. Tocmai eram la cină.

— Atât de devreme? se miră Karim.

Sora-și stăpâni cu greu un hohot de râs poznaș, ca de fetiță:

— Nu știi cum ne petrecem timpul noi, carmelitele? În fiecare zi trebuie să ne reluăm rugăciunea, la ora șapte.

Karim urmă silueta înveșmântată în negru și alb. Umbrele li se lungeau pe linoleum ca pe apele unui lac fără pic de valuri. Intrară într-o sală mare, unde vreo treizeci de călugărițe erau așezate în jurul mesei, mâncând și sporovăind, sub lumina puternică a unor neoane. Percepu câteva priviri îndreptate asupra lui, ba chiar și câteva zâmbete, dar nicio conversație nu se întrerupse din pricina apariției sale neașteptate. Recepționă cuvinte în mai multe limbi: franceză, engleză și o limbă slavă, posibil poloneza. La îndemnul călugăriței care îl întâmpinase, se așeză la capătul mesei, în fața unei farfurii adânci, plină cu o supă groasă, cu găluște.

— Mănâncă, fiule. Un tânăr ca tine are nevoie să prindă puteri.

„Fiule”, iar… Dar Karim nu se îndură, de data aceasta, să o pună la punct pe soră, așa cum făcuse

mai devreme cu preotul. Își plecă ochii în farfurie și își aminti că nu pusese nimic în gură din ziua precedentă. Mâncă cu poftă, dând gata repede supa, apoi devoră câteva felii de pâine cu brânză. Mâncarea avea gustul acela intim, aparte, al preparatelor făcute în casă. Își turnă apă într-o cană de inox, apoi ridică privirea: călugărița îl observa, schimbând câte-o vorbă cu vecinele ei. Îi șopti:

— Vorbeam despre părul tău…

— Chiar așa?

Călugărița râse scurt:

— Codițele astea… Cum le faci?

— E o freză naturală, îi răspunse el. Părul creț se adună de la sine în șuvițe, dacă-l lași să crească. În Jamaica, genul ăsta de cozi se numesc *dreadlocks.* Bărbații de acolo nu se tund și nu se rad niciodată. E împotriva convingerilor lor religioase… La fel ca la rabini. Atunci când aceste *dreadlocks* sunt îndeajuns de lungi, ei și le freacă cu argilă, ca să devină mai grele și…

Karim se opri brusc din explicații. Scopul vizitei sale îi revenise brusc în minte. Deschise gura, intenționând să-i relateze călugăriței despre ancheta sa, dar aceasta i-o luă înainte, întrebându-l pe un ton serios:

— Ce cauți, fiule? Și de ce ascunzi un pistol sub haină?

— Sunt de la poliție și trebuie să vorbesc cu sora André. Neapărat.

Călugărițele continuau să sporovăiască, dar locotenentul înțelese că acestea îi recepționaseră cererea. Cea care-l întâmpinase îi spuse:

— O s-o chemăm. Îi făcu un semn discret uneia dintre vecinele sale, apoi i se adresă din nou lui Karim: Vino cu mine.

Polițistul se ridică și se înclină cu fața spre masă, în semn de mulțumire și, deopotrivă, de rămas bun. Se simțea ca un tâlhar la drumul mare care mulțumea gazdelor pentru ospitalitate. Porniră

pe culoar. Pașii lor nu scoteau niciun sunet. Deodată, călugărița se întoarse spre el:

— Ți s-a spus, nu-i așa?

— Ce anume?

— Vei putea să îi vorbești, dar n-ai să poți să o vezi. Vei putea să asculți ce îți spune, dar nu e permis să te apropii de ea.

Karim o privi, cercetându-i fața încadrată de vălul tradițional, arcuit ca o boltă umbrită. În minte îi apăru imaginea navei unei biserici, un dom albăstriu, auzi sunetul clopotelor care sfâșia cerul senin al Romei… genul de clișee care-ți vin în minte atunci când încerci să-i dai un chip Dumnezeului catolicilor.

— Întunericul…, șopti călugărița. Sora Andrée a făcut legământul întunericului. Nu am văzut-o la față de paisprezece ani. Probabil că, între timp, a orbit.

Afară, ultimele raze ale soarelui începeau să se ascundă dincolo de edificiile masive învecinate. Răcoarea se înstăpânise în curtea pustie pe care o traversară, îndreptându-se spre biserica cu turnuri de poveste. Se opriră în fața unei uși scunde, de lemn, iar călugărița scotoci prin buzunarele robei. Karim auzi un clinchetit de chei și un zgomot de pași pe piatră, dincolo de ușă.

Călugărița îl lăsă singur, în fața ușii întredeschise.

Întunericul părea a fi populat de mirosul de umezeală, de luminile pâlpâitoare ale lumânărilor aprinse, de structurile din piatră șlefuită de vreme. Făcu câțiva pași înainte și ridică privirea. Nu reuși să distingă detaliile cupolei cufundate în beznă. Prin ferestrele înguste, cu vitralii, pătrundea câte-o reflexie a luminii amurgului. Flăcările lumânărilor păreau prizoniere ale frigului pătrunzător domnea în gigantica biserică.

Trecu de un vas cu apă sfințită, cioplit în piatră în forma unei scoici. Merse în lungul confesionalelor, apoi înaintă de-a lungul

alcovurilor ce păreau să ascundă tainice obiecte de cult. Zări încă un candelabru înnegrit, plin de lumânări care ardeau, formând în jur băltoace de ceară.

Locul acesta îi readucea în minte imagini dintr-o epocă pe care o crezuse înghițită de uitare. În ciuda originii sale arabe și a culorii pielii sale, avea crezul catolic întipărit în inconștient. Își amintea de după-amiezile de miercuri când, înaintea orelor petrecute seară de seară în fața televizorului, aveau parte de o oră de catehism. Drumul lui Hristos, cu crucea în spinare. Bunăvoința eternă a Bunului Dumnezeu. Înmulțirea pâinilor. Toate aceste tâmpenii…

Karim se lăsă în voia nostalgiei și gândurile i se îndreptară, de drag, spre educatorii săi de odinioară. Respinse aceste sentimente. Nu voia să-și amintească de propriul trecut, pe care-l considera o vulnerabilitate. El era un copil al prezentului. O ființă a clipei sau, cel puțin, așa-și dorea să apară în fața colegilor săi.

Înaintă, pe sub bolțile arcuite ale edificiului. Dincolo de grilajele de lemn, reuși să distingă covoare în culori întunecate, movile de moloz alb, tablouri cu rame aurite…

Fiecare pas pe care-l făcea stârnea câte un nor de praf, cu un miros parte. Deodată, un zgomot îndeajuns de puternic îl determină să privească în urmă. Avu nevoie de câteva secunde pentru a deosebi umbra de bezna ce o înconjura. Își luă mâna de pe mânerul Glockului, unde aceasta ajunsese instinctiv.

În deschiderea unui alcov, sora Andrée îl aștepta, neclintită din loc de cine știe când.

31.

Stătea cu capul plecat, iar vălul îi ascundea pe de-a-ntregul trăsăturile. Karim înțelese că, într-adevăr, n-avea să îi vadă fața și avu o revelație. Poate că această călugăriță și băiatul aveau în comun un semn particular, care le-ar fi dovedit legătura de rudenie. Erau oare călugărița și băiatul mamă și fiu? Gândul acesta îi încătușă mintea, ca o menghină, în asemenea măsură încât nu auzi primele cuvinte ale femeii.

— Ce-ați spus? îngăimă el.

— V-am întrebat ce vreți de la mine.

Avea o voce gravă, dar blândă, ca un arcuș învăluind corzile unei viori.

— Soră, sunt de la poliție. Am venit să discutăm despre Jude.

Vălul întunecat nu se clinti. Karim reluă:

— Acum paisprezece ani, într-un orășel numit Sarzac, ați furat sau distrus toate fotografiile în care apărea un băiețel pe nume Jude Itero. La Cahors, ați mituit un fotograf pentru a obține negativele unor fotografii. Ați păcălit niște copii. Ați provocat incendii și ați comis furturi. Toate acestea doar pentru a șterge urmele unui chip ce putea fi văzut pe hârtia lucioasă a unor fotografii. De ce?

Călugărița rămăsese nemișcată. Vălul ei părea un arc menit să acopere neantul.

— Am îndeplinit niște ordine, spuse ea, într-un târziu.

— Ordine? Ale cui?

— Ale mamei acelui băiat.

Karim simți furnicături în fiecare parte a corpului.

Știa că femeia din fața sa spunea adevărul. Într-o clipă, polițistul renunță la ipoteza unei legături de rudenie.

Călugărița deschise portița de lemn a alcovului, care o despărțea de Karim. Trecu prin fața sa și se îndreptă cu pași hotărâți spre altar. Îngenunche în apropierea unei coloane, într-o strană, cu capul

plecat. Karim intră în rândul din fața ei și se așeză în dreptul stranei ocupate de femeie. Mirosea a împletituri de pai, a cenușă și a tămâie.

— Vă ascult, rosti el, privind umbra ce-i ascundea chipul.

— A venit la mine într-o duminică, seara, în iunie 1982.

— O cunoșteați?

— Nu. Ne-am întâlnit chiar aici. Nu i-am văzut fața. Nu mi-a spus cum se numește și nici alte informații. Mi-a spus doar că avea nevoie de mine. Voia să-mi încredințeze o misiune specială… Voia să distrug toate fotografiile de la școală ale copilului. Voia să șterg orice urmă a chipului acestuia.

— De ce voia să facă să dispară acele fotografii?

— Era nebună.

— Vă rog, am nevoie de o altă explicație.

— Susținea că fiul ei era urmărit de diavoli.

— Diavoli?

— Acestea i-au fost cuvintele. Spunea că aceștia îi căutau chipul…

— Și nu v-a dat nicio altă explicație?

— Nu. Spunea că fiul ei a fost blestemat. Că fața lui era o dovadă, o dovadă materială a ticăloșiei acelor diavoli. Spunea că ea și fiul ei reușiseră să se ascundă vreme de doi ani, dar că acum blestemul îi ajunsese din urmă și că diavolii le dădeau din nou târcoale. Cuvintele ei n-aveau niciun sens. Era nebună.

Karim sorbea fiecare cuvânt al surorii Andrée. Nu știa ce-ar fi putut însemna povestea cu „dovada materială”, dar era limpede că acei doi ani de răgaz fuseseră cei petrecuți la Sarzac, unde nu-i cunoștea nimeni. De unde veneau, oare, femeia aceea și fiul ei?

— Dacă micul Jude era într-adevăr urmărit de niște oameni care-i amenințau viața, de ce a ales mama sa să încredințeze acea misiune de taină

tocmai unei călugărițe, de care oricine și-ar fi adus aminte?

Femeia nu-i răspunse.

— Vă rog, soră, murmură Karim.

— Spunea că a încercat tot ce era cu putință pentru a-și ascunde copilul, dar diavolii au fost mereu mai puternici. Spunea că nu-i mai rămânea decât să îi exorcizeze chipul.

— Ce să facă?

— Ea voia ca eu să pun mâna pe aceste fotografii, iar apoi să le ard. Misiunea mea ar fi avut valoarea unui exorcism. În felul acesta, chipul fiului ei ar fi fost eliberat.

— Soră, n-am înțeles nimic.

— V-am spus, femeia era nebună.

— Dar de ce tocmai dumneavoastră? Mănăstirea aceasta e la mai bine de două sute de kilometri de Sarzac!

Sora tăcu o vreme, apoi spuse:

— M-a căutat și m-a ales anume.

— Ce vreți să spuneți?

— N-am fost dintotdeauna în rândul carmelitelor. Înainte să îmi găsesc vocația, am avut o familie. A trebuit să îmi părăsesc soțul și fiul cel mic. Femeia credea că, din acest motiv, aveam să îi ascult rugămintea… Și a avut dreptate.

Karim nu-și dezlipea ochii de pata de umbră de sub văl. Insistă:

— Nu-mi spuneți chiar tot, știu asta. Dacă știați că femeia era nebună, de ce ați ascultat-o? De ce ați parcurs sute de kilometri pentru a recupera acele fotografii? De ce ați mințit, ați furat, ați distrus?

— Am făcut toate acestea pentru copil. Cu toată nebunia acelei femei, cu toate vorbele ei fără noimă, am… am simțit că acel copil era în pericol. Singura posibilitate de a-l ajuta era să execut ordinele mamei sale, fie și numai pentru a o liniști.

Abdouf înghiți în sec, simțind din nou furnicăturile de mai devreme. Se apropie și, pe

tonul cel mai liniștit cu putință, i se adresă călugăriței:

— Vorbiți-mi despre mamă. Cum era, cum arăta?

— Era foarte înaltă și puternică. Avea cel puțin un metru optzeci înălțime. Avea umerii lați. Nu i-am văzut fața, dar mi-amintesc c-avea un păr bogat, ondulat. Purta ochelari cu rame groase. Era întotdeauna îmbrăcată în negru, cu pulovere de lână sau de bumbac…

— Și tatăl lui Jude? Nu v-a vorbit niciodată de el?

— Nu, niciodată.

Karim se rezemă de strană și se aplecă și mai mult spre femeie, care se retrase instinctiv.

— De câte ori a venit aici? reluă el.

— De patru sau cinci ori. Întotdeauna duminica. Dimineața. Mi-a dat o listă de nume și adrese: fotograful, familiile care s-ar fi putut să aibă fotografiile pe care le căutam. În timpul săptămânii mă ocupam de recuperarea imaginilor. Căutam familiile, mințeam, furam. L-am mituit pe fotograf, cu banii pe care mi i-a dat ea…

— Îi dădeați ei pozele?

— Nu. V-am spus: voia ca eu să fiu cea care le ardea… Atunci când venea, bifa pe o listă numele celor pe care îi vizitasem. Atunci când toate numele au fost șterse de pe listă… cred că s-a simțit, în sfârșit, liniștită. A dispărut, pentru totdeauna. Iar eu am ales calea întunericului. Am ales bezna și izolarea. Nu pot suporta decât privirea lui Dumnezeu. De-atunci n-a trecut o zi în care să nu mă fi rugat pentru băiatul acela. Eu…

Se opri brusc, părând să înțeleagă un adevăr nerostit.

— De ce ați venit aici? De ce această anchetă, tocmai acum? Doamne, nu-mi spuneți că Jude…

Karim se ridică. Mirosul de tămâie îi ardea gâtul. Realiză că respira zgomotos, cu gura

deschisă. Înghiți în sec, apoi aruncă o privire spre sora Andrée.

— Ați făcut ceea ce vi s-a cerut, rosti el, pe un ton sumbru. Dar n-a folosit la nimic. O lună mai târziu, băiatul era mort. Nu știu cum s-a întâmplat. Nu știu de ce s-a întâmplat. Dar acea femeie nu era chiar atât de nebună precum ați crezut. Mormântul lui Jude a fost profanat noaptea trecută, la Sarzac. Acum sunt aproape convins că vinovații de acest lucru sunt acei diavoli de care se temea atunci. Femeia aceea trăia într-un coșmar, soră. Iar coșmarul ei s-a trezit din nou la viață.

Călugărița gemu, cu capul plecat. Vălul ei desena versanți albi și negri în penumbra bisericii. Karim continuă, cu o voce tot mai puternică, iar glasul lui umplu spațiul de ecouri. Nu mai știa de-acum pentru cine vorbea: pentru sine, pentru călugăriță sau pentru Jude.

— Sunt un polițist fără prea multă experiență, soră. Am fost un golan și îmi place să lucrez singur. Dar, dintr-un anume punct de vedere, ticăloșii care au acționat azi-noapte nu puteau nicidecum nimeri mai prost.

Apucă din nou cu mâna marginea stranei.

— Fiindcă i-am făcut o promisiune puștiului, pricepeți? Fiindcă și eu vin de nicăieri și nimeni și nimic n-o să-mi poată sta în cale. Sunt pe cont propriu, pricepeți? Pe cont propriu!

Polițistul se aplecă spre călugăriță, iar mâna îi strânse marginea stranei și mai tare.

— Acum e momentul să vă gândiți bine, soră. Găsiți-mi ceva, orice, care să mă pună pe drumul cel bun! Va trebui să dau de urma mamei lui Jude.

Cu privirea plecată, călugărița clătină din cap.

— Nu știu nimic.

— Gândiți-vă! Unde-aș putea oare să o găsesc pe această femeie? După Sarzac, unde s-a dus? Și înainte, de unde-a venit? Dați-mi măcar un detaliu, un indiciu cât de mic care să-mi permită să îmi continui ancheta!

Sora Andrée își înfrâna cu greu plânsul.

— Cred că… Cred că el venea cu ea… atunci…

— El?

— Băiatul.

— L-ați văzut?

— Nu. Atunci când venea aici, îl lăsa în oraș, lângă gară, la un parc de distracții. Bâlciul acela mai există și acum, dar n-am avut curajul să merg să vorbesc cu cei care se ocupă de el. Poate că unul dintre ei își va aduce aminte de băiat… Asta-i tot ce știu…

— Vă mulțumesc, soră.

Karim porni ca din pușcă. Ajuns pe esplanada de beton din fața mănăstirii, blacheurile metalice ale bocancilor săi scrâșniră strident când se opri. Țeapăn ca un paratrăsnet, privi în jur, apoi cercetă cerul. Murmură, cuprins de neliniște:

— La naiba… Dar unde mă aflu?

32.

În lumina palidă a amurgului, parcul de distracții se întindea de-a lungul căii ferate, la ieșirea din orașul cu străzi pustii. Standurile de tot felul împrăștiau în jur muzică și lumini colorate, deși niciun vizitator, nicio familie nu venise să-și piardă vremea printre ele într-o seară de luni. În depărtare, marea întunecată își arăta colții albi ai valurilor mari.

Karim se apropie. Roata panoramică se învârtea lent, plină de luminițe ce se aprindeau și stingeau alternativ, dând impresia că rețeaua electrică era gata să cedeze. Mașinuțele electrice se învârteau haotic, fără șoferi, atracții de tot felul erau promise de corturile ce fluturau în bătaia vântului: tombole, jocuri video, spectacole ieftine… Karim n-ar fi știut să spună exact care dintre imagini îl deprima

mai tare: aceasta sau cea a bisericilor izolate în câmp.

Fără prea mari speranțe de izbândă, se apucă să-i interogheze pe angajații parcului. Le spunea despre un puști pe nume Jude Itero, care fusese aici în iulie 1982. De cele mai multe ori, interlocutorii săi nici măcar nu clipeau. Uneori răspunsurile primite erau doar niște bolboroseli negative. Altora nu le venea să creadă: „Acum paisprezece ani? Altceva ce mai poftești matale?" Karim se simțea din ce în ce mai dezamăgit. Cine să-și mai amintească? În câte duminici fusese oare Jude aici? Trei, patru, cel mult cinci?

Tânărul arab se încăpățână, însă, și făcu turul complet al parcului, îmbărbătându-se cu ideea că puștiul fusese poate pasionat de cutare sau cutare atracție, ori poate că se împrietenise cu unul dintre angajații parcului…

Cu toate acestea, își încheie rondul fără vreun rezultat. Privi spre țărm. Marea de catran își spărgea berbecii înspumați la baza digului. Ajunsese într-un *no man's land* unde n-avea să mai obțină nimic. În minte îi reveni o amintire din copilărie: orașul magic al lui Pinocchio, unde copiii neascultători cădeau în capcana unor atracții fabuloase și sfârșeau prin a fi preschimbați în măgari.

În ce se transformase oare Jude?

Polițistul se pregătea să se întoarcă la mașină atunci când, dincolo de un teren viran, observă cupola mică a cortului unui circ.

De dragul anchetei, n-avea de gând să lase nicio pistă necercetată. Porni spre domul din pânză de cort, cu capul plecat, fără pic de entuziasm. De fapt, nu se putea spune că acesta ar fi fost un circ. Era doar un cort șubred, menit să adăpostească vreo atracție dubioasă. Deasupra intrării acoperite de o prelată, o banderolă de plastic anunța, cu litere dichisite: *Les Braséros.* Cu două degete, Karim ridică prelata ce ținea loc de ușă.

Încremeni în prag, uimit de spectacolul orbitor care-l aștepta în interior. Flăcări. Huruituri surde. Mirosuri de benzină purtate de curenții de aer. Vreme de-o clipă, locotenentului i se ivi în minte o mașinărie bizară, supraîncărcată, alcătuită din mușchi și flăcări, torțe și torsuri umane. Apoi înțelese că, în lumina anemică a unor lămpi ce țineau loc de reflectoare, în fața sa se desfășura un soi de balet al înghițitorilor de flăcări. Bărbați goi până la brâu, lucind de sudoare, își scuipau saliva amestecată cu lichid inflamabil asupra unor torțe aprinse. Se deplasau în arc de cerc, ca într-un fel de horă malefică. O nouă înghițitură de benzină, alte flăcări. Parte dintre bărbați se aplecară, iar ceilalți săriră peste ei, scuipând jeturi orbitoare de benzină aprinsă.

Polițistului îi fugi gândul la diavolii care o urmăreau pe mama lui Jude. Totul, în acest coșmar fără sfârșit, părea că se desfășoară în perechi de imagini, de fapte, de atmosfere înveninate. „Fiecare crimă e asemenea unui nucleu atomic”, spunea polițistul acela…

Karim se așeză pe gradenele de lemn și, o vreme, îi urmări în tăcere pe acești ucenici de dragoni. N-avea idee de ce, dar simțea că trebuie să mai zăbovească un pic aici, cât să-i ia la întrebări și pe acești oameni. Într-un târziu, unul dintre Braséros sfârși prin a-l băga în seamă. Își încetă exercițiul și se apropie de el, având în mână torța care încă mai ardea. Avea mai puțin de treizeci de ani, dar fața lui purta urmele acel puțin de două ori mai mulți. Avea probabil niște ani de pușcărie la activ. O coamă neagră, piele măslinie și ochi negri, cu privirea intensă a celui care e mereu gata să pună umărul la orice fărădelege.

— Ești de-al nostru? întrebă el.

— De-al vostru?

— Mda, ești circar? Cauți de lucru?

Karim își împreună mâinile și-l privi în ochi.

— Nu. Sunt polițist.

— Polițist?

Înghițitorul de flăcări se apropie și-și ridică piciorul pe gradena inferioară, chiar în fața lui Karim.

— Tipule, n-ai mutra potrivită pentru meseria asta.

Karim putea să simtă mirosul de sudoare fierbinte al celuilalt. Replică:

— Depinde ce idee ți-ai format despre meserie.

— Ce vrei? Sper că nu ești de la poliția locală.

Karim nu-i răspunse. Cuprinse dintr-o privire cupola din pânză de cort cârpită, saltimbancii din centrul arenei, apoi îi trecu prin minte că, în 1982, tipul din fața sa avea cel mult cincisprezece ani. Exista oare vreo șansă ca el să-l fi întâlnit pe Jude? Niciuna. Și totuși, ceva nu-i dădea pace. Întrebă:

— Erai aici acum paisprezece ani?

— Se prea poate. Da. Circul e al părinților mei.

Karim turui povestea pe care o spusese tuturor angajaților din parcul de distracții:

— Caut un puști care a venit aici în perioada respectivă. În iulie 1982, mai exact. Mai multe duminici la rând. Caut pe cineva care și-ar putea aduce aminte de el.

Înghițitorul de flăcări îl privi adânc în ochi pe Karim, de parcă ar fi încercat să afle dacă spunea adevărul.

— Tipule, tu vorbești serios?

— Ai impresia că nu?

— Cum se numea puștiul tău?

— Jude. Jude Itero.

— Și chiar crezi că o să găsești pe cineva care să-și aducă aminte de-un țânc care-a trecut poate pe la circul nostru, acum paisprezece ani?

Karim se ridică și ieși dintre gradene.

— Las-o moartă.

Tânărul îl apucă brusc de haină.

— Jude a venit aici de mai multe ori. Se proțăpea în fața noastră, în timp ce repetam. Era ca hipnotizat, nici nu se clintea, ca o stană de piatră.

— Poftim?

Bărbatul urcă o treaptă și ajunse la nivelul lui Karim. Polițistul îi simți mirosul de benzină al răsuflării. Circarul continuă:

— Tipule, era o vară fierbinte. Era atât de cald încât se topeau șinele de tren. Jude a venit aici patru duminici la rând. Aveam aproape aceeași vârstă. Ne-am jucat împreună. L-am învățat să scuipe foc. Dar a fost genul de lucruri pe care le fac toți copiii, nu era nimic ieșit din comun.

Karim îl țintui cu privirea pe tânărul Brasero.

— Și îți mai aduci aminte de puștiul ăsta, acum, după paisprezece ani?

— Doar asta ți-ai dorit, nu?

Polițistul ridică tonul:

— Te-am întrebat cum se face că îți aduci aminte.

Tipul sări dintre gradene în arena de pământ bătătorit, luă poziție de drepți, apoi scuipă câteva picături de salivă spre torța încă aprinsă, împrăștiind o ploaie de scântei.

— Tipule, mi-aduc aminte fiindcă Jude avea ceva cu totul special.

Karim tresări.

— Un semn? Un semn pe față?

— Nu, n-avea nimic pe față.

— Și-atunci?

Tânărul scuipă din nou câteva flăcărui, apoi începu să râdă.

— Tipule, Jude era fată.

33.

Încet, adevărul începea să prindă contur.

Potrivit înghițitorului de flăcări, copilul pe care îl întâlnise acesta în patru rânduri era o fetiță, deghizată atent în băiat. Păr scurt, haine pe măsură, maniere de băiat. Circarul era însă

categoric: „Nu mi-a spus niciodată că era fată… era secretul ei, pricepi? Pur și simplu am băgat de seamă de la bun început că ceva nu era în regulă. În primul rând, era frumoasă. Ca o păpușă. Și mai era și vocea. Și formele. Avea zece – doisprezece ani, începea să se vadă. Mai erau și alte chestii. Purta lentile de contact care-i schimbau culoarea ochilor. Avea ochii negri, dar era un negru intens, ca de cerneală, un negru artificial. Chiar dacă eram copil, mi-am putut da seama. Și se plângea mereu că o dor ochii, zicea că o doare până-n fundul capului…”

Karim puse cap la cap elementele ce-i erau cunoscute. Mama lui Jude se temea, mai presus de orice, de diavolii care voiau să-i distrugă copilul. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care plecase dintr-un alt oraș, încă necunoscut, pentru a se stabili la Sarzac. Aici își asumase o nouă identitate, schimbase numele copilului și chiar îi transformase profund înfățișarea, schimbându-i sexul. Karim ar fi trebuit să se gândească la o asemenea posibilitate. Astfel, nu mai exista nicio șansă ca odrasla femeii să fie reperată sau recunoscută. Și totuși, după doar doi ani, diavolii își făcuseră apariția și în orașul de refugiu, la Sarzac. Îl căutau în continuare pe puști și erau pe cale să îl găsească.

Să o găsească.

Mama intrase în panică. Distrusese toate documentele, toate registrele, toate fișele care conțineau numele fiicei sale, chiar dacă era un nume fals. Și, mai ales, distrusese fotografiile, căci un lucru era sigur: chiar dacă diavolii nu cunoșteau numele de împrumut al copilei, chipul acesteia le era cunoscut. Asta și căutau: o copilă cu acele trăsături, fața fetei era însăși dovada, corpul delict. De aceea aveau să se concentreze, în primul rând, asupra fotografiilor școlare, pentru a repera chipul pe care îl căutau. Dar de unde veneau acești urmăritori și cine erau?

Karim îl întrebă pe tânărul Brasero:

— Fata ți-a vorbit vreodată despre diavoli?

Circarul se juca în continuare cu torța.

— Diavoli? Nu. Diavolii eram noi, râse el, arătând către colegii săi din arenă. Iar Jude… nu prea vorbea. Ți-am spus, eram doar niște copii. Am învățat-o doar să scuipe flăcări.

— I s-a părut interesant?

— Interesant? Era fascinată! spunea că vrea să învețe să scuipe foc ca să se apere. Și ca să-și apere mama… Era o puștoaică ciudată.

— Ți-a vorbit despre mama ei?

— Nu. N-am văzut-o niciodată. Jude rămânea cu mine o oră, două, apoi, pe neașteptate, se făcea nevăzută… Gen Cenușăreasa. A dispărut așa de câteva ori și apoi n-a mai venit niciodată.

— Nu-ți mai amintești nimic altceva? Un detaliu care să mă ajute, ceva mai deosebit?

— Nu.

— Numele ei… Ți-a spus vreodată cum se numea cu adevărat?

— Nu. Dar, legat de asta, ținea morțiș la o anumită chestie…

— Care?

— Eu i-am spus încă de la început „Giud”, cu pronunția englezească, la fel ca în cântecul Beatleșilor. Ea s-a înfuriat. Voia să-i spun „Ju-de”, cu accent franțuzesc. Am și-acuma în fața ochilor gurița ei, pronunțând silabele: „Ju-de”.

Circarul zâmbi, cu mintea pierdută într-o amintire care reușise să-i umezească ochii. Karim intui că junele dragon fusese îndrăgostit până peste urechi de fetiță. Într-un târziu, bărbatul puse și el o întrebare:

— Ancheta asta… Ce scop are? Ce s-a întâmplat cu ea? Azi, ar trebui să aibă undeva către…

Karim nu-l mai asculta. Se gândea la micuța Jude, care urmase doi ani de școală sub o identitate falsă. Cum reușise oare mama să falsifice identitatea copilului, la înscriere? Cum reușise să o

facă să treacă drept băiețel în ochii tuturor și, mai ales, în fața învățătoarei, care îi era aproape zi de zi?

Brusc, polițistului îi veni o idee. Ridică privirea și i se adresă circarului:

— Aveți un telefon p-aici?

— Ne iei drept oameni ai cavernelor, amice? Vino după mine.

Abdouf îl urmă.

Circarul îl lăsă pe Karim singur într-o baracă de lemn, la capătul aleii presărate cu nisip. Pe o măsuță se afla un telefon. Polițistul formă numărul directoarei de la școala Jean Jaurès. Vântul bătea cu putere, făcând să fluture pânza cupolei circului. Soneria se auzi de trei ori, apoi o voce masculină vorbi în receptor.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna directoare, spuse Karim, încercând să-și stăpânească excitarea.

— Din partea cui?

— Sunt locotenentul Karim Abdouf.

Câteva secunde mai târziu vocea femeii răsună în receptor. Gâfâia, semn că se grăbise. Polițistul întrebă, fără niciun fel de introducere:

— Vă mai amintiți de învățătoarea despre care ați vorbit, cea care a plecat din Sarzac la sfârșitul lui 1982?

— Bineînțeles.

— Mi-ați spus că a avut în grijă clasa CM1 în 1981, apoi a preluat clasa CM2 în anul următor.

— Exact.

— Cum ar veni, l-a urmat pe Jude Itero de la o clasă la alta, nu-i așa?

— Da. Se poate spune și așa, dar nu e deloc neobișnuit ca o învățătoare să preia clasa în ani consecutivi…

— Cum se numea?

— Așteptați o clipă, trebuie să-mi revăd notițele…

Auzi cum directoarea foșnea niște hârtii.

— Fabienne Pascaud.

Bineînțeles, numele nu-i spunea nimic lui Karim. Și nici nu avea niciun punct comun, nicio rezonanță apropiată cu numele fals al copilei. Polițistul se simțea din ce în ce mai confuz, cu fiecare nouă informație care îi era dată. Întrebă:

— Știți cumva cum s-a numit înainte de căsătorie?

— Exact așa. Acesta îi era numele de fată.

— Era necăsătorită?

— Era văduvă. Cel puțin așa spune fișa ei. E bizar, se pare că după moartea soțului și-a reluat numele de fată.

— Și ce nume a purtat cât soțul ei trăia?

— O clipă… Iată: Hérault. H.É.R.A.U.L.T.

Un nou impas. Altă pistă inutilă pentru Karim.

— Vă mulțumesc, am să…

O străfulgerare în minte. O idee neașteptată. Dacă avusese dreptate, dacă această femeie era într-adevăr mama lui Jude, așa cum bănuise, numele de familie al fetiței fusese inițial Hérault. Iar prenumele ei…

Karim îl auzi din nou, în gând, pe circar, care îi povestea despre pronunția numelui fetei. Ea ținea morțiș ca numele ei să fie pronunțat așa cum se scria, cu accent franțuzesc. De ce? Oare nu fiindcă îi amintea de adevăratul său prenume, prenumele de fetiță?

Karim șuieră în receptor:

— Așteptați un minut, vă rog.

Îngenunche și scrise în nisip, cu mâna tremurând, cele două nume, cu majuscule, unul sub altul:

FABIENNE HÉRAULT

JUDE ITERO

Cele două nume aveau o anumită consonanță, ultimele două silabe se pronunțau la fel. Se gândi câteva clipe, apoi șterse cu mâna cele înscrise în praf. Scrise iar, separând în silabe

JU-DI-TE-RO

apoi:
JUDITH HÉRAULT

Fu cât pe ce să scoată un urlet de victorie. Jude Itero se numea în realitate Judith Hérault! Băiatul era de fapt o fetiță. Iar învățătoarea era mama acesteia! Își reluase numele de fată, fără îndoială pentru a-și induce în eroare urmăritorii, și adaptase prenumele copilei într-unul masculin, fără îndoială pentru a nu o zăpăci pe aceasta și mai mult, sau poate ca să o ajute să nu comită vreo gafa în raport cu noua sa identitate.

Karim își încleștă pumnii. Era sigur că așa se petrecuseră lucrurile. Femeia reușise să treacă sub tăcere adevărata identitate a copilului său la școală fiindcă lucra ea însăși acolo. Această ipoteză explica toate necunoscutele: ușurința cu care femeia îi păcălise pe toți cei din Sarzac, discreția cu care subtilizase documentele oficiale. Cu glas tremurând, i se adresă directoarei:

— Ați putea obține mai multe informații despre această învățătoare, de la inspectorat?

— Chiar în seara aceasta?

— Da, chiar acum, seara.

— Eu… Da, știu pe cineva, ar fi posibil. Ce vreți să știți?

— Aș vrea să știu unde anume s-a stabilit Fabienne Pascaud-Hérault după plecarea din Sarzac. Și aș mai vrea să știu unde a predat înainte de a se transfera la școala dumneavoastră. Dacă se poate, v-aș ruga să îmi găsiți niște persoane care au cunoscut-o. Aveți cumva un număr de telefon mobil?

Femeia îi răspunse afirmativ și-i recită numărul de mobil. Părea ușor depășită de evenimente. Karim reluă:

— De cât timp ați avea nevoie pentru a ajunge personal la inspectorat și a obține aceste informații?

— Aproximativ două ore.

— Luați-vă telefonul mobil. Am să vă sun peste două ore.

Karim ieși din baracă și făcu un semn cu mâna către trupa de circari, care își reluase dansul incendiar.

34.

Două ore de pierdut.

Karim își aranjă boneta pe cap și se îndreptă spre mașină. Atmosfera înserării era animată de un vânt ce purta miasmele mării, atât de puternic încât părea gata să spulbere în cale întreg uscatul. Două ore de pierdut. Își spuse că, poate, această regiune nu-și dezvăluise încă toate secretele.

Încercă să și le imagineze pe Fabienne și Judith Hérault, cele două ființe însingurate care veneau aici vara, în fiecare duminică. Își imagină scena cu precizie, reluând în gând fiecare detaliu, în speranța că avea să i se dezvăluie o nouă cale de urmat. În minte, le vedea pe cele două, mamă și fiică, plimbându-se liniștite pe aici, unde nu le cunoștea nimeni. Femeia hotărâtă, obsedată de chipul propriului copil. Puștoaica androgină, închisă în sine laolaltă cu spaimele ei.

Abdouf n-ar fi putut preciza de ce, dar își imagina acest cuplu straniu foarte unit în fața nenorocirii. Le vedea, mergând de mână, în tăcere… Cum ajungeau aici? Cu trenul? Pe șosea?

Locotenentul se hotărî să viziteze toate gările din împrejurimi, popasurile de pe autostradă, posturile de jandarmerie, în căutarea unei posibile amintiri, a unei urme oarecare, a unui proces verbal…

Avea două ore de pierdut, așa că putea să și le petreacă cercetând în aceste direcții sau așteptând degeaba.

Demară, pe când soarele-și arunca ultimele raze de foc, înroșind cerul. Nopțile de octombrie erau tot mai lungi.

Karim găsi o cabină telefonică și sună mai întâi la secția regională a Poliției Judiciare din Rodez, în căutarea unui autoturism care să fi fost înmatriculat pe numele de Fabienne Pascaud sau Fabienne Hérault, în 1982, în departamentul Lot. Zadarnic. Pe aceste nume nu fusese emis niciun certificat de înmatriculare. Urcă din nou în mașină și-și concentră cercetările asupra gărilor din împrejurimi, fără a renunța însă definitiv la ipoteza că femeia ar fi utilizat o mașină.

Vizită patru gări și, de fiecare dată, obținu același rezultat: zero. Parcurse zeci de kilometri, în cercuri concentrice, în jurul mănăstirii și al parcului de distracții. Peisajul înconjurător refuza să i se dezvăluie altfel decât sub înfățișarea unor contururi fantomatice iluminate vremelnic de farurile mașinii sale: copaci, stânci, tuneluri…

Se simțea bine. Adrenalina îi încălzea membrele, iar starea de excitare îl menținea treaz. Tânărul arab regăsea senzațiile ce-i erau atât de dragi: întâlnirile cu noaptea și cu spaimele ei. Aceleași senzații pe care le trăise pe când folosea pentru întâia oară chei false pentru a sparge o mașină, într-un garaj subteran, la umbra unui stâlp de beton. Karim nu se temea de întuneric: dimpotrivă, aceasta era lumea sa, mantia sa protectoare, oceanul său. Se simțea în siguranță în beznă, încordat ca o armă, puternic ca un animal de pradă.

În cea de-a cincea gară, polițistul nu găsi decât o zonă de triaj, plină de vagoane vechi și de turbine albăstrii. Plecă fără să zăbovească, dar opri la scurt timp după aceea. Se afla pe un pod, deasupra autostrăzii, la ieșirea Sète Vest. Reperă stația de plată a taxei de autostradă, aflată la vreo trei sute de metri distanță. Din nou, instinctul îi șopti să poposească și acolo pentru o verificare.

Verificarea fiecărei piste, de fiecare dată.

Urcă rampa și coti imediat la dreapta, trecând de primul rând de puncte de plată. Erau aici mai multe clădiri din prefabricate: birourile stației de întreținere a autostrăzii. Nu se vedea nicio lumină. Totuși, în apropiere de depozitele învecinate clădirilor, polițistul zări silueta unui om. Frână, își parcă mașina și se îndreptă țintă spre silueta care-și făcea de lucru lângă un camion.

Vântul aspru își dublase parcă intensitatea. Aici totul era uscat, mat, plin de praf, scăldat în suflul coroziv al brizei marine. Polițistul încălecă panourile de semnalizare rutieră și depăși un morman de lopeți și găleți din plastic. Ciocăni în bena camionului care transporta sare, stârnind un vacarm metalic puternic.

Bărbatul tresări; purta o cagulă care nu-i lăsa la vedere decât ochii. Sprâncenele cenușii i se încruntară.

— Cine-i acolo? Cine ești?

— Dracul.

— Poftim?

Karim zâmbi, rezemându-se de bena camionului.

— Glumeam. Sunt de la poliție, tataie. Am nevoie de niște informații.

— Informații? Nu e nimeni aici până dimineață…

— Din câte știu, stațiile de întreținere funcționează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Taxatorul e în cabină, iar eu am de lucru aici, așa că…

— Tocmai asta spuneam și eu. Noi doi vom merge frumos în birou. Tu ai să bei o cafeluță și, între timp, eu voi arunca o privire în PCI.

— În PCI? Dar… ce căutați?

— O să-ți explic, când vom fi ajuns la căldură.

Birourile erau asemenea întregii stații: dezordonate, cu un aer de provizorat. Culoare

înguste, uși întredeschise, mobilier ieftin. Luminile erau stinse, cu excepția monitorului unui computer, care clipocea în bezna unuia dintre birouri. Acela era PCI-ul, centrala de informații care funcționa fără oprire pe tot timpul anului, asigurând transmiterea oricăror informații cu privire la rețeaua rutieră locală. Fiecare accident, fiecare pană, fiecare deplasare în misiune a unui echipaj de agenți rutieri… Toate acestea erau înregistrate în memoria mașinăriei.

Bătrânul dădu să se așeze în fața calculatorului. Își scoase cagula, dar Karim îi șopti la ureche:

— Iulie 1982. E rândul tău să intri în acțiune. Vreau să știu tot: accidente, orice pană, orice depanare ulterioară. Numărul celor ce-au trecut pe aici. Totul.

Bătrânul își scoase mănușile și-și suflă în palme, ca să se încălzească. Degetele îi alergară pe tastatură timp de câteva secunde și pe monitor fu afișată o listă care corespundea lunii iulie 1982. Cifre, date, detalii privind depanările. Nimic care să-i atragă atenția.

— Ai putea efectua o căutare după nume? întrebă Karim, aplecat peste umărul bărbatului.

— Spune-mi pe litere.

— Am mai multe nume: Jude Itero, Judith Hérault, Fabienne Pascaud, Fabienne Hérault.

— Mai ai multe? mormăi celălalt, introducând pe rând numele indicate în motorul de căutare.

După doar câteva secunde, un semnal sonor indică găsirea unui răspuns. Karim se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre nume a fost găsit în baza de date a PCI, dar nu în iulie 1982.

— Continuă căutarea.

Bărbatul tastă câteva comenzi. Informațiile apărură pe ecran, cu litere fluorescente pe monitorul întunecat. Polițistul împietri. Data afișată pe ecran era 14 august 1982. Ziua înscrisă

pe mormântul lui Jude. Iar numele care apăruse în baza de date era chiar acesta: Jude Itero.

— Nu-mi aminteam numele, gâfâi bătrânul. Dar mi-aduc aminte perfect de accidentul respectiv. O chestie atroce, întâmplată lângă Héron-Cendré. Mașina a derapat, a traversat separatoarele de sus și s-a strivit de un zid de protecție împotriva zgomotului, dincolo de sensul opus de mers. Mama și fiul au fost găsiți între fiarele contorsionate. Dar numai fiul a murit, stătea pe locul de lângă șofer. Mama a scăpat doar cu câteva contuzii. Era o dâră de sânge de-a curmezișul întregii autostrăzi, pe lățimea a șase benzi, îți dai seama?

Lui Karim îi venea greu să-și stăpânească un tremur nervos, în tot corpul. Așa se sfârșise, așadar, fuga lui Fabienne și Judith Hérault. Cu o sută treizeci de kilometri la oră, într-un zid antifonic. Era pe cât de absurd, pe atât de simplu. Polițistul își înăbuși un urlet de furie. Nu-i venea să creadă că întreaga aventură și toate precauțiile femeii se sfârșiseră din pricina unui derapaj.

Și totuși, știa deznodământul încă de la bun început: Judith murise în august 1982, așa cum scria pe piatra funerară. Acum, circumstanțele dispariției sale erau lămurite. Simți cum lacrimi fierbinți îi umezeau obrajii, de parcă ar fi primit vestea morții unei ființe dragi. A unei ființe pe care o iubise doar vreme de câteva ceasuri, dar cu furia unui torent dezlănțuit. Dincolo de cuvinte și de ani. Dincolo de spațiu și timp.

— Continuă, ordonă el. Cum era corpul copilului?

— Era… era efectiv amestecat cu rămășițele mașinii. Un amestec de carne și tablă sfâșiată. La dracu'… Le-au trebuit mai bine de șase ore să… În sfârșit… N-am să uit cât trăiesc imaginea aceea. Fața copilului… Nu mai avea față… nu mai avea cap, nu mai avea nimic…

— Dar mama?

— Mama? Nici măcar nu știu dacă era mama copilului. În orice caz, nu avea același nume ca…

— Știu. A fost rănită?

— Nu. A scăpat cu bine. Câteva vânătăi și zgârieturi… Practic, n-a pățit nimic. Mașina s-a rotit înainte de a se izbi de zid, iar impactul s-a produs pe partea pasagerului. Într-un viraj de genul ăsta, se întâmplă aproape întotdeauna așa…

— Ai putea să mi-o descrii?

— Pe cine?

— Pe femeie.

— Nu cred că am s-o uit vreodată. Era o adevărată uriașă. Brunetă, cu o față lată. Purta ochelari mari și era îmbrăcată în negru. Se comporta ciudat. N-a plâns deloc. Părea rece. Posibil în stare de șoc, nu știu…

— Cum îi era fața?

— Era frumoasă.

— Adică?

— Era mai degrabă rotunjoară… Avea pielea albă, aproape transparentă.

Abdouf își schimbă abordarea.

— Pentru fiecare accident păstrați un dosar separat, nu-i așa? Un fel de bilanț, cu certificatul de deces și toate celelalte, nu?

Bătrânul hirsut ridică privirea spre Karim. Ochii negri îi sclipeau.

— Ce cauți tu, de fapt?

— Arată-mi dosarul!

Bărbatul își șterse palmele asudate de hanoracul pe care-l purta și deschise un dulap. Karim așteptă, cât timp celălalt silabisea numele decedaților.

— Jude Itero. Uite-l, ăsta e. Dar te previn, e…

Karim i-l luă din mâini și se apucă să îl răsfoiască. Mărturii, certificate, procese verbale, constatările societății de asigurări. O relatare a circumstanțelor producerii accidentului. Fabienne Pascaud conducea o mașină închiriată de la Sarzac. Adresa de rezidență era cea pe care i-o indicase doctorul Macé: acea ruină izolată, din valea plină

de stânci. Nimic nou, așadar. Ceea ce era surprinzător era faptul că mama își declarase copilul mort drept Jude Itero, de sex masculin.

— Nu înțeleg. Copilul… era un băiat?

— Păi da… Bătrânul arătă către dosarul din mâinile lui Karim: Ea așa a declarat…

— Și nu-ți amintești să fi fost vreo problemă în privința asta?

— O problemă? În ce sens?

Polițistul se strădui să-și țină glasul în frâu.

— Ascultă, nu vreau decât să știu dacă ar fi fost posibil să se stabilească sexul copilului.

— Nu-s doctor, așa că nu știu. Dar, drept să-ți spun, m-aș mira să se poată… Cadavrul era, mai degrabă, o colecție de bucăți dintr-un corp. Ca la măcelărie…

Bătrânul își trecu mâna peste față.

— Nu cred că-i cazul să-ți explic, barosane. De douăzeci și cinci de ani, de când lucrez aici, am văzut destule accidente. Mereu e ceva oribil… Își agită mâinile, cu gesturi largi, desenând parcă niște nori uriași. E ca un soi de război subteran, vezi tu? Din când în când, răbufnește la suprafață, cu o violență îngrozitoare!

Karim înțelese că starea în care se afla cadavrul îi permisese femeii să-și ducă minciuna până la capăt, chiar și dincolo de mormânt. Dar de ce? Se temuse oare că amenințarea avea să-i supraviețuiască fiicei sale?

Locotenentul consultă din nou dosarul și descoperi fotografiile de la locul accidentului. Sânge, fiare contorsionate, tăblărie sfâșiată. Bucăți de carne și fragmente de membre, ivindu-se din caroseria distrusă. Trecu repede peste mulțimea de poze sinistre. Nu se simțea în stare să privească așa ceva. Găsi apoi certificatul de deces și descrierea medicului, obținând astfel confirmarea că starea în care se afla cadavrul n-ar fi permis o identificare, în absența mărturiei mamei.

Karim se rezemă cu spatele de perete, cuprins de amețeală. Apoi se uită la ceas. Cele două ore pe care le avusese de pierdut trecuseră. Și se simțea el însuși pierdut.

Cu mare greutate, mai aruncă o privire în dosar. Pe o fișă cartonată erau imprimate o serie de amprente digitale. Observă dermatoglifele timp de câteva secunde, apoi întrebă:

— Sunt amprentele copilului?

— Cum adică?

— Chiar sunt amprentele lui?

— Al naibii să fiu dacă îți înțeleg întrebările… Bineînțeles că sunt ale lui. Chiar eu am ținut tușiera. Resturile cadavrului erau adunate într-un sac. Doctorul a fost cel care-a ținut mânuța și a apăsat degetele pe tușieră. Avea mâna plină de sânge… La dracu'! Toți ne grăbeam să terminăm. Ascultă-mă, chiar și acum, după atâția ani, mă mai trezesc uneori noaptea gândindu-mă la ziua aia…

Karim vârî dosarul sub haina de piele.

— E-n regulă. O să păstrez documentele.

— Foarte bine, păstrează-le. Și drum bun.

Locotenentul ieși din birou. Era bulversat. Sub pleoape îi dansau steluțe luminoase. Din pragul barăcii, bătrânul îi strigă:

— Ai grijă de tine.

Karim se întoarse. Bărbatul îl privea, bătut de vântul sărat dinspre mare, rezemat cu umărul de ușa de sticlă. Silueta i se reflecta în suprafața acesteia, dând naștere unei dubluri fantomatice.

— Ce spui? întrebă polițistul.

— Ți-am spus să ai grijă de tine. Și să nu îi confunzi niciodată pe alții cu propria-ți umbră.

Karim răspunse cu o tentativă de zâmbet:

— De ce spui asta?

Bătrânul își trase pe cap cagula, spunând:

— Fiindcă știu, o simt: ești înconjurat de morți.

35.

— Ce nu fac eu pentru dumneavoastră, domnule locotenent… Am vorbit cu colegul meu de la inspectorat.

În vocea femeii se putea discerne o trepidație entuziastă. Karim se oprise din nou la o cabină telefonică, pentru a o apela pe directoare pe telefonul mobil. Femeia continuă:

— Paznicul a fost amabil și…

— Ce ați aflat?

— Dosarul complet al Fabiennei Hérault, născută Pascaud. Dar am dat de un nou obstacol. După cei doi ani petrecuți la Sarzac, femeia a dispărut. Se pare că a părăsit învățământul.

— Și nu există nicio posibilitate de a afla unde a plecat?

— Niciuna. Se pare că în acel an i s-a încheiat contractul cu Ministerul Educației și nu l-a mai reînnoit. Asta-i tot. Cei de la inspectorat n-au mai știut nimic despre ea, de atunci.

Karim se afla la marginea unui cartier rezidențial de la periferia orașului Sète. Prin geamul cabinei telefonice putea să vadă mașinile parcate împrejur, ale căror caroserii străluceau în lumina felinarelor. Informațiile aflate de directoare nu-l luaseră prin surprindere. Fabienne Pascaud dispăruse, închizând ușa în urma sa. Misterul tragediei sale și al diavolilor rămăsese intact.

— Și unde a profesat femeia asta înainte de Sarzac?

— La Guernon, un oraș universitar din Isère, în apropiere de Grenoble. Acolo a predat doar timp de câteva luni. Înainte de asta, a condus o mică școală primară la Taverlay, un oraș de munte de lângă Pelvoux.

— Ați reușit să aflați ceva și despre viața ei personală?

Directoarea își reluă raportul, cu o voce mecanică:

— Fabienne Pascaud s-a născut în 1945 la Corivier, în valea Isère. S-a căsătorit în 1970 cu

Sylvain Hérault și, în același an, a obținut un premiu de interpretare la pian de la Conservatorul din Grenoble. În acest context, i s-a oferit șansa să ajungă la catedră și…

— Continuați, vă rog.

— În 1972 se înscrie la un institut pedagogic. Doi ani mai târziu, e repartizată la școala din Taverlay, tot în Isère. Predă acolo timp de șase ani. În 1980, școala din Taverlay se închide. Un drum nou inaugurat permite copiilor din sat să frecventeze o școală mai mare, în satul vecin, chiar și pe timp de iarnă. Fabienne este atunci mutată la Guernon. A avut noroc, orașul e doar la cincizeci de kilometri de Taverlay și e o așezare celebră în rândul corpului profesoral. Un oraș universitar foarte plăcut, cu un nivel intelectual ridicat.

— Mi-ați spus că era văduvă. Știți cumva când și-a pierdut soțul?

— Ajungem imediat și acolo, tinere. În 1980, când a sosit la Guernon, Fabienne s-a prezentat cu numele soțului ei, se pare că în acel moment nu avea o problemă cu asta. În schimb, șase luni mai târziu, la Sarzac, s-a prezentat drept văduvă. Bărbatul a dispărut, așadar, în timpul perioadei de la Guernon.

— N-ați găsit nimic în dosar despre acesta? Ce vârstă avea? Cu ce se ocupa?

— Am fost la inspectorat, nu la o agenție de detectivi.

Karim oftă.

— Continuați.

— La scurt timp după sosirea la Guernon, Fabienne și-a cerut transferul. N-avea importanță unde, dar să fie cât mai departe de Guernon. Ciudat, nu? A obținut imediat un post la Sarzac, dar asta nu-i de mirare: nimeni nu se înghesuie să vină de bunăvoie în minunata noastră regiune… Ajunsă aici, și-a reluat numele de fată. Se pare că-și dorea să închidă definitiv un capitol din viața sa.

— Nu mi-ați spus nimic despre copilul ei.

— Într-adevăr, avea un copil. O fată, născută în 1972.

— Așa scrie în dosar?

— Da.

— Cum se numea copila?

— Judith Hérault. Totuși, despre copil nu se mai pomenește nimic după mutarea la Sarzac.

Cu fiecare informație, ipotezele lui Karim privind povestea femeii se confirmau. Polițistul continuă cu întrebările:

— Ați reușit să luați legătura cu persoane care au cunoscut-o, câtă vreme a predat la Sarzac?

— Da. Am stat de vorbă cu directoarea din acea vreme, Mathilde Sarman. Își amintește foarte bine de Fabienne. Era o femeie stranie, se pare. Misterioasă, rezervată, foarte frumoasă și foarte puternică. Avea un metru optzeci înălțime și umeri lați… Cânta la pian, era extrem de talentată. Nu fac decât să vă repet ceea ce mi s-a spus…

— La Sarzac, Fabienne locuia singură?

— Mathilde mi-a spus că da, locuia singură, într-o vale izolată, la zece kilometri de oraș.

— Nimeni nu v-a putut spune ce anume a determinat-o să plece atât de intempestiv din Sarzac?

— Nu, nimeni.

— Și nu se cunosc motivele pentru care s-a transferat de la Guernon?

— Nu. Poate c-ar trebui întrebați cei de acolo…

Femeia ezită câteva clipe, apoi îndrăzni să întrebe:

— Și totuși, domnule locotenent, ați putea să-mi explicați ce legătură e între ancheta aceasta și spargerea de la școală…?

— Mai târziu. Vă întoarceți acasă?

— Ăăă… Da, desigur.

— Luați cu dumneavoastră toate datele care o privesc pe Fabienne Pascaud și așteptați să vă sun.

— Eu… Am înțeles, așa am să fac. Când credeți că o să mă sunați?

— Nu știu. Cât de curând. Iar atunci am să vă explic totul.

Karim închise și privi din nou spre mașinile din parcare. Audi, BMW, Mercedes: mașini strălucitoare, rapide și, cu siguranță, dotate cu alarme. Se uită la ceas: trecuse de ora douăzeci. Venise timpul să dea piept din nou cu bătrâna fiară. Locotenentul formă numărul direct al lui Henri Crozier. De îndată, acesta începu să răcnească în receptor:

— Dumnezeii mamei mă-sii, Abdouf, pe unde naiba umbli?

— Îmi continui ancheta.

— Sper că ești pe drumul de întoarcere spre sediu.

— Nu. Mai am de făcut un ultim ocol, la munte.

— La munte?

— Da, într-un mic oraș universitar, aproape de Grenoble. Guernon.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Crozier reluă:

— Sper că ai un motiv bun pentru a…

— Cel mai bun, domnule comisar. Pista pe care o urmez mă duce înspre acest oraș. Cred că aici am să dau de urma profanatorilor.

Crozier nu-i răspunse. Aplombul lui Karim părea să-l fi redus la tăcere. Profitând de acest avantaj, locotenentul întrebă:

— Aveți noutăți despre mașină?

Comisarul păru a ezita să îi dea un răspuns. Karim ridică tonul:

— Aveți ceva nou? Da sau nu?

— Am localizat vehiculul și pe proprietarul acestuia.

— Cum ați reușit?

— Am avut un martor, pe șoseaua D143. Un țăran care se întorcea acasă cu tractorul. A văzut trecând o Lada albă, în jurul orei două dimineața. A reținut doar departamentul de pe plăcuțele de înmatriculare. Am verificat și am aflat că acolo a

fost de curând înmatriculată o mașină Lada. La inspecția tehnică avea încă anvelopele originale. E mașina noastră, suntem aproape siguri de asta. Mă rog, în proporție de aproximativ optzeci la sută siguri.

Karim reflectă. Informația aceasta i se părea nițel suspectă: prea venise la momentul potrivit.

— Prin ce minune ați găsit acest martor?

Crozier râse:

— L-am găsit fiindcă întregul Sarzac e în fierbere. Au debarcat cei de la Poliția Judiciară Regională, cu „discreția” lor obișnuită. Tratează întregul incident așa cum au procedat la Carpentras, de parcă s-ar fi petrecut o profanare de proporții.

Crozier înjură.

— Și-au făcut apariția și jurnaliștii, așa că suntem în plin rahat.

Karim își încleștă maxilarele.

— Dați-mi numele orașului, repede!

— Nu-mi vorbi așa, Karim.

— Numele, domnule comisar. Nu înțelegeți? E ancheta mea! Doar eu sunt capabil să găsesc rădăcinile acestui haos!

Crozier reuși să se abțină câteva clipe, cât să-și recapete stăpânirea de sine. Când vorbi din nou, vocea îi era egală, impasibilă:

— Karim… În toată cariera mea nimeni nu mi-a vorbit pe tonul ăsta. Așa că vreau să-mi spui tot despre ancheta asta a ta. Chiar acum. Dacă nu, îți jur, am să te dau în urmărire generală.

Timbrul vocii comisarului îi semnală lui Karim că nu mai era loc de negociere. Rezumă în cât mai puține cuvinte rezultatele cercetărilor sale. Îi povesti despre Fabienne și Judith Hérault, fugarele ce-și schimbaseră numele. Îi descrise epopeea lor absurdă, schimbarea de identitate, accidentul care costase viața copilei. Crozier observă la sfârșit:

— E o întreagă telenovelă.

— Moartea e o telenovelă, domnule comisar. Uitați ce cred eu: Fabienne Hérault nu era nebună. Chiar era urmărită de cineva. Și aș putea să jur că aceiași urmăritori s-au întors noaptea trecută la Sarzac.

— Poftim?

Karim inspiră adânc.

— Cred că s-au întors ca să verifice, să se asigure de ceva. Un lucru ce le era deja cunoscut, dar care a fost readus în actualitate de un eveniment recent, petrecut altundeva.

— De unde scoți toate astea? Și, în primul rând, cine-s oamenii ăștia?

— N-am idee. Dar, după părerea mea, diavolii s-au întors, domnule comisar.

— Ce spui tu acolo e curată fabulație!

— Poate. Dar faptele sunt clare: a avut loc o spargere la Școala Jean Jaurès, iar mormântul lui Jude Itero a fost profanat. Așa că, vă rog, domnule comisar, dați-mi numele profanatorului și orașul de unde a venit acesta! Vreau să știu dacă e vorba de Guernon. Fiindcă, după părerea mea, acolo vom găsi cheia acestui coșmar și…

— Notează. Numele individului e Philippe Sertys, cu domiciliul pe strada Maurice Blasch, numărul 7.

Vocea lui Karim tremura:

— În ce oraș, domnule comisar? La Guernon?

Crozier șovăi puțin, apoi răspunse:

— Da, Guernon. Nu știu prin ce miracol ai ajuns la concluziile astea, dar, la naiba, se pare că pista pe care ești tu e cea mai fierbinte!

VII

36.

Imaginile fotografei germane prinseseră viață.

Atleții cu tâmplele rase alergau pe stadionul din Berlin, cel de dinaintea războiului. Alergau ușor. Erau puternici. Hieratici. Cursa lor căpătase cadența unui film vechi, sacadat, cu granulație mare, în nuanțe tombale. Vedea bărbații alergând. Le auzea tălpile izbind suprafața pistei. Le presimțea răsuflările răgușite, în contratimp cu pașii.

Scena căpăta însă, foarte curând, accente tulburătoare. Chipurile lor erau prea sumbre, prea opace. Arcadele prea proeminente. Ce ascundea oare privirea lor? În vreme ce în tribune se înălțau ovații la unison, atleții își dezvăluiau pe neașteptate orbitele goale, din care lipseau globii oculari, deși acest lucru nu-i împiedica să vadă sau să alerge. Dimpotrivă, în adâncul rănilor părea că se naște ceva, colcăind, cu plescăituri și luciri animalice…

Niémans se trezi, scăldat într-o sudoare înghețată. Fu de îndată orbit de lumina albă emanată de monitorul calculatorului, de parcă s-ar fi aflat în plin interogatoriu. Se dezmetici repede și privi în jur: nimeni nu observase că ațipise și că un coșmar îi acaparase subconștientul, căpătând forma fotografiilor văzute acasă la Sophie Caillois, imaginile acelei regizoare naziste, al cărei nume îl uitase.

Era ora douăzeci și unu.

Nu dormise decât patruzeci și cinci de minute. După incursiunea la antrepozit, Niémans îi expediase imediat descoperirile – carnetul, fragmentele de plasă metalică și probele de pulbere albă – inginerului din Grenoble, Patrick

Astier, prin mijlocirea lui Marc Costes, care încă mai aștepta la spital livrarea cadavrului eliberat din capcana ghețarului.

Apoi, Niémans venise aici, la bibliotecă, și se apucase să cerceteze, la întâmplare, posibilele referiri la cuvintele misterioase: „râurile de purpură”. Începuse prin a consulta secțiunea de hărți, în eventualitatea existenței unui bazin hidrografic care să poarte acest nume. Apoi trecuse la indexul informatic, căutând o carte, un catalog, un document care să conțină acești termeni. Nu găsise însă nimic și, citind, adormise. După patruzeci de ore de nesomn îl lăsaseră puterile, de parcă ar fi fost o marionetă cu firele tăiate.

Comisarul aruncă o privire prin sala de lectură. Dincolo de mese și de separeurile de sticlă, vreo zece polițiști în haine civile își vedeau de cercetări, puricând cărțile care aveau drept tematică răul, puritatea sau ochii… Doi dintre ei erau ocupați cu alcătuirea unor liste cu studenții care consultaseră mai frecvent acest gen de cărți așa-zis „suspecte”. În sfârșit, un alt polițist era adâncit în lectura tezei de doctorat a lui Rémy Caillois.

Dar Niémans încetase să mai creadă în pista „literară”, la fel ca polițiștii aceștia, care abia așteptau să le vină schimbul. Toți erau deja la curent cu preluarea anchetei de către Poliția Judiciară Regională din Grenoble, în urma absenței rezultatelor echipei alcătuite din Niémans, Barnes și Vermont.

Ăsta era adevărul: ancheta nu făcuse niciun progres, nu decelase niciun indiciu valabil, în ciuda sporirii considerabile a forțelor desfășurate. Echipele căpitanului Vermont care cercetau zona piscului Muret și versantul vestic al masivului Belledonne căpătaseră o mână serioasă de ajutor, efectivele fiind suplimentate cu trei sute de militari de la baza din Romans. Aceștia sosiseră cu camioanele în jurul orei nouăsprezece și începuseră îndată treaba, în ciuda înserării, la

ordinul lui Vermont. În afara acestor soldați, căpitanul mai solicitase (și primise) încă două companii de polițiști de la baza din Valence.

Mai mult de trei sute de hectare de teren fuseseră deja explorate. Deocamdată, această căutare sistematică nu oferise niciun rezultat… și nici nu avea să aducă vreunul, Niémans o știa deja. Dacă ucigașul ar fi lăsat vreun indiciu, acesta ar fi fost găsit până acum. Cu toate acestea, comisarul era permanent în legătură prin radio cu Vermont și își nota pe o hartă diferitele puncte cruciale ale anchetei: locurile în care fuseseră descoperite primul și al doilea cadavru, amplasarea facultății, localizarea antrepozitului lui Sertys, amplasamentul fiecărui refugiu montan…

Se intensificase și supravegherea rețelei rutiere. De la opt, numărul barajelor de circulație fusese crescut la douăzeci și patru, ceea ce acoperea o suprafață îndeajuns de mare în jurul orașului Guernon. Toate localitățile din jur, orașe și sate, intrările și ieșirile de pe autostradă, drumurile naționale și departamentale erau blocate.

Sub direcția căpitanului Barnes, se amplificase și latura birocratică a anchetei. Opțiunile de cercetare se înmulțiseră și în această arie. Faxul duduia: mărturii, răspunsuri la chestionare, diverse comentarii… Alte formulare cu întrebări plecau în direcția stațiunilor de schi din împrejurimi. Se trimiteau mesaje și circulare, iar dotarea tehnică a brigăzii fusese completată cu aparatură nouă.

Începând de după-amiază se pornise interogarea tuturor celor care, în ultimele săptămâni, luaseră contact cu cea dintâi victimă. O altă echipă îi luă la întrebări pe cei mai buni alpiniști din regiune, cu prioritate pe aceia care străbătuseră deja ghețarul Vallernes. Erau oameni ai muntelui, sălbatici care nu locuiau în Ruen, ci în satele cocoțate pe versanții munților ce dominau orașul universitar.

În sfârșit, o altă echipă, aflată de această dată în subordinea lui Vermont, reconstituia în amănunt

posibilul traseu urmat de Rémy Caillois, în cursul ultimei sale expediții; alții porniseră deja pe urmele celei de-a doua victime și a ucigașului, către vârful ghețarului. Traseele parcurse erau notate atent, memorizate digital și apoi comparate prin mijloace informatice.

În toată această zarvă febrilă, în această atmosferă de război, Niémans se încăpățâna să conducă o anchetă discretă. Mai mult ca oricând, era convins că, de îndată ce avea să descopere mobilul crimelor, avea să-l găsească și pe asasin. Iar mobilul era, posibil, răzbunarea. Urmărirea acestei ipoteze trebuie însă să se facă cu discreție. Nici autoritățile și nici marele public nu se dădeau în vânt după paradoxuri când era vorba despre chestiuni ce priveau o dublă crimă. Conform versiunii oficiale, ucigașul asasinase niște nevinovați. În schimb, Niémans încerca acum să demonstreze că victimele erau, la rândul lor, vinovate.

Cum putea să facă vreun progres în această direcție? Caillois și Sertys își încheiaseră existențele luându-și cu ei secretele. Sophie Caillois nu era dispusă să vorbească, iar punerea ei sub urmărire discretă nu fusese, deocamdată cel puțin, de niciun folos. Mama lui Sertys și colegii acestuia nu-i cunoșteau decât o singură față, cea a unui june singuratic. Mama sa n-avea idee despre existența antrepozitului, deși acesta îi aparținuse soțului ei, René Sertys.

Și-atunci?

Niémans nu se mai gândea, în consecință, decât la un alt mister, care începuse să-și facă loc în prim-planul gândurilor sale. Își conectă telefonul și-l apelă din nou pe Barnes:

— Vreo veste de la Joisneau?

Tânărul locotenent, polițistul impecabil care ardea de nerăbdare să se împărtășească din înțelepciunea „maestrului”, nu se întorsese încă.

— Mda, bombăni Barnes. Mi-am trimis unul dintre oameni la Institutul pentru Nevăzători, ca să încerce să afle încotro a apucat-o de acolo.
— Și?
— Joisneau a plecat de la institut în jurul orei șaptesprezece, articulă căpitanul, cu voce scăzută. Se pare că a plecat la Annecy, pentru a discuta cu un oftalmolog., un profesor de la Universitatea din Guernon, care se ocupă și de pacienții de la institut.
— L-ați sunat?
— Bineînțeles. L-am apelat și pe numărul personal și pe cel de serviciu. N-a răspuns.
— Aveți adresele doctorului în cauză?
Barnes îi dictă lui Niémans doar un nume de stradă: medicul locuia în aceeași clădire unde-și avea și cabinetul.
— Am să dau o fugă până acolo și mă întorc, spuse Niémans.
— Dar… de ce? Joisneau va sfârși prin…
— Mă simt răspunzător.
— Răspunzător? Pentru ce?
— Dacă puștiul a făcut vreo tâmpenie, dacă și-a asumat vreun risc inutil, sunt convins că a făcut-o ca să mă impresioneze, ca să mă dea pe spate, înțelegi?
Jandarmul replică, pe un ton împăciuitor:
— Ei, Joisneau o să apară, în cele din urmă. E tânăr. Cine știe ce pistă abracadabrantă și-o fi băgat în cap să urmărească…
— Sunt de acord, dar ar putea să fie în pericol, chiar fără să știe asta.
— În pericol?
Niémans nu-i răspunse. După câteva clipe de tăcere, Barnes, care nu părea să sesizeze sensul spuselor comisarului, adăugă:
— Aaa, era să uit! Joisneau a sunat și la spital. Voia să intre în arhive.
— În arhive?

— În subsolul Spitalului Universitar Regional există o serie de galerii subterane imense, care conțin istoricul întregii regiuni, cu toate nașterile, bolile și decesele petrecute aici.

Polițistul simți cum neliniștea punea stăpânire pe gândurile sale. Așadar, tânărul blond se hotărâse să acționeze de capul său, iar calea pe care o urmase îl purtase de la Institut la medicul oftalmolog, iar de acolo în arhivele centrului medical. Puse o ultimă întrebare:

— Dar la spital nu l-a văzut nimeni?

Barnes îi răspunse negativ, iar Niémans încheie convorbirea. De îndată, telefonul începu să sune. De-acum nu mai pierdea nimeni timpul cu mesaje radio, cu nume de cod sau alte precauții. Toți anchetatorii lucrau și comunicau în regim de urgență. Vocea lui Marc Costes tremura:

— Tocmai mi-a fost livrat cadavrul.

— E al lui Sertys?

— El e, nu încape nicio îndoială.

Comisarul răsuflă adânc. Iată că toate informațiile obținute despre Sertys în ultimele trei ore aveau să-și găsească loc în cadrul anchetei. În sfârșit, avea să poată cere unei echipe să efectueze o percheziție amănunțită la antrepozit. Costes continuă:

— Există o diferență majoră față de mutilările suferite de prima victimă.

— Despre ce e vorba?

— Ucigașul i-a scos ochii, dar i-a tăiat și mâinile. I-a secționat mâinile în zona încheieturilor. N-ați remarcat acest lucru datorită poziției fetale în care a fost găsit cadavrul: cioturile mâinilor erau prinse între genunchi.

Ochii. Mâinile. Niémans intuia existența unei legături oculte între aceste elemente anatomice, dar n-ar fi putut spune care era logica infernală care guverna această legătură între mutilări.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Deocamdată da. Voi începe autopsia.

— Cam cât o să dureze?
— Cel puțin două ore.
— Începe cu orbitele și sună-mă de îndată ce vei obține vreun rezultat interesant. Sunt convins că vom găsi un nou indiciu.
— Mă simt de parcă aș fi mesagerul diavolului însuși, comisare.
Niémans traversă sala de lectură. În apropierea ieșirii îl zări pe polițistul îndesat care studia teza de doctorat a lui Rémy Caillois. Își îngădui un mic răgaz și se așeză în fața acestuia, într-unul dintre separeurile de lectură.
— Cum merge?
Polițistul ridică privirea.
— Tot vâslesc, tot vâslesc…
Comisarul zâmbi și arătă spre teancul de foi printate.
— Ceva nou?
Polițistul ridică din umeri.
— Îi dă înainte cu Grecia, cu olimpiadele, cu probele sportive și altele de același gen: întrecerile atletice, aruncarea suliței, luptele corp la corp… Caillois vorbește despre caracterul sacru al probelor fizice, despre recorduri…
Polițistul își țuguie buzele a neîncredere, apoi continuă:
— Toate acestea ar fi mijloacele unui soi de comuniune cu niște forțe superioare. După părerea lui, un record sportiv era socotit, în epocă, drept o adevărată punte de comunicare cu zeii. De exemplu, *athlon*-ul, atletul primordial, era capabil ca, depășindu-și propriile limite, să declanșeze forțele pământului: fertilitatea, fecunditatea… E de remarcat faptul că, având în vedere frenezia pe care o provoacă anumite meciuri de fotbal, e cert că sportul declanșează forțe nebănuite și…
— Ce altceva ți-ai mai notat?
— Potrivit lui Caillois, în Antichitate, atleții erau deopotrivă și poeți, muzicieni, filosofi. Asta e ideea asupra căreia insistă cel mai mult micul

nostru bibliotecar. Pare că regretă vremurile când mintea și trupul erau inseparabile, în cadrul ființei umane. Aici e sensul titlului tezei: „Nostalgia olimpică”. E vorba de o nostalgie a unei epoci a oamenilor superiori, cerebrali și puternici fizic, spirituali și sportivi. Caillois opune acestei epoci a maximei exigențe secolul curent, când intelectualii nu-s în stare să ridice greutăți, iar sportivii au minte de doi bani. El vede în această stare de fapt un semn al decadenței, al separării sufletului de trup.

Niémans revăzu în gând atleții din coșmarul său, cei orbi, cu înfățișare minerală. Sophie Caillois îi explicase că, pentru soțul ei, sportivii din Berlin avuseseră meritul de a fi reușit să atingă acea stare de comuniune profundă între fizic și gândire.

Polițistul se gândi, apoi, la campionii de la Universitate: acei copii de profesori despre care-i vorbise Joisneau, care obțineau rezultatele cele mai bune în toate domeniile, inclusiv la sport. În felul lor, acești supradotați se apropiau de conceptul atletului perfect. Atunci când Niémans privise fotografiile cu medaliații Universității, în anticamera rectorului, identificase pe chipurile acestora o forță tulburătoare pe care o atribuise tinereții lor. Păreau că încarnează o forță și un spirit aparte. Oare să fie vorba despre o întrupare a unei filosofii? Polițistul îi zâmbi mai tânărului său coleg, care-l privea lung, vădit sastisit de sarcina sa.

— Aș zice c-ai surprins destul de bine esența celor scrise de Caillois, trase concluzie Niémans.

— Citesc în diagonală. Înțeleg o frază din două. Dar am încredere în intuiția mea, spuse polițistul mai tânăr, atingându-și vârful nasului. Îi miros de la o poștă pe naziști.

— Crezi că Rémy Caillois nutrea convingeri naziste?

— N-aș băga mâna în foc. Îmi pare ceva mai complex de-atât. Și totuși, mitul supraomului, în

cazul de față al atletului cu spirit pur, îmi aduce aminte de eternul delir cu rasa superioară și alte bazaconii de același fel.

Din nou, în mintea lui Niémans reveniră fotografiile de la Olimpiada de la Berlin, de pe culoarul familiei Caillois. Exista un secret în spatele acestor imagini, un secret care explica, poate, și recordurile sportivilor din Guernon. Toate păreau să aibă o legătură… dar care să fie aceasta?

— N-ai găsit vreo aluzie la niște râuri? întrebă el, într-un târziu. Niște râuri de purpură, mai exact?

— Poftim?

Pierre Niémans se ridică.

— Nimic, n-are importanță.

Tânărul polițist de la Judiciară îl urmări cu privirea pe bărbatul înalt, cu haină albastră și spuse:

— Domnule comisar, ați fi putut să-i cereți altcuiva, poate unui student sau altcuiva care ar fi fost mai calificat decât mine să…

— Am vrut ca teza să ajungă sub ochii unui profesionist. Am vrut să aibă parte de o lectură în consonanță cu ancheta.

Ofițerul făcu iar o moacă circumspectă:

— Chiar credeți că toată pălăvrăgeala asta ar putea să aibă vreun rol în cadrul anchetei?

Niémans se rezemă de marginea peretelui de sticlă al separeului și se aplecă pe deasupra acestuia.

— Într-o investigație, fiecare element își are rolul său. Nimic nu e întâmplător, niciun detaliu nu e inutil. Totul funcționează asemenea structurii unui atom, înțelegi? Continuă-ți lectura.

Niémans se despărți astfel de polițistul de la Judiciară, care rămăsese cu o expresie intens dubitativă întipărită pe față.

Afară, în campus, zări de departe luminile puternice ale proiectoarelor echipelor de televiziune. Miji ochii și reuși să discearnă silueta

firavă a lui Vincent Luyse, rectorul, care citea, bâlbâindu-se, o declarație cu intenții liniștitoare, pe treptele clădirii. Deosebi siglele posturilor de televiziune regionale și naționale, ba chiar și pe cea a unei televiziuni elvețiene de limbă romanșă. Jurnaliștii dădeau din coate și lansau salve de întrebări. Procesul se pusese în mișcare: mass media își fixase atenția pe Guernon. Vestea crimelor avea să se propage în întreaga Franță, în vreme ce în micul oraș avea să se instaureze panica.

Iar acesta era abia începutul.

37.

Din mers, Niémans îl sună pe Antoine Rheims.

— Vreo veste despre englez?

— Sunt la spital chiar acum. Încă nu și-a recăpătat cunoștința, iar medicii sunt destul de pesimiști. Ambasada Regatului Unit și-a pus în mișcare o armată de avocați, aduși direct de la Londra. Jurnaliștii sunt și ei aici. Așteaptă-te la cei mai rău, mi-e teamă că o s-o încasezi.

Conexiunea prin satelit era perfectă, iar vocea lui Rheims cristalină.

Niémans și-l imagină pe director în Île-de-la-Cité și revăzu numeroasele momente când se aflase el însuși prin spitale, interogând prostituate agresate de peștii lor, femei cu trăsăturile tumefiate și arcadele sparte de pumnii proxeneților. Revedea chipurile însângerate ale unor suspecți pe care îi „șifonase” el însuși. Revedea mâinile legate cu cătușe de marginile paturilor, în vreme ce în jur clipeau o mulțime de luminițe, în contrast cu paloarea de mormânt a pereților încăperii.

Revăzu în gând intrarea la Notre-Dame, pe care o întrezărea în timp ce ieșea de la spitalul Hôtel-Dieu, frânt de oboseală, la trei noaptea, în pustietatea limpede a nopții. Pierre Niémans era un războinic, iar amintirile sale erau asemenea

amintirilor de pe front, având strălucirea metalică a focurilor de pe câmpul de bătaie. Simți un puseu acut de melancolie la gândul acelei existențe aparte pe care puțini și-ar fi dorit-o, dar care pentru el constituia unica rațiunea de a trăi.

— Cum merge ancheta ta? întrebă Rheims.

Tonul îi era mult mai puțin agresiv decât fusese la prima lor convorbire: solidaritatea colegială, anii petrecuți împreună și prietenia ce îi lega își intraseră în drepturi.

— De-acum avem două crime. Deocamdată, niciun indiciu. Dar îmi văd de drumul meu și știu că sunt pe calea cea bună.

Rheims nu-i mai spuse nimic, dar această tăcere era de bun augur. De astă dată, simți Niémans, era o dovadă de încredere. Niémans întrebă:

— Cu mine cum rămâne?

— În ce sens?

— Nu s-a pornit vreo anchetă internă, pentru treaba cu huliganul?

Rheims emise un hohot de râs lugubru.

— Te referi la Inspecția Judiciară? Așteaptă de prea multă vreme să-ți sară în spinare. N-au decât să mai aștepte nițel.

— De ce să aștepte?

— Așteaptă să dea colțul individul, pentru a te putea inculpa pentru crimă.

•

Niémans ajunse la Annecy în jurul orei douăzeci și trei. Parcurse străzile largi, bine luminate și străjuite de arbori cu coroane bogate. Frunzișul luminat de felinare părea o procesiune de fantome fragmentate-n mii de bucăți. La capătul străzilor laterale pe lângă care trecea, Niémans putea să distingă câte-un monument, o arteziană, un chioșc, o statuie, toate scăldate-n valuri de lumină. Aflate la sute de metri distanță, construcțiile minuscule păreau figurinele mobile din cutiile muzicale. Orașul își pitise comorile în nișe de piatră, de marmură, de frunze.

Conduse de-a lungul canalelor ce confereau urbei un aspect de Amsterdam miniatural și se vărsau în lacul dincolo de care luceau luminile Elveției. Îi venea greu să creadă că se afla la doar câteva zeci de kilometri de sumbrul Guernon, cu cadavrele lui și asasinul încă liber. Ajunse în cartierul rezidențial al orașului. Avenue des Ormes. Bulevardul Vauvert. Aleea Hautes-Brises. Nume care, pentru localnici, erau cu siguranță sinonime cu puterea.

Parcă mașina la intrarea în aleea care cobora în pantă lină. Casele înalte erau înghesuite una într-alta, deopotrivă stridente și impresionante. Din loc în loc, șirul construcțiilor era întrerupt de grădini ascunse dincolo de garduri năpădite de mușchi și licheni. Adresa pe care o căuta corespundea unui mic conac din piatră, având intrarea umbrită de o marchiză prelungă. Polițistul apăsă de două ori butonul în formă de pupilă al soneriei romboidale. Deasupra acestuia, o placă de marmură indica proprietarul: „Dr. Edmond Chernecé. Oftalmologie. Chirurgie oculară”.

Niciun răspuns. Niémans plecă privirea. Broasca nu era complicată, iar comisarul n-ar fi fost la prima pătrundere prin efracție. Manipulă încuietoarea cu dexteritate și, foarte curând, pătrunse pe un culoar cu pardoseală de marmură. Mici panouri indicau direcția în care se afla sala de așteptare, la capătul coridorului, pe partea stângă, dar polițistului îi atrase atenția o ușă capitonată cu piele, aflată pe dreapta.

Era sala de consultații. Apăsă pe clanță și descoperi o încăpere vastă, de fapt o verandă, având doi pereți și tavanul din sticlă. Undeva, în întuneric, răsuna clipocitul unei ape curgătoare.

Niémans avu nevoie de câteva secunde pentru a se obișnui cu întunericul și a distinge, la capătul sălii, o siluetă umană, în picioare în fața unei chiuvete.

— Sunteți doctorul Chernecé?

Bărbatul întoarse privirea, iar Niémans se apropie. Primul detaliu care îi sări în ochi fură mâinile bronzate ale acestuia, lucind sub jetul de apă. Păreau rădăcinile unui arbore bătrân, cu venele urcând spre încheieturi.

— Cine sunteți?

Vocea îi era gravă, dar calmă. Scund și foarte corpolent, bărbatul părea trecut de șaizeci de ani. Părul alb i se revărsa pe spate într-o coamă ce dezvelea o frunte înaltă și bronzată, la fel ca mâinile, plină de pete brune. Avea un profil ca o faleză de piatră și pieptul ca un dolmen: bărbatul semăna cu un monolit. O stâncă misterioasă, a cărei înfățișare era cu atât mai stranie cu cât doctorul era îmbrăcat doar cu un tricou și indispensabili.

— Sunt comisarul Pierre Niémans, de la poliție. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Și cum ați intrat?

Niémans își flutură degetele, asemenea unui prestidigitator.

— M-am descurcat cu ce-am avut la îndemână.

Bărbatul surâse elegant, neluând în seamă insolența polițistului. Închise robinetul cu cotul și traversă încăperea cu pereți transparenți cu brațele ridicate, în căutarea unui șervet. Instrumente de tot felul, microscoape și planșe anatomice înfățișând globi oculari în secțiune decorau sala. Chernecé rosti, pe un ton neutru:

— Am mai fost vizitat de un polițist în această după-amiază. Ce doriți?

Niémans se afla la doar câțiva metri de doctor. Abia acum avea ocazia să observe trăsătura cea mai importantă a acestuia, ochii, care l-ar fi deosebit dintr-o mie: Chernecé avea o privire lipsită de culoare. Avea irișii cenușii, care păreau să-l doteze cu vigilența unui șarpe, iar pupilele îi semănau cu niște acvarii minuscule, care adăpostesc creaturi ucigașe cu solzi de fier. Fu rândul lui Niémans să-și declare intențiile:

— Am venit tocmai pentru a vă pune câteva întrebări în legătură cu colegul meu.

Bărbatul surâse, amuzat:

— Interesant! Mai nou, polițiștii anchetează alți polițiști?

— La ce oră a fost aici colegul meu?

— În jurul orei optsprezece, aș spune.

— Atât de târziu? Vă mai amintiți întrebările lui?

— Bineînțeles. A vrut să știe tot ce-i puteam spune despre pacienții de la un institut din apropiere de Guernon. E vorba de o instituție care tratează copiii cu probleme de vedere. Dau consultații acolo în mod regulat.

— Ce anume voia să știe?

Chernecé deschise un dulap cu uși de acaju. Scoase o cămașă deschisă la culoare, cu falduri ample, și o îmbrăcă din câteva gesturi simple.

— Voia să știe de ce origine erau afecțiunile copiilor. I-am explicat că, în majoritatea covârșitoare a cazurilor, era vorba despre boli ereditare. Voia să știe dacă ar fi putut exista cauze externe pentru respectivele afecțiuni, ca de exemplu otrăviri sau poate greșeli în prescrierea unor medicamente.

— Ce i-ați răspuns?

— Că o astfel de presupunere e absurdă. Maladiile genetice endemice se datorează izolării acestei comunități urbane și, pe cale de consecință, unei anumite consangvinități în mariajele din care provin copiii. Fiind vorba de mariaje între persoane care sunt mai mult sau mai puțin înrudite, bolile de ochi se repetă cu o frecvență mai mare. E un fenomen obișnuit în comunitățile izolate: regiunea lacului St. Jean din Québec, de pildă; sau comunitățile Amish din Statele Unite. Același fenomen are loc și la Guernon. Cei din partea locului nu se omoară cu transhumanța… Ce rost ar avea să căutăm o altă explicație pentru acest fenomen?

Fără să fie deloc stânjenit de prezența lui Niémans, medicul se apucă să îmbrace o pereche de pantaloni bleumarin, dintr-o stofă foarte fină. Chernecé era, vădit, un tip elegant. Polițistul continuă:

— V-a mai pus și alte întrebări?

— Am discutat despre grefe și transplanturi.

— Grefe?

Medicul își încheia acum cămașa.

— Grefe oculare, da. N-am înțeles nimic din întrebările lui.

— Nu v-a explicat contextul anchetei?

— Nu. Totuși, i-am dat toate explicațiile solicitate. Voia să știe dacă era cu putință să existe o persoană interesată de prelevarea globilor oculari în vederea unui posibil transplant de cornee, de pildă.

Așadar, Joisneau se gândise la o posibilă pistă chirurgicală.

— Și? E posibil?

Chernecé se opri și-și trecu dosul palmei peste bărbie, de parcă ar fi vrut să verifice asprimea bărbii ce începuse să-i crească. De dincolo de pereții de sticlă, luminile și frunzișul copacilor filtrau lumina în forme stranii.

— I-am explicat că o atare operație nu și-ar avea rostul. Corneele artificiale sunt îndeajuns de răspândite în ziua de azi, iar materialele din care sunt făcute acestea au evoluat enorm. Cât despre retine, nu s-a găsit încă o modalitate eficientă pentru a le conserva. Ca urmare, nici vorbă de grefe directe. Doctorul râse scurt: Toate poveștile alea cu trafic de organe țin mai degrabă de folclorul urban.

— Au mai fost și alte întrebări?

— Nu. Părea dezamăgit de ceea ce a aflat de la mine.

— L-ați sfătuit cumva să se adreseze altcuiva? I-ați dat vreo altă adresă?

Chernecé râse:

— Pe cuvântul meu, întrebările astea sună de parcă v-ați fi pierdut colegul!

— Răspundeți-mi, vă rog. Ați putea oare deduce încotro a plecat după ce v-ați întâlnit? V-a spus cumva unde intenționa să plece?

— Nu, nicidecum. Aș vrea, totuși, să-mi spuneți și mie despre ce e vorba…

Niémans scoase din buzunarul hainei fotografiile cadavrului lui Caillois și le înșiră pe birou.

— Despre asta e vorba.

Chernecé își puse ochelarii, aprinse o lampă și cercetă fotografiile. Pleoapele deschise, orbitele mutilate…

— Dumnezeule…, îngăimă el.

Părea îngrozit și, în egală măsură, fascinat de ceea ce vedea. Niémans observă în treacăt o colecție de stilete cromate, așezate într-un penar chinezesc, la marginea mesei. Se hotărî să treacă la o nouă serie de întrebări. Dacă tot avea în față un specialist, avea să profite și să-i pună câteva întrebări din aria lui de expertiză.

— Avem două victime care au fost aduse în stare aceasta. Credeți că o astfel de mutilare a fost dusă la bun sfârșit de un profesionist?

Chernecé ridică ochii. Pe frunte se iviseră broboane de sudoare. Tăcu o vreme, apoi rosti, la rândul său, o întrebare:

— Dumnezeule mare… ce vreți să spuneți?

— Vorbesc de îndepărtarea ochilor. Am și câteva fotografii din prim-plan, adăugă el, întinzându-i cele câteva imagini în care rănile oculare fuseseră fotografiate de aproape. Recunoașteți cumva un anumit mod de secționare, care ar fi putut fi pus în practică de cineva din branșă? Sunt aceste răni specifice? Ucigașul a extras globii oculari având mare grijă să nu atingă pleoapele: este aceasta o practică curentă în chirurgia oculară? Ar fi fost nevoie de cunoștințe anatomice aprofundate?

Chernecé examină din nou fotografiile.

— Cine-a putut comite o asemenea grozăvie? Ce fel de monstru? Unde s-au întâmplat atrocitățile acestea?

— În preajma Guernon-ului. Doctore, răspundeți vă rog la întrebarea mea: după părerea dumneavoastră, cel care a făcut asta era un profesionist?

Oftalmologul se îndreptă de spate.

— Îmi pare rău. Nu… nu aș putea să vă spun.

— Ce tehnică a folosit, în opinia dumneavoastră?

Medicul privi din nou clișeele.

— Cred că a strecurat o lamă sub globii oculari… A tranșat nervii optici și mușchii oculomotori, folosindu-se de supletea pleoapei. Cred că apoi a întors ochiul, folosind latul lamei pe post de pârghie. Ca pe o monedă, înțelegeți?

Niémans își vârî fotografiile înapoi în buzunar. Medicul pălise și îi urmărea fiecare gest cu atenție, ca și cum ar fi putut să vadă în continuare fotografiile, prin țesătura hainei. Cămașa i se umezise de sudoare.

— Aș avea și o întrebare mai generală, ca să zic așa, urmă Niémans. Am să vă rog să vă gândiți bine înainte de a-mi da un răspuns.

Medicul făcu un pas înapoi. Veranda părea locuită de reflexiile mișcătoare ale coroanelor copacilor dimprejur. Îi făcu semn polițistului să continue.

— Ce anume ar putea să aibă în comun ochii și mâinile unui om? Ce legături v-ați putea imagina între aceste părți ale corpului uman?

Oftalmologul schiță câțiva pași. Încet-încet, era pe cale să-și recapete calmul, stăpânirea de sine și morga de om de știință.

— Punctul comun mi se pare evident, rosti el în cele din urmă. Ochiul și mâna constituie singurele părți cu adevărat unice ale corpului nostru.

Niémans tresări. De la convorbirea cu Marc Costes, simțea că exista o legătură, fără să poată preciza care era aceea. Acum, venise rândul său să fie năpădit de sudoare.

— Ce vreți să spuneți?

— Irișii ochilor noștri sunt unici. Miile de fibrile care îi compun alcătuiesc un desen care e propriu fiecărui individ. E ca o marcă biologică, cizelată de către genele noastre. Irisul constituie un semn particular la fel de semnificativ precum amprentele digitale. Așadar, acesta e punctul comun al ochilor și mâinilor: sunt singurele părți ale corpului nostru care poartă o semnătură biologică irepetabilă. O semnătură biometrică, spun specialiștii. Lasă un cadavru fără ochi și fără mâini și îl vei priva de posibilitatea de a fi identificat. Și ce mai înseamnă, oare, un om care moare fără să-și păstreze această identitate? Un nimeni. Un cadavru anonim, care și-a pierdut identitatea profundă. Sufletul, am putea spune. Cine poate ști? Într-un fel, ar fi greu de imaginat un sfârșit mai atroce. Corpul devine asemenea unei gropi comune cu pereți din carne.

Pereții de sticlă permiteau luminii exterioare să își joace reflexiile în pupilele incolore ale lui Chernecé, întărind senzația de transluciditate pe care ți-o dădeau. De fapt, întreaga încăpere părea acum un uriaș iris de sticlă. Planșele anatomice, silueta în *contre-jour* a medicului, ghearele umbrelor copacilor, toate dansau, ca-n planul îndepărtat al unei oglinzi.

Comisarul avu o revelație: se gândi la mâinile lui Caillois, care erau lipsite de amprente. Ucigașul nu le tăiase. Fără îndoială, motivul pentru care asasinul ignorase mâinile victimei sale era tocmai caracterul anonim al acestora.

Asasinul fura semnăturile biologice ale victimelor sale.

— Dacă mă întrebați pe mine, continuă doctorul, ochii permit o identificare mai exactă

decât amprentele. Ar putea fi o temă de gândire pentru specialiștii din poliție.

— De ce spuneți asta?

Chernecé zâmbi. Își regăsise aplombul profesoral.

— Anumiți oameni de știință cred că în adâncul irisului poate fi citită nu doar starea de sănătate a unei persoane, ci și întreaga sa istorie. Pliurile strălucitoare din jurul pupilei poartă în ele informații legate de geneza noastră… Ați auzit vreodată vorbindu-se despre indologi?

Fără să-și dea seama de ce, Niémans presimțea că aceste cuvinte urmau să lumineze, dintr-o parte, întreaga anchetă. Nu reușise încă să-și dea seama care avea să-i fie concluzia finală, dar era convins că ucigașul împărtășea ideile oftalmologului. Chernecé continuă:

— E o disciplină care s-a născut la sfârșitul secolului trecut. Un dresor de vulturi de origine germană a constatat un fenomen ieșit din comun. Una dintre păsările sale de pradă își rupsese piciorul, iar bărbatul în cauză și-a dat atunci seama că irisul ochilor vulturului avea o urmă nouă: un firicel auriu. De parcă accidentul avusese ecou în ochiul păsării de pradă! Aceste ecouri fizice chiar există, domnule. Sunt convins de asta. Cine știe? Poate că ucigașul pe care-l căutați, scoțând ochii victimei, a vrut să șteargă urmele unui eveniment care ar fi putut fi citit în fundul irișilor săi?

Niémans se retrase câțiva pași, urmărind umbra medicului alungindu-se, pe măsură ce se îndepărta. Își rosti ultima întrebare:

— De ce n-ați răspuns la telefon, azi după-amiază?

— Fiindcă am decuplat telefonul, răspunse doctorul, zâmbind. Lunea nu acord consultații. Plănuiam să-mi dedic după-amiaza și seara ordinii din cabinet…

Chernecé se întoarse lângă dulap și luă o vestă de pe un umeraș. O îmbrăcă cu un singur gest

amplu, precis. Înveșmântat în bleumarin întunecat din cap până în picioare, medicul era elegant, sobru, trasat parcă cu rigla. Reluă, realizând parcă abia atunci motivul vizitei lui Niémans:

— Ah, ați încercat să mă contactați. Îmi pare atât de rău! V-aș fi putut răspunde la toate întrebările prin telefon. Îmi pare rău că v-am făcut să pierdeți timpul.

Tipul nu credea o iotă din ceea ce spunea. Emana egoism și indiferență prin toți porii frunții sale bronzate. Cu siguranță, uitase deja de orbitele mutilate ale lui Rémy Caillois.

Niémans privi planșele de pe pereți, cu globi oculari disecați, cu vase sanguine ce brăzdau albul ochilor, de parcă ar fi reflectat umbrele arborilor de dincolo de sticla groasă a ereților și acoperișului.

— Nu mi-am pierdut timpul, șuieră el.

•

Afară, o nouă surpriză îl aștepta pe comisarul Niémans. Un bărbat părea că așteaptă, rezemat de mașina sa, scăldat în lumina unui felinar. Era la fel de înalt ca el însuși, părea să aibă rădăcini arabe, părul împletit în codițe *rasta,* o bonetă colorată și un barbișon diabolic.

Un polițist cu experiență e capabil să recunoască un individ periculos atunci când îl întâlnește. Iar găliganul din fața lui, în ciuda atitudinii sale relaxate, aparținea acestei categorii. Îi amintea de traficanții pe care-i urmărise de atâtea ori sub mantia nopții pariziene. Niémans era gata să jure că individul avea asupra sa o armă de foc, ascunsă dar la îndemână.

Se apropie, cu mâna încleștată pe tocul revolverului MR73. Nu-i veni să-și creadă ochilor: arabul zâmbea.

— Domnul comisar Niémans? întrebă el, atunci când îi mai despărțeau doar câțiva metri.

Arabul își duse mâna sub haină. Niémans scoase pe dată arma și o aținti asupra acestuia.

— Nicio mișcare!

Bărbatul cu chip de sfinx zâmbi, afișând un amestec de stăpânire de sine și ironie; lui Niémans nu-i mai fusese dat să întâlnească un asemenea tupeu, nici măcar la cei mai dați dracului dintre suspecții pe care îi urmărise de-a lungul carierei sale.

Arabul rosti, calm:

— Ușurel, domnule comisar. Numele meu e Karim Abdouf. Sunt locotenent de poliție. Căpitanul Barnes mi-a spus că am să vă găsesc aici.

Într-o clipă, arabul își încheie gestul, scoțându-și din buzunar legitimația tricoloră și deschizând-o, în lumina felinarului. Niémans își puse arma înapoi în toc, fără prea multă convingere. Îl măsură din cap până-n picioare pe tânărul arab. Sub codițele rastafariene, zări sclipirea mai multor cercei.

— Ești de la brigada din Annecy? întrebă el, neîncrezător.

— Nu. Vin de la Sarzac, din departamentul Lot.

— Nu știu pe unde vine asta.

Karim își puse legitimația înapoi în buzunar.

— Nu suntem prea cunoscuți în branșă.

Niémans zâmbi, fără să-și ia ochii de la găliganul din fața sa.

— Și ce fel de polițist spui că ești?

Sfinxul dădu un bobârnac antenei radio a mașinii și spuse:

— Sunt polițistul de care aveți nevoie, domnule comisar.

38.

Pe drumul de întoarcere, cei doi polițiști intrară într-un mic restaurant de pe șoseaua națională N56, ca să bea o cafea. În depărtare, pe stradă, se

vedeau luminile puternice ale unui baraj rutier al jandarmilor și un șir de faruri ale mașinilor care încetineau la vederea girofarurilor și a barierelor.

Niémans ascultă cu atenție discursul precipitat al lui Abdouf, polițistul apărut din neant a cărui anchetă, deși neverosimilă, părea strâns legată de cea privind crimele din Guernon. Cu toate acestea, povestea junelui arab era de neînțeles. Vorbea despre o mamă fugară, o fetiță transformată în băiat, niște diavoli care încercau să distrugă chipul copilei, pe care-l considerau un soi de corp delict… Părea un delir fără cap și coadă, însă, odată cu acest amestec haotic de informații, locotenentul din Sarzac îi adusese și dovada materială a faptului că Philippe Sertys, în noaptea de duminică spre luni, profanase un mormânt din cimitirul micului oraș din departamentul Lot.

Iar această informație era crucială.

Philippe Sertys era, nu încăpea nicio îndoială, un profanator de morminte. Desigur, dovada finală avea să fie obținută prin compararea particulelor descoperite în apropierea cimitirului din Sarzac cu pneurile autoturismului Lada. Dar, dacă aceste urme aveau să confirme bănuiala arabului, Niémans avea să aibă, în sfârșit, o dovadă concretă a culpabilității victimei din cazul său.

În schimb, comisarul n-avea nici cea mai mică idee despre felul în care se potriveau, în propria anchetă, celelalte elemente furnizate de Karim Abdouf: tot basmul cu fetița și mama urmărite de „diavoli”. Niémans îl întrebă pe Karim:

— La ce concluzii ai ajuns?

Tânărul arab se juca, nervos, cu un cub de zahăr.

— Cred că diavolii s-au trezit noaptea trecută dintr-un motiv pe care nu-l cunosc și că Sertys a venit la școala și la cimitirul din orașul meu pentru a verifica încă o dată un element aflat în legătură cu fuga din 1982.

— Sertys ar fi, așadar, unul dintre diavolii de care-mi vorbești?

— Exact.

— E absurd, pufni Niémans. În 1982, Philippe Sertys avea doisprezece ani. Mă îndoiesc că îți poți imagina o modalitate prin care un puști de doisprezece ani ar putea să terorizeze o femeie în toată firea, urmărind-o prin toată Franța.

Karim Abdouf se încruntă.

— Știu. Încă n-am pus chiar totul cap la cap.

Niémans zâmbi și își mai comandă o cafea. Încă nu știa dacă putea să dea crezare tuturor spuselor lui Karim Abdouf. De fapt, nu știa câtă încredere putea să aibă într-un rastafarian de un metru optzeci și cinci, cu *dreadlocks* și un revolver neregulamentar în dotare, care, după toate probabilitățile, conducea un Audi furat. Însă toată povestea pe care i-o depănase Abdouf nu era cu nimic mai puțin trasă de păr decât propria sa ipoteză privind culpabilitatea victimelor. În plus, tânărul arab era animat de-o furie și de o neliniște ale naibii de molipsitoare.

În cele din urmă se hotărî să aibă încredere în el. Îi oferi cheia biroului său de la universitate, unde Karim avea să poată consulta întregul dosar, apoi îi explică ipoteza sa secretă privind ancheta în curs.

Cu voce domoală, comisarul își dezvălui convingerile cele mai profunde: victimele erau ele însele vinovate de ceva, iar ucigașul ducea la capăt o răzbunare… sau mai multe. Rezumă indiciile nu tocmai solide care sprijineau această ipoteză: depozitul izolat și carnetul lui Philippe Sertys; schizofrenia și brutalitatea lui Rémy Caillois. Niémans îi vorbi și despre „râurile purpurii”, o sintagmă pe care nu reușise să și-o explice, apoi rezumă starea de fapt a momentului: era în așteptarea rezultatelor celei de-a doua autopsii, iar cel de-al doilea cadavru ascundea, poate, un nou mesaj din partea criminalului.

Îi împărtăși, de asemenea, speranța că una sau mai multe dintre direcțiile de cercetare lansate în toată regiunea aveau să ofere, în cele din urmă,

vreun indiciu decisiv. În fine, îi povesti despre Eric Joisneau și, cu glas scăzut, își rosti pentru întâia oară îngrijorarea.

Abdouf îi puse mai multe întrebări privind dispariția locotenentului, care părea că-l interesează în mod deosebit. Fu rândul lui Niémans să-i pună o întrebare:

— Ai vreo idee în privința asta?

Tânărul polițist zâmbi trist.

— Aceeași ca a dumneavoastră, domnule comisar. Cred că omul dumneavoastră a avut o problemă. A pus degetul pe ceva important și a vrut să acționeze de unul singur, ca să se poată da mare ulterior. E posibil să fi descoperit un indiciu capital, care însă i-a explodat în plină figură. Sper că mă înșel, dar e posibil ca Joisneau să fi descoperit identitatea criminalului și – la fel de posibil – acest lucru să-l fi costat viața.

Karim tăcu. Niémans avea privirile ațintite spre luminile barajului rutier. Deși nu-și mărturisise nici măcar sieși acest lucru, de când se trezise la bibliotecă avusese aceeași certitudine. Karim relua:

— Sper să nu mă considerați cinic, domnule comisar. De azi-dimineață am trecut dintr-un coșmar într-altul. Iar acum mă aflu aici, la Guernon, unde dau peste un criminal care le scoate ochii victimelor. Și peste dumneavoastră, Pierre Niémans, unul dintre capetele de afiș ale poliției franceze, care, însă, afișează un aer aproape la fel de confuz și pare aproape la fel de pierdut ca și mine în fundătura asta. Așa că am decis să nu mă mai mir de nimic. După părerea mea, crimele acestea sunt direct legate de ancheta pe care o întreprind și, credeți-mă, sunt gata să merg până la capăt pentru a afla adevărul.

Cei doi polițiști părăsiră localul.

Trecuse de miezul nopții. O burniță ușoară încărca atmosfera. În depărtare, jandarmii continuau să înfrunte intemperiile, la barajul rutier.

Un șir de automobile își așteptau cuminți rândul la control. Unii dintre șoferi își scoseseră capetele pe geam și priveau circumspect pistoalele-mitralieră ale jandarmilor.

Din obișnuință, aruncă o privire pe receptorul de mesaje radio. Avusese un apel din partea lui Costes. Polițistul îi telefonă imediat medicului.

— Ce e? Ai terminat cu autopsia?

— Nu chiar, dar aș vrea să vă arăt ceva. Veniți la spital.

— Nu-mi poți spune la telefon?

— Nu. În plus, mai aștept rezultatele unor analize, trebuie să sosească din clipă-n clipă. Veniți încoace. Până când ajungeți, o să fiu gata.

Niémans închise.

— Noutăți? vru să afle Karim.

— Posibil. Trebuie să mă întâlnesc cu legistul. Tu ce-ai de gând să faci?

— Am venit aici pentru a-l interoga pe Philippe Sertys. Sertys e mort. În consecință, voi trece la următoarea etapă.

— Care ar fi aceasta?

— Vreau să aflu în ce împrejurări a murit tatăl lui Judith. A dispărut aici, la Guernon, și sunt aproape sigur că diavolii mei au avut de-a face cu această dispariție.

— La ce anume te gândești? Crezi că a fost ucis?

— De ce nu?

Niémans clătină din cap, neîncrezător:

— Am puricat arhivele Jandarmeriei și cele ale comisariatelor de poliție din toată regiunea, din ultimii douăzeci și cinci de ani. Nici urmă de astfel de fapte. Și, încă o dată, ține seama că Sertys era un țânc atunci când…

— Voi vedea. Oricum, sunt absolut convins că voi găsi o legătură între moartea tatălui lui Judith și numele uneia sau alteia dintre victimele din ancheta dumneavoastră.

— De unde ai de gând să începi?

— Am să încep de la cimitir, spuse Karim, zâmbind. Am devenit specialist în cimitire, e ca o a doua natură… Vreau să mă conving că Sylvain Hérault este într-adevăr înmormântat aici, la Guernon. Am sunat deja la Taverlay și am dat de urma dovezilor privind nașterea lui Judith Hérault, unicul copil al lui Sylvain și Fabienne Hérault. S-a născut în 1972, aici, la Spitalul Universitar Regional. Am dat așadar de urma certificatului ei de naștere. Mai rămâne să vedem cum rezolvăm cu certificatul de deces…

Niémans îi întinse o hârtiuță pe care notase numărul telefonului său mobil și coordonatele de radio-mesagerie.

— Pentru informațiile confidențiale, am să te rog să folosești pagerul.

Karim Abdouf puse hârtiuță în buzunar și declară, pe un ton pe cât de doct, pe atât de ironic:

— „Într-o anchetă, fiecare fapt, fiecare martor e o oglindă, în care se reflectă adevărurile despre crimă…”

— Poftim?

— V-am ascultat una dintre conferințe, domnule comisar, pe când eram la școala de poliție.

— Și?

Karim își ridică gulerul hainei.

— Ei bine, dacă tot veni vorba de oglinzi, ancheta mea și a dumneavoastră sunt poziționate așa…

Își ridică mâinile și-și așeză palmele paralel, una în fața celeilalte.

— Se reflectă una într-alta, înțelegeți? Și, într-unul dintre unghiurile moarte, la naiba, acolo ne așteaptă criminalul!

— Cum pot să dau de tine?

— Am să vă contactez eu. Am solicitat un telefon mobil, dar cei răspunzători de bugetul comisariatului din Sarzac pe anul acesta n-au consimțit să mi-l acorde.

Tânărul polițist se înclină, salutând în stil arăbesc, apoi se făcu nevăzut, la fel de discret precum apăruse.

Niémans se îndreptă la rândul său spre mașină. Aruncă o ultimă privire spre Audi-ul nou-nouț care tocmai demara, stropind totul în jur. Se simți deodată bătrân, uzat, amorțit de noapte, de ani și de incertitudini. Simțea pe limbă un gust de neant. Dar, pe de altă parte, se simțea mai puternic: de acum avea un aliat.

Un aliat de mare calibru.

39.

Cristalele răspândeau irizații roz, verzi, albastre și galbene. Reflexii prismatice pestrițe, fragmente de lumină ca într-un caleidoscop, prizoniere sub transparența lamelelor. Niémans își desprinse privirea din microscop și-l întrebă pe Costes:

— Ce sunt astea?

Medicul răspunse pe un ton nesigur, de parcă nici el n-ar fi putut crede ce spunea:

— Sticlă, comisare. De data asta, ucigașul ne-a lăsat particule de sticlă.

— Unde? În care parte a corpului?

— Tot în fundul orbitelor, pe fața interioară a pleoapelor. Ca niște lacrimi pietrificate, lipite de țesut.

Cei doi se aflau în morga spitalului. Tânărul doctor purta o bluză pătată cu sânge. Era pentru prima oară când Niémans îl vedea așa, proțăpit lângă masa de autopsie acoperită cu faianță albă. Îmbrăcămintea și locul în care se aflau păreau să-i dea un soi de autoritate glacială. Legistul zâmbi, ascuns dincolo de ochelari.

— Apă, gheață, sticlă. Înrudirea materialelor e evidentă.

— Încă mai sunt în stare să observ evidențele, mormăi Niémans, apropiindu-se de cadavrul aflat în centrul încăperii, sub un cearșaf. Dar ce înseamnă toate astea? Adică: spre ce loc vrea să ne trimită, de astă dată? Fragmentele astea de sticlă au vreo particularitate?

— Aștept să-mi trimită Astier rezultatele. A dat o fugă la laborator ca să studieze mai aprofundat cele găsite și să determine originea exactă a cioburilor. Când se întoarce a promis că ne aduce și analiza prafului și a fragmentelor culese în antrepozit. Are deja un răspuns în ceea ce privește cerneala cu care s-a scris în carnet, dar e un răspuns mai degrabă nesatisfăcător: e vorba de cerneală obișnuită. Cât despre paginile umplute cu cifre, câtă vreme nu vom avea alte elemente… Am verificat doar scrisul, îi aparține într-adevăr lui Sertys.

Niémans își trecu mâna spre creștet, în răspăr: aproape că uitase de indiciile prelevate de la antrepozit. Tăcerea se prelungi. Polițistul ridică ochii și surprinse pe chipul lui Costes o sclipire de inteligență, de parcă în ochi i s-ar fi oglindit o ecuație matematică căreia tocmai îi descoperise soluția. Comisarul întrebă, iritat:

— Ce e?

— Nimic. Doar că… Apă, gheață, sticlă. De fiecare dată e vorba de cristale.

— Ți-am spus că încă mai sunt capabil să constat…

— E vorba de cristale, dar fiecare corespunde altui nivel de temperatură.

— Nu înțeleg.

Costes își împreună mâinile.

— Structura acestor cristale e stabilă la niveluri diferite pe o scară a temperaturilor, comisare. Rece, pentru gheață. Temperatura ambiantă în cazul apei. Nisipul ars la temperaturi extrem de mari poate fi preschimbat în sticlă.

Niémans flutură din mână a lehamite, înfuriat.

— Ei și? Cu ce ne ajută asta la rezolvarea cazului?

Costes plecă privirea, retrăgându-se ca o țestoasă în carapacea propriei timidități.

— Cu nimic. Era doar o observație…

— Mai bine spune-mi despre mutilările la care a fost supus cadavrul.

— Cu excepția mâinilor amputate, cadavrul e în exact aceeași stare cu cel al lui Caillois. Lipsesc doar urmele de tortură.

— Sertys n-a fost torturat?

— Nu. E limpede că ucigașul aflase deja tot ceea ce voia să știe. A trecut direct la acțiune. Dar suferința a fost cu siguranță cumplită pentru că ucigașul mai întâi și-a mutilat victima: i-a secționat mâinile, i-a extirpat globii oculari și abia apoi a strangulat-o.

— Tehnica de strangulare?

— Aceeași, comisare. A utilizat un fir metalic, cu care l-a legat pe Sertys, la fel ca prima dată. Și urmele legăturilor pe membre sunt identice.

— Și mâinile? Cu ce a tranșat încheieturile?

— Greu de spus cu exactitate. Am impresia că a utilizat același tip de cablu metalic, ca pe un fir de tăiat mămăliga. L-a înfășurat în jurul încheieturilor și a tras de capete cu o forță extraordinară. Cel pe care-l căutăm e un colos. O forță a naturii.

Niémans căzu pe gânduri. În ciuda acestor elemente, care ar fi putut aduce un plus de claritate, îi venea greu să-l vizualizeze în minte pe ucigaș. Nici măcar o siluetă. Ceva îl împiedica să vadă limpede. Când se gândea la ucigaș, avea în minte o entitate, o forță, o manifestare energetică, iar nu o persoană.

— La ce oră a avut loc crima?

— Nu știu. Având în vedere temperatura scăzută din adâncul ghețarului, e imposibil să ajungem la o concluzie în această privință.

Ușa încăperii se deschise brusc. Un tip solid, cu o figură palidă, nas turtit și privirea limpede își

făcu apariția. Avea ochii mari, uriași. Costes făcu prezentările. Noul sosit era Patrick Astier. Chimistul trecu direct la subiect, așezând o pungută de plastic pe masă.

— Am compoziția sticlei: nisip de Fontainebleau, sodiu, plumb, potasiu și borax. În funcție de proporțiile elementelor componente, putem să deducem de unde provine. În cazul de față, sticla provine din cărămizile de sticlă, cele folosite la piscine, sau la construcțiile din anii treizeci. Ucigașul pare că vrea să ne conducă spre un loc cu pereți din sticlă și…

Niémans nu-l mai ascultă. Făcuse deja stânga-mprejur și pornise spre ieșire. Într-o clipă, într-o revelație orbitoare, își amintise de plafonul și pereții de sticlă din cabinetul oftalmologului. Înjură în gând. Nu putea fi o coincidență: Edmond Chernecé avea să fie cea de-a treia victimă.

Marc Costes strigă în urma polițistului, în timp ce acesta deschidea deja ușa:

— Dar încotro ați pornit așa?

Niémans replică, peste umăr:

— Știu unde urmează să acționeze ucigașul. Poate că încă nu e prea târziu.

Ieșea, când Astier îl ajunse din urmă și-l apucă de mânecă.

— Domnule comisar, am și compoziția prafului din antrepozit…

Niémans îl privi pe chimist prin ochelarii aburiți.

— Despre ce e vorba?

— Știți, deșeurile acelea pe care le-ați colectat la depozit…

— Ei bine?

— Sunt oase, domnule comisar. Oase de animale.

— Ce animale?

— În principiu, șobolani. Pare o nebunie, dar tipul ăsta, Sertys, cred că avea acolo o crescătorie de șobolani și…

Niémans se înfioră.

— Mai târziu, șuieră el. Vorbim mai târziu, când mă întorc.

•

Cu mâinile încleștate pe volan, Niémans gonea pe drumul național cu o sută cincizeci la oră.

Dacă doctorul Edmond Chernecé era următoarea victimă, însemna că acesta era, totodată, și cel de-al treilea vinovat.

După Rémy Caillois.

După Philippe Sertys.

Iar dacă era vinovat, însemna că el era ucigașul tânărului Eric Joisneau.

La dracu'! Comisarul își mușca buzele, ca să nu urle. Își repeta mereu în gând greșelile pe care le făcuse de la bun început, alcătuind un bilanț al propriei incompetențe. Refuzase să facă el însuși vizita la institut, din cauza prostiei cu câinii. Așa, ratase primul indiciu.

De aici, totul o luase la vale.

În timp ce el înainta ca un crab în ancheta sa, în timp ce se juca de-a ucenicul alpinist în adâncul ghețarului sau o interoga pe mama lui Sertys, Éric Joisneau dăduse fuga la institut și aflase ceva important. Un fapt care îl condusese direct la Chernecé acasă. Dar tânărul locotenent se lăsase purtat de val. Nu reușise să evalueze corect implicațiile descoperirii sale. Nu fusese destul de precaut în prezența medicului și îi pusese întrebări privind un aspect crucial al anchetei, referitoare la un adevăr periculos pentru oftalmologul însuși. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care Chernecé îl eliminase.

Puțin câte puțin, în mintea lui Niémans se contura o nouă certitudine, terifiantă, pentru care nu avea nicio dovadă în afara propriei intuiții: Caillois, Sertys și Chernecé erau cu toții implicați în ceva. Împărtășeau o culpă comună.

O vină mortală.

NOI SUNTEM STĂPÂNII, NOI SUNTEM SCLAVII.
NOI SUNTEM PRETUTINDENI, NOI NU SUNTEM NICĂIERI.
NOI SUNTEM SUPRAVEGHETORII.
NOI STĂPÂNIM RÂURILE DE PURPURĂ.

Era oare cu putință ca acel „NOI” să însemne cei trei bărbați?

Erau oare Caillois, Sertys și Chernecé stăpânii „râurilor de purpură”? Puseseră aceștia la cale o conspirație împotriva întregului oraș, iar complotul lor fusese chiar mobilul crimelor?

40.

De data aceasta, ușa era întredeschisă. Niémans o apucă imediat pe coridorul din dreapta și se îndreptă spre veranda cu pereți de sticlă. Penumbră. Tăcere. Instrumentele optice profesionale, ca niște siluete masive, arogante. Polițistul își scoase revolverul din toc și dădu ocol încăperii, cu arma în mână. Nimeni. Doar conturul umbrelor copacilor care dansau pe pardoseală, răzbătând prin cărămizile de sticlă ale pereților translucizi.

Reveni în reședința propriu-zisă a medicului. Aruncă o privire în sala de așteptare cufundată în întuneric. Parcurse un culoar pavat cu marmură, și remarcă, într-un colț, un suport pentru umbrele în care erau sprijinite mai multe bastoane cu miner de fildeș. Descoperi apoi un salon cu mobilier masiv, în tonuri întunecate, apoi mai multe dormitoare bătrânicioase, cu paturi din lemn furniruit. Nimeni. Nici urmă de vreo luptă sau de fugă.

Niémans, ținând în mână revolverul MR73, urcă scările și ajunse la etajul superior. Intră în micul birou care mirosea a foi de tutun și ceară de lustruit. Descoperi niște cufere din piele fină cu încuietori aurite, așezate pe o carpetă persană uzată.

Polițistul înaintă în întuneric. Locul acesta puțea a amenințare și a moarte. Printr-o lucarnă ovală se zăreau vârfurile coroanelor copacilor, zgâlțâite de vântul furios. Se gândi și ajunse la concluzia că această lucarnă se afla deasupra acoperișului din țigle de sticlă al verandei. Deschise cu brutalitate fereastra și își îndreptă privirea spre suprafața transparentă.

Sângele îi înghețǎ în vine. De-a lungul pătratelor ude, biciuite de ploaie, reflexia cadavrului lui Chernecé părea șifonată, datorită reliefului țiglelor de sticlă. Avea brațele desfăcute și picioarele apropiate, de parcă ar fi fost crucificat. Un martir reflectat pe suprafața unui lac de acuarelă verzuie.

Cu un urlet mut oprit în gâtlej, Niémans observă atent reflexia și încercă să deducă locul exact în care se afla cadavrul. Brusc, înțelese iluzia optică și se întinse pentru a putea vedea mai bine afară, pe fereastră. Se întoarse cu fața spre partea superioară a fațadei. Corpul era suspendat chiar deasupra lucarnei.

În bătaia vântului încărcat de stropi de ploaie, Edmond Chernecé era țintuit pe fațada casei, asemenea unui basorelief al terorii.

Polițistul se retrase în încăpere, ieși din micul birou și urcă din patru în patru treptele înguste de lemn ce duceau în pod. Deschise fereastra dinspre fațadă, urcă pe pervazul acesteia și, în sfârșit, ajunse pe streașină acoperișului, de unde putea să vadă de aproape cadavrul răposatului Edmond Chernecé.

Ochii îi fuseseră scoși. Orbitele sfâșiate expuneau vântului și ploii găvanele goale. Brațele desfăcute se terminau cu niște cioturi însângerate.

Cadavrul era menținut în poziția aceea de o încrengătură de cabluri strălucitoare, împletite, care făcuseră să plesnească pielea palidă a corpolentei victime. Niémans, înfruntând aversa rece, își refăcu socotelile.

Rémy Caillois.

Philippe Sertys.

Edmond Chernecé.

Certitudinile la care reflectase pe drum încoace îl năpădiră iar. NU: crimele nu fuseseră comise de un homosexual care căuta o anumită înfățișare sau o anumită constituție fizică. NU: nu era vorba de un ucigaș în serie care sacrifica victime inocente, pradă propriei nebunii. Aveau de-a face cu un ucigaș cât se poate de rațional, care își despuia victimele de identitatea cea mai profundă, de înseși mărcile lor biologice, și care acționa sub imperiul unei motivații cât se poate de precise: răzbunarea.

Niémans se retrase înapoi în pod. În casa morții liniștea se înstăpânise în asemenea măsură încât i se păru că-și poate auzi sângele zvâcnindu-i în tâmple. Era conștient că nu descoperise încă totul. Și știa prea bine care avea să fie ultimul rezultat al căutărilor: corpul neînsuflețit al lui Joisneau se afla pe aici pe undeva, în această casă.

Cu câteva ore înainte de-a fi ucis, Chernecé ucisese el însuși.

•

Niémans cercetă fiecare încăpere în parte, fiecare piesă de mobilier, fiecare cotlon. Întoarse cu susul în jos bucătăria, salonul, toate camerele. Făcu săpături în grădină, goli o magazie, săpă la rădăcina copacilor. Într-un târziu descoperi la parter, chiar sub scările ce duceau la etaj, o ușă acoperită cu tapet. Smulse cu brutalitate panoul: descoperise intrarea în pivniță.

Coborî în fugă treptele, reconstituind în gând succesiunea celor întâmplate. Atunci când, la ora douăzeci și trei, îl surprinsese pe doctor în chiloți și tricou, acesta tocmai își încheiase macabra

operațiune: uciderea lui Joisneau. Acesta era motivul pentru care își deconectase telefonul. Acesta era motivul pentru care simțise nevoia să-și pună în ordine cabinetul, unde probabil că îl înjunghiase pe Joisneau cu unul dintre stiletele cromate pe care le remarcase comisarul, așezate într-un penar chinezesc. Acesta era motivul pentru care se îmbrăcase cu un costum nou și își pregătise bagajele pe care Niémans le văzuse sus, în birou.

Stupid și orb la toate acestea, Niémans îl interogase pe călău imediat după ce acesta își dusese la bun sfârșit funesta îndeletnicire.

În pivniță, polițistul descoperi, năpădite de pânze de păianjen, mai multe rasteluri de metal încărcate cu sute de sticle de vin. Sticle fumurii, sigilate cu ceară roșie și purtând etichete gălbui-închis. Polițistul răscoli fiecare colțișor al pivniței, muțind din loc butoaie și trăgând deoparte rastelurile și spărgând, astfel, mai multe sticle. Vinul vechi umplu pivnița cu efluvii îmbătătoare.

Scăldat în sudoare, urlând și scuipând, Niémans descoperi, într-un târziu, o fosă închisă cu o ușă de metal, blocată cu două zăvoare. Smulse încuietorile și deschise ușa de metal.

Dincolo de ea, în adâncul gropii, odihnea cadavrul lui Joisneau, pe jumătate scufundat într-un lichid negru, coroziv. În jurul lui pluteau flacoanele verzi de Destop[11]. Miasmele chimice își începuseră îngrozitoarea acțiune de eliberare a gazelor din corp și de consumare a cărnii, pe care o lichefiau încet, anihilând fără grabă și iremediabil entitatea fizică ce fusese Éric Joisneau, locotenent în cadrul secției regionale a Poliției Judiciare din Grenoble. Ochii deschiși ai puștiului luceau din adâncul atrocelui mormânt și păreau ațintiți asupra comisarului.

Niémans se dădu un pas înapoi și urlă. Simți cum stomacul îi urca în gât. Vomă tot ce-avea în mațe, își scuipă furia și remușcările, agățându-se

de unul dintre rastelurile cu vinuri, într-o cascadă de clinchete de cioburi și gâlgâit de vin.

•

N-avea idee cât timp trecuse de când se lăsase învăluit în amestecul de efluvii alcoolice și miasme acide. Simți urcând din adâncul minții, ca o maree neagră și veninoasă, un ultim adevăr, care nu avea de-a face cu execuția lui Joisneau, dar care punea într-o lumină nouă seria de crime de la Guernon.

Marc Costes evidențiase înrudirea celor trei materiale care marcaseră fiecare dintre cele trei omoruri: apa, gheața și sticla. Niémans înțelese că nu această înrudire era importantă, ci contextul în care fuseseră descoperite cele trei cadavre.

Rémy Caillois fusese descoperit datorită reflexiei cadavrului său în apa râului.

Cadavrul lui Philippe Sertys se oglindise în peretele de gheață al crevasei din adâncul ghețarului.

Pe Edmond Chernecé îl văzuse mai întâi crucificat în oglinda acoperișului din țigle de sticlă.

Ucigașul își regiza crimele de așa manieră încât mai întâi să fie descoperite imaginile în oglindă ale corpurilor, iar nu corpurile în sine.

Ce putea să însemne asta?

De ce se străduia ucigașul atât de mult să pună la cale această dedublare a înfățișării victimelor sale?

Niémans nu era în stare să găsească o explicație rațională a acestei strategii, dar presimțea că între dublurile oglindite și separarea de corp a mâinilor și ochilor, care priva cadavrele de identitatea lor profundă, de unicitatea lor, exista o legătură ascunsă. Presimțea că acestea erau două iterații convergente ale uneia și aceleiași sentințe, pronunțată de un tribunal care nu îngăduia apelul la alte instanțe: distrugerea totală a FIINȚEI celor condamnați.

Ce păcate împovărau oare conștiința celor trei bărbați, astfel încât să merite să fie reduși la simple reflexii, iar ființa să le fie despuiată de orice semn distinctiv?

VIII

41.

Cimitirul din Guernon nu semăna deloc cu cel din Sarzac. Pietrele funerare din marmură albă erau înșirate ca tot atâtea aisberguri miniaturale pe oceanul de un verde întunecat al peluzei. Crucile se înălțau ca niște siluete curioase, ridicate în vârful picioarelor. Doar frunzele moarte aduse de vânt, pete galbene pe smaraldul gazonului, făceau notă discordantă. Karim Abdouf parcurgea metodic, cu răbdare, fiecare rând de morminte, citind numele și epitafurile gravate în piatră, în marmură sau metal.

Deocamdată nu reușise să localizeze mormântul lui Sylvain Hérault.

Înaintând printre morminte, se gândea la ancheta sa și la turnura neașteptată pe care aceasta o luase în ultimele ore. Venise în Guernon cât putuse de repede, fără să ezite să „împrumute” un superb Audi. Venind aici, credea că avea să aresteze un profanator de morminte. În schimb, iată că se trezise cufundat în misterul unor crime în serie. După ce citise și memorase întreg dosarul anchetei lui Niémans, încerca acum să se convingă de importanța propriei anchete. Spargerea de la școală și profanarea cavoului din Sarzac dezvăluiseră destinul tragic al unei familii, un destin care se dovedea legat de crimele din Guernon. Sertys era personaj-cheie în ambele cazuri, iar Karim era hotărât să meargă în continuare pe drumul lui în această anchetă, sperând să descopere și alte puncte de contact, alte legături.

Dar nu spirala abisală a revelațiilor acestui caz era cea care îl fascina mai mult, ci faptul că se regăsea acum alături de Pierre Niémans, comisarul

ale cărui cuvinte îl marcaseră în asemenea măsură pe când participa la seminariile de la Cannes-Écluse. Polițistul care le vorbise lui și colegilor săi despre reflexii în oglinzi și despre structurile atomice. Un om de acțiune, violent, coleric și încăpățânat. Un anchetator strălucit, temut în toată lumea interlopă, dar care fusese în cele din urmă trimis pe tușă din pricina caracterului său nestăpânit și a acceselor sale de violență cvasi-psihotică. Karim nu înceta să se gândească la noul său aliat. Era mândru, desigur. Și surescitat. Dar, mai ales, îl tulbura faptul că se gândise la acest tip chiar azi, cu câteva ore înainte să-l fi întâlnit în carne și oase.

Sfârși de parcurs cea din urmă alee a cimitirului. Nici urmă de Sylvain Hérault. Nu-i mai rămânea decât să facă o vizită în clădirea cu arhitectură de capelă, străjuită de două coloane obosite: crematoriul. Din câțiva pași, locotenentul ajunse în prag. Încă o dată, se încăpățâna să cerceteze până la capăt. În fața sa se deschidea un culoar luminat, având de-o parte și de alta șiruri de mici cufere de piatră care aveau gravate nume și date. Porni înainte în sala Cenușii, aruncând scurte priviri în stânga și în dreapta. Ușițe mici, de dimensiunile unor cutii poștale, se înșirau pe mai multe etaje, fiecare dintre ele marcată de câte o inscripție, cu caractere și motive decorative diverse. Ici-colo, în câte-o nișă, un buchet de flori fanate întrerupea monotonia, apoi înșiruirea se relua. În capăt, pe un perete placat cu marmură, era înscris textul unei rugăciuni.

Karim continuă să înainteze. O briză umedă, abia perceptibilă, se lucea simțită între zidurile clădirii. Pardoseala pătată cu urme de var era plină cu petale uscate.

Atunci văzu placa funerară. Se apropie și citi: Sylvain Hérault. Născut în februarie 1951. Mort în august 1980. Karim nu se așteptase ca tatăl lui Judith să fi fost incinerat. Era o alegere care nu se

potrivea cu convingerile religioase ale lui Fabienne.

Și totuși, nu acest lucru îl surprinse cel mai mult, ci florile roșii, vii și pline de sevă, care fuseseră așezate în nișa corespunzătoare plăcii funerare a lui Sylvain Hérault. Karim pipăi petalele: buchetul era cât se poate de proaspăt, fusese pus acolo chiar în acea zi. Polițistul dădu să se întoarcă, dar își opri gestul la jumătate și pocni din degete.

Joaca asta de-a v-ați ascunselea nu mai avea sfârșit.

Ieși din cimitir și dădu ocol zidului de incintă, în căutarea unei case, a unei barăci care ar fi putut să-l adăpostească pe paznicul cimitirului. Pe latura stângă a sanctuarului descoperi un mic pavilion cu aer sinistru. Într-o fereastră se zărea o lumină anemică.

Deschise poarta fără zgomot și intră într-o curticică bizară, acoperită de un grilaj, asemenea unei colivii gigantice. De undeva se auzea un uguit. Unde mai nimerise de data asta?

Karim mai făcu câțiva pași, iar uguitul se accentuă, fiind dublat de un zgomot de aripi. Polițistul miji ochii și văzu un zid cu multe nișe, asemenea celui din crematoriu. Porumbei. Sute de porumbei cenușii picoteau în nișele de-un verde întunecat. Polițistul urcă cele trei trepte ale casei și apăsă butonul soneriei.

Ușa se deschise aproape imediat.

— Ce cauți aici, ticălosule?

Un bărbat își făcuse apariția în prag, cu o pușcă îndreptată asupra sa.

— Sunt de la poliție, anunță calm Karim. Dați-mi voie să vă arăt legitimația și…

— Sigur că da, băi, arăbete… Iar eu sunt Sfântul Duh! Nu mișca!

Polițistul coborî treptele, cu spatele. Insulta îl iritase, dar, chiar și dacă n-ar fi rostit-o, tot i-ar fi venit să-i facă felul individului din fața sa.

— Nu mișca, ți-am spus! răcni groparul, îndreptându-și țeava armei spre fața polițistului.

Avea spume în colțul gurii.

Karim se dădu încet înapoi, încă vreo câțiva pași. Bărbatul tremura. Coborî și el prima treaptă. Își ținea arma ca un țăran care își îndreaptă furca spre un vampir în filmele de mâna a doua. Undeva în spate, porumbeii fâlfâiau din aripi, simțind, poate, tensiunea care domina întreaga scenă.

— Îți fac praf mutra…

— M-aș mira, taică. N-ai arma încărcată.

Bălosul râse:

— Zici tu? Aseară am încărcat-o, bulangiule!

— Poate, dar n-ai băgat glonțul pe țeavă.

Bărbatul își plecă o clipă privirea spre pușcă. Karim profită. Dintr-un salt, urcă cele două trepte și, cu mâna stângă, dădu deoparte țeava uleioasă a armei, în timp ce cu dreapta își scoase revolverul Glock. Îl împinse pe bărbat până în ușă și-i strivi încheietura de toc.

Acesta urlă și scăpă arma din mână. Când ridică ochii, avea în față orificiul negru al pistolului automat, îndreptat spre fruntea sa.

— Ascultă-mă, imbecilule, șuieră Karim. Am nevoie de informații. Îmi răspunzi la întrebări și m-am cărat, povestea se încheie aici. Faci pe nebunul și treaba se complică. Se complică al naibii de urât, mai ales pentru tine. S-a înțeles?

Paznicul încuviință din cap, cu ochii ieșiți din orbite de spaimă. Din priviri îi dispăruse orice urmă de agresivitate și fața îi devenise foarte roșie. Roșeața panicii, pe care Karim o cunoștea prea bine. Îl strânse de gât și rosti:

— Sylvain Hérault. Incinerat în august 1980. Spune-mi tot ce știi.

— Hérault? îngăimă groparul. Nu-l cunosc.

Karim îl trase spre sine, apoi îl trânti de colțul peretelui. Paznicul se strâmbă de durere și câțiva stropi de sânge împroșcară piatra din dreptul cefei acestuia. Panica se răspândise în volieră, iar

porumbeii zburătăceau care încotro, prizonieri ai grilajului care acoperea curtea. Polițistul șopti:

— Sylvain Hérault. Soția lui e o femeie înaltă. Brunetă. Păr creț. Purta ochelari. Era foarte frumoasă. La fel ca fiica ei. Gândește-te!

Bălosul înclină rapid din cap, o succesiune de mișcări nervoase.

— Am priceput, acum mi-aduc aminte. A fost o înmormântare foarte ciudată. N-a venit nimeni.

— Cum așa, nimeni?

— Așa cum ți-am zis, n-a fost nimeni. Nici măcar nevasta tipului n-a venit. M-a plătit în avans pentru incinerare și n-a mai văzut-o nimeni pe la Guernon. Am ars cadavrul… Singur.

— Bărbatul… Care a fost cauza morții?

— A fost un accident… Un accident de mașină.

Arabul își aminti de autostradă și de fotografiile atroce ale cadavrului copilei. Violența pe șosele: un nou leitmotiv, un nou element recurent. Abdouf îi dădu drumul individului. Deasupra lor, porumbeii se învârteau derutați, izbindu-se de plafonul uriașei colivii care era curtea pavilionului.

— Ce știi despre accident, în ce împrejurări s-a produs?

— L-a… l-a lovit careva cu mașina, pe șoseaua departamentală ce duce spre Belledonne. Tipul era pe bicicletă, mergea la muncă… Șoferul probabil că era beat.

— A avut loc o anchetă?

— Nu știu… În orice caz, nu l-au găsit niciodată pe cel care l-a lovit. Cadavrul a fost găsit pe marginea drumului, făcut terci.

Karim era descumpănit, nu știa ce să mai creadă.

— Spui că mergea la muncă… Unde lucra?

— Lucra în satele de la munte, era cristalier…

— Ce-i aia?

— Sunt cei care caută cristale prețioase, pe creste… Am înțeles că era cel mai priceput și că își asuma riscuri enorme…

Karim schimbă direcția conversației:

— De ce n-a participat nimeni din oraș la ceremonia funerară?

Bărbatul își masa gâtul zdrelit, privind cu jale la porumbeii săi răniți.

— Erau noi pe-aici, se mutaseră de curând dintr-un alt oraș… Taverlay… undeva la munte. Nu cred că i-a trecut cuiva prin minte să vină la înmormântare. Ți-am spus, n-a fost nimeni!

Karim puse o ultimă întrebare:

— Am văzut că e un buchet de flori în dreptul urnei. Cine l-a adus?

Paznicul își rotea de jur-împrejur privirea hăituită. Un porumbel muribund îi căzu pe umăr și el își stăpâni un țipăt. Apoi mormăi:

— Mereu sunt flori la…

— Cine le aduce? repetă Karim. E cumva o femeie foarte înaltă? O femeie cu păr lung, brunetă? E Fabienne Hérault cumva?

Bătrânul clătină din cap, vehement.

— Atunci, cine?

Bălosul ezită, de parcă s-ar fi temut să rostească silabele care-i atârnau de vârful limbii ca un firicel de salivă. În jur pluteau fulgi și pene cenușii. Într-un târziu, murmură:

— A fost Sophie… Sophie Caillois.

Polițistul fu luat prin surprindere. Deodată, între cele două cazuri apărea o nouă legătură. O legătură al naibii de clară amenința să-i facă inima să explodeze. Întrebă, apropiindu-și fața la câțiva milimetri de cea a bărbatului:

— CINE?

— Da, sughiță paznicul. Nevasta lui Rémy Caillois. Vine în fiecare săptămână. Uneori chiar mai des… Când am auzit la radio despre crimă, am vrut să anunț jandarmii… Vă jur… Am vrut să le dau informația asta… poate că are legătură cu crima. Eu…

Karim îl împinse pe bătrân cât colo, lăsându-l cu grilajele și orătăniile lui. Izbi poarta de fier forjat și

alergă la mașină. Inima-i bătea mai tare ca un clopot.

42.

Karim conduse până în dreptul clădirii principale a Universității. Îl reperă de îndată pe polițistul care supraveghea intrarea principală, fără îndoială cel ce fusese însărcinat să o urmărească pe Sophie Caillois. Își văzu de drum, încercând să nu sară nimănui în ochi, dădu ocol clădirii și descoperi o intrare secundară: o ușă vitrată dublă, sub o streașină de beton crăpată ce fusese cârpită cu o folie de plastic. Polițistul își opri mașina la vreo sută de metri de această intrare și începu să studieze planul clădirii, luat în trecere din biroul lui Niémans; pe acest plan, cineva indicase apartamentul familiei Caillois, cel cu numărul 34.

Ieși în ploaie și se îndreptă spre intrarea secundară. Își duse mâinile la tâmple și-și lipi fața de sticla ușii, încercând să distingă ceva din interiorul cufundat în întuneric. Ușile erau încuiate cu un lacăt trecut printr-un lanț antifurt de motocicletă, un model mai vechi. Ploaia se întețise și izbea prelata de plastic de pe streașină cu zgomotul unui concert de muzică tehno. Un zgomot suficient de puternic încât să-i înăbușe în fașă orice rezerve ar fi putut avea cu privire la intrările prin efracție. Karim se dădu un pas înapoi și izbi ușa de sticlă cu călcâiul, făcând-o țăndări.

Pătrunse într-un culoar întunecat care dădea în holul cel mare al clădirii. Dincolo de pereții de sticlă, îl zări pe polițistul-planton, care tremura afară, în ploaie. Se strecură în casa scărilor, către dreapta, apoi urcă treptele din patru în patru. Luminile de veghe de pe scări îi permiteau să se deplaseze fără să fie nevoit să aprindă neoanele. Karim se străduia să pășească cât mai ușor, astfel

încât treptele suspendate și lamele metalice centrale care țineau loc de balustradă să nu stârnească ecoul.

Ajuns la etajul opt, unde se aflau camerele ocupate de studenții interni, fu surprins de liniștea care domnea acolo. Karim porni pe culoarul lung, lăsându-se călăuzit de planul adnotat al lui Niémans. Înaintând, văzu soneriile de la uși, care aveau înscrise numele locatarilor. Pardoseala acoperită cu linoleum îi atenua zgomotul pașilor.

Deși era ora două noaptea, s-ar fi așteptat ca, măcar din unele camere, să audă muzică, zgomotul de fond al unei emisiuni radio, orice care să-i fi arătat că dincolo de uși exista viață. Nu se auzea însă absolut nimic. Studenții părea să se fi baricadat în camere, până la urmă, înspăimântați de posibilitatea de-a cădea victime ucigașului venit să le scoată ochii. Continuă să înainteze și găsi ușa pe care o căuta. Ezită o clipă, renunță să apese butonul soneriei și bătu ușor la ușă.

Niciun răspuns.

Bătu din nou, la fel de discret. Tot niciun răspuns. Dinăuntru nu răzbătea absolut niciun sunet, nici cel mai infim foșnet. Ciudat, căci prezența santinelei din fața clădirii indica faptul că Sophie Caillois ar fi trebuit să fie acasă.

Mânat de o inspirație de moment, Karim își scoase revolverul Glock din toc și cercetă încuietoarea. Ușa nu avea zăvorul de siguranță pus. Își trase pe mâini o pereche de mănuși de cauciuc și scoase din buzunar un evantai de tije subțiri din plastic. Strecură una dintre ele sub pana încuietorii principale și apăsă pe tăblia ușii, trăgând-o concomitent în sus. În câteva secunde, ușa era deschisă. Karim intră fără zgomot în locuință.

Vizită fiecare încăpere a apartamentului. Nimeni. Un al șaselea simț îi șoptea că femeia plecase și nu mai avea de gând să se întoarcă vreodată. Își reluă explorarea, mai atent de astă

dată. Observă imaginile ciudate suspendate pe pereți: atleți cu mutre de naziști, în alb-negru, evoluând la inele sau alergând pe pista unui stadion. Căută deasupra mobilelor și prin sertare. Nimic. Sophie Caillois nu lăsase în urmă niciun mesaj, niciun semn care să-i trădeze plecarea, dar Karim simțea că tipa își făcuse bagajele. Cu toate acestea, ceva îl determina să nu plece încă din apartament, deși n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume. Se învârti, privind în jur, studie atent tot ce îl înconjura, încercând să-și dea seama ce anume i se păruse atât de ciudat, încât să sfideze întreaga logică a situației.

În cele din urmă, găsi ceea ce căuta.

În apartament plutea un miros puternic de clei. Mirosea a adeziv pentru tapet, mai exact, abia uscat. Karim începu să cerceteze pereții. Își redecoraseră oare Rémy și Sophie Caillois apartamentul cu doar câteva zile înaintea exploziei de violență? Era, oare, doar o simplă coincidență? Karim respinse ideea unei întâmplări: în cazul pe care îl ancheta, nimic nu se datora hazardului, niciun element nu se situa în afara coșmarului general.

Sub imperiul inspirației de moment, dădu la o parte câteva mobile și înlătură o fâșie de tapet. Nimic. Se opri. Se afla în afara jurisdicției sale, nu avea un mandat de percheziție și tocmai se pregătea să devasteze apartamentul unei femei care urma să devină suspecta principală în acest caz. Ezită o clipă, înghiți în sec, apoi mai desprinse o fâșie de tapet. Tot nimic. Karim făcu stânga împrejur și își strecură degetele sub altă fâșie. Trase spre sine, dezvăluind stratul existent anterior pe o suprafață mai mare.

Pe perete se putea vedea finalul unei inscripții, cu litere de culoare brună. Singurul cuvânt pe care îl putea distinge era PURPURĂ. Smulse imediat fâșia alăturată din stânga, iar mesajul se dezvălui în întregime, sub rămășițele de clei.

AM SĂ URC DIN NOU LA IZVOARELE
RÂURILOR DE PURPURĂ.
JUDITH

Era scrisul unui copil, iar în loc de cerneală, literele erau scrise cu sânge. Inscripția era gravată în tencuială, săpată parcă cu vârful unui cuțit. Moartea lui Rémy Caillois. „Râurile de purpură”. Judith. Nu mai era vorba doar de legături, de ecouri, de asocieri. Era limpede: cele două cazuri erau, de fapt, unul și același.

Brusc, auzi un foșnet undeva în spatele său.

Karim se întoarse, scoțându-și, dintr-o reacție instinctivă, revolverul Glock și ațintindu-l, cu ambele mâini, în direcția de unde se auzise zgomotul. Apucă să vadă o umbră care dispărea dincolo de ușa rămasă deschisă. Urlă și se precipită afară, pe urmele intrusului.

Silueta apucase să dispară dincolo de colțul coridorului. Zgomotul pașilor grăbiți stârnise un început de panică în rândul locatarilor, care păreau că așteptaseră doar un semn că se întâmpla ceva periculos pentru a-și face simțită prezența. Mai multe uși erau întredeschise, lăsând să se vadă priviri curioase și speriate.

În pas alergător, polițistul trecu la rândul său de colțul culoarului și se lansă în următoarea linie dreaptă, auzind deja ecourile pașilor celuilalt în casa scărilor.

Porni și el în jos, pe scări. Lamelele metalice vibrau zgomotos, în timp ce umbra cobora pe treptele de granit. Karim alerga pe urmele sale în salturi, abia atingând câte-o treaptă de pe fiecare palier.

Etajele se succedau, iar Karim câștiga teren. Îl despărțeau doar câțiva metri de prada sa. Acum coborau același palier, de-o parte și de cealaltă a peretelui de lame verticale. Polițistul zări, mai jos,

umerii acoperiți de un impermeabil negru, lucios, ai celui urmărit. Întinse mâna printre lamele și apucă mâneca umbrei, în dreptul umărului acesteia. Nu îl agățase însă îndeajuns de strâns, căci umbra se smulse, răsucindu-i mâna, care rămase blocată în menghina dintre două lamele. Karim își reluă cursa. Pierduse câteva secunde.

Ajunse în holul vast de la parter. Era pustiu și cufundat într-o liniște mormântală. Karim îl văzu pe polițistul de afară, care nici nu se clintise. Se repezi spre ușa secundară prin care intrase el însuși. Zadarnic. Nici aici nu era nimeni. O perdea de ploaie îi bloca vederea spre exterior.

Karim înjură. Trecu prin fereastra sfărâmată și privi în jur, cercetând campusul cufundat în negura aversei torențiale. Nimeni. Nicio mașină. Doar larma asurzitoare a apei care se scurgea pe prelata de plastic. Karim lăsă arma în jos și făcu cale întoarsă, sperând că personajul misterios se mai afla încă în interiorul clădirii.

Brusc, un val uriaș îl catapultă spre ușa spartă. Luat prin surprindere, își scăpă revolverul. Fu scăldat de un șuvoi înghețat. Ghemuit la sol, Karim aruncă o privire în sus și înțelese că folia de plastic care cârpea streașină cedase sub greutatea aversei.

Probabil fusese o întâmplare.

Însă în clipa următoare, de dincolo de folia ce rămăsese încă suspendată în două fire metalice, se ivi umbra: neagră, lucioasă. Purta un impermeabil negru, colanți, iar fața îi era ascunsă sub o mască tricotată și o cască de ciclist. Umbra, care lucea precum un bondar vitrificat, ținea în mâini propriul său revolver Glock, cu țeava îndreptată spre fața sa.

Polițistul deschise gura, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt.

Brusc, umbra apăsă pe trăgaci, golind încărcătorul și stârnind un vacarm infernal de geamuri sparte. Karim se făcu ghem, protejându-și

fața cu mâinile. Urlă, în timp ce ecourile împușcăturilor se amestecau cu zgomotul sticlei făcute țăndări și cu vuietul ploii.

Karim numără până la șaisprezece, numărul total de gloanțe din încărcător, și găsi puterea să-și ridice privirea când ultimele tuburi abia atingeau solul. Apucă să vadă arma căzând din mâna umbrei și pe aceasta făcându-se nevăzută dincolo de cortina aversei diluviene. Era o mână cu pielea mată, musculoasă, plină de urmele unor zgârieturi, cu un pansament și degete cu unghii tăiate scurt.

O mână de femeie.

Polițistul își privi timp de câteva secunde revolverul Glock a cărui țeavă încă mai fumega. Mai exact, privirea îi rămase fixată pe patul armei, brăzdat de hașuri. Încă mai auzea în minte zgomotul asurzitor al împușcăturilor. Simțea în nări mirosul violent al prafului de pușcă. Alte câteva secunde mai târziu, polițistul care păzea intrarea principală a clădirii își făcu în sfârșit apariția, cu arma în mână.

Dar Karim nu-i ascultă somațiile și nici urletele care trădau panica. În apocalipsa diluviană ce îl înconjura, avea acum două certitudini. Prima: ucigașa îi cruțase viața. Cealaltă: avea acum amprentele ei digitale.

43.

— Ce căutai acasă la Sophie Caillois? Ești în afara jurisdicției tale, ai încălcat o mulțime de legi elementare, am putea să…

Karim îl privea senin pe căpitanul Vermont care se ambala, cu țeasta lui rasă și fața care-i deveneau stacojii. Încuviința ușor din cap și se străduia, fără prea mult succes, să pară spășit. Rosti:

— I-am explicat deja absolut tot căpitanului Barnes. Crimele de la Guernon au legătură cu un

caz pe care îl anchetez… Nişte incidente care au avut loc în oraşul meu, la Sarzac, în departamentul Lot.

— Ei, asta-i o noutate. Totuşi, ceea ce spui nu-mi explică în niciun fel prezenţa ta acasă la un martor important şi nici intrarea prin efracţie în apartamentul respectiv.

— Am convenit cu comisarul Niémans să…

— Lasă-l pe Niémans. Nu se mai ocupă de acest caz, spuse Vermont, întinzându-i un ordin de misiune peste masă. Cei de la secţia regională a Poliţiei Judiciare din Grenoble au preluat cazul.

— Chiar aşa?

— Comisarul Niémans este luat el însuşi în colimator. Noaptea trecută a stâlcit în bătaie un huligan englez, la ieşirea de la meciul de pe Parc des Princes. Afacerea s-a complicat şi comisarul a fost rechemat la Paris.

Karim înţelegea acum motivele pentru care Niémans condusese ancheta din acest orăşel. Poliţistul de fier voia, fără îndoială, să se facă uitat aici, după a nu ştiu câta ieşire în decor într-un stil ce-i era caracteristic. Dar nu credea că Niémans avea să se întoarcă la Paris în noaptea aceasta. Nu. Nu credea că acesta avea să abandoneze ancheta, nu pentru a se pune la dispoziţia Serviciului de Investigaţii Interne sau a Comandamentului central de la Palais-Bourbon. Pierre Niémans avea să descopere mai întâi criminalul şi motivele acestuia. Iar Karim avea să îi fie alături. În ciuda acestei convingeri, se prefăcu că-i dă satisfacţie căpitanului de jandarmi.

— Cei de la SRPJ au preluat ancheta deja?

— Nu încă, îi răspunse Vermont. Va trebui să-i punem la curent cu tot ce am aflat şi am făcut până acum.

— Se pare că nu o să vă lipsească prea mult Niémans.

— Te înşeli. Tipul e bolnav la cap, dar cunoaşte lumea crimei ca pe propriul buzunar. Cu cei de la

Grenoble va trebui s-o luăm de la capăt, de la zero. Și încotro o să o apucăm, ia zi?

Karim se ridică și-și rezemă mâinile pe birou, aplecându-se spre căpitan.

— Sunați-l pe comisarul Henri Crozier de la secția de poliție din Sarzac. Verificați informațiile pe care vi le-am dat. Fie că e sau nu jurisdicția mea, ancheta mea e legată de crimele din Guernon. Una dintre victime, Philippe Sertys, a profanat un mormânt din cimitirul din Sarzac, noaptea trecută, chiar înainte de a muri.

Vermont se strâmbă, sceptic.

— Fă-mi un raport. Victime care profanează morminte… Polițiști care aterizează aici, venind din toate părțile… Dacă ai avut cumva impresia că povestea asta nu era îndeajuns de complicată…

— Eu…

— Ucigașul a acționat din nou.

Karim se întoarse. Niémans își făcuse apariția în cadrul ușii. Era palid la față și chipul îi era devastat. Arabul se gândi la fețele sculptate pe pietrele funerare pe care le văzuse în ultimele ore.

— Edmond Chernecé, continuă Niémans. Oftalmolog la Annecy.

Se apropie de birou și-i privi țintă pe Karim și apoi pe Vermont.

— A fost strangulat cu un cablu metalic. Ochii i-au fost scoși. Mâinile i-au fost amputate. Seria continuă.

Vermont își împinse scaunul până la perete. Câteva secunde mai târziu, mormăi, tânguindu-se:

— Și doar v-am spus… Toată lumea v-a spus…

— Ce? Ce anume mi-ați spus? răcni Niémans.

— Că e un ucigaș în serie. Un criminal psihopat. Ca la americani! Trebuie să utilizăm metodele lor. Să chemăm specialiști care să îi alcătuiască profilul psihologic… Nu știu, dar… Până și eu, un jandarm oarecare din provincie, am…

Niémans îl întrerupse, urlând:

— Da, e o serie de crime, dar nu avem de-a face cu un criminal în serie! Nu e un dement. Duce la capăt o răzbunare. Are un mobil rațional, care are legătură cu victimele sale. Există o legătură între cei trei care explică de ce au fost uciși. La dracu'! Asta trebuie să aflăm!

Vermont tăcu, schițând un gest de lehamite. Karim profită de răgazul de liniște:

— Domnule comisar, trebuie să…

— Nu e momentul.

Niémans ridică privirea și-și netezi haina, o cochetărie care nu se potrivea cu mutra sa ermetică, de polițist dur. Karim insistă:

— Sophie Caillois și-a luat tălpășița.

Privirea de dincolo de ochelarii cu rame rotunde se întoarse fulgerător spre el.

— Cum? Am pus un om care să…

— N-a văzut nimic. Și, după părerea mea, ea e deja departe.

Niémans îl privea pe Karim de parcă ar fi avut în față un animal nemaivăzut, o himeră genetică.

— Ce-i cu nebunia asta? întrebă el. Ce motive avea să fugă?

— A fugit fiindcă ați avut dreptate de la bun început, răspunse Karim, adresându-i-se lui Niémans, dar cu privirea ațintită spre Vermont. Victimele împărtășeau un anumit secret. Un secret care e legat de crime. Sophie Caillois a fugit fiindcă știa care este acea legătură. Și e posibil să fi fugit fiindcă știe că ar putea fi următoarea victimă.

— Să fiu al naibii…

Niémans își aranjă ochelarii pe nas. Păru să stea pe gânduri câteva secunde, apoi, cu o mișcare a capului similară cu cea a unui boxer care evită o lovitură, îi făcu semn lui Karim să continue:

— Mai am și alte noutăți, domnule comisar. Am descoperit în apartamentul soților Caillois o inscripție gravată pe un perete. O inscripție semnată „Judith", care vorbește despre „râurile de

purpură”. Sunteți în căutarea unei legături între victime. Eu vă pot oferi cel puțin o astfel de legătură, între Caillois și Sertys: Judith. Fetița pe care o căutam, cea cu chipul șters de pretutindeni. Sertys e cel ce i-a profanat mormântul. Iar Caillois a primit un mesaj semnat cu numele ei.

Comisarul se îndreptă spre ușă.

— Hai cu mine.

Vermont sări în picioare, înfuriat.

— Așa, cărați-vă! Vedeți-vă de misterele voastre!

Niémans îl împingea deja pe Karim spre ieșire. În urma lor, căpitanul urla, ca ieșit din minți:

— Nu mai ești parte din ancheta asta, Niémans! Ai fost înlocuit! Poți să pricepi chestia asta? Nu mai faci doi bani… Nu mai valorezi nimic! Așa că n-ai decât să asculți cât vrei aiurelile rastafarianului! Un bătăuș și un golan, grozavă echipă mai sunteți! Am să…

Niémans găsi un birou gol, la câteva uși mai încolo. Îl împinse înăuntru pe Karim, aprinse lumina și închise ușa, tăind astfel răcnetele jandarmului. Luă un scaun și i-l întinse lui Karim. Apoi murmură scurt:

— Te ascult.

44.

Karim nu se așeză, ci începu să vorbească pe un ton frenetic:

— Inscripția de pe perete spune așa: „Am să urc din nou la izvoarele râurilor de purpură”. E scrisă cu sânge și cu o lamă pe post de peniță. O imagine de natură să dea oricui coșmaruri până la adânci bătrâneți. Cu atât mai mult cu cât mesajul era semnat „Judith”. Fără îndoială, e vorba de Judith Hérault. Numele unei moarte, domnule comisar. O fetiță care-a murit în 1982.

— Nu înțeleg nimic.

— Nici eu, spuse Karim. Dar pot să-mi imaginez câteva dintre întâmplările care au marcat acest weekend.

Niémans rămăsese în picioare. Încuviință încet din cap, iar tânărul arab continuă:

— Așa… Ucigașul l-a eliminat mai întâi pe Rémy Caillois, cândva în cursul zilei de sâmbătă. A mutilat corpul, apoi l-a îndesat în crăpătura din stâncă. La ce a folosit toată această punere în scenă… n-am idee. Însă, încă de-a doua zi, ucigașul a stat la pândă, undeva în campus, urmărind tot ce făcea Sophie Caillois. Pentru început, femeia nu s-a clintit din apartament. Apoi, către amiază de pildă, a sfârșit prin a pleca de acasă. Poate că s-a dus să-și caute soțul pe munte. Nu știu. Între timp, ucigașul a pătruns în apartament și și-a anunțat crima, scrijelind pe zid: „Am să urc din nou la izvoarele râurilor purpurii".

— Continuă.

— Ceva mai târziu, Sophie Caillois revine acasă și descoperă inscripția. Înțelege semnificația acestor cuvinte. Pricepe că trecutul e pe cale să vină din urmă, ca un tăvălug, și că, fără îndoială, soțul ei a fost deja ucis. Cuprinsă de panică, renunță la orice precauție și îi telefonează lui Philippe Sertys, care este – sau a fost – complicele soțului ei.

— De unde ai scos toate astea?

Karim se aplecă și, cu voce scăzută, continuă:

— Ipoteza mea e că Sertys, Caillois și soția sa au fost prieteni din copilărie și au comis la un moment dat, pe când erau copii, o faptă foarte gravă. Ceva ce are legătură cu expresia „râurile de purpură" și cu familia lui Judith.

— Karim, ți-am mai spus asta: în anii '80, Caillois și Sertys aveau undeva către zece ani, cum poți să-ți imaginezi că…

— Lăsați-mă să termin. Philippe Sertys ajunge în apartamentul familiei Caillois. Descoperă la

rândul său inscripția. Înțelege și el aluzia la „râurile de purpură” și începe să o ia razna. Dar are prezența de spirit să acționeze, căci știe că trebuie să mascheze urgent inscripția, care face referire la ceva, la un secret pe care ei trebuie neapărat să-l țină ascuns. Sunt sigur de asta: în ciuda morții lui Caillois, în ciuda amenințării unui ucigaș care semnează „Judith”, Sertys și Sophie Caillois nu se gândeau în acel moment decât la o modalitate de a ascunde dovezile propriei culpabilități. Sertys a plecat să facă rost de tapet, pe care l-a lipit apoi peste mesajul scrijelit pe perete. Ăsta era motivul pentru care întregul apartament mirosea a adeziv.

Ochii lui Niémans sclipiră, iar Karim înțelese că polițistul remarcase și el acest detaliu, cel mai probabil atunci când o interogase pe soția lui Caillois. Reluă:

— Toată duminica, cei doi au așteptat, sau poate c-au mai încercat să dea de Caillois, n-am de unde să știu. În cele din urmă, către sfârșitul după-amiezii, Sophie Caillois se hotărăște să anunțe poliției dispariția soțului său. Cam în același timp, e descoperit cadavrul înghesuit în coasta muntelui.

— Și mai departe ce se întâmplă?

— În noaptea aceea, Sertys gonește spre Sarzac.

— De ce?

— Fiindcă moartea lui Rémy Caillois poartă semnătura lui Judith, cea moartă și îngropată de aproape cincisprezece ani la Sarzac. Iar Sertys știa acest lucru.

— E cam trasă de păr explicația asta.

— Posibil. Dar noaptea trecută, Sertys s-a aflat la mine în oraș, împreună cu un alt complice, care ar putea fi cea de-a treia victimă, Chernecé. Au răscolit arhivele de la școală și au deschis cavoul lui Judith. Atunci când vrei să dai de urma unui mort, unde cauți prima oară? În mormânt!

— Continuă.

— Nu știu ce au găsit Sertys și celălalt la Sarzac. Nu știu dacă au deschis sicriul fetei. N-am fost lăsat să cercetez amănunțit cavoul. Dar am senzația că n-au găsit ceea ce se așteptau să găsească. S-au întors la Guernon, înspăimântați. Vă dați seama? O fantomă umblă liberă în lume, gata să-i elimine, rând pe rând, pe cei care i-au făcut rău…

— N-ai nicio dovadă pentru toată povestea asta.

Karim ignoră remarca comisarului, renunțând și la adresarea politicoasă de până atunci:

— E luni dimineață, Niémans. La întoarcere, Sertys e surprins de fantomă. Asta e cea de-a doua crimă. De data asta, victima nu mai e torturată, nu mai suferă. Fantoma știe acum ceea ce voia să știe. Nu-i mai rămâne decât să-și pună răzbunarea în aplicare. Ia telefericul, duce cadavrul sus, pe munte. Totul e premeditat: a lăsat deja un prim mesaj asupra primei sale victime. Va lăsa unul și pe cea de-a doua. Și nu se va opri. Răzbunarea pe care ai intuit-o e pe cale să explodeze, Niémans.

Comisarul se așeză, răpus de oboseală și leoarcă de sudoare.

— A cui e răzbunarea asta? Și cine e ucigașul?

— Judith Hérault. Sau, mai exact, cineva care se crede Judith.

Comisarul păstră tăcerea, cu capul plecat. Karim se apropie de el:

— Am găsit mormântul lui Sylvain Hérault, Niémans. În crematoriul din cimitir. N-am aflat nimic deosebit despre moartea lui. Sylvain Hérault a fost strivit cu mașina de un șofer beat sau nepriceput. Poate că ar trebui săpat nițel în direcția asta, sau poate nu. Habar n-am. Dar, în noaptea asta, chiar mormântul lui mi-a oferit un nou element. În fața nișei în care se află urna cu cenușa lui Hérault cineva a depus un buchet de flori, încă proaspăt. M-am interesat: știi cine ducea flori acolo, de ani de zile încoace, săptămână de săptămână? Sophie Caillois.

Niémans clătina greoi din cap, de parcă ar fi fost prins în menghina unei migrene cumplite.

— Și ce explicație o să mai inventezi acum?

— După părerea mea, e vorba despre remușcări.

Comisarul nu se mai obosi să-i dea vreo replică. Abdouf se ridică, urlând:

— Dar totul se leagă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu reușesc să mi-o imaginez pe Sophie Caillois în rolul adevăratului vinovat. În schimb, pot să cred că ea împărtășește secretul soțului ei și și-a ținut gura, fie de teamă, fie fiindcă îl iubea sau cine știe din ce alt motiv. Cu toate acestea, pe neștiute, duce flori la urna lui Sylvain Hérault, din respect pentru această familie amărâtă, căreia tipul ei i-a făcut atât de mult rău.

Karim îngenunche lângă comisar.

— Niémans, gândește-te! îi ordonă el. Corpul soțului abia a fost descoperit. Această crimă, semnată „Judith" reprezintă în mod evident răzbunarea puștoaicei de odinioară. Și, cu toate acestea, femeia a fost azi la cimitir și a depus un buchet de flori la mormântul tatălui ucigașei. Crimele acestea nu-i stârnesc ura Sophiei Caillois, ci doar îi provoacă amintiri și îi sporesc regretele. La dracu', Niémans, sunt convins că am dreptate. Înainte de a dispărea, fata asta a vrut să aducă un ultim omagiu familiei Hérault.

Polițistul mai vârstnic nu îi răspunse. Ridurile i se accentuaseră și, în lumina slabă, păreau crevase săpate pe chipul lui înghețat. Tăcerea se prelungi. În cele din urmă, Karim se ridică și reluă, cu glas răgușit:

— Niémans, am citit cu atenție dosarul anchetei tale. Sunt acolo și alte indicii, alte detalii care converg spre Judith Hérault.

Comisarul oftă.

— Te-ascult. Nu știu ce am de câștigat din asta, dar te-ascult.

Tânărul locotenent începu să se plimbe prin încăpere, ca o fiară în cușcă.

— Din dosar rezultă o singură certitudine în privința ucigașului: aptitudinile sale de alpinist. Dar ce meserie avea Sylvain Hérault? Cristalier! Bătea munții în căutare de cristale rare. Era un alpinist de excepție. Și-a petrecut toată viața escaladând crestele munților și traversând ghețari. Chiar în locurile unde au fost găsite primele două victime.

— El și alte câteva sute de alpiniști din regiune. Asta-i tot?

— Nu. Ar mai fi și focul.

— Focul?

— Am reținut un detaliu din primul raport de autopsie. O observație bizară, care nu-mi iese din minte de când am citit acel raport. Corpul lui Rémy Caillois avea urme de arsuri. Costes a notat că ucigașul a pulverizat benzină pe rănile victimei. „A utilizat un pulverizator adaptat pentru a face asta, posibil un Kärcher”.

— Și?

— Ei bine, există și o altă explicație posibilă. Ucigașul ar putea fi un înghițitor de flăcări care să fi pulverizat benzina din propria gură.

— Mă tem că habar n-am despre ce vorbești.

— Nu, fiindcă ignorați un detaliu esențial: Judith Hérault știa să înghită flăcări. E incredibil, dar adevărat. Am stat de vorbă cu circarul care a învățat-o tehnica aceasta, cu câteva săptămâni înaintea morții ei. Era ceva care o fascina; spunea c-ar vrea să se folosească de tehnica asta ca de o armă, pentru a-și proteja mama.

Niémans se scărpină la ceafă, neîncrezător.

— La naiba, Karim, Judith e moartă!

— Mai e un ultim element, comisare. Unul destul de vag, dar care și-ar putea găsi locul în întregul eșafodaj. În primul raport de autopsie, apropo de tehnica de strangulare, legistul a scris: „a fost vorba de un cablu de frână de la bicicletă, de o coardă de pian sau ceva similar”. Sertys a fost ucis în același mod?

Comisarul încuviință. Karim continuă:

— Poate că asta nu înseamnă nimic, dar… Fabienne Hérault cânta la pian. Era chiar foarte talentată. Imaginează-ți pentru o clipă că instrumentul cu care au fost ucise toate cele trei victime ar fi fost într-adevăr o coardă de pian. N-am putea vedea în asta o legătură simbolică? Un fir întins venind din trecut?

Fu rândul lui Pierre Niémans să sară în picioare, urlând:

— Unde dracu' vrei să ajungi, Karim? Ce anume căutăm? O fantomă?

Karim se foi, făcându-se mic în haina sa de piele, ca un puști nehotărât.

— Nu știu.

Niémans începu să se plimbe și el prin încăpere:

— Te-ai gândit că ar putea fi mama?

— Da, desigur, răspunse Karim. Dar nu-i ea. Cu glas scăzut, adăugă: ascultă-mă, comisare. Am păstrat partea cea mai bună pentru final. Când eram în apartamentul familiei Caillois, am fost luat prin surprindere de către însăși această fantomă. Am urmărit-o, dar mi-a scăpat.

— Poftim?

Karim zâmbi, stânjenit.

— Vina îmi aparține.

— Cum arăta? întrebă imediat Niémans.

— Era o femeie. I-am văzut mâinile, i-am ascultat răsuflarea. În privința asta n-am nicio îndoială. Are aproximativ un metru șaptezeci înălțime. Mi s-a părut îndeajuns de puternică, dar cu siguranță nu era mama lui Judith. Mama avea peste un metru optzeci înălțime și umeri lați. În privința asta, toți martorii care au cunoscut-o au fost de acord.

— Și-atunci cine ar putea fi?

— Nu știu. Purta un impermeabil negru și o cască de ciclist pusă peste o cagulă. Asta-i tot ce am văzut.

Niémans se ridică.

— Va trebui să îi facem publice semnalmentele.

Karim îl opri:

— Care semnalmente? „Căutăm o ciclistă dispărută în noapte”?

Karim rânji:

— Am ceva mai bun.

Scoase din buzunar revolverul Glock, împachetat într-o folie transparentă.

— Aici sunt amprentele ei.

— A avut în mână arma ta?

— Ba chiar a golit tot încărcătorul pe deasupra capului meu. E o ucigașă aparte. Și-a asumat o răzbunare psihopată, dar sunt convins că nu vrea răul nimănui în afară de țintele ei.

Niémans smuci ușa, deschizând-o.

— Urcă la etajul întâi. Cei de la Poliția Judiciară Regională au adus un comparator de amprente. Un CMM nou-nouț, conectat direct la baza de date MORPHO. E acolo un tip de la serviciul tehnic, venit să-i ajute: Patrick Astier. Urcă la el, probabil ai să-l găsești în compania lui Marc Costes, medicul legist. Ăștia doi sunt de-ai mei. Îi tragi deoparte, le explici și compari amprentele de pe revolver cu fișele dactilare din MORPHO.

— Și dacă amprentele nu ne spun nimic nou?

— Atunci o cauți pe mamă. Mărturia ei ar fi esențială.

— O caut pe femeia aia de mai bine de douăzeci de ore, Niémans. Se ascunde și asta îi reușește de minune.

— Ia de la capăt toată ancheta. Poate că ai lăsat să-ți scape vreun indiciu.

Karim sări ca ars:

— Nu mi-a scăpat nimic.

— Ba da. Chiar tu mi-ai spus-o. La tine în oraș, la cimitir, mormântul copilei e îngrijit. Prin urmare, cineva se ocupă de treaba asta în mod regulat. Cine? Cu siguranță nu-i vorba de Sophie Caillois. Află răspunsul la întrebarea asta și-ai s-o găsești pe mamă.

— L-am interogat pe paznic. N-a văzut niciodată…

— Poate că nu vine chiar ea, poate c-a plătit o firmă de pompe funebre. Habar n-am. Află care-i adevărul, Karim. Oricum va trebui să te întorci în cimitir și să deschizi sicriul.

Tânărul arab se înfioră.

— Să deschid…

— Trebuie să aflăm ce căutau profanatorii. Sau ce au găsit. În sicriu vei găsi și adresa antreprenorului de pompe funebre care a organizat funeraliile. Niémans îi făcu cu ochiul, rânjind macabru: Un sicriu e la fel ca un pulover: găsești marca fabricantului în interior.

Karim înghiți în sec. Ideea de a se întoarce la cimitirul din Sarzac, de a coborî din nou în cavou, în beznă, la fel ca în ziua precedentă, îl umplea de-o groază fără margini. Niémans însă își întări spusele, pe un ton ce nu admitea replică:

— Mai întâi amprentele, apoi cimitirul. Avem timp până în zori pentru a rezolva acest caz. Noi doi, Karim. Noi și nimeni altcineva. Apoi va trebui să ne întoarcem fiecare la el acasă și să ne reglăm conturile.

Karim își ridică gulerul hainei de piele.

— Dar tu?

— Eu? Eu am să urc la izvoarele râurilor de purpură, pe urmele tânărului meu prieten polițist, Eric Joisneau. El a descoperit, se pare, măcar o parte din adevăr.

— „A descoperit”? La trecut?

Chipul lui Niémans era sfâșiat de durere.

— A fost ucis de Chernecé, înainte ca acesta să fi fost la rândul lui asasinat de către ucigașul… sau ucigașa noastră. I-am găsit cadavrul într-o fosă plină cu substanțe chimice, în fundul pivniței doctorului. Chernecé, Caillois și Sertys erau niște jeguri, Karim. De-acum sunt convins de asta. Și cred că Joisneau a descoperit dovezi în acest sens, iar asta l-a costat viața. Află identitatea

criminalului, iar eu am să-i descopăr mobilul. Află cine se ascunde în spatele fantomei lui Judith. Iar eu am să aflu ce înseamnă râurile de purpură.

Cei doi bărbați porniră pe culoar, fără să arunce măcar o privire spre jandarmii din jur.

45.

— Ne-am împotmolit, fraților. Ne-am împotmolit de tot.

— Oricum, n-avem niciun fel de amprente, așa că…

În pragul unei încăperi de la primul etaj, mai mulți polițiști priveau, cu mutre descumpănite, un calculator al cărui monitor avea montată o lupă de mărire și care era legat printr-o încrengătură de cabluri la un scanner.

În încăperea minusculă, așezat în fața ecranului, cu ochii deschiși larg, ca niște ferestre, un tip blond și înalt era ocupat să regleze parametrii unui program. Karim se interesă și află că acesta era însuși Patrick Astier. Alături, Marc Costes stătea în picioare, cu brațele încrucișate: era un tip brunet, nițel cocoșat, care purta ochelari cu lentile groase.

Polițiștii tocmai plecau, dându-și coate și filosofând în bășcălie pe tema lipsei de fiabilitate a tehnologiilor avansate. Nici măcar nu catadicsiră să arunce o privire spre Karim.

Acesta se apropie de Astier și Costes și se prezentă. În câteva cuvinte, cei trei înțeleseră că erau de aceeași parte a baricadei. Tineri, pasionați de ceea ce făceau, întorseseră spatele oricărei spaime pentru a se concentra asupra acestei anchete. După ce tânărul arab le explică în detaliu motivele pentru care ajunsese aici, Astier nu-și putu stăpâni nerăbdarea. Exclamă:

— Să fiu al naibii! Avem amprentele ucigașului, nici mai mult, nici mai puțin? Le verificăm chiar

acum, cu CMM-ul.

Karim se miră:

— Funcționează?

Inginerul zâmbi, o fisură subțire în chipul său de porțelan.

— Bineînțeles că funcționează. Ce nu prea funcționează sunt băieții ăia, se strâmbă el, arătând către polițiștii care-și făceau de lucru într-un birou alăturat.

Cu gesturi grăbite, Astier deschise una dintre valijoarele metalice pe care Karim le reperase într-un colț al încăperii. Aceasta conținea truse de prelevare a amprentelor latente și mulaje pentru urme. Inginerul extrase o pensă magnetică. Își puse mănuși de cauciuc, apoi vârî instrumentul magnetizat într-un mic recipient care conținea pudră de oxid de fier. De îndată, particulele minuscule se adunară, alcătuind o biluță roz în vârful magnetizat al pensei.

Astier luă revolverul și atinse patul armei cu pensa. Plasă apoi pe suprafața lui o peliculă adezivă transparentă, pe care o lipi apoi pe un suport cartonat. Relieful argintiu al amprentei digitale își făcu apariția, lucind sub pelicula transparentă.

— Superbe amprente! declară Astier, încântat.

Strecură fișa dactilară în scanner, apoi se așeză în fața monitorului. Dădu la o parte lupa dreptunghiulară și tastă câteva comenzi. Aproape imediat, amprentele prelevate se iviră pe ecran.

— Amprentele sunt excelente calitativ, comentă Astier. Putem să fixăm digital douăzeci și unu de puncte, numărul maxim posibil.

Semnale roșii, legate între ele prin linii oblice, își făcură apariția pe ecran, suprapuse peste relieful amprentelor, iar identificarea fiecărui astfel de punct coincidea cu emiterea unui bip scurt. Astier continua să vorbească, parcă doar pentru sine:

— Să vedem ce ne spune MORPHO…

Era pentru prima oară când Karim vedea pe viu cum funcționează acest sistem. Pe un ton didactic, Astier recita lămuririle necesare: MORPHO era un imens registru informatic în care erau păstrate amprentele majorității criminalilor din țările europene. Prin modem, programul utilizat putea să compare orice nouă amprentă cu cele aflate în baza de date, aproape în timp real. Hard disk-urile bâzâiau de zor.

În cele din urmă, calculatorul furniză un răspuns: negativ. Amprentele „umbrei” nu corespundeau cu niciun set de amprente ale vreunuia dintre delincvenții inventariați de sistem. Karim se îndreptă de spate și răsuflă adânc. Se așteptase la această concluzie: suspecta nu era o răufăcătoare oarecare.

Brusc, polițistului îi veni o altă idee, cam nebunească. Scoase din buzunarul hainei de piele fișa cartonată ce conținea amprentele digitale ale lui Judith Hérault, prelevate imediat după accidentul în care pierise, cu paisprezece ani în urmă. I se adresă lui Astier:

— Poți să le scanezi și pe astea și să le compari cu cele de adineauri?

Astier pivotă pe scaun și luă fișa.

— Sigur, nicio problemă.

Inginerul stătea atât de rigid în scaunul rotativ încât s-ar fi zis că înghițise un tub de neon. Aruncă scurt o privire pe noua colecție de dermatoglife. Păru să reflecteze câteva scunde, apoi își ridică privirea limpede spre Karim.

— De unde-ai scos amprentele astea?

— De la un post de control de pe autostradă. Sunt amprentele unei fetițe care a murit într-un accident de mașină în 1982. Nu se știe niciodată. Ar putea apărea o asemănare sau…

Inginerul îl întrerupse:

— M-aș mira să fie moartă fetița cu pricina.

— Cum?

Astier strecură fișa sub lupa ecranului. Șănțulețele atent cizelate ale amprentei se iviră pe ecranul transparent, irizate, mărite la o scară exponențială.

— N-am nevoie să fac o analiză comparativă ca să-ți spun că sunt aceleași amprente ca acelea de pe patul revolverului. Aceleași creste sub-digitale transversale. Același vârtej, chiar sub creste…

Karim era siderat. Patrick Astier apropie lupa mobilă a ecranului de monitor, astfel încât cele două dermatoglife să fie așezate una lângă cealaltă.

— Aceleași amprente, repetă el. Doar că au fost prelevate la vârste diferite. Pe fișa ta sunt amprentele din copilărie, pe revolver sunt cele ale unui adult.

Karim privea cele două imagini, încercând să se convingă că imposibilul era posibil.

Judith Hérault murise în 1982, între fiarele contorsionate ce mai rămăseseră dintr-o mașină.

Judith Hérault, îmbrăcată cu un impermeabil și purtând o cască de ciclism, golise încărcătorul revolverului Glock deasupra capului său, în urmă cu mai puțin de două ore.

Judith Hérault era, deopotrivă, moartă și vie. În același timp.

46.

Venise vremea să ia legătura cu un frate din trecut.

Fabrice Mosset. Virtuoz al Secției Științifice a poliției din Paris. Un specialist în dermatoglife, pe care Karim îl cunoscuse cu prilejul anchetării unei afaceri întortocheate, pe când era stagiar la comisariatul din arondismentul XIV, pe bulevardul Maine. Fabrice era un individ supradotat, care pretindea că e capabil să recunoască doi gemeni doar cercetându-le amprentele digitale. O metodă care, spunea el, era la fel de fiabilă ca un test genetic.

— Mosset? Sunt Abdouf, Karim Abdouf.

— Salut, cum îți mai merge? Tot în fundătura aia ești?

Avea o voce veselă. Mosset se afla la ani-lumină de coșmarul în care era cufundat Karim.

— Tot, murmură Karim. Mă rog, am mai călătorit, sunt într-o altă fundătură acum.

Tehnicianul izbucni în râs.

— Tu și cârtițele: dintr-o fundătură într-alta!

— Mda, exact așa: eu și cârtițele… Mosset, dacă-ți dau o problemă, aparent fără rezolvare, îmi poți da o opinie neoficială, chiar acum?

— Ești în plină anchetă? Nicio problemă, te ascult.

— Am două seturi de amprente digitale identice. Pe de o parte am amprentele unei fetițe care-a murit acum paisprezece ani. Pe de altă parte, sunt cele ale unei suspecte neidentificate, prelevate chiar azi. Ce părere ai?

— Ești sigur că fetița aia a murit?

— Sigur. Am stat de vorbă cu omul care-a ținut brațul cadavrului pentru prelevare.

— În cazul ăsta pot să-ți spun un singur lucru: eroare de protocol. Tu sau colegii tăi ați manipulat greșit releveurile de amprente la locul faptei. E imposibil ca două persoane distincte să aibă aceleași amprente digitale. IM-PO-SI-BIL.

— N-ar putea fi vorba de membri ai aceleiași familii? Gemene, poate? Îmi amintesc de programul pe care l-ai conceput și…

— Doar amprentele gemenilor monozigoți au puncte de asemănare. Iar legile geneticii sunt de-o complexitate infinită: există mii de parametri care influențează desenul final al șănțulețelor dactilare. Ar trebui să fie o coincidență mult prea mare pentru ca desenele să se asemene într-atât de…

Karim îl întrerupse:

— Ai cumva un fax acasă?

— Nu-s acasă acum. Sunt încă la laborator. Nimănui nu-i e milă de oamenii de știință, oftă el,

dramatic.

— Pot să-ți trimit fișele?

— Poți, dar n-am să-ți spun altceva, să știi.

Locotenentul nu-i răspunse. Mosset continuă:

— OK. Mă duc lângă fax, sună-mă imediat ce le-ai trimis.

Karim ieși din biroul în care se izolase pentru a vorbi la telefon, trimise cele două fișe prin fax, apoi reveni în birou și îl sună iar pe Mosset. Jandarmii veneau și plecau. Nimeni nu-l băga în seamă, în haosul din jur.

— Impresionant, murmură Mosset. Ești sigur că prima fișă conține amprentele unei persoane decedate?

Karim revăzu în gând fotografiile alb-negru de la locul accidentului. Membrele fragile ale fetiței, ivindu-se din haosul caroseriei contorsionate. Revăzu chipul bătrânului agent care păstrase fișa cu amprente.

— Sunt convins, rosti el.

— În cazul ăsta, sigur s-a încurcat ceva la prelevare, la identificare… Se întâmplă destul de des, să știi…

— Nu cred că înțelegi…, murmură Karim. N-are importanță identitatea înscrisă pe fișe. Nu contează numele, nu contează cine a completat fișele. Ceea ce îmi spui e că mâna fetiței strivite în accident are aceleași amprente ca mâna care-a ținut arma în seara asta. Asta-i tot, da? Pentru Dumnezeu… Puțin îmi pasă de identitate. E aceeași mână!

Urmară câteva clipe de tăcere. Suspans în noaptea electrică… Apoi Mosset izbucni în râs.

— Ce-mi spui tu e imposibil. Asta e tot ce-ți pot spune.

— Te știam mai inspirat. Sigur există o explicație.

— Întotdeauna există o explicație și amândoi știm asta. Sunt convins că ai să o găsești. Sună-mă

când se va fi terminat ancheta. Îmi plac poveștile cu final fericit. Și explicațiile raționale.

Karim îi promise că avea să-l sune, apoi închise. În mintea sa, rotițele se învârteau în gol.

Pe culoar se întâlni din nou cu Patrick Astier și Marc Costes. Palid, legistul avea în mână o geantă de piele.

— Plec la Spitalul Universitar din Annecy, explică el, apoi aruncă o privire neîncrezătoare către tovarășul său. Tocmai… tocmai am aflat că sunt două cadavre acolo. La dracu'! Tânărul polițist de la Judiciară, Eric Joisneau… A mierlit-o și el. Asta nu mai e anchetă, e un adevărat masacru.

— Știam. Cât crezi că ai să rămâi acolo?

— Cel puțin până în zori. Dar n-am să fiu singur, mai e un legist la fața locului deja. Cazul ăsta ia amploare.

Karim îl țintui cu privirea pe doctorul cu trăsături prelungi, care-l privea cu niște ochi deopotrivă tinerești și derutați. Bărbatul era vădit cuprins de teamă, dar Abdouf simțea că prezența sa acolo îi dădea curaj.

— Costes… m-am gândit la ceva… Aș avea o mică rugăminte la tine.

— Te ascult.

— În primul tău raport, apropo de firul metalic utilizat de către ucigaș, pomenești că ar putea fi un cablu de frână sau o coardă de pian. După părerea ta, și Sertys a fost ucis în același fel?

— La fel, da. Același tip de fir, de aceeași grosime.

— În cazul în care ar fi vorba de o coardă de pian, ai putea deduce cărei note îi corespunde?

— Nota?

— Da, nota muzicală. Măsurând diametrul unei coarde, poți deduce cărei note îi corespunde pe scara octavelor.

Costes zâmbi neîncrezător.

— Înțeleg ce vrei să spui. Am diametrul firului. Ai vrea să…

— Tu sau un asistent. Dar mă interesează sunetul respectiv.

— Urmărești o pistă anume?

— Nu știu.

Legistul se juca cu ochelarii.

— Cum o să pot să dau de tine? Ai un telefon mobil?

— Nu.

— Ba ai.

Rostind aceste cuvinte, Astier îi așeză în palmă un telefon mobil, un model minuscul, negru. Tânărul arab nu înțelese ce se întâmpla, iar inginerul zâmbi larg.

— Eu am două. Cred că vei avea nevoie și tu de un mobil în orele ce urmează.

Schimbară numerele de telefon. Marc Costes își luă rămas bun și plecă. Karim se întoarse spre Astier.

— Tu ce-ai de gând să faci în continuare?

— Nu mare lucru, răspunse acesta, desfăcându-și larg brațele. Nu mai am ce să le dau de lucru mașinăriilor mele.

Pe dată, Karim îi propuse inginerului să îl ajute în anchetă și să ducă la bun sfârșit două misiuni.

— Doar două misiuni? exclamă entuziast Astier. Chiar mai multe!

— Prima ar fi să dai o fugă la spitalul regional și să consulți registrele de nașteri.

— Ce trebuie să caut?

— La data de 23 mai 1972, vei găsi numele lui Judith Hérault. Vreau să vezi dacă nu apare acolo și vreun frate sau o soră geamănă.

— Asta e fata cu amprentele?

Karim încuviință. Astier continuă:

— Te gândești c-ar fi putut exista un alt puști cu aceleași amprente?

Polițistul zâmbi, stânjenit.

— Știu, sună a telenovelă. Dar fă chestia asta pentru mine.

— Și cealaltă misiune?

— Tatăl fetei a murit într-un accident de mașină.

— Și el?

— Da, și el. Doar că era pe bicicletă și a fost lovit de o mașină, în august 1980. Se numea Sylvain Hérault. Caută pe-aici, prin arhiva brigăzii. Sunt sigur că vei găsi dosarul cazului.

— Ce anume vrei să aflu?

— Circumstanțele exacte ale accidentului. Tipul a fost lovit de un șofer care a dispărut de la locul accidentului. Studiază atent toate detaliile. Poate găsim vreun amănunt mai deosebit.

— Cum ar fi, de exemplu, posibilitatea să fi fost un accident provocat intenționat?

— Exact, genul ăsta de amănunte.

Karim făcu stânga-mprejur, dar Astier îl opri:

— Tu unde pleci?

Polițistul făcu o jumătate de piruetă, luând în bășcălie groaza pe care, era sigur, avea să fie nevoit să o înfrunte:

— Eu? Eu mă întorc la punctul de plecare.

IX

47.

Institutul pentru Nevăzători își avea sediul într-o clădire albă. Nu era un alb murdar, bătut de intemperii, precum clădirile din Guernon, ci un edificiu strălucitor în bătaia ploii, aflat la poalele masivului Sept Laux. Niémans se îndreptă spre poartă.

Era ora două dimineața și nu se vedea nicio lumină aprinsă. Comisarul apăsă butonul soneriei, cercetând împrejurimile. Clădirea era înconjurată de peluze largi, în pantă. Reperă de asemenea celulele fotoelectrice montate pe mici borne, de jur-împrejurul proprietății. O rețea invizibilă alcătuia un perimetru de alarmă, menit probabil nu să îi alunge pe hoți, ci să-i avertizeze pe nevăzători atunci când se îndepărtau prea mult de clădire.

Niémans sună din nou.

Un paznic buimac îi deschise în cele din urmă și îi ascultă explicațiile fără să pară că ar fi înțeles mare lucru. Totuși, îl invită pe polițist să intre și plecă să-l trezească pe director.

Comisarul așteptă, răbdător. Încăperea largă era luminată doar de lampa din vestibul. Patru pereți văruiți în alb și pardoseala, tot albă. În capătul sălii, o scară dublă piramidală ducea la etaj, străjuită de o balustradă de lemn nelăcuit, deschisă la culoare. Plafonul acoperit cu pânză de culoare deschisă integra o serie de spoturi de lumină. Ferestrele largi, fără sisteme de deschidere vizibile, dădeau spre munte. Toate aceste elemente evocau o atmosferă de sanatoriu *new age,* proiectat de un arhitect în căutare de liniște.

Niémans observă, din nou, o rețea de aplice fotoelectrice, semn că nevăzătorii se deplasau și aici pe tiparul unei rețele. Ploaia care se prelingea

pe geamuri se reflecta pe pereții albi, datorită luminii ce răzbătea de afară. Mirosea a ciment ud și a var proaspăt, semn că locul fusese renovat recent, ceea ce îi explica întrucâtva austeritatea.

Făcu câțiva pași și un detaliu îl intrigă: o parte din spațiul sălii era ocupat de niște șevalete, pe care se aflau mai multe desene enigmatice. De departe, păreau schițele ecuațiilor unui matematician. De aproape, în imagini puteau fi recunoscute siluete fragile, cu chipuri bântuite. Polițistul fu uimit să descopere un atelier de desen într-un centru rezervat copiilor nevăzători. Dar sentimentul dominant care îl invadase de când ajunsese aici era unul de maximă ușurare: de când sosise, nu auzise niciun lătrat și nu percepuse vreo urmă de prezență animală. Era oare cu putință ca în acest loc destinat nevăzătorilor să nu existe niciun câine?

Deodată auzi pași pe pardoseala de marmură. Polițistul intui acum motivul pentru care pardoseala nu era acoperită de niciun fel de covoare: era o arhitectură sonoră, concepută pentru persoanele care utilizau fiecare sunet drept reper. Se întoarse și descoperi un bărbat viguros, cu barbă albă. Avea o figură de patriarh, cu obrajii roșii și ochii cârpiți de somn, și purta un pulover de culoarea nisipului. Instinctiv, Niémans avu o impresie pozitivă despre noul venit: simțea că poate să aibă încredere în el.

— Sunt doctorul Champelaz, directorul institutului, declară bărbatul, cu glas scăzut. Ce naiba poate fi oare atât de important încât ați venit la ora asta?

Niémans îi întinse legitimația cu margini tricolore.

— Sunt comisarul principal Pierre Niémans. Am venit în legătură cu crimele din Guernon.

— Iar?

— Da, iar. Vreau să stăm de vorbă tocmai despre prima vizită pe care ați primit-o în legătură

cu acest subiect, din partea locotenentului Eric Joisneau. Am motive să cred că i-ați oferit anumite informații capitale pentru soluționarea anchetei.

Champelaz părea iritat. Ploaia ce șiroia pe geamuri desena umbre pe coama albă a patriarhului. Bărbatul măsură din priviri cătușele de la centură și tocul armei. Apoi ridică capul.

— Dumnezeule, dar… N-am făcut decât să îi răspund la întrebări.

— Iar răspunsurile primite l-au trimis la Edmond Chernecé.

— Da, desigur. Și ce-i cu asta?

— Iar acum, amândoi sunt morți.

— Morți? Cum se poate? Nu e cu putință…

— Îmi pare rău, dar n-am timp să vă explic. Vă propun să reluăm în detaliu ceea ce i-ați spus colegului meu. Fără să știți, se pare că dețineți informații foarte importante pentru cazul nostru.

— Dar ce ați vrea să…

Bărbatul se opri, brusc. Își frecă mâinile una de alta cu un gest brutal, o reacție instinctivă provocată deopotrivă de frig și de faptul că, în sfârșit, pricepuse.

— Ei bine… Se pare că am tot interesul să fiu cât mai treaz.

— Așa cred și eu.

— Vreți o cafea?

Niémans acceptă bucuros. Porni pe urmele patriarhului, pe un culoar cu ferestre înalte. Când și când, câte un fulger lumina încăperea, apoi penumbra se înstăpânea din nou, brăzdată de șiroaiele de ploaie de pe geamuri și de reflexiile acestora.

Comisarul avea senzația că înaintează printr-o pădure de liane fosforescente, fără existență palpabilă dar cât se poate de vizibile. Pe perete, față în față cu ferestrele, erau atârnate alte desene. De această dată, erau peisaje. Munți construiți din unghiuri haotice. Râuri desenate în creion, cu culori pastelate. Animale gigantice, cu solzi

puternic reliefați și prea multe vertebre, ce păreau să provină dintr-o epocă a pietrei, a disproporțiilor, în care omul era tot mai mărunt, mai neînsemnat.

— Credeam că aici, la centru, vă ocupați doar de copii nevăzători.

Directorul se întoarse și se apropie de Niémans.

— Nu numai nevăzători. Îngrijim copii cu tot felul de afecțiuni oculare.

— Ca de exemplu?

— Retinita pigmentară. Incapacitatea de a distinge culorile.

Bărbatul arătă cu degetele sale puternice una dintre imagini.

— Desenele acestea sunt stranii. Copiii noștri nu percep realitatea ca dumneavoastră și ca mine, nici măcar propriile desene nu le văd la fel. Adevărul – adevărul lor! – nu e nici în peisajul real, nici aici, pe hârtie. E în mintea lor. Doar ei știu ce au vrut să exprime, iar noi, cu vederea noastră obișnuită, putem cel mult să întrevedem acel ceva, prin schițele realizate de ei. E tulburător, nu-i așa?

Niémans răspunse cu un gest vag. Nu-și putea lua ochii de la aceste desene aparte. Contururi prăfoase, de parcă ar fi fost strivite de materia pe care încercau să o conțină. Culori vii, țipătoare, accentuate. Ca un câmp de bătălie între nuanțe, dar degajând totodată o senzație de blândețe, o melancolie ca aceea stârnită de o poezie pentru copii.

Bărbatul îl bătu amical pe umăr.

— Haideți, cafeaua o să vă facă bine. Mi se pare că nu prea sunteți în apele dumneavoastră.

Intrară într-o bucătărie vastă, al cărei mobilier și ustensile erau, toate, din oțel inoxidabil. Pereții strălucitor de albi îi amintiră lui Niémans de zidurile unei morgi sau de cei ai unei camere mortuare.

Directorul turnă cafeaua în două căni mari, dintr-o cafetieră strălucitoare dotată cu un recipient menținut cald în permanență. Îi întinse polițistului

o cană, apoi se așeză pe una dintre mesele de inox. Din nou, mintea lui Niémans fugi la cadavrele autopsiate, și la fețele lui Caillois și Sertys, la orbitele goale ale ochilor acestora, asemenea unor găuri negre căscate în trama prezentului.

Champelaz spuse, pe un ton ce îi trăda neîncrederea:

— Nu-mi vine să cred ceea ce mi-ați spus mai devreme. Cei doi chiar sunt morți? Dar cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Pierre Niémans îi ignoră întrebarea.

— Ce i-ați spus lui Joisneau?

Medicul ridică din umeri, jucându-se distrat cu cafeaua din cană.

— M-a întrebat despre afecțiunile pe care le tratăm aici. I-am explicat că, cel mai adesea, e vorba despre boli ereditare și că majoritatea pacienților mei provin din familii din Guernon.

— A pus și întrebări punctuale?

— Da. M-a întrebat cum se dobândesc aceste afecțiuni. I-am explicat pe scurt sistemul genelor recesive.

— Vă ascult.

Directorul inspiră adânc, apoi începu să explice, fără pic de iritare:

— E simplu. Anumite gene sunt purtătoare ale unor afecțiuni. Acestea sunt gene deficiente, echivalentul unor greșeli de ortografie ale sistemului; cu toții le posedăm, dar, din fericire, ele nu sunt de ajuns pentru a provoca bolile respective. În schimb, dacă ambii părinți sunt purtători ai aceleiași gene, se strică treaba. Afecțiunea poate să apară la copiii respectivi. Genele fuzionează și transmit boala, ca două mufe, mamă și tată, care odată cuplate ar lăsa să treacă curentul. Înțelegeți? De aceea se spune că consangvinitatea „strică sângele”. Este, desigur, doar o figură de stil, care semnifică disponibilitatea crescută a celor doi părinți

consangvini de a transmite progeniturii o afecțiune latentă pe care o împărtășesc.

Chernecé făcuse deja referire la acest fenomen. Niémans întrebă:

— Afecțiunile ereditare din Guernon se datorează consangvinității?

— Fără îndoială. Mulți dintre copiii care sunt îngrijiți aici, la institut, interni sau externi, provin din oraș. Aparțin cu deosebire familiilor profesorilor și cercetătorilor de la Universitate, care alcătuiesc o castă aparte, o elită, cu atât mai izolată.

— V-aș ruga, fiți mai clar.

Champelaz își încrucișă brațele, de parcă și-ar fi luat avânt:

— Există o tradiție universitară foarte veche la Guernon. Facultatea datează din secolul al XVII-lea, cred. A fost întemeiată în colaborare cu elvețienii. Odinioară, își avea sediul în actuala clădire a Spitalului Regional… Pe scurt, de aproape trei secole, profesorii și cercetătorii de la Universitate locuiesc împreună și se căsătoresc în cercul lor select. S-au născut astfel adevărate dinastii de intelectuali foarte dotați, dar în prezent acestea sunt sărăcite genetic, epuizate. Guernon era oricum o așezare îndeajuns de izolată, ca orice oraș care s-a dezvoltat într-o depresiune dintre munți. Dar întemeierea Universității a creat un fel de izolare în interiorul izolării, înțelegeți? Un adevărat microcosmos.

— Și e această izolare de-ajuns pentru a explica abundența maladiilor genetice?

— Eu cred că da.

Niémans nu prea reușea să își dea seama în ce fel aceste informații aveau legătură cu ancheta.

— Ce altceva i-ați mai spus lui Joisneau?

Champelaz privi pieziș spre comisar, apoi rosti, pe același ton grav:

— I-am vorbit și despre o particularitate. Un detaliu bizar.

— Povestiți-mi și mie.

— De aproximativ o generație încoace, în aceste familii cu sânge sărăcit au început să apară copii foarte diferiți. Niște copii străluciți intelectual, dar care totodată sunt posesorii unor aptitudini fizice inexplicabile. Majoritatea dintre ei sunt abonați la câștigarea tuturor concursurilor posibile și reușesc să atingă, la fiecare probă, cele mai înalte niveluri de pregătire.

Niémans își aminti de portretele din anticamera rectorului, de tinerii campioni surâzători care câștigau toate cupele și toate medaliile. Revăzu fotografiile de la Jocurile Olimpice din Berlin și imensa lucrare de doctorat a lui Caillois, despre nostalgia olimpiadelor de odinioară. Să fi fost oare posibil ca toate aceste elemente să țeasă, laolaltă, un adevăr specific?

Polițistul continuă, făcând pe neștiutorul:

— Dar toți acești copii ar fi trebuit să fie bolnavi, nu?

— Lucrurile nu se întâmplă atât de riguros, dar, logic vorbind, copiii aceștia ar fi trebuit să fie cu toții posesorii unei constituții mai fragile, ai unor tare recurente, cum sunt copiii de la institut, de pildă. Dar nu s-a întâmplat așa. Dimpotrivă. Totul se desfășoară de parcă, brusc, acești supradotați ar fi adunat toate însușirile fizice ale comunității, lăsând celorlalți, în schimb, tarele lor genetice.

Champelaz privi, crispat, către Niémans.

— Nu vă beți cafeaua?

Niémans își aminti de cana pe care-o ținea în mână. Sorbi o înghițitură fierbinte, dar abia recepționă senzația de arsură. Întregul său organism era în tensiune, gata să se repeadă la cel mai mic semn, la cea mai firavă rază de lumină. Spuse:

— Observ că ați studiat mai îndeaproape acest fenomen.

— Mi-am efectuat propria mini-anchetă, acum doi ani. Am verificat mai întâi dacă acești

campioni proveneau din aceleași familii, din același mediu. Am fost la starea civilă, am cercetat arhivele primăriei… Într-adevăr, acești copii provin din aceleași linii genetice. Ulterior, am explorat arborele lor genealogic. Le-am verificat dosarul medical de la maternitate. Am consultat chiar și dosarele părinților lor și ale bunicilor, în căutarea unor semne și indicii aparte. N-am găsit nimic determinant. Dimpotrivă, am aflat că unii dintre înaintașii lor erau purtători ai unor tare genetice ereditare, la fel ca în alte familii cu care am avut de-a face… Categoric, era bizar.

Niémans memora toate aceste detalii: din nou, avea o presimțire că aceste date îl aduceau mai aproape de un aspect esențial al cazului.

Champelaz începuse să se plimbe încoace și-ncolo de-a lungul bucătăriei. Continuă:

— Am stat de vorbă cu medicii, cu obstetricienii de la Spitalul Regional Universitar, ocazie cu care am aflat un alt fapt uimitor. Se pare că, de aproximativ cincizeci de ani încoace, în familiile care trăiesc în satele de munte din jurul văii s-a înregistrat un procent al mortalității infantile anormal de ridicat. Morți subite, imediat după naștere. Deși acești copii ar fi trebuit să fie, prin tradiție, viguroși. Asistăm la un fel de inversare, înțelegeți? Copiii fragili de la Universitate au devenit, ca prin farmec, foarte zdraveni, în vreme ce progeniturile sătenilor par să devină tot mai fragile… Am studiat, de asemenea, dosarele acestor copii de crescători de animale sau cristalieri care au murit subit. N-am găsit niciun rezultat remarcabil. Am discutat cu personalul spitalului și cu anumiți cercetători de la Spitalul Universitar Regional, specialiști în genetică. Nimeni nu a fost capabil să explice aceste fenomene. În ce mă privește, am renunțat până la urmă, dar mi-a rămas un gust amar. Cum să vă spun? Totul se întâmplă de parcă acei copii de la

Universitate ar fi furat energia vitală a micilor lor vecini din maternitate.

— La naiba… ce vreți să spuneți?

Champelaz bătu însă în retragere, ipotezele ce ar fi putut fi formulate erau de neconceput pentru el.

— Uitați ce-am spus: nu e o ipoteză științifică. E cu totul irațional.

Poate că era de domeniul iraționalului, dar Niémans căpătase o nouă certitudine: misterul acestor copii supradotați nu putea fi o întâmplare. Era una dintre verigile coșmarului. Întrebă, sec:

— Asta e tot?

Doctorul ezită. Comisarul își repetă întrebarea, pe un ton mai ridicat.

— Asta e tot?

— Nu, tresări Champelaz. Mai e ceva. Vara aceasta, toată povestea a avut parte de-o urmare, banală și tulburătoare în egală măsură. În iulie anul trecut, spitalul din Guernon a suferit o renovare generală, iar asta a implicat și digitalizarea întregii arhive. Cu această ocazie, s-au făcut cercetări și în altă porțiune a subsolului spitalului, mai exact în fostele pivnițe ale Universității, mai ales în biblioteca dinaintea anilor ’70.

Niémans împietri. Champelaz continuă:

— În decursul cercetărilor, experții au făcut o descoperire ciudată. Au găsit fișe de naștere, primele pagini ale dosarelor interne ale nou-născuților, dintr-o perioadă ce se extindea pe aproape cincizeci de ani. Erau doar paginile inițiale, de parcă acestea ar fi fost sustrase din dosare.

— Unde anume au fost descoperite aceste hârtii? Cât mai exact, vă rog.

Champelaz traversă din nou bucătăria. Se străduia să-și păstreze o atitudine detașată, dar vocea îi trăda neliniștea.

— Tocmai aici intervine partea cea mai bizară. Fișele erau depozitate în cutiile ce conțineau

arhiva personală a unei singure persoane, un angajat al bibliotecii.

Niémans simți cum sângele începuse să-i fiarbă în vine.

— Cum se numea acest angajat?

Champelaz aruncă o privire temătoare către comisar. Buzele îi tremurau.

— Caillois. Étienne Caillois.

— Tatăl lui Rémy?

— Da.

Polițistul sări în picioare.

— Și abia acum îmi spuneți? Nu v-ați gândit să o faceți mai devreme, având în vedere cele întâmplate ieri, cadavrul…?

Directorul îl înfruntă.

— Nu-mi place tonul dumneavoastră, domnule comisar. Nu e cazul să mă confundați cu unul dintre suspecții dumneavoastră, vă rog. În primul rând, întâmplarea despre care vă vorbesc e o curiozitate administrativă, un fapt divers mărunt. Cum ar putea să aibă legătură cu crimele din Guernon?

— Eu sunt cel care decide ce anume are legătură cu crimele și ce nu.

— Fie. Dar, în orice caz, am povestit toate aceste lucruri locotenentului dumneavoastră. Așa că am să vă rog să vă calmați. În plus, nu v-am dezvăluit un secret, tot orașul știe povestea și v-ar fi putut-o spune. E de notorietate publică, s-a vorbit despre asta chiar și în ziarele regionale.

În acele clipe, Niémans nu și-ar fi dorit câtuși de puțin să-și vadă chipul într-o oglindă. Știa că expresia feței sale era atât de dură, de încordată, încât nici măcar oglinda nu l-ar fi putut recunoaște. Își trecu mâna peste frunte și rosti, calm:

— Vă rog să mă iertați. Cazul acesta e o mizerie fără margini. Ucigașul a lovit deja de trei ori și va continua. Fiecare minut și fiecare crâmpei de informație contează. Aceste fișe vechi, unde sunt acum?

Directorul ridică din sprâncene, relaxându-se puțin, și se rezemă iar de masa de inox.

— Fișele au fost returnate în arhiva din subsolul spitalului. Câtă vreme operațiunea de digitalizare și informatizare nu e încheiată, arhivele vor fi menținute intacte.

— Presupun că, între aceste fișe, erau și unele care îi priveau pe micii supradotați, nu-i așa?

— Nu direct, căci fișele erau din anii ’70 și dinainte. Dar anumite fișe sunt ale părinților sau bunicilor lor. Acesta e detaliul care mi-a atras atenția. Căci am consultat eu însumi aceste fișe în cursul anchetei pe care o făcusem. Dar aceste prime pagini nu lipseau din dosarele oficiale, înțelegeți?

— Așadar, Caillois a subtilizat doar niște dubluri?

Champelaz porni din nou prin încăpere. Ciudățenia poveștii părea să-l facă să nu aibă stare.

— Dubluri… sau originalele? Poate Caillois a înlocuit în dosare fișele de naștere adevărate cu altele, false. Astfel, fișele originale ar putea fi cele descoperite în cutiile sale în arhivă.

— Nimeni nu mi-a pomenit despre povestea aceasta. Jandarmii n-au pornit o anchetă, după ce totul a ieșit la iveală?

— Nu. Au tratat cazul ca pe-o anecdotă. Un detaliu administrativ. În plus, posibilul suspect, Étienne Caillois, era mort deja de trei ani. De fapt, cred că sunt singurul care m-am interesat mai îndeaproape de această afacere.

— Chiar așa! N-ați fost tentat să consultați fișele găsite? Să le comparați cu cele pe care le-ați consultat în dosarele oficiale?

Champelaz schiță un zâmbet forțat.

— Ba da. Dar în cele din urmă n-am găsit timpul necesar pentru a face asta. Cred că nu vă dați seama, totuși, despre ce fel de documente e vorba. Sunt doar câteva coloane de tabel, fotocopiate pe o foaie volantă, în care sunt înscrise

greutatea, înălțimea și grupa sanguină a nou-născutului… De altfel, toate aceste informații sunt copiate încă de a doua zi după naștere în carnetul de sănătate al copilului. Aceste foi nu sunt decât o primă verigă din dosarul bebelușului.

Niémans se gândi la Joisneau, care își propusese să viziteze arhiva spitalului. Fișele acelea, oricât ar fi fost de nesemnificative, îl interesaseră în cel mai înalt grad.

Comisarul schimbă brusc subiectul:

— Ce legătură are Chernecé cu toată povestea? Ce l-a determinat pe Joisneau să îl viziteze de îndată ce a plecat de aici?

Directorul păru din nou tulburat.

— Edmond Chernecé s-a interesat adesea de copiii despre care v-am vorbit…

— De ce?

— Chernecé este… în fine, era medicul oficial al institutului. Cunoștea în amănunt afecțiunile genetice de care suferă cei internați aici. Era așadar firesc să fie uimit că alți copii, veri de gradul unu sau doi cu pacienții săi erau atât de diferiți. În plus, era pasionat de genetică. Era de părere că anumite trăsături genetice puteau fi percepute prin studierea pupilei ființelor umane. Din anumite puncte de vedere, acest medic era foarte special…

Polițistul își aminti de cel pe care-l vizitase cu doar câteva ore în urmă. „Special”: iată un termen care i se potrivea de minune. Niémans revăzu în gând și cadavrul lui Joisneau, devorat de lichidul acid. Continuă:

— Nu i-ați cerut o părere profesională?

Champelaz se foi, de parcă puloverul i-ar fi provocat mâncărimi.

— Nu. N-am… N-am îndrăznit. Nu cunoașteți contextul social al orașului nostru. Chernecé aparținea elitei Universității, înțelegeți? E unul dintre oftalmologii cei mai reputați din regiune. E

un mare profesor. În vreme ce eu nu sunt decât un soi de paznic al acestor ziduri…

— Credeți că Chernecé a putut consulta aceleași documente pe care le-ați văzut dumneavoastră, fișele originale de naștere?

— Da.

— Ar fi oare cu putință ca el să le fi consultat înaintea dumneavoastră?

— Posibil, da.

Directorul își plecă privirea. Era roșu la față și lac de sudoare. Niémans insistă:

— Credeți că e posibil ca el să fi descoperit că fișele erau falsificate?

— Dar… n-am de unde să știu! Nu înțeleg ce vreți de la mine!

Niémans nu mai insistă. Înțelesese un alt aspect al poveștii: Champelaz nu revenise pentru a examina fișele furate de Caillois fiindcă se temuse că ar fi putut descoperi o informație despre profesorii de la Universitate. Aceiași profesori care stăpâneau orașul și care aveau în mâinile lor soarta celor mărunți, precum directorul însuși.

Comisarul se ridică:

— Ce altceva i-ați mai povestit lui Joisneau?

— Nimic. I-am spus tot ceea ce v-am spus și dumneavoastră.

— Gândiți-vă!

— Asta a fost tot, vă asigur.

Niémans se opri în fața directorului.

— Vă spune ceva numele Judith Hérault?

— Nu.

— Dar Philippe Sertys?

— E numele celei de-a doua victime?

— Nu l-ați mai auzit până azi?

— Nu.

— Expresia „râurile de purpură" vă spune ceva, vă trezește vreo amintire?

— Nu. Chiar nu…

— Vă mulțumesc, doctore.

Niémans își luă rămas bun de la directorul descumpănit și se îndreptă spre ieșire. Tocmai trecea pragul, când îi veni în minte să întrebe, peste umăr:

— Un ultim detaliu, domnule doctor: n-am văzut și n-am auzit nici măcar un câine aici. Nu există niciunul?

Champelaz nu pricepea de unde răsărise această întrebare.

— Câini? Aici?

— Da. Câini-ghid, pentru orbi.

Bărbatul înțelese în sfârșit și găsi destulă putere să zâmbească.

— Câinii-ghid sunt de folos orbilor care trăiesc singuri, care nu au niciun ajutor exterior. Centrul nostru este echipat cu sisteme automatizate foarte elaborate. Pacienții noștri sunt avertizați în privința oricărui obstacol, sunt îndrumați, ghidați… N-avem nevoie de câini.

Ajuns afară, Niémans se întoarse pentru a privi clădirea albă, care sclipea sub picăturile de ploaie. De dimineață evitase să vină aici de teama clinilor care, iată, nu existau. Îl trimisese aici pe Joisneau doar sub impulsul fricii, din pricina unor câini-fantomă care nu lătrau decât în adâncul minții sale.

Deschise portiera și scuipă, îngrețoșat.

Tânărul locotenent își pierduse viața din pricina obsesiilor lui.

48.

Niémans cobora serpentinele masivului Sept Laux. Ploaia se întețise. În lumina farurilor, asfaltul părea acoperit de vapori cristalini. Din când în când, nimerea în câte-o groapă, împroșcând în jur noroi și apă, cu zgomotul unei cataracte. Agățat de volan, Niémans încerca să

păstreze controlul asupra vehiculului, care amenința să derapeze spre buza prăpastiei.

Brusc, pagerul bâzâi în buzunarul hainei sale. Cu o mână, atinse ecranul: avea un mesaj de la Antoine Rheims, de la Paris. Cu același gest, Niémans își apucă telefonul și căută în memorie numărul lui Rheims. Recunoscându-i vocea, acesta îl anunță, fără vreun preambul:

— Englezul a murit, Pierre.

Cu gândurile ocupate de ancheta în curs, Niémans încercă să se concentreze, pentru a evalua consecințele veștii. Nu reuși. Directorul continuă:

— Unde ești?

— În apropiere de Guernon.

— Ești în stare de arest. Teoretic, ar trebui să te predai, să-ți predai arma și să te pui la dispoziția justiției.

— Teoretic?

— Am discutat cu Terpentes. Cazul stagnează și situația pare să se înrăutățească. Toți jurnaliștii s-au adunat acolo. Mâine dimineață, Guernon va fi orașul cel mai celebru din întreaga Franță.

Rheims tăcu preț de-o clipă.

— În plus, toată lumea te caută.

Niémans nu-i răspunse. Avea privirea ațintită asupra drumului. Serpentinele nu se terminaseră încă, iar vârtejurile ploii păreau să se rotească în sens invers față de curbele șoselei. Cercuri împotriva altor cercuri. Rheims fu cel care rupse tăcerea:

— Pierre, ești cumva pe punctul să-l arestezi pe ucigaș?

— Nu știu. Dar, îți repet, sunt pe drumul cel bun, sunt sigur de asta.

— Atunci ne vom face socotelile puțin mai târziu. Noi doi n-am stat de vorbă. Tu ești de negăsit, nimeni nu te-a putut contacta. Ai la dispoziție o oră, cel mult două, ca să pui capăt nebuniei de acolo. Apoi, nici măcar eu n-am să

mai pot să fac nimic pentru tine. Decât, cel mult, să-ți recomand un avocat bun.

Niémans mormăi câteva fraze, mai mult de complezență, apoi închise telefonul.

Exact în acel moment, o mașină se ivi în lumina farurilor și îl lovi din dreapta. Polițistul reacționă cu o secundă de întârziere. Vehiculul îl izbi în plin în aripa dreaptă. Volanul îi scăpă din mâini. Mașina se izbi de stânca falezei. Polițistul urlă și încercă să o redreseze. O clipă mai târziu, era din nou stăpân pe vehiculul său și aruncă o privire șocată spre cealaltă mașină. Era un 4x4 negru, cu farurile stinse, care tocmai pornea din nou la atac.

Niémans schimbă într-o viteză inferioară. Vehiculul masiv frână la rândul său, apoi coti spre stânga, obligându-l pe polițist să pună o frână bruscă. Niémans acceleră iar. Celălalt era acum în fața sa și gonea cu toată viteza, împiedicându-i orice tentativă de depășire. Avea numărul de înmatriculare acoperit de o crustă de noroi. Cu mintea goală de gânduri, polițistul încercă să accelereze și să depășească prin dreapta. Zadarnic. Colosul negru ocupa tot spațiul disponibil și, de fiecare dată când Niémans încerca să se strecoare prin dreapta, îl izbea scurt, trăgând brusc de volan și amenințându-l astfel cu o moarte sigură în fundul prăpastiei.

Ce voia oare nebunul? Brusc, Niémans încetini, rămânând în urmă câteva zeci de metri. De îndată, mașina ucigașă încetini la rândul său, obligându-l pe polițist să se apropie din urmă. Dar Niémans profită de acest moment. Acceleră până la podea și porni în depășire pe stânga. De data asta reuși, la limită, să se strecoare.

Dublă apăsarea pe pedala de accelerație, călcând-o până la podea. Văzu cum, în oglinda retrovizoare, vehiculul cu tracțiune integrală rămânea în urmă, mistuindu-se în beznă. Fără să se gândească ce avea să facă în continuare, menținu viteza și parcurse astfel câțiva kilometri.

Era din nou singur pe drum.

Gonea acum pe panglica de asfalt sinuoasă, traversând draperiile lichide ale rafalelor de ploaie, pe sub coroanele coniferelor. Ce se întâmplase? Cine era cel care îl atacase? Și de ce? Ce anume reușise oare să afle, ce era atât de grav încât să trebuiască să fie eliminat? Asaltul fusese atât de rapid și de neașteptat încât nici măcar nu apucase să vadă silueta aflată la volan.

După încă un viraj, Niémans văzu viaductul de la Jasse: un pod de beton de șase kilometri, aflat în echilibru pe piloni înalți de peste o sută de metri. Așadar, îl mai despărțeau doar zece kilometri de Guernon, originea întregii afaceri.

Continuă să accelereze.

Tocmai intra pe pod, când un fulger alb îl orbi, inundându-i oglinda retrovizoare. Faruri, pe faza mare. Jeep-ul îl ajunsese din urmă și circulau acum bară la bară. Niémans reorientă oglinda și-și aținti privirea înainte, în noapte, spre drumul suspendat. Gândi, cât se poate de limpede: „Nu vreau să mor. Nu așa”. Apoi strivi pedala de accelerație.

Farurile se mențineau în spatele său. Încordat pe volan, polițistul era cu ochii pe balustradele podului, scăldate în lumina propriilor faruri, care incendiau șoseaua udă și aburii ce se ridicau din asfalt.

Metri câștigați în lupta împotriva timpului.

Secunde furate Pământului.

Niémans avu o idee ciudată, un soi de convingere inexplicabilă: cât timp avea să se afle pe pod, cât timp mașina avea să zboare prin furtună, nimic nu i se putea întâmpla. Era viu. Era ușor. Invulnerabil.

Coliziunea îi tăie respirația.

Capul îi fu smucit în față și lovi parbrizul. Oglinda retrovizoare se făcu țăndări, iar tija care o susținea sfâșie tâmpla lui Niémans, ca un cârlig ascuțit. Polițistul se chirci, cu mâinile adunate deasupra capului. Simți cum mașina derapează

spre stânga, apoi spre dreapta, apoi se rotește… Fața îi era pe jumătate scăldată în sânge.

Încă un șoc și, brusc, simți ploaia rece, ca pe o palmă și răcoarea fără margini a nopții.

Tăcere. Întuneric. Secunde.

Atunci când deschise ochii, lui Niémans nu-i veni să creadă că vedea cerul plin de fulgere. Cădea lent, în tăcere, dând nevolnic din mâini și din picioare, întrebându-se, absurd, ce avea să simtă atunci când moartea avea să îl învăluie.

O maree de suferință îi oferi, pe dată, răspunsul. Ace biciundu-i pielea. Ramuri care se frângeau cu zgomot. Carnea sa, explodând într-o mie de scântei dureroase, în timp ce se prăvălea prin coroanele coniferelor…

Două șocuri aproape simultane.

Mai întâi, contactul cu solul, amortizat de nenumăratele crengi întâlnite în cădere. Apoi un zgomot apocaliptic. O undă de șoc, de parcă un capac enorm i-ar fi strivit tot corpul, dintr-odată. Clipa explodă într-un haos de senzații contradictorii. Fălcile frigului, închizându-se asupra sa. Arsura provocată de aburi fierbinți. Apă. Pietre. Întuneric.

Trecu ceva timp. Eclipsă.

Niémans deschise din nou ochii. Ridică pleoapele și dădu cu ochii de alte pleoape: ale întunericului și ale pădurii. Puțin câte puțin, ca adusă de niște valuri de dincolo de moarte, luciditatea îi reveni. Cu greu, reuși să smulgă o concluzie din adâncurile minții: era viu. Viu!

Își adună pe cât posibil conștiența făcută zdrențe și reconstitui cele întâmplate.

Se prăvălise prin coroanele copacilor și, spre norocul său, căzuse în șanțul de scurgere plin de apă de ploaie de la picioarele unuia dintre pilonii viaductului. Urmând aceeași traiectorie și propulsată de același elan, mașina sa căzuse de pe șosea și se prăbușise chiar deasupra lui, fără însă a-l atinge. Caroseria autoturismului, prea lată,

rămăsese blocată în marginea canalului de scurgere.

Un miracol.

Niémans închise ochii. Își simțea trupul chinuit de multiple răni, dar cea mai arzătoare durere, care pulsa ca o flacără, era cea din tâmpla dreaptă. Ofițerul intui că tija de susținere a oglinzii retrovizoare îi sfâșiase pielea și pătrunsese îndeajuns de adânc în carne, chiar deasupra urechii. În schimb, căderea îi crutase neașteptat de bine trupul și membrele.

Lipindu-și bărbia de piept, își înălță capul și putu să studieze, de dedesubt, epava fumegândă a mașinii. Era prizonierul unui morman de tablă din care continuau să iasă aburi și fum, fiind întins într-un soi de sarcofag de ciment. Întoarse privirea și privi la dreapta, apoi la stânga. O bucată din bara mașinii îi bloca ieșirea din șanțul de scurgere.

Cu un efort disperat, polițistul reuși să se întoarcă pe-o parte și începu să se târască, centimetru cu centimetru. Durerile care furnicau de-a lungul corpului său păreau că lucrează în favoarea sa: se anulau unele pe altele, cufundându-i întreaga ființă într-un soi de amorțeală binecuvântată.

Reuși să se strecoare pe sub bară și să se smulgă din sicriul de tablă și ciment. De îndată ce-și eliberă mâinile, își duse dreapta la tâmplă și simți fluxul vâscos al sângelui care se prelingea din rana deschisă. Simți lichidul călduț scurgându-se printre degetele lui zdrelite și gemu. Își aminti o imagine dintr-un documentar despre naufragiul unui petrolier: o pasăre înnămolită în păcură, vomând pe cioc lichidul negru. Ochii i se umplură de lacrimi.

Se ridică, rezemându-se cu un braț de marginea șanțului de scurgere, apoi se rostogoli pe pământul ud, în vreme ce în minte i se insinua un alt gând, obsesiv.

Ucigașul avea să se întoarcă, ca să-i dea lovitura de grație.

Ținându-se de caroserie, reuși să se ridice în picioare. Cu o lovitură de pumn, deschise portbagajul îndoit și-și luă pușca și o mână de cartușe ce se împrăștiaseră în jurul acesteia. Ținu arma sub brațul stâng, în vreme ce cu degetele aceleiași mâini continua să apese rana de la tâmplă, și reuși să umple, cu dreapta, încărcătorul armei. Acționa pe pipăite, fără să vadă nimic: își pierduse ochelarii iar noaptea era neagră, o beznă mai adâncă decât cea din măruntaiele unui animal.

Cu fața murdară de sânge și noroi, cu trupul chinuit de dureri, comisarul se întoarse și privi în jur. Nu auzi niciun zgomot. Nu văzu nicio mișcare. Îl cuprinse amețeala și alunecă, de-a lungul mașinii, apoi căzu și ajunse în șanțul cu borduri de ciment. De astă dată, simți mușcătura apei reci și asta îl trezi. Un curent ușor îl purta la vale, către râu.

De ce nu, la urma urmei?

Își strânse pușca la piept și se lăsă purtat spre apele mai adânci, ca un faraon în drum spre fluviul morților.

49.

Niémans pluti îndelung, lăsându-se în voia curentului. Cu ochii deschiși, vedea deasupra sa fragmente de cer, printre crengile copacilor de pe mal. În stânga și-n dreapta se vedeau faleze de lut roșu spălate de ape, trunchiuri și rădăcini atât de încâlcite încât s-ar fi zis că plutea printre mangrove.

Curând, pârâul se îngustă, forța curentului crescu, iar susurul se preschimbă în gâlgâit. Niémans se lăsa dus de ape, întins pe spate, cu capul cufundat aproape pe de-a-ntregul. Apa rece îi

provoca vasoconstricție, reducând astfel pierderea de sânge prin rana de la tâmplă. Spera ca, după meandre și meandre, râul acesta să-l poarte la vale până la Guernon și la Universitatea de acolo.

Curând înțelese însă că speranța lui era deșartă. Râul acesta nu cobora către campusul universitar. Era un afluent care șerpuia tot mai strâns prin pădure, iar forța curentului începuse să scadă, până când, la un moment dat, încetă să se mai facă simțită.

Niémans înotă către mal și se ridică din apă, icnind. Apa era atât de încărcată de particule, atât de nămoloasă, încât nici măcar nu mai reflecta lumina. Polițistul se prăbuși pe pământul îmbibat cu apă și acoperit cu un covor de frunze moarte. Nările i se umplură de mirosul greu, fetid, ușor afumat, caracteristic pământului sălbatic, de pădure, amestecat cu fibre și așchii de lemn, cu humus și cu insecte de tot felul.

Se întoarse pe spate și ridică ochii spre coroanele copacilor. Nu era o pădure deasă, greu de străbătut. Dimpotrivă, arborii erau îndeajuns de rari și doar din loc în loc se mai zărea câte un desiș, în spațiile dintre acestea domnind un fel de gol, o zonă de libertate vegetală. Cu toate acestea, întunericul era atât de profund încât nu putea distinge nici măcar siluetele întunecate ale munților, aflați undeva deasupra sa. Nu știa cât timp plutise în derivă și nici în ce direcție.

În ciuda durerii și a frigului, se târî, chircit, până la baza unui trunchi de copac și se rezemă de acesta. Se strădui să gândească limpede și să-și amintească de harta regiunii pe care, în birou, își însemnase locurile care aveau semnificație pentru anchetă. Avea vag în minte amplasamentul Universității din Guernon, la nord de masivul Sept Laux.

La nord.

În absența oricărui indiciu privind poziția sa, cum ar fi putut oare să afle încotro era nordul? N-

avea busolă și nici vreun alt instrument magnetic. Ziua s-ar fi orientat după soare, dar acum, noaptea?

Reflectă. Sângele pornise să-i curgă iar din rana de la tâmplă, iar extremitățile membrelor îi înghețau: n-avea prea mult timp la dispoziție.

Brusc, avu o revelație. Chiar și la ora aceasta, în miez de noapte, putea să-și dea seama care erau punctele cardinale, studiind vegetația din jur. Comisarul nu se pricepea deloc la botanică, dar știa și el ceea ce știa toată lumea: că anumite specii de mușchi și licheni, care au nevoie de foarte multă umiditate, nu cresc decât la umbră și evită cu orice preț razele soarelui. Ca urmare, acestea, mari iubitoare de întuneric, cresc doar spre nord, la baza copacilor.

Niémans îngenunche și se apucă să caute prin buzunare perechea de ochelari anti-șoc pe care-i purta mereu asupra sa. Ochelarii erau intacți. Și-i puse și reuși astfel să discearnă cu precizie imediata apropiere.

Se apucă să caute la baza trunchiurilor de conifere, de-a lungul malului. După câteva minute, cu degetele înghețate și pline de pământ, constată că avusese dreptate. La rădăcina arborilor găsi câte un petec de smarald, răcoros la atingere și având mereu aceeași orientare. Polițistul pipăi în căutarea micilor movilițe catifelate: o junglă miniaturală care-i indică drumul spre nord.

Cu greu, reuși să se urnească din loc și să o apuce pe drumul indicat de petecele de mușchi.

Se clătina, se împleticea, inima-i bătea să-i spargă pieptul. Bălți, scoarță de copac, ace de brad, acestea erau reperele care îi mărgineau drumul. Călca în picioare pietre rotunde sau ascuțite, nimerea în gropi pline de spini sau în petece de iarbă moale, dar urma neabătut calea lichenilor. Alteori, drumul trecea prin zone mlăștinoase, cu bălți înghețate la suprafață, unde pojghița se sfărâma cu zgomot sub pașii săi. Cu toată

oboseala, în ciuda rănilor, își aduna puterile trăgând în piept aerul încărcat de miresme al pădurii. Avea senzația că e purtat de însăși răsuflarea ploii, care se oprise acum cât să-și tragă sufletul.

În cele din urmă, dădu de un drum.

Calea salvării era acoperită cu asfalt lucitor. Din nou, Niémans căută bulbii de mușchi de pe taluzul acoperit cu pietriș, pentru a se lămuri încotro trebuia să o apuce. Pe neașteptate însă, de după o curbă se ivi, cu farurile aprinse, o furgonetă a jandarmeriei.

Vehiculul se opri imediat. Mai mulți bărbați săriră să-l susțină pe Niémans, care era cât pe ce să se prăbușească și se slujea de pușcă precum de un baston. Polițistul simți mâinile care-l susțineau, auzi murmure, apoi strigăte, foșnetul impermeabilelor. Farurile mașinii dansară oblic în fața ochilor săi. Îl urcară în furgonetă și unul dintre cei ce-l ajutaseră urlă către șofer:

— La spital, repede!

Niémans, pe jumătate conștient, mormăi:

— Nu. Duceți-mă la Universitate.

— Poftim? Dar sunteți rănit grav și…

— La Universitate! Am… am o întâlnire.

50.

Ușa se deschise, iar Niémans fu întâmpinat de un zâmbet larg.

Plecă privirea și văzu mâinile puternice și bronzate ale femeii. Ridicând ochii, întâlni mânecile puloverului tricotat, apoi gulerul, urcând spre ceafă, unde firele de păr scăpate din coada voluminoasă erau atât de diafane încât păreau doar un halou, un crâmpei de negură. Niémans se gândi că femeia avea pielea fermecată, având darul de a preschimba orice veșmânt, orice material, în ceva prețios. Fanny îl apostrofă, căscând:

— Ai întârziat, domnule comisar.

Niémans încercă să zâmbească.

— Nu… nu te-am trezit?

Femeia clătină din cap a negație și se dădu la o parte din ușă, făcându-i loc să intre. Înaintă în holul scăldat în lumină. Fanny încremeni: tocmai i se dezvăluise chipul însângerat al comisarului. Se dădu un pas înapoi, cuprinzându-l cu privirea. Mantaua albastră îi era plină de noroi, cravata îi era sfâșiată, pe ici-colo se zărea câte-o urmă de arsură.

— Ce s-a întâmplat? Un accident?

Niémans încuviință scurt din cap.

Își roti privirea prin micul apartament. În ciuda febrei care îl asalta, în ciuda durerii care-i pulsa în artere, se simțea fericit că avea ocazia să descopere acest loc. Pereți imaculați, culori blânde. Un birou mic, îngropat sub un calculator și teancuri de cărți și de hârtii. Pietre și cristale care umpleau mai multe etajere. Echipament de alpinism, haine fluorescente adunate teanc. Un apartament de fată tânără deopotrivă sedentară și sportivă, casnică și îndrăgostită de aventură. Într-o clipă, expediția în adâncul ghețarului i se derulă în minte; o amintire rece ca un strat de brumă.

Niémans se prăbuși într-un fotoliu. Afară începuse din nou să plouă. Se auzea răpăitul picăturilor grele de undeva de deasupra, de pe acoperiș, dar și sunetele domestice înfundate din vecini: o ușă care scârțâia, zgomot de pași. O noapte în lumea studenților, neliniștiți și închiși în case.

Fanny îl ajută pe polițist să-și scoată haina, apoi cercetă cu atenție rana deschisă de la tâmplă. Nu părea să simtă niciun fel de repulsie față de sângele coagulat și de carnea hărtănită ce se zărea, întunecată, acolo. Fluieră a pagubă și spuse:

— Rana e urâtă de tot. Sper că n-a fost atinsă artera temporală. E greu de spus, încă mai curge sânge și… Cum s-a întâmplat?

— Am avut un accident, răspunse laconic Niémans. Un accident de mașină.

— Te duc la spital chiar acum.

— Nici vorbă! Trebuie să continui ancheta.

Fanny se făcu nevăzută în încăperea alăturată, de unde reveni cu brațele încărcate de comprese, medicamente, seringi, ace sigilate și ser fiziologic. Deschise plicul seringii rupându-l cu dinții, apoi desigilă un ac și îl înșurubă în capul seringii. Niémans ridică privirea și studie fiola din care Fanny trăgea lichidul în seringă. Se încruntă și luă în mână prospectul produsului.

— Ce e ăsta?

— Un anestezic, o să-ți calmeze durerea. Nu-ți fie teamă.

Niémans o prinse de mână.

— Așteaptă.

Parcurse rapid prospectul. Era Xilocaină, un anestezic care conține adrenalină, ceea ce însemna că avea să îi atenueze durerile, fără a-i reduce însă capacitățile. Niémans eliberă brațul fetei, semn că putea să continue.

— Nu te teme, murmură Fanny. Chestia asta va reduce și sângerarea.

Cu capul plecat, Niémans nu putea să vadă ce făcea fata. Simți însă mai multe înțepături în jurul rănii. Câteva secunde mai târziu, efectul anestezicului începea să se facă simțit: durerile se atenuară puțin.

— Ai cu ce să-mi coși rana? mormăi el.

— Bineînțeles că nu. Trebuie să mergi la spital. În curând, rana va începe iar să sângereze și…

— Fă o compresă, un pansament, nu știu… N-are importanță ce-mi faci. Trebuie să continui ancheta și să am mintea limpede.

Fanny ridică din umeri, apoi umezi mai multe comprese, folosindu-se de un pulverizator. Între timp, Niémans trăgea cu ochiul la corpul ei, la coapsele cambrate sub țesătura blugilor, la curbele

asemenea unor linii de forță, care, chiar și în starea în care se afla, îi provocau o excitare surdă.

Femeia aceasta, plină de contraste, era o enigmă. Cum putea fi, în același timp, atât de diafană și totuși atât de directă? Atât de blândă și de brutală totodată? Atât de apropiată și, totuși, atât de distantă? Aceleași contradicții i se regăseau și în privire: strălucirea agresivă a ochilor contrasta cu finețea infinită a genelor. Întrebă, inspirând mirosul acrișor al antisepticului:

— Locuiești singură aici?

Fanny îi curăța rana, cu mișcări sigure și energice. Polițistul abia dacă simțea senzația de arsură a dezinfectantului, locul fiind amorțit de anestezicul administrat mai devreme. Fata zâmbi:

— Nu ratezi nici acum ocazia să-mi faci curte.

— Scuze… Am fost cumva indiscret?

Fanny se concentra asupra rănii, aproape lipită de el. Îi șopti la ureche:

— Locuiesc singură. Și nu, n-am pe nimeni, dacă asta era întrebarea.

— Dar… de ce tocmai la căminul facultății?

— Sunt aproape de facultate și de sălile de lucrări practice…

Niémans întoarse capul. Ea îl întoarse înapoi, în poziția anterioară. Cu capul plecat, polițistul rosti:

— Așa e, mi-am amintit… Cea mai tânără posesoare de doctorat din Franța. Fiică și nepoată de profesori emeriți. Faci parte, așadar, dintre acei copii supradotați care…

Fanny îl întrerupse brusc:

— Care copii?

Niémans se întoarse puțin:

— Nu… Vreau să spun că faci parte dintre supradotații din campus, cei care sunt și campioni…

Chipul fetei se înăspri, iar vocea îi trăda o distanțare brutală atunci când spuse:

— Ce cauți, de fapt?

Polițistul nu-i răspunse, deși ardea de curiozitate să o ia la întrebări privind originea ei. Dar poți oare să întrebi o femeie de unde îi provine forța genetică, unde se află sursa cromozomilor ei? Ea rupse cea dintâi tăcerea:

— Comisare, n-am idee de ce, în starea în care ești, te-ai încăpățânat totuși să vii până aici, la mine. Dar, dacă ai întrebări concrete, pune-mi-le.

Tonul vocii ei era tăios. Niémans încetase să mai simtă orice urmă de durere, dar ar fi preferat arsura rănii decât cea provocată de tonul cu care i se adresase fata. Zâmbi, confuz.

— Voiam să te întreb de revista facultății, cea la care scrii…

— *Tempo*?

— Da.

— Ce anume vrei să știi?

Niémans nu-i răspunse imediat. Fanny adună compresele într-o pungă sigilabilă, apoi strânse un pansament în jurul capului lui Niémans. Polițistul își rosti așadar întrebarea în timp ce începea să simtă presiunea pansamentului:

— Mă întrebam dacă ai scris cumva vreun articol despre o întâmplare ciudată care a avut loc în subsolul spitalului, în iulie anul trecut…

— Ce întâmplare?

— S-au regăsit atunci, în cutiile lui Étienne Caillois, mai multe fișe de naștere.

— Aha, la întâmplarea aceea te referi?

— Ai scris un articol?

— Câteva rânduri, o simplă știre, pare-mi-se.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Vrei să spui că… crezi că există o legătură între chestia aia și crime?

Niémans ridică tonul, în timp ce-și ridica și capul:

— De ce nu mi-ai vorbit de acest furt?

Fanny își punctă răspunsul cu o ridicare din umeri, în timp ce continua să înfășoare

pansamentul în jurul capului polițistului, ca pe un turban:

— Nu s-a dovedit c-ar fi fost vorba de un furt… La ce haos e în arhivele alea, orice se poate pierde sau regăsi. Așadar, e ceva atât de important?

— Ai văzut cu ochii tăi fișele?

— Da, am fost la arhivă, unde erau depozitate cutiile de carton cu arhiva personală a lui Caillois.

— Și n-ai observat nimic ciudat în acele documente?

— Ce anume ar fi trebuit să observ?

— Nu știu. Nu le-ai comparat cu dosarele originale?

Fanny făcu un pas înapoi. Terminase cu pansamentul. Declară:

— Erau doar niște foi volante pe care niște asistente medicale mâzgăliseră în grabă ceva. Nimic palpitant.

— Câte erau?

— Câteva sute. Dar chiar nu văd ce anume…

— În articolul tău ai citat vreun nume de pe acele fișe, ai numit vreuna dintre familiile implicate?

— A fost doar o știre de câteva rânduri, ți-am spus.

— Pot să văd articolul?

— Nu păstrez articolele.

Stătea dreaptă, cambrată, cu brațele încrucișate. Niémans continuă:

— Crezi că fișele acelea ar fi putut fi consultate și de alții? De niște oameni care, poate, și-ar fi putut găsi numele, al lor sau al părinților lor, în acele documente?

— Ți-am spus, n-am citat niciun nume.

— Dar ce crezi, ar fi fost posibil să le fi putut vedea și alții?

— Nu cred. Nu. Totul e acum sub cheie… Dar ce importanță are? Ce legătură au toate astea cu ancheta?

Niémans nu-i răspunse imediat. Evitând să o privească, atacă cu o nouă întrebare, mai degrabă o lovitură sub centură:

— Ai consultat fișele în detaliu?

Tăcerea fu singurul ei răspuns. Ridică privirea: Fanny nu se clintise din loc, dar îi păru, dintr-odată, foarte îndepărtată. În sfârșit, veni și răspunsul:

— Ți-am spus adineauri: da. Ce-ai vrea să știi?

O clipă de gândire, apoi Niémans întrebă:

— Vreau să știu dacă ai găsit în acele fișe și numele părinților tăi. Sau al bunicilor.

— Nu, n-am găsit nimic de felul ăsta. De ce mă întrebi asta?

Comisarul se ridică, fără să îi răspundă. Acum erau amândoi în picioare, ca doi inamici, ca doi poli de sens opus. Niémans își văzu capul bandajat într-o oglindă aflată în capătul opus al încăperii. Se întoarse spre ea și rosti, stânjenit:

— Mulțumesc. Și te rog să mă ierți pentru întrebările astea.

Își luă haina și spuse:

— Oricât ar părea de incredibil, sunt aproape convins că acele fișe l-au costat viața pe unul dintre polițiștii implicați în anchetă. Un tânăr locotenent, începător. El ar fi vrut să le studieze. Cred c-a fost ucis ca să fie împiedicat să facă asta.

— Dar e ridicol!

— Vom vedea. Voi merge la arhive și voi compara fișele cu conținutul dosarelor originale.

— Doar n-ai de gând să pleci în zdrențele astea ude? Așteaptă puțin.

Fanny dispăru și reveni în câteva secunde, ținând în brațe un tricou de corp, un pulover, o vestă căptușită și un pantalon de schi impermeabil.

— O să-ți fie cam strâmte, dar măcar sunt uscate și o să-ți țină de cald, preciză ea. Și, mai ales, să nu uiți de asta.

Cu un singur gest fluid, îi trase peste capul bandajat o cagulă din fibre supraelastice, pe care o

rulă apoi până deasupra urechilor, pentru a-i proteja pansamentul. Inițial surprins, Niémans dădu ochii peste cap, imaginându-și cam cum putea să arate, cu straniul acoperământ pe cap. Izbucniră amândoi în râs, la unison.

Preț de o clipă, complicitatea dintre ei reveni, ca smulsă din bezna clipelor trecute. Polițistul încercă să o ignore, rostind pe un ton grav:

— Trebuie să plec, să duc ancheta mai departe. Să merg la arhive.

Niémans nu apucă să reacționeze. Fanny se apropie și, înlănțuindu-l, își lipi buzele de ale lui. El încremeni. Simți cum un val de căldură îi invada corpul și n-ar fi putut spune, în acea clipă, dacă era un acces de febră sau dacă, dimpotrivă, de vină era limba micuță și catifelată a fetei, care se strecura printre buzele sale, fierbinte. Închise ochii și murmură, iar:

— Ancheta. Trebuie să continui ancheta.

Dar era deja întins pe spate, cu fata deasupra sa.

X

51.

Karim rupse banda de interdicție lăsată de poliție și îngenunche lângă intrarea cavoului, rămasă întredeschisă. Își puse mănușile, își vârî mâinile în crăpătură și trase puternic. Lespedea de beton se dădu la o parte. Fără nicio ezitare, polițistul își aprinse lanterna și se strecură înăuntru. Încovoindu-și spinarea, coborî treptele înguste. Drept înainte, fasciculul lanternei întâlni o lungă suprafață inundată, neagră, ca o ecluză. Ploaia răzbătuse dincolo de lespedea dată deoparte și umpluse mormântul până la jumătate.

Își spuse: „N-am de ales”. Își ținu răsuflarea și intră în apă. Ținând lanterna cu mâna stângă deasupra apei, înaintă înot, propulsându-se cu un singur braț, ca indienii. Fasciculul de lumină tăia întunericul ca o lamă. Pe măsură ce înainta în cavou, șiroitul ploii se făcea auzit în interior, iar mirosul de putregai și de pământ umed devenea tot mai puternic. Cu fața ridicată spre plafon, polițistul călca apa și scuipa, prins în capcană între suprafața apei și tavanul criptei.

Pe neașteptate, se lovi cu capul de sicriu. Urlă, cuprins de panică pentru o clipă, apoi se întoarse și își încetini mișcările, străduindu-se să se calmeze. Studie micul sicriu, care plutea pe apă, ca o bărcuță.

Își repetă în gând: „N-am de ales”. Ocoli sicriul înot, observându-l din toate unghiurile. Capacul era fixat cu șuruburi și, ținând lanterna între dinți, observă un detaliu pe care nu-l remarcase în dimineața precedentă, când fusese surprins de către paznic. În jurul șuruburilor se vedeau așchii de lemn mai închise la culoare decât suprafața lăcuită a capacului. Era foarte probabil ca sicriul să

fi fost deschis. „Nu mai am de ales”. Karim scoase din buzunar o pensetă. Cele două capete unite formau un fel de cap de șurubelniță. Se apucă de treabă, luând la rând șuruburile care fixau capacul.

Încet-încet, capacul de lemn începu să se miște și, în sfârșit, ultimul șurub care-l ținea fixat de partea inferioară cedă. Lovindu-se cu capul de tavan, căci apa crescuse și-i ajungea până la umeri, Karim reuși să dea la o parte capacul. Se șterse la ochi cu dosul mânecii și privi în adâncul sicriului, pregătit să-și țină răsuflarea.

Inutilă precauție: avu senzația că era el însuși mort.

Sicriul nu conținea scheletul unui copil. Nu era însă nici gol, așa cum ar fi trebuit dacă ar fi fost vorba de o farsă sau dacă ar fi fost profanat. Era plin ochi cu oase minuscule, ascuțite, alburii. Părea o hecatombă a rozătoarelor. Erau mii de schelete aici. Boturi ca de cretă, ascuțite ca niște pumnale. Cutii toracice, încovoiate ca niște gheare de prădător. O infinitate de oscioare mai lungi și subțiri, ca niște bețe de chibrit, corespunzând tibiilor și femurelor, humerusuri miniaturale…

Simțind că îl lăsau puterile, ținându-se de marginea sicriului, Karim întinse o mână spre osuar. În lumina lanternei, mulțimea de schelete părea o imagine venită din preistorie.

În clipa aceea, o voce, venind de undeva din spate, se făcu auzită, acoperind răpăitul picăturilor de ploaie:

— N-ar fi trebuit să te întorci aici, Karim.

Polițistul n-avu nevoie să se întoarcă pentru a ști cine era cel care-i vorbise. Își încleștă pumnii și plecă capul, până aproape de oase, murmurând:

— Nu-mi spune că ești implicat în asta, Crozier…

Vocea reluă:

— N-ar fi trebuit să-ți încredințez niciodată această anchetă.

Karim aruncă o scurtă privire spre intrarea în cavou. Silueta lui Henri Crozier se profila pe scări, în dreptul deschizăturii. Avea în mână un revolver Manhurin, model MR73, aceeași armă pe care o văzuse și la Niémans. Șase gloanțe în încărcător. Încărcătoare suplimentare de rezervă în buzunare. Nu i-ar fi luat decât vreo câteva secunde pentru a goli tuburile și a încărca din nou arma, fără vreun risc să se blocheze. O armă de profesionist. Locotenentul își reformulă întrebarea:

— Ce cauți tu în toată încurcătura asta?

Celălalt nu-i răspunse. Karim continuă, ridicându-și coatele ude din apă:

— Îmi dai voie măcar să ies din mizeria asta?

Crozier schiță un gest cu țeava armei:

— Vino spre mine. Încet. Foarte, foarte încet.

Karim se lăsă să alunece în apă și înaintă spre trepte, abandonând sicriul profanat. Lanterna, pe care și-o luase iar între dinți, desena zigzaguri neregulate de lumină pe pereți, ca niște fulgere care au luat-o razna.

Locotenentul ajunse la scări și păși pe prima treaptă. Pe măsură ce urca, Crozier se retrăgea, ținându-și arma ațintită asupra lui. Ploaia cădea în rafale. Arabul se ridică, ud din cap până în picioare, față în față cu comisarul. Întrebă iar:

— Care e rolul tău în toată treaba asta? Ce și cât știi?

În sfârșit, Crozier consimți să deschidă gura:

— S-a întâmplat în 1980. Am reperat-o de cum a sosit aici. Ăsta e orașul meu, micuțule. Teritoriul meu. Iar la vremea aceea se poate spune că eram singurul polițist din Sarzac. Femeia asta, frumoasă, mare, care venise pentru a prelua postul de învățătoare… Mi-am dat seama imediat că era ceva în neregulă cu ea.

Arabul șopti:

— „Crozier, ochiul atoatevăzător din Sarzac"…

— Da, chiar așa. Am făcut cercetări. Am descoperit că avea un copil… Am reușit să îi câștig

încrederea. Mi-a povestit tot. Spunea că diavolii vor să îi ucidă copilul.

— Știu toate astea.

— Ceea ce nu știai e că am decis să protejez această familie. Eu le-am ajutat să obțină acte false, eu am…

Karim avu senzația că privea într-un abis.

— Cine erau diavolii ăștia, de fapt?

— Într-o zi au venit doi bărbați. Spuneau că sunt în căutare de manuale școlare vechi, prin școli. Veneau de la Guernon, orașul de unde venise și Fabienne. Am înțeles imediat că ei erau diavolii…

— Cum se numeau?

— Caillois și Sertys.

— Îți bați joc de mine? La vremea aia, Rémy Caillois și Philippe Sertys n-aveau mai mult de zece ani!

— Nu se numeau așa. Cei doi erau Étienne Caillois și René Sertys. Aveau undeva la vreo patruzeci de ani, niște mutre osoase și priviri de fanatici.

Karim simți un gust ca de acid arzându-i gâtlejul. Cum de nu se gândise la asta? „Păcatul" râurilor de purpură dura de mai multe generații. Înaintea lui Rémy Caillois existase Étienne Caillois. Iar înainte de Philippe Sertys, René Sertys fusese și el implicat. Karim reuși să șoptească:

— Și mai departe?

— I-am luat la întrebări și la puricat. Controlul identității și tot tacâmul. Dar nu le-am putut găsi nicio vină. Totul era conform legii la ei, atât de în regulă de zici că ei au scris codul civil. Au plecat, fără să fi reușit să dea de Fabienne și de copilul ei. Așa am crezut atunci. Când Fabienne a aflat de prezența celor doi la Sarzac, a vrut să plece imediat. Din nou, nu i-am pus niciun fel de întrebări. Am distrus orice urmă pe hârtie a trecerii ei, am smuls pagini din caietele copiilor, am șters

tot… Fabienne îi schimbase identitatea copilului, dar…

Karim îl întrerupse. Între ei se înălța un zid de ploaie.

— Fiul lui Sertys a revenit aici duminică noaptea. Ai idee ce anume căuta în cavou?

— Nu.

Abdouf arătă spre intrarea în criptă.

— Blestematul acela de sicriu e plin ochi cu oase de șoareci. Un adevărat coșmar. Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Dar n-ar fi trebuit să deschizi sicriul. Nu-i respecți pe morți…

— Care mort? Unde e corpul lui Judith Hérault? A murit oare cu adevărat?

— E moartă și îngropată, micuțule. Chiar eu m-am ocupat de funeralii.

Tânărul arab tresări, izbit de o revelație.

— Tu ești cel care îngrijea mormântul?

— Eu. Veneam noaptea.

Brusc, apropiindu-se de arma celuilalt, Karim urlă:

— Unde e? Unde acum Fabienne Hérault?

— Nu vreau să pățească nimic.

— Comisare, cazul ăsta înseamnă mult mai mult decât profanarea unui mormânt! E vorba de crime!

— Știu.

— Știi?

— A fost pe toate posturile de știri, la ultimul jurnal de seară.

— Atunci știi că e vorba de o blestemată serie de crime, cu oameni mutilați, cu o mizanscenă macabră și tot tacâmul… Crozier, spune-mi unde o pot găsi pe Fabienne Hérault!

Trăsăturile lui Crozier erau ascunse-n penumbră. Continua să-și țină arma cu țeava îndreptată spre pieptul tânărului arab.

— Nu vreau să pățească nimic.

— Crozier, nimeni nu-i vrea răul. Dar Fabienne Hérault e acum singura persoană care mi-ar putea

da vreo informație despre toată mizeria din acest caz. Totul pare să o acuze pe fiica ei, înțelegi? Toate indiciile duc spre Judith Hérault, cea care ar trebui să odihnească în mormântul acesta!

Câteva secunde rămaseră nemișcați, în aceeași poziție, în bătaia ploii. Apoi, încet, Crozier lăsă în jos arma. Tânărul arab își dădu seama că, dacă vreodată în viața lui era important să-și țină gura, acela era momentul. Într-un târziu, vocea comisarului se făcu auzită:

— Fabienne trăiește la douăzeci de kilometri de-aici, pe dealul Herzine. O să vin cu tine. Dacă îndrăznești să-i faci un rău, oricât de mic, am să te ucid.

Karim zâmbi și se dădu înapoi câțiva pași. Apoi, brusc, se răsuci și izbi cu călcâiul în gâtul lui Crozier. Acesta fu aruncat peste pietrele de mormânt de dincolo de el.

Tânărul arab se aplecă imediat asupra mai vârstnicului său coleg, care-și pierduse cunoștința. Îi trase gluga pe cap și-i încheie fermoarul impermeabilului. Apoi îl trase la adăpostul unei cripte placate cu granit. În gând, îi ceru iertare.

Dar nu avusese de ales: trebuia să își păstreze libertatea de acțiune.

52.

— E groasă treaba, Abdouf. Groasă rău de tot.

Vocea lui Patrick Astier răzbătea cu greu din noianul de interferențe. Telefonul din buzunar începuse să sune atunci când Karim traversa o câmpie cenușie, stearpă. Polițistul tresărise și fusese la un pas să piardă controlul volanului. Astier continuă, pe un ton surescitat:

— Cele două misiuni pe care mi le-ai încredințat au fost, amândouă, niște bombe cu explozie întârziată. Și amândouă mi-au explodat în față.

Karim simți cum nervii i se încordau.

— Te ascult, rosti el, trăgând pe dreapta drumului și stingând farurile.

— Mai întâi, cu accidentul lui Sylvain Hérault… Am găsit dosarul și am obținut o confirmare pentru informațiile pe care le dețineai. Sylvain Hérault a murit în timp ce se afla pe bicicletă, pe șoseaua departamentală D17, lovit de o mașină care n-a fost niciodată identificată. O întâmplare sinistră. Cazul a fost clasat. La vremea respectivă, ancheta jandarmeriei a fost una de rutină: nu existau martori oculari, nu exista niciun motiv pentru a se interpreta moartea lui Hérault drept altceva decât un simplu accident.

Tonul pe care Astier rostise ultimele cuvinte arăta că aștepta să-i fie pusă o întrebare. Docil, Karim rosti replica așteptată:

— Dar…?

— Dar din acea epocă primitivă până în prezent s-au făcut pași uriași în analizarea și prelucrarea imaginilor…

Karim se aștepta ca interlocutorul să se lanseze într-un panegiric al științei moderne și al noilor cuceriri în tehnologie. Prin urmare, îl întrerupse:

— Fie-ți milă, Astier, treci direct la subiect!

— OK. În dosar am găsit o serie de fotografii. Clișee alb-negru făcute de fotoreporterul unui ziar local. Se văd urmele roților bicicletei, încrucișându-se cu cele ale mașinii. Totul e atât de minuscul și atât de confuz în poze încât ajungi să te întrebi de ce naiba au mai păstrat clișeele astea.

— Așa, și?

Inginerul prelungi tăcerea, pregătindu-se pentru reacția pe care avea să o aibă Abdouf.

— Ei bine, avem la Grenoble, în campus, un institut de optică ultraperformant.

— La naiba, Astier, vrei să…

— Așteaptă. Cei de-acolo sunt capabili să prelucreze imaginile în feluri pe care nici nu ți le poți imagina. Pe cale digitală, măresc, sporesc

contrastul, șterg zgârieturile de pe peliculă, schimbă rezoluția… Pe scurt, băieții ăștia pot să scoată în evidență detalii care, altminteri, n-ar fi vizibile cu ochiul liber. Mi-am spus că poate că ar merita să îi trezesc și să le dau de lucru. Am folosit CMM-ul pentru scanare și le-am trimis fotografiile. Chiar și în miez de noapte, băieții ăștia sunt geniali. Au prelucrat imediat imaginile și…

— Și?!

O nouă tăcere prelungită, pentru a spori efectul veștilor:

— Rezultatele prelucrării pozelor spun o cu totul altă poveste față de ce a consemnat jandarmeria. Au mărit urmele de pneuri ale mașinii și ale bicicletei. Prin mărirea contrastului, au putut studia cu exactitate sensul de deplasare pe asfalt. Prima lor concluzie ar fi că Hérault nu mergea la muncă, spre munte, după cum precizează dosarul. Direcția de deplasare indicată de pneuri e alta: Hérault se îndrepta spre Universitate. Am verificat pe hartă și așa este.

— Dar… Ce-a declarat soția lui, Fabienne?

— Fabienne Hérault a mințit. I-am citit depoziția: n-a făcut decât să confirme ceea ce presupuneau jandarmii, și anume că cristalierul se îndrepta spre masivul Belledonne. Nimic mai fals.

Karim strânse din dinți. O nouă minciună, un nou mister de rezolvat. Astier continuă:

— Asta nu e tot. Băieții mei s-au concentrat și asupra pneurilor mașinii. Iar acestea arată că mașina s-a deplasat în ambele sensuri la locul accidentului, Abdouf. Șoferul a trecut o dată peste corpul victimei, apoi a dat înapoi și l-a mai strivit o dată. A fost o crimă cu sânge rece, e cât se poate de limpede.

Karim nu-l mai asculta. Își simțea bătăile inimii, calme, regulate. Descoperise acum, în sfârșit, un mobil al posibilei răzbunări, înainte de fuga femeii și a copilei, înainte ca existența lor să devină o

evadare și o teroare permanente și să ducă indirect la moartea copilei, avusese loc o crimă. Uciderea lui Sylvain Hérault. Diavolii îl eliminaseră mai întâi pe bărbat, apoi porniseră pe urmele femeii și fetei.

Fabienne Hérault. Judith Hérault. Gândurile îi ricoșau sub frunte.

— Și la spital? Ce-ai găsit acolo?

— Asta e bomba cu numărul doi. Am studiat registrul nașterilor din 1972. Pagina corespunzătoare zilei de 23 mai a fost ruptă.

Karim simți o puternică senzație că mai trăise aceste momente: era fluxul unei alte vieți, concentrată în câteva ore.

— Dar nu asta a fost cea mai bizară descoperire, reluă Astier. Am consultat și arhivele, aflate în subsolul spitalului; acolo se află depozitate și dosarele medicale ale copiilor. Un adevărat labirint, care acum mai e și inundat. De data asta, am găsit și dosarul lui Judith, fără mari dificultăți. Îți dai seama ce înseamnă asta, nu? Totul ne arată că s-a întâmplat ceva în noaptea aia, un eveniment care a fost consemnat în registrul general, dar nu și în dosarul personal al copilei. Pagina aceea a fost ruptă din registrul general tocmai pentru a ascunde ceea ce s-a întâmplat, acel incident misterios, iar nu nașterea fetei. Am stat de vorbă despre asta cu câteva infirmiere, dar erau cam adormite și abia așteptau să meargă la culcare. Oricum, erau prea tinere pentru a ști ceva care să-i fie de folos unchiului Astier…

Karim știa că interlocutorul său făcea glume proaste pentru a-și învinge frica. Chiar dacă nu putea să îl audă prea bine din cauza interferențelor, Karim îl simțea. Îi mulțumi sincer și închise.

Tânărul arab avea privirea ațintită asupra casei de pe colină, aflată la cel mult patru sute de metri distanță.

Acolo, în casa aceea cufundată în umbră, avea să descopere adevărul.

53.

Casa Fabiennei Hérault. Un vârf de colină. Ziduri de piatră. Ferestre întunecate.

Nori palizi brăzdau cerul, iar ploaia se oprise. Văluri de ceață răzlețe se ridicau deasupra pâlcurilor de verdeață. De jur-împrejur, nimic. Doar pietre; în rest nimeni și nimic, cale de douăzeci de kilometri în toate direcțiile.

Karim opri mașina și urcă panta acoperită cu iarbă. Casa îi amintea de cea în care femeia locuise înainte, lângă Sarzac; pietrele mari din care fusese clădită o făceau să semene cu un vechi sanctuar celtic. Zări lângă clădire o antenă de satelit uriașă, albă. Își scoase arma din toc și observă că avea deja glonț pe țeavă, iar asta îl liniști.

Înainte de a se apropia de intrare, intră în garaj, unde era parcat un Volvo break, acoperit cu o husă. Mașina nu era închisă. Deschise capota și, cu gesturi de expert, făcu praf tabloul de siguranțe. Dacă avea să iasă urât, Fabienne Hérault n-avea să poată fugi nicăieri.

Polițistul înaintă spre intrare și bătu scurt. Se dădu la o parte din prag, ținându-și arma pregătită. Câteva secunde de liniște, apoi ușa se deschise fără să se audă vreun declic de zăvor sau zgomotul metalic al vreunui lanț de siguranță. Fabienne Hérault nu se mai temea, ca odinioară.

Karim se mută în dreptul ușii, ascunzându-și arma.

Descoperi o siluetă la fel de înaltă ca el însuși. Privirea aspră a femeii o întâlni pe-a sa. Umeri arcuiți, un chip diafan și simetric, dominat de o coamă neagră, numai bucle. Purta ochelari cu rame groase. Lui Karim i-ar fi venit destul de greu să-i descrie expresia ușor visătoare, aproape absentă.

Își drese vocea și rosti:

— Sunt locotenentul Karim Abdouf, de la poliție.

Nici urmă de uimire pe fața femeii. Îl privi pe Karim pe deasupra ochelarilor, clătinând ușor din cap. Apoi ochii i se îndreptară spre mina care ascundea revolverul Glock. Abdouf avu impresia că discerne, dincolo de ochelari, o lucire malițioasă.

— Ce doriți? întrebă ea, cu o voce caldă.

Karim rămăsese nemișcat, împietrit în liniștea nopții rurale.

— Pentru început, aș vrea să intru.

Femeia zâmbi și se dădu la o parte.

Storurile erau trase și majoritatea mobilierului era acoperit cu huse textile viu colorate. Expuse vederii erau doar televizorul, cu ecranul său negru, și un pian cu clape lucioase. Karim apucă să vadă partitura deschisă deasupra claviaturii: o sonată în si bemol minor de Frédéric Chopin. Întunericul era doar parțial risipit de zeci de lumânări cu flăcărui tremurătoare.

Surprinzând privirile polițistului, Fabienne Hérault murmură:

— M-am îndepărtat de lume și de trecerea timpului. Casa aceasta e după chipul și asemănarea mea.

Karim se gândi la sora Andrée și la refugiul acesteia în întuneric.

— Dar antena de satelit de-afară?

— Trebuie să păstrez o minimă legătură cu lumea. Aș vrea să aflu când va ieși la lumină adevărul.

— Acest lucru e pe cale să se întâmple, doamnă.

Femeia încuviință, fără ca expresia feței să i se schimbe. Polițistul nu se așteptase la asta: calmul ei, zâmbetele, vocea caldă și reconfortantă. Își îndreptă pistolul asupra ei și îi fu rușine că era nevoit să o amenințe.

— Doamnă, șuieră el. Am foarte puțin timp la dispoziție. Trebuie să văd niște fotografii cu fiica dumneavoastră, Judith.

— Fotografii cu…

— Vă rog. Vă caut de mai bine de douăzeci de ore. În tot acest timp, am încercat să recompun povestea dumneavoastră și încerc să o înțeleg. De ce ați organizat toată această conspirație? De ce ați încercat să ștergeți orice urmă a chipului fiicei dumneavoastră? Deocamdată, am doar două certitudini. Judith nu avea un chip monstruos, așa cum m-am gândit inițial. Dimpotrivă, cred că era superbă, fermecătoare. Cel de-al doilea fapt de care sunt sigur este că fața ei este cheia acestui coșmar. Un coșmar care v-a determinat să fugiți și să vă ascundeți atâta timp și care, acum, s-a trezit din nou la viață, asemenea unui vulcan ucigaș pe care toată lumea îl credea stins. Așa că vă rog, arătați-mi fotografiile și povestiți-mi tot. Vreau să aud toate detaliile, toate datele, toate explicațiile: tot. Vreau să înțeleg cum și de ce o fetiță care a murit acum paisprezece ani ucide în dreapta și în stânga într-un orășel universitar de la poalele Alpilor!

Femeia rămase nemișcată câteva secunde, apoi porni pe un culoar, cu pașii ei de uriașă. Karim o luă pe urmele ei, cu mâna crispată pe revolver, privind scurt în dreapta și-n stânga. Alte încăperi, alte cearșafuri acoperind mobilierul, alte culori. Casa aceasta părea să nu se fi hotărât între atmosfera funerară și cea de carnaval.

Într-o cămăruță din spate, Fabienne Hérault deschise un dulap și scoase o cutie metalică. Karim îi opri gestul, luă cutia și o deschise el însuși.

În cutie erau fotografii. Doar fotografii.

După ce-i ceru permisiunea din priviri, femeia atinse fotografiile de parcă și-ar fi cufundat mâinile într-o apă pură. În sfârșit, îi întinse lui Karim o imagine.

Fără să vrea, polițistul zâmbi.

Din poză îl privea o fetiță cu chip oval, pielea mată și părul buclat, tuns scurt. Ochi mari, deschiși la culoare, în orbite umbrite, desenate de genele

lungi, marcau triunghiul feței. Sprâncenele puțin cam dese ofereau un contrapunct ușor masculin strălucirii aproape violente a ochilor albaștri.

Karim privi îndelung fotografia. I se părea că știe acest chip de multă vreme. Dintotdeauna.

Dar miracolul nu avusese loc. Polițistul sperase că, după ce aveau să-i fie dezvăluite trăsăturile chipului ei, avea să găsească, cumva, calea spre lumina adevărului. Fabienne șopti, cu vocea ei caldă:

— Poza asta a fost făcută cu câteva zile înaintea morții ei. La Sarzac. Avea părul scurt, noi…

Karim ridică privirea.

— Ceva nu se potrivește. Mă așteptam ca această fotografie, chipul ei, de fapt, să-mi ofere un indiciu, o explicație. Și nu văd altceva decât o fetiță frumoasă.

— Motivul e simplu: fotografia asta e incompletă.

Karim tresări. Femeia îi întinse o altă fotografie:

— Asta e ultima fotografie de la școala din Guernon. Școala Lamartine, Clasa CE2. Poza e făcută chiar înainte să fi plecat spre Sarzac.

Polițistul privi fețele zâmbitoare ale copiilor. Reperă chipul lui Judith, apoi înțelese șocantul adevăr. Se așteptase la așa ceva. Era singura explicație posibilă, de altfel. Și totuși, îi venea greu să înțeleagă. Murmură:

— Judith n-a fost singură la părinți?

— A fost… și n-a fost.

— Cum vine asta? Despre ce vorbiți? Explicați-mi!

— Nu pot să-ți explic nimic, tinere. Pot, cel mult, să îți povestesc cum inexplicabilul mi-a distrus viața.

XI

54.

Sala subterană a arhivelor spitalului adăpostea un adevărat ocean de hârtie. Erau acolo valuri după valuri de dosare voluminoase, legate strâns cu sfoară și așezate-n teancuri înalte. Pe jos, pachete mari de hârtii împiedicau accesul pe majoritatea culoarelor. Dincolo de acestea, sub lumina rece a neoanelor, se întindeau ziduri după ziduri de documente, fie așezate pe rafturi, fie stivuite pe lângă perete, pierzându-se parcă în depărtări.

Niémans trecu de teancul de dosare și pătrunse pe primul culoar. Miile de dosare așezate pe rafturile de aici erau asigurate cu fire lungi, dispuse orizontal, de parcă cineva, prevăzător, s-ar fi gândit să le împiedice să se prăvălească peste vreun vizitator ghinionist. Înaintând printre registre, polițistul nu-și putea lua gândul de la Fanny, de la clipele de-a dreptul ireale pe care tocmai le trăise. Chipul tinerei femei, zâmbind, în penumbră. Mâna ei plină de zgârieturi, stingând lampa. Pielea ei întunecată. Două flăcărui albăstrii, arzând în întuneric: ochii lui Fanny. O frescă discretă și intimă, cu arabescuri abia schițate, cu gesturi și șoapte, cu clipe și veșnicii.

Cât timp petrecuse în brațele ei? Niémans n-ar fi putut spune exact. Dar acum păstra pe buze, pe pielea sa plină de răni, ca pe un fel de tatuaj, ca o urmă antică, amintirea atingerilor ei. Fanny reușise să descopere în el secrete pierdute, elanuri uitate, a căror renaștere îl bulversa. Găsise oare, în miezul ororilor de care era înconjurat în această anchetă, acea flacără care, fără știrea sa, continua să ardă, undeva în adâncul minții și inimii sale?

Se strădui să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Știa unde avea să găsească fișele; îl contactase prin telefon pe arhivar care, deși trezit din somn, consimțise să-i dea indicații precise. Niémans înaintă așadar pe culoarul dintre rafturi, coti și înaintă iar, vreme de-o eternitate, parcă. În sfârșit, găsi ceea ce căuta: o cutie închisă, aflată într-o nișă, dincolo de un grilaj încuiat cu un lacăt masiv. Paznicul spitalului îi dăduse cheia. Dacă aceste fișe de naștere erau atât de „lipsite de importanță”, de ce trebuia oare să fie protejate în asemenea măsură?

Niémans pătrunse în nișă și se așeză pe un teanc de dosare. Deschise cutia, apucă o mână de fișe și începu să citească. Nume. Date. Rapoarte ale asistentelor, cu privire la nou-născuți. Fiecare pagină avea înscrise numele, greutatea și înălțimea la naștere, grupa sanguină a fiecărui nou-născut. Erau notate și alte detalii, precum numărul de biberoane consumate pe zi, dar și ce alte produse îi fuseseră administrate, probabil medicamente sau vitamine.

Răsfoi fiecare fișă în parte; erau câteva sute, acoperind mai bine de o jumătate de secol. Nici măcar unul dintre nume nu-i trezi vreo amintire. Nici măcar una dintre datele înscrise pe fișe nu-i aduse în minte o scânteie de înțelegere.

Niémans se ridică și se hotărî să compare aceste fișe cu dosarele originale ale nou-născuților, care se aflau, cu siguranță, undeva în această arhivă. Plimbându-se de-a lungul nesfârșitelor rafturi, reuși să adune și luă cu sine vreo cincizeci de dosare.

Fața îi era lac de sudoare. Haina groasă părea că emană căldură în valuri, radiind spre interior.

Adună dosarele pe o masă cu tăblie metalică, apoi le așeză astfel încât numele să fie cât mai vizibile. Apoi luă pe rând, dosar după dosar, și începu să compare prima pagină cu fișa corespunzătoare.

Erau false.

Comparând documentele, era cât se poate de evident că fișele incluse în dosare fuseseră falsificate. Étienne Caillois imitase scrisul grăbit al infirmierelor într-o măsură acceptabilă, dar falsurile nu rezistau la comparația cu fișa reală.

De ce?

Polițistul plasă una lângă alta primele două fișe. Compară fiecare linie, fiecare coloană, dar fără vreun rezultat. Două cópii exacte. Compară alte fișe, alese la întâmplare. Nu văzu nimic. Fișele erau identice cu cele din dosar. Își aranjă ochelarii pe nas, își șterse sudoarea care-i picura în ochi, apoi parcurse alte fișe, cu încăpățânare și cu atenție sporită.

Iar de astă dată, văzu ceea ce era de văzut.

O diferență infimă, singura, se repeta în fiecare pereche de documente. Niémans nu reușea deocamdată să își dea seama de semnificația ei, dar presimțea că descoperise una dintre cheile misterului. Fața îi ardea, radiind căldura ca un calorifer și, pe de altă parte, câte-un fior de gheață îi traversa din când în când trupul. Verifică existența respectivei diferențe pe mai multe perechi de documente, apoi le adună pe toate într-o cutie de carton maronie, deopotrivă dosarele complete și fișele furate de Caillois.

Cu prada în brațe, părăsi în grabă arhiva.

Vârî cutia de carton în portbagajul noii sale mașini – un Peugeot albastru al jandarmeriei – și se întoarse în incinta spitalului. De astă dată, se îndreptă spre maternitate.

La ora patru și jumătate dimineața, locul părea cotropit de amorțeală și somn, în ciuda neoanelor strălucitoare ce se reflectau în luciul pardoselii. Intră în blocul operator, intersectând traiectoria unor moașe, infirmiere și asistente medicale, toate îmbrăcate în bluze albe și purtând șoșoni de hârtie. Mai multe dintre acestea încercară să-l oprească pe Niémans, care nu purta echipamentul adecvat.

Legitimația tricoloră și figura sa fioroasă le determinau, însă, să îl lase în pace.

În cele din urmă, Niémans reuși să dea de urma unui medic obstetrician, proaspăt ieșit din sala de operație. Bărbatul purta toată oboseala din lume pe chip. Niémans se prezentă sumar și îi puse întrebarea, singura, pentru care venise aici:

— Doctore, există vreun motiv rațional pentru ca un nou-născut să piardă din greutate în prima noapte de viață?

— Ce vreți să spuneți?

— Se întâmplă adesea ca un bebeluș să piardă sau să câștige câteva sute de grame în greutate în orele care urmează nașterii sale?

Medicul răspunse, în timp ce îi examina uimit cagula care îi ascundea pansamentul și hainele mult prea strâmte:

— Nu. Dacă un copil pierde din greutate, trebuie efectuat imediat un examen medical aprofundat. Pierderea în greutate e unul dintre semnele existenței unor probleme care…

— Dar dacă ar câștiga în greutate? Dacă un copilaș ar câștiga subit în greutate, într-o singură noapte?

Sub boneta sa de hârtie, medicul obstetrician ridică din sprâncene, sceptic.

— Asta nu se întâmplă niciodată. Vă repet, nu vă înțeleg.

Niémans zâmbi.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

La plecare, polițistul închise ochii. Pe fundalul roșu sângeriu al pleoapelor avu impresia că, în sfârșit, putea să întrevadă mobilul crimelor de la Guernon.

Uimitoarea conspirație a râurilor de purpură.

Nu-i mai rămânea de verificat decât un ultim detaliu, la biblioteca Universității.

55.

— Afară! Afară cu toții!

Sala mare a bibliotecii era luminată ca ziua. Polițiștii de la Judiciară ridicară ochii din cărți. Mai rămăseseră încă șase ofițeri care studiau lucrările consacrate răului și purității. Alții continuau să decripteze listele cu studenții care frecventaseră biblioteca pe perioada verii sau în timpul sesiunii de toamnă. Păreau niște soldați uitați dintr-un război care-și mutase frontul fără să-i fi anunțat.

— Afară! repetă Niémans. Ancheta s-a încheiat aici.

Polițiștii schimbară priviri neîncrezătoare. Fără îndoială, le ajunsese la urechi vestea că Niémans nu mai era conducătorul anchetei. Cu siguranță nu înțelegeau de ce faimosul polițist avea craniul acoperit cu un fel de șosetă supradimensionată și de ce ținea sub braț o cutie de carton udă de ploaie. Dar poate cineva să-i țină piept lui Niémans, mai ales când avea *acea* privire?

Se ridicară și-și îmbrăcară hainele de uniformă.

Unul dintre ei, trecând pe lângă comisar, în dreptul ușii, i se adresă cu glas scăzut. Niémans îl recunoscu pe locotenentul care se angajase să studieze teza de doctorat a lui Caillois.

— Am terminat de citit cărămida, domnule comisar. Voiam să vă spun… În fine, poate nu înseamnă nimic, dar concluzia lui Caillois e cu adevărat surprinzătoare. Vă amintiți de *athlon,* omul care reunea inteligența și forța, spiritul și trupul, în Antichitate? Ei bine, Caillois vorbește despre un soi de… proiect, pentru a readuce în prezent posibilitatea acestei reuniuni. Un proiect cu adevărat bizar. Nici vorbă despre schimbarea programelor de studiu din școli sau facultăți. Nu își imaginează o nouă modalitate de formare a profesorilor sau ceva similar. Nu, soluția lui ar fi una…

— Genetică.

— I-ați citit și dumneavoastră teza? E o nebunie. În mintea lui, inteligența corespunde unei realități biologice. O realitate genetică. Ea se cere asociată cu alte gene, corespunzând forței fizice, pentru a regăsi perfecțiunea *athlon*-ului…

Cuvintele provocau un vârtej în mintea lui Niémans. De-acum, cunoștea natura conspirației râurilor de purpură. Și nu voia să audă o descriere nepricepută sau stângace din gura unui polițist neghiob. Voia ca oroarea să rămână implicită, latentă, tăcută. O voia gravată cu urme fierbinți pe pereții sufletului său.

— Lasă-mă, micuțule, mormăi el.

Dar polițistul își continua tirada:

— În ultimele pagini, Caillois vorbește despre selecționarea nașterilor, de mariaje raționale, de un soi de sistem totalitar… Curată nebunie, domnule comisar. Știți, ca în romanele science fiction din anii ’60… Pe bune, dacă tipul n-ar fi murit așa cum a murit, am fi avut destul material pentru a face bășcălie de el ani întregi.

— Cară-te!

Polițistul cel corpolent îl privi lung pe Niémans, apoi se făcu, în sfârșit, nevăzut.

Comisarul traversă sala cea mare a bibliotecii, acum pustie. Simțea cum febra îi creștea din nou; chingi arzătoare îi strângeau capul ca într-o menghină. Ajunse la biroul de pe estrada centrală care fusese locul de muncă al lui Rémy Caillois, bibliotecarul-șef al Universității.

Atinse tastele și calculatorul porni imediat. Brusc, polițistul se răzgândi: informațiile care îl interesau erau din anii ’70 și dinainte. Nu avea cum să le găsească în memoria calculatorului.

Febril, Niémans căută în sertarele biroului registrele care conțineau listele care îl interesau. Nu era vorba de vreo listă de cărți, nici de vreo listă a studenților ce frecventau biblioteca. Voia doar lista ocupanților boxelor despărțite de

geamuri, o listă care, cu siguranță, număra mii de nume, adunate în zeci de ani.

Oricât de absurdă ar fi putut părea ideea, Niémans spera să găsească o corespondență între ceea ce găsise la maternitate și logica intrinsecă a compartimentelor de lectură, atent repartizate de către Caillois-tatăl și, ulterior, de către fiu.

Comisarul găsi, în cele din urmă, registrele cu repartizarea locurilor. Deschise cutia sa de carton și, din nou, își etală dosarele nou-născuților pe masă. Calculă în ce ani copiii respectivi deveniseră studenți și începuseră să-și petreacă după-amiezile la bibliotecă, apoi le căută numele în lista repartizării locurilor, consemnată cu grijă de către bibliotecarii-șefi.

Curând, descoperi și niște scheme cu planul boxelor, având înscrise numele studenților care le ocupau. Nici n-ar fi putut să își imagineze un sistem mai logic, mai riguros, mai adaptat la conspirația a cărei existență o bănuia. Fiecare dintre copiii menționați în fișe, devenit student aproximativ douăzeci de ani mai târziu, fusese întotdeauna repartizat în bibliotecă, zi după zi, lună după lună, an după an, nu doar în același compartiment, ci și, întotdeauna, în fața aceluiași student de sex opus.

Niémans se convinse, astfel, că avusese dreptate.

Repetă verificarea pentru mai mulți alți studenți, alegându-i intenționat la decenii distanță. De fiecare dată, descoperea că studentul respectiv fusese instalat în fața aceleiași persoane, de sex opus și de aceeași vârstă, ori de câte ori frecventa sala de lectură a bibliotecii din Guernon.

Cu mâinile tremurând, comisarul închise calculatorul. Vasta sală de lectură se cufundă într-o tăcere asurzitoare. Așezat la biroul lui Caillois, Niémans își conectă telefonul și sună la primăria din Guernon, unde îi răspunse paznicul de noapte. Îi fu cumplit de greu să îl convingă să coboare la

ora aceea în arhive, pentru a consulta registrele stării civile din Guernon.

În cele din urmă, paznicul consimți și, prin intermediul lui, polițistul reuși să își verifice ipoteza. Niémans îi dicta numele, iar paznicul le verifica în registru. Comisarul voia să afle dacă numele pe care le pronunța corespundeau unor persoane care se căsătoriseră. În șaptezeci la sută din situații, se dovedi că Niémans intuise corect.

— Ce-i asta? E un fel de joc? întrebă paznicul, somnoros.

După ce verifică vreo douăzeci de exemple alese la întâmplare, comisarul abandonă și închise telefonul.

Închise registrul și-și luă tălpășița de la bibliotecă.

•

Gâfâind, Niémans traversă campusul. Fără să vrea, căută ferestrele lui Fanny, dar nu reuși să le identifice. Pe treptele uneia dintre clădirile universității zări un grup de jurnaliști care păreau că așteaptă ceva sau pe cineva. În tot campusul, polițiști în uniformă și jandarmi puteau fi văzuți, pe peluzele impecabile sau pe trotuarul din fața clădirilor.

Între santinele și reporteri, comisarul prefera să aibă de-a face cu ai săi. Trecu de mai multe baraje arătându-și legitimația. Nu recunoscu nicio mutră a vreunui polițist. Cu siguranță, erau dintre cei veniți de la Grenoble.

Intră în clădirea administrativă și ajunse într-un hol uriaș, puternic luminat, unde o mulțime de indivizi palizi, cei mai mulți vârstnici, se plimbau de colo-colo. Probabil erau profesori, cercetători sau doctori. În rândul cadrelor Universității se dăduse alarma generală, se pare. Niémans trecu printre ei, ignorându-le privirile insistente.

Urcă la ultimul etaj și se îndreptă țintă spre biroul lui Vincent Luyse, rectorul Universității. Traversă anticamera, smulgând de pe pereți

portretele tinerilor sportivi medaliați. Deschise ușa fără să bată.

— Ce se…

Rectorul se calmă de îndată ce îl recunoscu pe comisar. Cu un semn scurt din cap le făcu semn asistenților aflați în încăpere să-i lase singuri și i se adresă lui Niémans:

— Sper că aveți vești proaspete. Suntem cu toții…

Polițistul așeză pe birou fotografiile înrămate, apoi scoase fișele din registru. Luyse se neliniști.

— Nu cred că…

— Așteptați.

Niémans sfârși de aranjat fotografiile și fișele astfel încât să poată fi văzute de rector. Se rezemă cu ambele mâini de birou și spuse:

— Comparați aceste fișe cu numele campionilor dumneavoastră: e vorba cumva de aceleași familii?

— Poftim?

Niémans aranjă paginile în fața interlocutorului său.

— Bărbații și femeile care figurează pe aceste fișe s-au căsătorit între ei. Presupun că aparțin faimoasei confrerii a Universității: cel mai probabil sunt profesori, cercetători, în orice caz intelectuali… Priviți numele și spuneți-mi, cât mai limpede cu putință, dacă este vorba despre părinții sau bunicii acestei generații de supradotați care adună acum toate medaliile sportive…

Luyse își puse ochelarii și plecă privirea.

— Într-adevăr, recunosc marea majoritate a acestor nume…

— Așadar, îmi puteți confirma că odraslele acestor cupluri dispun de aptitudini excepționale, deopotrivă intelectuale și fizice?

Trăsăturile lui Luyse se destinseră și un zâmbet îi lumină fața, oarecum involuntar, iar Niémans simți c-ar vrea să îl facă să își înghită veselia.

— Da… Bineînțeles! Această nouă generație e strălucită. Credeți-mă, acești copii își vor ține

promisiunile. De altfel, am avut deja, în generația anterioară, câteva profiluri de acest tip. Pentru Universitatea noastră, performanțele de acest gen sunt…

În acel moment, Niémans înțelese că nu dispreț simțea față de intelectuali, ci de-a dreptul ură. Îi detesta din adâncul ființei sale. Ura atitudinea lor distantă, tendința lor de a descrie, analiza și altera realitatea, oricare ar fi fost aceasta. Indivizii de genul ăsta intrau în viață de parcă ar fi mers la un spectacol și ieșeau mereu mai mult sau mai puțin dezamăgiți, mai mult sau mai puțin blazați. Și totuși, era conștient că nu meritau cele ce li se întâmplaseră. Nimeni nu merita așa ceva.

Luyse tocmai încheia:

— Această tânără generație va spori și mai mult prestigiul Universității și…

Niémans se apucă să adune fișele și îl întrerupse pe un ton sumbru:

— În cazul ăsta, aveți de ce să vă bucurați. Fiindcă aceste nume sunt pe cale să vă aducă un plus de notorietate.

Rectorul îl privi, șocat. Polițistul deschise gura pentru a continua, dar încremeni: expresia de pe chipul lui Luyse exprima de-a dreptul groază. Rectorul murmură:

— Dar… Ce vi s-a întâmplat? Sângerați?

Niémans plecă ochii și văzu că o baltă întunecată se formase pe suprafața biroului. Febra care-i asalta craniul era, de fapt, propriul sânge, prelins din rana care se redeschisese. Se clătină, văzându-și chipul reflectat în balta de sânge, netedă ca o oglindă. Se întrebă dacă nu cumva era pe cale de-a contempla ultima imagine în oglindă a celei mai recente victime din seria de crime.

Nu mai apucă să răspundă la întrebarea nerostită. O clipă mai târziu, zăcea, leșinat, căzut în genunchi, cu capul pe birou. Părea un medalion cu propria sa imagine în efigie, întipărit în pata cleioasă și întunecată a propriului sânge.

56.

Lumină. Un bâzâit. Căldură.

Pe moment, Pierre Niémans nu înțelese unde se afla. Apoi văzu un chip aureolat de o bonetă albă. Un halat alb. Neoane. Era la spital. Cât timp trecuse de când își pierduse cunoștința? Și de ce își simțea întreg corpul năpădit de o slăbiciune extremă, de parcă membrele i s-ar fi lichefiat? Vru să vorbească, dar efortul fu prea mare. Oboseala îl țintuia în patul acoperit cu un cearșaf plastifiat care foșnea enervant.

— Sângerează abundent. Va trebui făcută o hemostază a arterei temporale.

Se auzi o ușă deschizându-se, apoi un scârțâit de rotile. Prin fața ochilor săi se perindară mai multe lămpi cu lumina prea albă. Apoi, o explozie de lumină orbitoare, care-i contractă la maximum pupilele. O altă voce se făcu auzită:

— Începeți transfuzia.

Polițistul auzi clinchete și simți materiale reci care îi atingeau pielea. Întoarse capul și văzu o serie de tuburi legate de o pungă de sânge grea, suspendată, care pulsa parcă în ritmul unei respirații artificiale.

Oare avea să-și piardă cunoștința aici, în această atmosferă saturată cu antiseptice? Să se cufunde în lumina ambiantă tocmai acum, când cunoștea, în sfârșit, marele secret, mobilul seriei de crime? Trăsăturile feței i se contractară într-un rictus amar. Brusc auzi o voce:

— Injectați-i Diprivan, douăzeci de centimetri cubi.

Niémans înțelese și dădu să se ridice. Îl apucă de încheietură pe medic, care își pregătea deja bisturiul electric, și șuieră:

— Nu vreau anestezie!

Doctorul păru descumpănit de reacția lui.

— Fără anestezie? Dar… Ești ciopârțit, prietene! Trebuie să-ți cos rana.

Niémans găsi puterea să îngaime:

— Locală… Vreau anestezie locală.

Bărbatul expiră resemnat și se retrase pe scaunul cu rotile, făcându-i loc anestezistului:

— E-n regulă. Fă-i Xilocaină, doza maximă. Poți urca doza la patruzeci de centimetri cubi.

Niémans se destinse. Fu mutat în fața lămpilor multifațetate. Ceafa i se sprijinea pe un suport mai ridicat, astfel încât capul să-i fie cât mai aproape de lumini. Îi întoarseră fața, apoi câmpul vizual îi fu acoperit de o folie de protecție din hârtie.

Polițistul închise ochii. Pe măsură ce medicul și infirmierele își vedeau de treaba lor în jurul tâmplei sale, gândurile își pierdeau din claritate. Inima își domolise bătăile, durerea de cap nu-l mai tortura. Amorțeala părea gata să-l cotropească.

Secretul… secretul lui Caillois și Sertys, tați și fii… Chiar și gândul la aceștia deveni confuz, îndepărtat, straniu… Chipul lui Fanny îi înlocui orice alte gânduri… Corpul ei întunecat, musculos, curbele blânde ca niște pietre vulcanice lustruite de foc, de spuma valurilor și de vânt… Fanny… Viziunile care-i dansau sub tâmple erau asemenea unor murmure, foșnete de țesături diafane, răsuflări ale zânelor…

— Stop!

Ordinul răsunase în blocul operator. Totul încremeni.

O mână smulse folia de protecție și, în revărsarea de lumină, Niémans văzu un diavol cu cozi rastafariene ce agita o legitimație tricoloră pe la nasul medicului și al asistentelor.

Karim Abdouf.

Niémans aruncă o privire spre dreapta: tuburile continuau să-i pompeze în vene elixirul vieții.

Medicul își ridică foarfecă.

— Nu vă mai atingeți de el! îl avertiză Karim.

Doctorul înțepeni iar, cu mâna ridicată. Abdouf se apropie și cercetă rana, care era acum plină de cusături. Medicul ridică din umeri.

— Ar trebui, totuși, să tai capetele firelor…

Karim arunca în jur priviri neîncrezătoare.

— Cum se simte?

— E rezistent. A pierdut o grămadă de sânge, dar am efectuat o transfuzie consistentă. Rana a fost suturată. Dar operațiunea nu e încă pe deplin încheiată și…

— Ce i-ați dat?

— Ce i-am dat?

— Somnifere?

— Doar o anestezie locală și…

— Aduceți amfetamine. Sau orice alt excitant. Am nevoie de el treaz.

Karim își ținea privirea ațintită asupra lui Niémans, dar se adresa doctorului. Adăugă:

— E o chestiune de viață și de moarte.

Medicul se ridică și căută în dulăpiorul cu sertare înguste, apoi reveni ținând în mână mai multe pastile într-o folie de plastic. Karim zâmbi către Niémans.

— Poftim, spuse doctorul. Cu astea ar trebui să fie vioi vreme de încă o jumătate de oră, dar apoi…

— Valea, acum!

Tânărul polițist arab urlă, adresându-se întregului personal medical prezent:

— Plecați cu toții! Am de vorbit cu comisarul!

Doctorul și infirmierele se făcură nevăzuți.

Niémans simți cum acele tuburilor de transfuzie îi erau extrase din braț, auzi foșnetul hârtiei șifonate. Apoi Karim îi întinse pufoaica sa, plină de sânge. În cealaltă mână ținea pilulele colorate.

— Amfetaminele dumneavoastră, domnule comisar, rânji el. O singură doză nu dă dependență.

Dar lui Niémans nu-i ardea de râs. Îl apucă pe Karim de marginea hainei de piele și îngăimă,

privindu-l în ochi cu toată intensitatea chipului său livid:

— Karim… Le-am descifrat complotul…

— Complotul?

— Complotul celor doi Sertys, al celor doi Caillois și al lui Chernecé. Complotul râurilor de purpură.

— Despre ce e vorba?

— Ei… schimbau nou-născuții.

XII

57.

Ora șase dimineața. Peisajul înconjurător era negru. O beznă ireală, în mișcare. Ploaia începuse din nou să cadă, parcă mai deasă ca înainte, de parcă și-ar fi dorit să mai spele încă o dată muntele, înaintea ivirii zorilor. Coloane translucide de apă spărgeau monotonia întunericului, ca niște uriașe lumânări de sticlă mată.

Sub coroana unui conifer enorm, Karim Abdouf și Pierre Niémans stăteau față în față, cel dintâi rezemat de automobilul Audi, iar celălalt de trunchiul copacului. Polițistul arab nu-l scăpa din ochi pe comisar care, sub efectul amfetaminelor, își recăpăta încet-încet forțele. Tocmai îi explicase atacul ucigaș al mașinii de teren. Abdouf insista acum să-i dea toate detaliile privind conspirația.

Ignorând ploaia deasă, Niémans își începu istorisirea.

— Aseară, după ce ne-am despărțit, am fost la Institutul pentru Nevăzători.

— Da, pe urmele lui Eric Joisneau. Ce ai găsit acolo?

— Champelaz, directorul institutului, mi-a explicat că acolo sunt îngrijiți o mulțime de copii cu afecțiuni ereditare. Majoritatea provin din aceleași familii, cele care alcătuiesc elita universității. Champelaz își explica acest fenomen în felul următor: această comunitate intelectuală, din cauza izolării și în urma mariajelor într-un cerc restrâns, a suferit o sărăcire a capitalului genetic. Copiii care se nasc azi au toate șansele să devină străluciți din punct de vedere intelectual, dar corpul le e fragil, tarat. De-a lungul generațiilor, sângele elitei Universității a sărăcit.

— Și care ar fi legătura cu ancheta noastră?

— În principiu, niciuna. Joisneau a mers acolo datorită afecțiunilor oculare care se tratează la institut, pentru a descoperi o eventuală legătură cu mutilarea ochilor de către criminal. Dar nu era vorba despre asta. Nicidecum. Pe parcursul vizitei mele, Champelaz mi-a spus că, în mod paradoxal, în ultimii aproximativ douăzeci de ani, comunitatea alterată genetic de la Universitate a produs o serie de tineri foarte viguroși. Copii inteligenți, care sunt însă la fel de capabili și pe terenul de sport, câștigând toate competițiile posibile. Dar acest detaliu nu se potrivea deloc cu ansamblul expus mai devreme. Cum e oare cu putință ca aceeași comunitate relativ închisă să producă, deopotrivă, copii tarați și supraoameni străluciți? Champelaz a cercetat originile copiilor supradotați. Le-a consultat dosarele medicale de la maternitate. Le-a urmărit originile, cu ajutorul arhivelor. A consultat chiar și fișele de naștere ale părinților și bunicilor, în căutarea unor indicii, a unor particularități genetice. Dar n-a găsit nimic.

— Și atunci?

— Toată povestea a cunoscut o întorsătură majoră vara trecută. În iulie, studierea arhivei spitalului a condus la descoperirea unor documente uitate în subteranele vechii biblioteci universitare. Despre ce era vorba? Erau niște fișe de naștere care îi priveau tocmai pe părinții și bunicii tinerilor supradotați.

— Și ce însemna asta?

— Asta însemna că fișele existau în dublu exemplar. Sau, ipoteză mai verosimilă, documentele consultate de Champelaz, cele din dosarele medicale, erau false, iar cele adevărate erau cele abia descoperite, ascunse în arhiva personală a bibliotecarului-șef al Universității: Étienne Caillois, tatăl lui Rémy.

— La naiba…

— Exact. Logica i-ar fi cerut lui Champelaz să compare fișele proaspăt găsite cu cele din dosare.

Dar el n-a făcut-o. Poate din delăsare, poate din lipsă de timp. Sau poate din teama că avea să descopere un adevăr nociv pentru populația din Guernon. Ei bine, am făcut eu comparația.

— Și ce ai descoperit?

— Fișele aflate în dosarele medicale erau false. Étienne Caillois a imitat scrisul infirmierelor și a modificat de fiecare dată un anumit detaliu față de original.

— Ce fel de detaliu?

— Mereu același: greutatea la naștere. O făcea pentru ca respectiva cifră să corespundă cu paginile următoare din dosar, unde infirmierele consemnau rezultatele altor cântăriri, din zilele următoare.

— Nu înțeleg.

Niémans se aplecă spre el și rosti, cu voce scăzută:

— Ascultă-mă cu atenție, Karim! Étienne Caillois falsifica fișele originale pentru a ascunde un fapt inexplicabil: în aceste documente, greutatea copiilor la naștere nu corespundea niciodată cu cea constatată la cântărirea de a doua zi. Nou-născuții pierdeau sau câștigau sute de grame peste noapte. Am mers la maternitate și am discutat cu un obstetrician. Am aflat astfel că e imposibil ca un copil să evolueze sau să involueze cu o asemenea repeziciune. Atunci am înțeles un fapt evident: nu greutatea se schimba peste noapte, ci copilul! Acesta era adevărul șocant pe care Caillois-tatăl încerca să îl ascundă. El, sau cel mai probabil complicele său, Sertys-tatăl, infirmier de noapte la Spitalul Universitar din Guernon, schimba copiii în sala maternității.

— Dar… cu ce scop?

Niémans încercă un zâmbet, dar rezultatul fu mai aproape de o strâmbătură. Aversa purtată de vânt, asemenea unui bici cu multe cozi, îi șfichiuia fața. Vocea îi trăda intensitatea convingerii.

— Scopul era revigorarea unei comunități epuizate genetic, urmând să insufle în rândul comunității intelectuale sânge nou, puternic, viguros. Tehnica lui Caillois și Sertys era simplă: înlocuiau anumiți copii proveniți din familiile universitarilor cu alții, proveniți din familiile muntenilor, alegându-i după calitățile fizice ale părinților. În felul acesta, comunitatea intelectuală din Guernon se îmbogățea cu trupuri sănătoase și viguroase. Sângele nou se intersecta cu sângele vechi în singurul loc în care inaccesibilii universitari se întâlneau nemijlocit cu țăranii de rând: maternitatea. O maternitate în care se nășteau toți copiii din regiune și care permitea, astfel, efectuarea schimbărilor.

Acesta era, așadar, sensul cuvintelor misterioase din caietul lui Sertys: „Noi stăpânim râurile de purpură”. Sintagma aceasta nu se referea la vreo carte sau la vreo rețea hidrografică, ci la sângele locuitorilor din Guernon. Venele copiilor din vale. Caillois și Sertys, tații și apoi fiii, au stăpânit sângele orașului lor. Practicau manipularea genetică cea mai simplă cu putință, schimbând bebelușii.

Am înțeles apoi că Sertys și Caillois aveau un obiectiv mai precis. Nu voiau doar să regenereze sângele prețios al profesorilor, ci își propuseseră să creeze niște ființe perfecte, niște supraoameni. Niște ființe la fel de frumoase și de armonioase precum atleții de la Jocurile Olimpice de la Berlin, ale căror fotografii le-am văzut acasă la familia Caillois. Ființe la fel de inteligente, totodată, precum cei mai faimoși cercetători de la Universitatea din Guernon.

Am înțeles că demenții ăștia își propuseseră să unească creierele de la Universitate cu trupurile oamenilor muntelui, aducând laolaltă capacitățile intelectuale ale profesorilor și aptitudinile fizice ale localnicilor, fie ei cristalieri sau crescători de animale. Mi-am spus că, dacă aveam dreptate,

atunci Caillois și Sertys își puseseră la punct sistemul până la capăt, astfel încât manipulau nu doar nașterile, ci și căsătoriile între copiii aleși.

Karim recepționa pe rând informațiile de la Niémans, iar acestea păreau să-și găsească ecoul în adâncul tăcerii sale. Monologul înflăcărat al lui Niémans continuă:

— Cum puteau fi organizate, însă, aceste întâlniri și cum puteau să manipuleze aceste căsătorii? M-am gândit la meseriile lui Sertys și Caillois, la puterea infimă pe care profesiile lor le-o confereau. Știam că reușiseră să-și pună în aplicare marele proiect cu ajutorul rolului lor relativ obscur în societate. Amintește-ți de cealaltă parte a frazelor din caietul lui Sertys: „Noi suntem stăpânii. Noi suntem sclavii. Noi suntem pretutindeni, noi nu suntem nicăieri”. Această formulare lăsa să se înțeleagă că, în ciuda statutului lor neglijabil, sau poate chiar datorită lui, indivizii aceștia reușiseră să stăpânească destinul unei întregi regiuni. Erau slugi și, în egală măsură, stăpâni.

Cei doi Sertys nu erau decât niște infirmieri oarecare, dar transformau pe de-a-ntregul existența copiilor din regiune, schimbând nou-născuții imediat după naștere. Iar cei doi Caillois, tot datorită slujbei lor, erau responsabili să ducă la îndeplinire continuarea planului: căsătoriile. Dar cum? Cum reușeau să pună la cale aceste mariaje?

Mi-am amintit de registrele personale ale lui Caillois, de la bibliotecă. Am verificat în acestea lista cărților consultate. Am studiat numele studenților care au parcurs respectivele cărți. Un singur lucru nu am cercetat: locurile din sala de lectură ocupate de acești studenți. Am dat fuga la bibliotecă și am comparat listele acestor locuri cu fișele de naștere falsificate. Deși acestea erau vechi de treizeci, patruzeci sau chiar cincizeci de ani, totul se potrivea, până și numele subiecților. Copiilor schimbați, care au crescut și au devenit

studenți, le era întotdeauna repartizat același compartiment în sala de lectură, având vizavi o persoană de sex opus, provenită din familiile cele mai strălucite din campus. Apoi am verificat la primărie. Metoda n-a funcționat chiar de fiecare dată, dar majoritatea cuplurilor care se cunoscuseră la bibliotecă sfârșiseră prin a se căsători.

Așadar, intuiția mea fusese corectă. După schimbarea copiilor, „stăpânii” organizau cu mare atenție întâlnirile. Plasau în fața copiilor schimbați, cei provenind din familiile de munteni, odraslele cu minți remarcabile provenite din familiile de profesori. Astfel se crea acea legătură de ordin superior între „copiii-trup” și „copiii-minte”. Iar procesul a funcționat, Karim: campionii Universității nu sunt alții decât descendenții acestor cupluri programate.

Abdouf nu se grăbi să comenteze. Avea senzația că gândurile i se cristalizau, se limpezeau și deveneau tăioase, ca acele de molid ce se amestecau cu stropii de ploaie.

Niémans continuă:

— Am pus cap la cap toate aceste elemente și, din aproape în aproape, am reconstituit imaginea de ansamblu. Am înțeles că, în această investigație am înaintat, practic, pe urmele criminalului, a cărui atenție a fost probabil atrasă de povestea cu fișele de naștere regăsite după atâția ani, poveste care-a apărut prin ziarele regionale. La fel ca mine, a comparat și el cele două categorii de documente. Fără îndoială, avea deja propriile îndoieli referitoare la „campionii” din Guernon. Aproape sigur este el însuși unul dintre aceștia. Una dintre creaturile născute în urma manipulărilor acelor nebuni.

A înțeles atunci principiul conspirației. L-a urmărit pe fiul celui ce furase fișele, pe Rémy Caillois, și a descoperit legăturile secrete care existau între acesta, Sertys și Chernecé… După

părerea mea, cel din urmă nu e decât un recrut apărut mai târziu, un medic cam dus cu pluta care, îngrijind copiii cu probleme de vedere, a descoperit adevărul și, în loc să-i denunțe, s-a hotărât să se alăture celor doi manipulatori. Pe scurt, ucigașul nostru i-a reperat și s-a hotărât să îi elimine. Și-a torturat prima victimă, pe Rémy Caillois, și a aflat de la acesta întreaga poveste. Apoi s-a mulțumit să-i mutileze și să-i ucidă pe ceilalți doi.

Karim își îndreptă spinarea. Simțea un tremur nervos în tot corpul.

— Și i-a ucis doar fiindcă au schimbat copiii și au pus la cale schema cu căsătoriile?

— Mai e un fapt pe care nu-l știi. Mortalitatea în rândul copiilor muntenilor e foarte ridicată în ultimii cincizeci de ani. E un fenomen inexplicabil, câtă vreme familiile din care provin aceștia sunt pe deplin sănătoase. Acum avem explicația acestei mortalități. Sertys și ai lui nu se mulțumeau să schimbe copiii, ci sufocau bebelușii care urmau să revină cuplurilor de localnici – în realitate, copilași mai slabi, proveniți din familiile de intelectuali al căror potențial genetic era secătuit. În acest fel, se asigurau că toate acele cupluri de la munte aveau să dea naștere altor copii, procurându-le astfel sânge proaspăt, numai bun de injectat în venele sterpe ale intelectualilor din vale. Oamenii ăștia erau niște fanatici, Karim. Bolnavi, ucigași din tată-n fiu, gata de orice pentru a-și împlini visul de a obține o rasă superioară.

Karim răsuflă adânc și rosti, răgușit:

— Dacă cele trei crime au fost o răzbunare, de ce a mai fost nevoie de mutilările atât de precise?

— Mutilările au o valoare simbolică. Scopul lor e să nimicească identitatea biologică a victimelor, să distrugă orice urmă a originii lor profunde. În același fel, cadavrele au fost aranjate astfel încât să fie descoperită mai întâi imaginea lor în oglindă, iar nu cadavrele înseși. O altă modalitate prin care

victimele erau dematerializate. Caillois, Sertys și Chernecé erau hoți de identitate. A fost un fel de aplicare a legii talionului.

Abdouf se ridică și se apropie de Niémans. Vântul și ploaia alcătuiau un soi de negură alburie în jurul capetelor lor: craniul osos și aproape ras al lui Niémans și coama bogată, udă acum, a lui Abdouf.

— Niémans, ești un polițist de geniu.

— Nu, Karim. Poate că am reușit să aflu care-a fost mobilul criminalului, dar tot nu știu cine e.

Tânărul arab râse scurt, un râs de gheață.

— Eu știu cine e.

— Poftim?

— Totul se leagă acum. Amintește-ți de ancheta mea: diavolii care voiau să distrugă orice urmă a chipului lui Judith, fiindcă fata constituia, prin ea însăși, o dovadă, un corp delict. Diavolii nu erau alții decât Caillois și Sertys, tații victimelor, iar acum știu de ce țineau morțiș să șteargă urma chipului fetei. Ei bine, fața ei ar fi putut să scoată la iveală conspirația, dezvăluind natura râurilor de purpură și principiul conform căruia schimbau nou-născuții.

Fu rândul lui Niémans să se arate surprins.

— De ce?

— Fiindcă Judith Hérault a avut o soră geamănă, pe care „diavolii” au schimbat-o.

58.

De data aceasta, venise rândul lui Karim să povestească. Ploaia începuse să se potolească, alungată parcă de venirea zorilor. Pe fondul cerului ce începea să se lumineze, cozile groase ale lui Karim păreau tentaculele unei caracatițe. Pe un ton grav, cu o voce reținută, începu:

— Spuneai că acești conspiratori îi alegeau pe copiii care urmau să fie schimbați, studiind profilul părinților. Fără îndoială, căutau părinți mai puternici, mai agili, din rândul muntenilor. Căutau fiarele crestelor, leoparzii zăpezilor. Așadar, nu se putea să nu-i fi reperat pe Fabienne și Sylvain Hérault, tânărul cuplu care trăia la Taverlay, pe versantul masivului Pelvoux, la o mie opt sute de metri altitudine.

— Ea avea un metru optzeci și cinci înălțime; o femeie colosală, magnifică. O învățătoare dedicată meseriei sale. O pianistă talentată. Tăcută și grațioasă, puternică și înclinată spre poezie. Fabienne era deja, ea însăși, o adevărată creatură ambivalentă, de felul celor pe care voiau ei să le creeze.

Despre soțul ei, Sylvain, nu știu mare lucru. Trăia în creierii munților și se ocupa cu extracția cristalelor rare. Și el era un adevărat uriaș. Nu ezita să escaladeze culmile cele mai inaccesibile, în condițiile cele mai aspre.

Comisare, de-ar fi fost să fure un singur copil din această regiune, conspiratorii n-ar fi putut alege decât progenitura acestui cuplu cu adevărat spectaculos, care avea gravate în gene tainele cele mai ascunse ale marilor înălțimi.

Știu sigur că așteptau cu nerăbdare nașterea copilului, ca niște adevărați vampiri genetici. În sfârșit, a sosit și noaptea fatidică de 22 mai 1972. Familia Hérault a sosit exact la timp la Spitalul Universitar Regional din Guernon, frumoasa doamnă era gata să nască dintr-o clipă într-alta. Nu avea să fie o naștere la termen, căci trecuseră doar șapte luni de la concepție. Avea să fie o naștere prematură, dar moașele au dat familiei asigurări că acesta nu era un obstacol de netrecut.

Și totuși, evenimentele nu se petrec potrivit previziunilor. Copilul e într-o poziție delicată. Un obstetrician intervine, iar piuitul aparatelor de supraveghere devine amețitor. E ora două

dimineața, pe 23 mai. În curând, moașa și medicul cad de acord: Fabienne Hérault este pe cale să nască nu un prunc, ci doi. Gemene monozigote, strânse în uter ca doi sâmburi în găoacea fructului.

Fabienne e anesteziată. Medicul efectuează o operație de cezariană și reușește să extragă bebelușii. Sunt două fetițe minuscule, identice până în cel mai mic detaliu. Au dificultăți la respirație, astfel încât sunt date în grija unui infirmier, care trebuie să le ducă de urgență la incubator. Am în fața ochilor acele mănuși de cauciuc care le-au primit pe cele două fetițe, de parcă aș fi fost acolo. La dracu', Niémans, mâinile acelea erau ale lui René Sertys, tatăl lui Philippe.

Acesta e cu totul debusolat. Misiunea sa, în acea noapte, era să schimbe odrasla familiei Hérault, dar nu avea de unde să știe că aveau să fie doi copii. Ce putea să facă? Ticălosul e cotropit de sudori reci în timp ce le spală pe cele două fetițe premature. Chiar și așa, minuscule, sunt adevărate capodopere, esența însăși a sângelui nou de care are atâta nevoie populația îmbătrânită din Guernon. În cele din urmă, Sertys așază fetițele în incubator și se decide: va schimba doar un copil în acea noapte. Nimeni n-a avut ocazia să le vadă limpede fețele. Nimeni n-a apucat, în nebunia care domnea în blocul operator, să observe dacă fetele se asemănau sau nu. Astfel încât Sertys își încearcă norocul. Scoate din incubator una dintre fetițe și o înlocuiește cu o altă copilă, provenită dintr-o familie de profesori, care are dimensiunile și greutatea comparabile, iar grupa sanguină identică cu fiicele familiei Hérault.

În acest moment, are o certitudine care îi dă dureri de stomac: va trebui să ucidă copila schimbată. E absolut necesar, fiindcă nu poate lăsa în viață o falsă geamănă, care nu va avea absolut nimic în comun cu sora ei. Sufocă așadar fetița, apoi începe să strige după ajutor. În fața infirmierelor și a pediatrului, își joacă rolul până la

capăt: panică, remușcări… Nu înțelege ce s-a putut petrece, chiar nu știe ce s-a întâmplat și cum. Nici obstetricianul și nici pediatrul nu sunt capabili să emită un diagnostic foarte clar. Pare a fi unul dintre acele cazuri de moarte subită a nou-născutului, care sunt atât de frecvente în ultimii cincizeci de ani în familiile muntenilor. Personalul medical se consolează cu gândul că măcar unul dintre copii a supraviețuit. Sertys jubilează în sinea sa: cealaltă copilă Hérault își va putea lua locul între cetățenii din Guernon, în sânul familiei sale adoptive.

Îmi imaginez toate acestea doar prin prisma descoperirilor tale, Niémans. Căci femeia cu care am stat de vorbă în noaptea aceasta, Fabienne Hérault, nu știe nimic, nici măcar în ziua de azi, despre complotul acestor descreierați. În noaptea aceea, ea n-a văzut și n-a auzit nimic, căci era sub anestezie.

Când s-a trezit, a doua zi dimineață, i s-a explicat că născuse două fete, dar numai una dintre ele a supraviețuit. Poți oare să plângi după o ființă a cărei existență nici măcar nu ai bănuit-o? Fabienne acceptă vestea cu resemnare. Ea și soțul ei sunt cu totul debusolați. O săptămână mai târziu, femeii i se permite să părăsească spitalul împreună cu fiica sa, care dă dovadă de o extraordinară dorință de a trăi.

De undeva din spital, René Sertys privește cuplul care se îndepărtează. Își țin în brațe copila, dublura unei alte copile, cea schimbată cu câteva zile mai devreme. Sertys este convins că acest cuplu de sălbatici, care locuiește la cincizeci de kilometri distanță, nu va mai avea niciodată motive să se întoarcă la Guernon. Lăsând acest al doilea copil în viață, Sertys și-a asumat un risc, dar e un risc infim. Se gândește că asemănarea dintre cele două copile nu are cum să le trădeze vreodată conspirația.

Se înșală.

Opt ani mai târziu, școala din Taverlay la care predă Fabienne se închide, iar femeia este mutată chiar la Guernon: e singura intervenție a hazardului în întreaga poveste. Este repartizată la prestigioasa școală Lamartine, stabilimentul școlar rezervat copiilor profesorilor de la Universitate.

Astfel, Fabienne descoperă o realitate halucinantă, imposibilă. În clasa în care este înscrisă Judith, există o altă Judith. O fetiță care e replica exactă a fiicei sale. După trecerea momentului inițial de stupoare, timp în care fotograful școlii apucă să realizeze o fotografie de grup cu clasa, în care se văd ambele fetițe, Fabienne analizează situația. Nu există decât o singură explicație. Acest copil identic, această dublură, e nimeni alta decât sora geamănă a lui Judith, care a supraviețuit nașterii și care, din motive necunoscute, a fost schimbată cu un alt nou-născut.

Învățătoarea merge la maternitate și își explică situația. E primită cu răceală și suspiciune. Fabienne e o femeie puternică, nu e deloc genul care s-ar lăsa intimidată. Îi insultă pe medici, îi numește hoți de copii și promite că se va întoarce. Fără îndoială, René Sertys a asistat la această scenă și a sesizat pericolul. Dar Fabienne e deja departe. A hotărât să facă o vizită familiei de profesori, așa-zișii părinți ai celei de-a doua fiice, uzurpatorii. Pornește pe bicicletă, împreună cu Judith, în direcția campusului.

Pe neașteptate, teroarea se dezlănțuie. Pe înserat, o mașină încearcă să le strivească. Fabienne și fiica ei se rostogolesc în șanț, pe marginea prăpastiei. Ascunsă într-o râpă, cu fiica sa în brațe, învățătoarea îi vede pe ucigași. Din mașina care a încercat să le lovească se dau jos doi bărbați înarmați. Tremurând în ascunziș, Fabienne nu înțelege ce s-a întâmplat. Cui slujește această dezlănțuire de violență?

Asasinii pleacă, în cele din urmă. Își închipuie, fără îndoială, că femeia și fiica sa au pierit, căzând în prăpastie. Chiar în aceeași noapte, Fabienne se întoarce la Taverlay, unde soțul ei încă mai locuiește în timpul săptămânii. Îi povestește acestuia tot și ajunge la concluzia că trebuie să depună o plângere la Jandarmerie. Sylvain se opune. Vrea să încheie el însuși socotelile cu ticăloșii care au încercat să-i ucidă soția și fiica.

Pune mina pe o pușcă, urcă pe bicicletă și coboară în vale. Aici, îi găsește pe ucigași mai repede decât se așteptase. Aceștia bântuie încă drumurile din împrejurimile Guernonului. Întâlnirea îi e fatală cristalierului. Pe o șosea departamentală, Sylvain Hérault e lovit cu mașina chiar de către cei pe care-i căuta, care apoi trec cu mașina peste corpul lui de mai multe ori, după care fug de la locul crimei. Între timp, Fabienne s-a refugiat la biserica din Taverlay. Toată noaptea îl așteaptă pe Sylvain. În zori, află că soțul ei a fost ucis de un șofer care a fugit de la locul accidentului. Învățătoarea înțelege atunci că schimbarea copiilor a fost intenționată și că aceia care i-au ucis soțul o vor elimina și pe ea, dacă nu va dispărea imediat.

Pentru ea și fiica ei, începe fuga.

Știi ce a urmat. Femeia și fiica ei au fugit la Sarzac, la mai bine de trei sute de kilometri de Guernon. Apoi s-au văzut din nou nevoite să fugă, atunci când Étienne Caillois și René Sertys le-au dat de urmă. Femeia a încercat să facă dispărute toate fotografiile în care apărea fiica sa. Era convinsă că a fost blestemată. În sfârșit, are loc accidentul de mașină în care își pierde viața Judith.

De-atunci, femeia s-a refugiat în rugăciune. A construit de-a lungul timpului mai multe ipoteze. Cea în care crede cel mai mult e că părinții adoptivi ai celei de-a doua fete, personalități influente și diabolice de la Universitate, sunt cei care au țesut toată această conspirație pentru a o

înlocui pe fiica lor și că aceștia erau gata să o elimine, cu tot cu Judith, pentru a nu le da peste cap viața. Femeia n-a înțeles niciodată amploarea și natura manipulării, adevărata motivație a conspiratorilor care au căutat-o în întreaga Franță, temându-se că ar putea să facă publică mașinațiunea diabolică în care chipul fiicei sale ar fi constituit un adevărat corp delict.

În acest punct, Niémans, anchetele noastre, până acum paralele, se unesc. Ipoteza ta o confirmă pe a mea. Da: ucigașul a avut ocazia, în vara aceasta, să parcurgă fișele subtilizate. Da: l-a urmărit pe Caillois, apoi pe Sertys și Chernecé. Da: a descoperit întreaga manipulare și a decis să se răzbune în cel mai sângeros mod posibil. Iar ucigașul nu e altcineva decât sora geamănă a lui Judith.

O soră geamănă monozigotă care a acționat așa cum ar fi acționat însăși Judith, fiindcă de-acum cunoaște adevărul despre propria origine. Iată de ce utilizează, pentru a-și sugruma victimele, o coardă de pian: vrea să aducă astfel un omagiu talentului mamei sale adevărate. Iată de ce îi sacrifică pe conspiratori în vârf de munte, în locurile de unde-și aduna tatăl său cristalele. Iată de ce amprentele sale au putut fi confundate cu ale lui Judith însăși… O căutăm pe sora ei, Niémans.

— Dar cine e? izbucni Niémans. Sub ce nume a crescut?

— Nu știu. Mama sa a refuzat să-mi spună numele. Dar am aici chipul ei.

— Chipul ei?

— O fotografie cu Judith, de la vârsta de unsprezece ani. Așadar, putem spune că avem chipul ucigașei, având în vedere că e vorba de gemene identice. Cred că, având acest portret…

Niémans începuse să tremure.

— Arată-mi-o. Repede.

Karim scoase fotografia și i-o întinse.

— Ea este ucigașa, comisare. Ea își răzbună sora dispărută. Ea își răzbună tatăl asasinat. Ea îi răzbună pe toți acei copii sufocați, familiile manipulate și toate aceste generații falsificate începând din… Niémans, ești în regulă?

Fotografia tremura între degetele polițistului, care, privind chipul copilei, strângea din dinți. Brusc, Karim înțelese și se aplecă spre el, punându-i mâna pe umăr.

— Dumnezeule, o cunoști? Asta e, nu-i așa? O cunoști.

Niémans lăsă să-i scape din mână fotografia, care căzu în noroiul de la picioarele lor. Avea senzația că s-a rătăcit într-un ținut al nebuniei. Rosti, cu o voce spartă:

— Vie… Trebuie să o capturăm vie.

59.

Cei doi polițiști alergau prin ploaie. Nu mai vorbeau; abia dacă mai respirau. Trecură de mai multe baraje ale poliției; santinelele din schimbul de dimineață le aruncau priviri suspicioase, dar nu încercară să îi oprească. Niciunul dintre ei nu sugeră că poate ar fi fost mai bine să ia cu ei întăriri. Niémans fusese scos din cursă, iar Karim nu era pe teritoriul său. Și totuși, amândoi știau că această anchetă era a lor, numai a lor.

Ajunseră în campus. Parcurseră aleile asfaltate, traversară peluzele cu iarbă udă, apoi se opriră și urcară la ultimul etaj al clădirii principale. Nu se opriră decât în fața ușii. Bătură, așezați de-o parte și de alta a ușii. Niciun răspuns. Sparseră încuietorile și intrară în apartament.

Niémans avea în mână pușca Remington, încărcată; trecuse să o ia de la secție. Karim avea în mâna dreaptă revolverul Glock, în timp ce cu stânga ținea lanterna. Fasciculul de lumină se

intersecta cu linia de tragere a pistolului. Fascicule convergente, de moarte și lumină.

Nimeni.

Cercetau în grabă apartamentul, când pagerul lui Niémans emise semnalul de apel. Trebuia să îl sune de urgență pe Marc Costes. Comisarul telefonă imediat. Mâinile îi tremurau încă și simțea o durere cumplită de stomac. Vocea tânărului legist se făcu auzită:

— Niémans, sunt împreună cu Barnes. Voiam doar să te anunț că am găsit-o pe Sophie Caillois.

— E în viață?

— Da, e cât se poate de vie. Fugea, era într-un tren care urma să o ducă în Elveția.

— A făcut vreo declarație?

— Ne-a spus doar că știe că ea va fi următoarea victimă. Și, de asemenea, că știe cine e ucigașul.

— V-a spus și un nume?

— Nu vrea să spună mai mult. Spune că va vorbi numai cu tine.

— Păstrați-o sub supraveghere strictă. N-o lăsați să discute cu nimeni. Nu lăsați pe nimeni să se apropie de ea. Voi ajunge la secție într-o oră.

— Într-o oră? Urmăriți vreo pistă?

— Salutare.

— Așteptați! Abdouf e acolo, cumva?

Niémans îi aruncă telefonul lui Karim și-și reluă percheziția sumară. Karim se opri, pentru a-l asculta pe legist:

— Am aflat cărei note îi corespunde coarda de pian, anunță acesta.

— Si bemol?

— De unde știi?

Karim nu-i răspunse și închise. Îl privi pe Niémans, care-l privea țintă din spatele ochelarilor ale căror lentile erau împestrițate de stropi de ploaie.

— Nu vom găsi nimic aici, spuse el, îndreptându-se spre ușă. Mergem la sala de sport. Acolo e vizuina ei.

Ușa de intrare în sala de sport, o clădire izolată la una dintre extremitățile campusului, nu le rezistă nici măcar o secundă. Cei doi intrară, despărțindu-se pentru a înainta în arc de cerc. Karim avea în continuare în mâini Glock-ul și lanterna. Niémans activase, la rândul său, lampa fixată pe șasiul armei, în linie cu țeava.

Nimeni, nici aici.

Săriră peste saltele, trecură pe lângă barele paralele, cercetară din priviri întunericul de deasupra, spre tavan, de unde atârnau inelele și frânghiile cu noduri. Tăcerea îi învăluia, ca o carapace impenetrabilă. Mirosea a sudoare râncedă și-a cauciuc vechi. Penumbra încăperii vaste era plină de forme rectilinii: module din lemn, articulații de metal. Niémans se împiedică de o trambulină, iar Karim se întoarse pe dată în direcția zgomotului, gata să apese pe trăgaci. Tensiunea devenise palpabilă. Schimbară o privire. Fiecare simțea neliniștea celuilalt. O atingere ar fi stârnit scântei. Niémans șopti:

— E aici. Sunt sigur că e aici.

Karim își roti ochii prin încăpere, apoi și-i aținti spre tubulatura sistemului de încălzire. Porni de-a lungul țevii, ascultând șuierul domol al centralei termice. Sări peste o grămadă de haltere și ocoli un morman de mingi din piele, ajungând în dreptul unei mulțimi de bare unsuroase, rezemate de niște saltele ridicate și sprijinite la rândul lor de zid. Fără să se mai ostenească să fie discret, răsturnă tijele și trase deoparte saltelele. Această „barieră" ascundea intrarea în încăperea de serviciu, de unde se auzea șuierul centralei termice.

Trase un singur glonte în broasca ușii. Ușa sări din balamale, declanșând o ploaie de așchii de lemn și filamente metalice. Polițistul trecu dincolo, spărgând tăblia cu lovituri de picior.

Era întuneric beznă. Aruncă o privire înăuntru și ieși imediat, livid. Cei doi pătrunseră de astă dată împreună, cu armele pregătite.

Mirosul metalic le umplu pe dată nările.

Sânge.

Sânge pe pereți, pe țevile de fontă, pe discurile de bronz așezate pe podea. Sânge pe pardoseala unde fusese împrăștiată pudră de talc, care alcătuia acum băltoace granulate, maronii. Sânge pe pereții bombați ai cazanului centralei termice.

Nici măcar nu-i încercă o senzație de vomă. Mintea părea să li se fi desprins de trup, de parcă i-ar fi privit de sus, pradă unei senzații de groază dătătoare de halucinații. Se apropiară, cercetând fiecare detaliu la lumina lanternei. Înfășurate în jurul țevilor ce porneau din centrală, mai multe corzi de pian luceau stins. Pe jos era plin de bidoane de benzină, astupate cu cârpe însângerate. Barele halterelor erau murdare de urme de țesut sângeriu și cruste brune. În bălțile coagulate de hemoglobină zăceau cuttere cu lama uzată.

Pe măsură ce înaintau în mica încăpere, fasciculele de lumină începură să tremure, trădând groaza care le pătrundea ființa. Niémans reperă o serie de obiecte colorate sub o bancă. Îngenunche, pentru a vedea despre ce era vorba. Erau mai multe lăzi frigorifice. Trase una către sine și o deschise. Fără să pronunțe vreun cuvânt, lumină fundul lăzii, pentru a-i arăta lui Karim.

Ochi.

Gelatinoși, alburii, sclipind de parcă ar fi fost acoperiți de rouă cristalizată, cuibăriți într-un culcuș de gheață.

Niémans trase către sine a doua ladă frigorifică; aceasta conținea mâini; erau crispate, cu reflexe vineții. Unghiile erau murdare de sânge, iar încheieturile marcate de tăieturi succesive. Comisarul se retrase, scârbit, iar Karim își trase capul între umeri și gemu.

Știau amândoi că nu se aflau într-o încăpere oarecare. Tocmai intraseră în însăși mintea ucigașei. În vizuina ei, unde găsise cu cale să-i sacrifice pe ucigașii de prunci.

Vocea lui Karim, mai ascuțită decât de obicei, se făcu auzită:

— A plecat. De-acum e departe de Guernon.

— Nu, îi replică Niémans, ridicându-se. O vrea și pe Sophie Caillois. Ea e ultima pe listă și tocmai a ajuns la sediul central al poliției. Sunt convins că ea va afla acest lucru – dacă nu cumva l-a și aflat deja – și va încerca să ajungă la ea.

— Dar cum? Cu toate barajele rutiere, nu va putea face nici măcar un pas într-acolo fără să fie reperată și…

Karim se opri brusc. Cei doi se priviră. Chipurile le erau iluminate sinistru, de jos în sus, de lanternă și de lampa de pe pușca lui Niémans. Buzele lor rostiră, la unison:

— Râul.

•

Totul se petrecu, în cele din urmă, la marginea campusului, chiar în locul unde fusese găsit cadavrul lui Caillois, în locul unde râul își potolea curgerea tumultuoasă, formând un lac cu ape liniștite, înainte de a-și relua cursul spre oraș.

Cei doi polițiști parcurseră distanța până acolo cu viteza maximă. La final, coborând panta cu iarbă care ducea pe malul râului în vreme ce Karim rotea de volan pentru a evita peretele de stâncă, în lumina farurilor se ivi o siluetă înveșmântată într-un impermeabil negru, cu un rucsac în spate. Își întoarse chipul în direcția din care veneau zgomotul și lumina și încremeni. Karim îi recunoscu casca și impermeabilul lucitor. Femeia dezlegă de la mal o ambarcațiune gonflabilă roșie, care din locul unde se aflau părea să aibă forma unui cârnat, și o smuci spre sine, așa cum ar fi procedat cu un cal indisciplinat.

Niémans îi șopti mai tânărului său coleg:

— Nu tragi și nu te apropii. Am s-o arestez singur.

Înainte ca arabul să-i fi putut răspunde, comisarul se aruncă afară din mașină, coborând în

trombă ultimii metri ai pantei. Tânărul locotenent opri motorul și își încordă privirea. În lumina generoasă a farurilor, îl văzu pe Niémans alergând, în timp ce striga:

— Fanny!

Femeia tocmai pășea în ambarcațiune. Niémans o apucă de gluga impermeabilului și o întoarse către sine. Karim încremenise și privea ca hipnotizat cele două siluete care păreau că execută un dans de neînțeles.

Îi văzu îmbrățișându-se, sau cel puțin așa i se păru, de la distanță. O văzu pe femeie dând capul pe spate și cambrându-se, într-un ultim act de voință. Îl văzu pe Niémans încordându-se, apoi scoțându-și arma și încovoindu-se. Un jet de sânge îi țâșni de pe buze și Karim înțelese că tânăra femeie îi sfâșiase pântecele cu o lovitură de cutter. Auzi bufniturile înfundate, MR73-ul lui Niémans care-și nimicea prada, în timp ce cei doi erau în continuare îmbrățișați, ca într-un sărut al morții.

— NU!

Strigătul îi muri lui Karim în gâtlej. Porni în fugă spre cei doi care, încă îmbrățișați, se clătinau, pe malul lacului. Vru să strige iar, să alerge și mai tare, să întoarcă timpul. Dar nu avu cum să împiedice inevitabilul: Pierre Niémans și femeia căzură în apă, cu un plescăit sinistru.

Ajunse la mal în timp ca să apuce să vadă cele două trupuri purtate de curentul slab, dar constant. Două forme suple și iluzorii, cadavrele înlănțuite ajunseră curând dincolo de stânci și se pierdură în învolburare, purtate mai departe, către oraș.

Tânărul polițist rămase nemișcat, năucit, privind în continuare cursul de apă și ascultând clipocitul apelor învolburate de dincolo de stânci și de lac. Coșmarul nu se terminase însă și nu avea să mai aibă vreodată sfârșit. Simți lama unui cutter zgâriindu-i ușor pielea de pe beregată.

O mână îndemânatică i se strecură pe sub braț și puse stăpânire pe revolverul său Glock,

extrăgându-l cu dexteritate din tocul de la subsuoară.

— Mă bucur să te revăd, Karim.

Vocea era blândă și suavă, precum pietricelele așezate-n cerc pe o piatră de mormânt. Karim se întoarse încet. În lumina palidă a zorilor, recunoscu de îndată fața ovală, tenul întunecat și ochii limpezi, plini de lacrimi acum.

Știu că se afla în fața lui Judith Hérault, dublura perfectă a femeii pe care Niémans o strigase „Fanny”. Fetița pe care o căutase cu atâta ardoare.

Fetița devenise femeie.

Și era cât se poate de vie.

60.

— Am fost două, Karim. Dintotdeauna am fost două.

Polițistul avu nevoie de un răgaz pentru a reuși să deschidă gura. Într-un târziu, îngăimă:

— Povestește-mi, Judith. Povestește-mi tot. Dacă tot va trebui să mor, aș vrea să știu adevărul.

Femeia continua să plângă, cu mâinile încleștate pe arma lui Karim. Purta un impermeabil negru, colanți de neopren și o cască neagră, cu vizor fumuriu, care-i acoperea părul rebel.

Vocea îi izbucni pe neașteptate. Vorbea precipitat:

— La Sarzac, când mama a înțeles că diavolii ne luaseră din nou urma, a înțeles și că nu aveam să scăpăm vreodată… Că diavolii aveau să fie mereu pe urmele noastre și că aveau să sfârșească prin a mă ucide… Atunci i-a venit o idee genială: și-a spus că singurul loc unde ei n-aveau să mă caute niciodată era în preajma surorii mele gemene, Fanny Ferreira… Chiar în viața ei. Și-a spus că eu și sora mea trebuia să împărțim aceeași existență, fără știrea nimănui.

— Ceilalți părinți au fost de acord?

Judith izbucni în râs, printre lacrimi.

— Vai nu, prostuțule… Fanny și cu mine am avut timp destul pentru a ne cunoaște, la mica școală Lamartine. Nu mai voiam să ne despărțim niciodată. Așa că sora mea a fost imediat de acord… Urma să trăim amândouă una și aceeași viață, fără ca nimeni să știe. Dar mai întâi trebuia să scăpăm de ucigași, pentru totdeauna. Mama a pus totul la cale astfel încât toată lumea să fie convinsă că încercam să plecăm din Sarzac. Între timp, a făcut totul pentru a-i conduce spre capcana noastră: accidentul de mașină.

Karim înțelese: capcana funcționase și pentru el, după atâția ani. Pretențiile sale de mare investigator se risipeau, iată, ca un fum. Reușise să dea de urma Fabiennei și a lui Judith Hérault în numai câteva ore fiindcă, la rândul său, urmase un parcurs bine stabilit. Aceeași cale pe care o apucaseră, în 1982, bătrânii Caillois și Sertys.

Judith continuă, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Mama v-a păcălit. Pe toți, chiar și pe tine. N-a fost niciodată o habotnică, n-a crezut niciodată în diavoli. N-a vrut să-mi exorcizeze chipul. Dacă a ales o călugăriță pentru a-mi recupera fotografiile, a făcut-o tocmai ca să i se dea mai ușor de urmă, pricepi? Se prefăcea că încearcă să șteargă urmele dar, în realitate, trasa o brazdă adâncă, cât mai vizibilă, care să le permită asasinilor să ne urmărească până la cea din urmă scenă a mascaradei noastre… Tot din acest motiv a ales să-l pună la curent pe Crozier, care era la fel de discret precum un tanc într-o grădină englezească…

Din nou, Karim revăzu fiecare indiciu, fiecare detaliu care îi îngăduise să dea de urma celor două femei. Medicul măcinat de remușcări, fotograful corupt, preotul alcoolic, călugărița, înghițitorul de flăcări de la circ, bătrânul agent de pe autostradă… Toate aceste personaje erau „pietricelele albe”

lăsate în urmă de Fabienne Hérault. Jaloanele menite să îi conducă pe Sertys și Caillois la locul falsului accident. Și tot ele fuseseră cele care-l conduseseră pe Karim, în doar câteva ore, la stația de pe autostradă, punctul final al destinului lui Judith.

Karim încercă să se revolte împotriva manipulării ei:

— Dar Caillois și Sertys nu au găsit urmele. Nimeni nu mi-a vorbit despre ei, în decursul anchetei.

— Au fost mai discreți decât tine, dar au urmărit pista pregătită de noi. A fost la limită, crede-mă… Atunci când am înscenat accidentul, Caillois și Sertys erau deja foarte aproape de a ne găsi și erau hotărâți să ne ucidă.

— Accidentul… Cum ați procedat?

— Mama s-a pregătit mai bine de o lună. Mai ales pentru sarcina, deloc ușoară, de a face praf mașina, reușind să scape teafără…

— Dar… cadavrul? Al cui era?

Judith emise un râs sardonic. Lui Karim îi veniră în minte barele însângerate, bidoanele de benzină și bălțile de sânge. Înțelese că, deși Fanny își ajutase sora să-și pună aplicare planul de răzbunare, adevărata torționară fusese ea, Judith. Era nebună. O nebună de legat, care încercase să-l ucidă și pe Niémans, când îl urmărise pe viaductul de beton.

— Mama parcurgea toate ziarele din regiune: faptele diverse, accidentele, necroloagele… Bântuia spitalele și cimitirele. Avea nevoie de un cadavru care să corespundă înălțimii și vârstei mele. În săptămâna care a precedat accidentul, a dezgropat un copil care abia fusese înmormântat, într-o localitate aflată la o sută cincizeci de kilometri de noi. Un băiat. Ceea ce era perfect, căci mama era deja hotărâtă să-și ducă până la capăt minciuna și să-mi declare oficial moartea ca „Jude”. Oricum, intenționa să strivească cadavrul

în cât mai mare măsură, astfel încât copilul să nu mai poată fi recunoscut și nici măcar sexul să nu-i poată fi identificat.

Râse, un sunet absurd, amestecat cu hohote de plâns, apoi continuă:

— Karim, trebuie să știi și asta… De vineri până luni, am trăit cu acel cadavru în casă: un băiețel mort într-un accident de motoretă, care era deja extrem de deteriorat. L-am așezat în cada plină cu gheață. Apoi am așteptat.

Lui Karim îi veni o întrebare în minte.

— V-a ajutat Crozier?

— Tot timpul. Era fermecat de frumusețea mamei. Și părea că a înțeles că toată această mascaradă macabră era pentru binele nostru. Așa cum spuneam, am așteptat următoarele două zile, în căsuța noastră de piatră. Mama cânta la pian. Cânta întruna, mereu aceeași sonată a lui Chopin, de parcă ar fi vrut să șteargă tot acest coșmar de pe fața pământului…

Eu începeam să o iau razna din cauza cadavrului care putrezea în baie. Lentilele de contact îmi iritau ochii. Fiecare atingere a clapelor pianului o simțeam ca pe un cui înfipt în creier. Simțeam că o să explodez, Karim… Mi-era teamă, cumplit de teamă…

— Și amprentele tale? Amprentele tale de pe fișă. Cum a procedat?

Judith, strălucitoare de-ți lua ochii cu buclele și prospețimea sa, surâse printre lacrimi.

— Nimic mai simplu. Crozier și cu mine am realizat o nouă fișă și el a înlocuit-o pe cea completată la locul accidentului de pe autostradă. Mama nu dorea să lase nimic la voia întâmplării: dacă diavolii reveneau să verifice acest detaliu…

Polițistul își încleștă pumnii. Nimic mai simplu, într-adevăr, și-l rodea că nu se gândise la asta.

Deodată avu o străfulgerare. Se uită la mâna pansată care ținea Glock-ul său în ploaie.

— Tu ai fost, noaptea trecută?

— Da, micul meu sfinx, râse ea. Venisem acolo pentru a o sacrifica pe Sophie Caillois, târfa aia mică îndrăgostită lulea de bărbatul ei care n-ar fi îndrăznit niciodată să-i denunțe pe Rémy și pe ceilalți doi… Ar fi trebuit să te ucid atunci.

Ochii i se umplură de lacrimi:

— Dacă aș fi făcut-o, poate că Fanny ar fi fost în viață acum… Dar n-am putut… N-am putut.

Judith făcu o pauză, bătând des din pleoape sub casca ei de ciclist. Apoi reluă, pe același ton șoptit, precipitat:

— Imediat după accident am revenit lângă Fanny la Guernon. Ea le ceruse părinților ei să o lase să locuiască la internat, la ultimul etaj al școlii Lamartine… Nu aveam decât unsprezece ani, dar în felul acesta am reușit să trăim, încă de atunci, la unison… Locuiam acolo, sub acoperișul școlii. Eram supradotată în ceea ce privește alpinismul… Îmi surprindeam sora cățărându-mă pe grinzi, intrând pe fereastră… ca un adevărat păianjen… Și nimeni nu m-a văzut vreodată acolo.

Au trecut anii. Ne înlocuiam una pe alta în tot felul de împrejurări: la cursuri, cu familia ei, cu prietenii și prietenele. Împărțeam mâncarea, schimbam rolurile în fiecare zi. Trăiam o singură viață, aceeași viață, pe rând. Fanny era cea intelectuală; ea m-a învățat să iubesc cărțile, mi-a predat științe și geologie. Eu, în schimb, o învățam alpinism, îi povesteam despre munți și râuri. Laolaltă alcătuiam un personaj incredibil, eram ca un dragon cu două capete.

Uneori, mama venea să ne vadă, ne întâlneam pe munte. Ne aducea provizii. Nu ne vorbea niciodată despre originile noastre sau despre cei doi ani trăiți la Sarzac. Era convinsă că această impostură a vieții trăite alternativ era singura cale prin care am fi putut fi fericite… Dar eu nu uitasem trecutul. Aveam tot timpul la mine o coardă de pian. Și ascultam mereu sonata în si bemol. Sonata micului cadavru din cadă… Uneori

eram cuprinsă de furii cumplite… Ținând în mâini coarda pianului, trăgeam de ea până când îmi intra în carne. Atunci îmi aminteam de toate. De teama mea, la Sarzac, pe când jucam rolul de băiețel. De duminicile petrecute în apropiere de Sete, când învățasem să scuip și să înghit flăcări. De ultima noapte petrecută la Sarzac, așteptând ca mama să plece cu băiețelul.

Mama n-a vrut niciodată să-mi spună numele ucigașilor, acei ticăloși care ne urmăreau și care îl omorâseră și pe tata. Cred că se temea chiar și ea de mine și înțelesese că, într-o bună zi, aveam să-i ucid pe acești asasini. Răzbunarea mea mai avea nevoie doar de o scânteie… Îmi pare rău că dezvăluirea fișelor de naștere a avut loc atât de târziu, după ce bătrânii Caillois și Sertys muriseră.

Judith tăcu și își aținti pistolul din mână, din nou, spre fruntea lui Karim. Acesta tăcu, iar tăcerea lui echivala cu o întrebare. Brusc, fata reluă, strigând:

— Ce-ai vrea să-ți mai spun? Cum a mărturisit Caillois absolut tot, implorându-ne să-l cruțăm? Cum ne-a spus că mizeria pusă la cale de ei dura deja de generații? Că tot ei erau cei care sufocau bebelușii? Că intenționau să ne mărite, pe mine și Fanny, cu niște degenerați de la facultate? Am fost creația lor, Karim…

Judith se aplecă spre Karim.

— Erau demenți, cu toții… Niște nebuni irecuperabili, care credeau că acționează spre binele omenirii pentru a crea exemplarele perfecte din punct de vedere genetic. Caillois se visa Dumnezeu, cu tot poporul înșirat în spatele său. Sertys creștea mii de șobolani, care reprezentau populația din Guernon. Fiecare rozător purta numele unei familii, poți să-ți imaginezi una ca asta? Înțelegi cât puteau fi de nebuni acești nemernici? Chernecé se potrivea de minune în compania celorlalți. Spunea că irisul persoanelor aparținând poporului superior avea o strălucire

aparte, și că el avea să fie santinela absolută ce va sta de veghe în pragul lumii noi, cel care avea să dezvăluie tuturor aceste flăcări în formă de pupile…

Judith își plecă un genunchi pe pământ, fără să-l scape pe Karim din bătaia Glock-ului, apoi continuă, pe un ton mai scăzut:

— Împreună cu Fanny am reușit să le vârâm frica în oase ticăloșilor… În prima zi l-am sacrificat pe micuțul Caillois. Aveam nevoie ca răzbunarea să fie pe măsura conspirației lor. Fanny a avut ideea mutilărilor biologice. Spunea că trebuie să-i distrugem în profunzime, așa cum ei înșiși distruseseră identitatea copiilor din Guernon. Mai spunea și că trupurile lor trebuiau dezmembrate în reflexii, făcute cioburi… Eu am avut ideea locurilor: apa, gheața, sticla… Și tot eu am făcut munca cea murdară… Eu l-am făcut să vorbească pe cel dintâi dintre mizerabili, cu ranga, cu focul, cu cutterul…

După aceea i-am înghesuit cadavrul în falia din stâncă și-am mers la depozitul lui Sertys, să facem praf totul acolo. Apoi am lăsat un mesaj acasă la bibliotecar; l-am semnat cu numele meu, Judith, ca să-i facem să se scape pe ei de frică, să înțeleagă că fantoma s-a întors ca să îi bântuie… Eu și Fanny știam că ăilalți doi aveau să dea fuga la Sarzac să verifice ceea ce crezuseră că știau încă din 1982: că eu eram moartă și îngropată în acel orășel de rahat… Așa că am mers noi acolo și-am golit sicriul, iar apoi l-am umplut cu oasele de rozătoare găsite la depozit. Imbecilul fetișist de Sertys le păstra pe toate, etichetate.

Judith izbucni în râs. De-acum, reîncepuse să urle:

— Îmi imaginez mutrele lor, când au deschis sicriul!

Redeveni imediat serioasă:

— Trebuiau să afle, Karim… Trebuiau să știe că venise vremea răzbunării, că urmau să crape… Că

aveau să plătească pentru tot răul pe care îl făcuseră familiei noastre, nouă, surorilor, și mai ales mie, mie, mie…

Vocea i se stinse. Zorii scăldau malul apei într-o lumină rozalie.

Karim murmură:

— Și ce-ai să faci acum?

— Am să mă duc la mama.

Polițistul se gândi la femeia colosală, ascunsă în casa plină de cearșafuri colorate. Se gândi la singuraticul Crozier, care, în mod sigur, i se alăturase deja, în ultimele ore ale nopții. Mai devreme sau mai târziu, și ei aveau să ajungă la închisoare.

— Trebuie să te arestez, Judith.

Tânăra femeie izbucni în râs.

— Să mă arestezi? Dar eu sunt cea care ține arma ta, micule sfinx. Dacă miști, te ucid.

Karim făcu un pas spre ea, încercând să-i zâmbească.

— S-a terminat, Judith. Vom avea grijă de tine, vom…

Atunci când fata apăsă pe trăgaci, Karim își scosese deja revolverul Beretta de la spate, același Beretta care-l ajutase să învingă în lupta cu capetele-rase. Arma ultimei șanse.

Gloanțele pornite din cele două pistoale se încrucișară în aer și, în liniștea zorilor, se auziră două împușcături. Karim nu fu atins, dar Judith se dădu înapoi, cu o mișcare grațioasă. De parcă ar fi dansat, se legănă câteva secunde, în vreme ce pieptul i se înroșea de sânge.

Scăpă din mână pistolul automat, făcu câțiva pași, apoi se prăbuși în gol. Karim avu impresia că, în ultima clipă, un zâmbet îi luminase fața.

Urlă și se repezi spre stânci, căutând din priviri trupul zdrobit al lui Judith, puștoaica pe care – acum știa asta – ajunsese să o iubească mai mult decât iubise vreodată pe cineva sau ceva, în numai douăzeci și patru de ore.

Văzu silueta însângerată ce plutea în derivă pe lac, în sensul cursului principal al râului. Urmări cadavrul care se îndepărta în aceeași direcție în care dispăruseră Fanny Ferreira și Pierre Niémans.

În depărtare, sfâșiind umbra munților, răsărea un soare incandescent.

Karim nici măcar nu privi într-acolo. Nu credea că soarele, oricât ar fi fost de puternic, ar fi putut să alunge întunericul care-i umplea sufletul.

virtual-project.eu

[1] „Am câştigat! Am câştigat!” în limba spaniolă în textul original.

[2] RAID (Recherche, Assistance, Intervention, Dissuason = Cercetare, Asistență, Intervenție, Descurajare) este acronimul unei unități de elită din cadrul Poliției Naționale franceze. Creată în 1985, RAID are drept misiuni combaterea terorismului, protejarea demnitarilor, asistarea altor unități ale poliției în lupta cu criminalitatea organizată, antrenarea forțelor de poliție din țările aliate etc. RAID are sediul la Bièvres, la 20 de kilometri de Paris. (*n.tr.*).

[3] Brigade de répression du banditisme, care se ocupă de combaterea crimei organizate. (*n.red.*).

[4] Jacques Mesrine (1936-1979) a fost un criminal francez, răspunzător pentru numeroase omucideri, spargeri, tâlhării şi răpiri, săvârşite în Franța, în Canada şi Statele Unite. A evadat în numeroase rânduri, ceea ce i-a atras o reputație de Robin Hood, luptător împotriva sistemului. Având aptitudini deosebite pentru deghizare şi o anumită teatralitate în acțiunile sale, a fost catalogat drept „inamicul public numărul unu” şi a încercat, între altele, să-l răpească pe unul dintre judecătorii care îl condamnaseră. Era adesea însoțit de femei frumoase. A fost identificat de echipa de polițişti care îl urmărea în 2 noiembrie 1979, prins într-o ambuscadă la Porte de Clignancourt şi ucis cu 15 focuri de armă trase de polițişti. (*n.tr.*).

[5] Pe numele adevărat Frédéric Louis Sauser (1881-1962), Biaise Cendrars a fost un poet şi prozator francez de origine elvețiană. Scrierile sale posedă un exotism aparte şi promovează libertatea inspirației. (*n.tr.*).

[6] Trupă americană, formată în 1985, care a influențat în mod definitoriu stilul muzical hip-hop. Ultimul album al acesteia a fost lansat în 2016. (*n.tr.*).

[7] Radio-casetofon de dimensiuni mari, cu boxe de mare putere. (*n.tr.*).

[8] Brigada de Recunoaştere şi Investigații. (*n.tr.*).

[9] Produs chimic utilizat pentru a detecta amoniacul sau aminele primare şi secundare. Când reacționează cu aceste amine libere, se produce o culoare albastră sau purpurie pură cunoscută sub numele de violet Ruhemann. (*n.tr.*).

[10] În limba engleză în text, traducere literală: păsări. (*n.tr.*).

[11] Marcă de gel / lichid coroziv pentru desfundarea canalizării. (*n. tr*.).

Table of Contents

Table of Contents